KADINLAR
GECEYİ ELE GEÇİRMEK İÇİN
GÖLGELERİN ARASINDAN ÇIKIP GELİYORLAR.

GÖLGEDE YÜRÜYEN KIZ

DERLEYENLER
SILVIA MORENO-GARCIA
PAULA R. STILES

nemesis
KİTAP

Elinizdeki bu kitap, kadınlar tarafından ve kadınlarla ilgili olarak yazıldı. Peki, neden sadece kadınlar? Bu düşüncenin fitilini ateşleyen ilk olay, bazı Lovecraft Mitosu hayranlarının, kadınların bu kategoride yazmaktan hoşlanmadığını, hatta yazamadıklarını iddia etmeleriydi. Ancak bu büyük bir yanılgıydı...

Dünyanın dört bir yanından gelen kadınlar,
dehşet verici olayları ortaya çıkarmak için Lovecraft
evreninin derinliklerine doğru ilerliyorlar.
Solgun ve gizemli Lavinia ormanda dolaşır...
Genç Asenath gittikçe güçlenir...
Eski Mısır firavunu Nitocris ise uzaktaki Amerika'da
yeni bir beden bulur...

Onlar tüm görkemleriyle sahnedeler,
karanlığa hükmeden bu kadınlara eşlik edecek
cesaretiniz var mı? Peki ya sevgili annemiz
Shub-Niggurath'dan bir şeyler dinlemek için
zamanınız var mı? Iä! Iä!

"Her gün geçtiğimiz yolların yakınlarında gölgeli,
karanlık bölgeler vardır ve zaman zaman kötü bir ruh,
buralardan bizim tarafımıza geçmenin
bir yolunu bulur."

H. P. Lovecraft

nemesiskitap | norakitap | masalperestkitap
www.nemesiskitap.com | www.norakitap.com
www.kitap365.com

nemesis KİTAP

Nora

ISBN 978-605-2164-61-7

Gölgede Yürüyen Kız

NEMESİS KİTAP / Fantastik

Yayın Numarası **433**

Gölgede Yürüyen Kız — Silvia Moreno-Garcia & Paula R. Stiles

Kitabın Özgün Adı — *She Walks in Shadows*
Çeviren — Ezgi Yüksel

Yayın Yönetmeni — Hasret Parlak Torun
Baş Editör — Rose Mary Samanoğlu
Editör — Merve Mumcu

Kapak Tasarımı — Cem Özcan
Sayfa Düzeni — Tülay Malkoç

© Nemesis Kitap, 2018 © 2015, Innsmouth Free Press

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-2164-61-7
1. Baskı : Aralık 2018

NEMESİS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73
Faks: (0212) 222 46 16
info@nemesiskitap.com
www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 26707

Baskı ve Cilt:
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No:34191

GÖLGEDE YÜRÜYEN KIZ

DERLEYENLER
SILVIA MORENO-GARCIA
PAULA R. STILES

Çeviren: Ezgi Yüksel

nemesis
KİTAP

"Her gün geçtiğimiz yolların yakınlarında gölgeli karanlık bölgeler vardır ve zaman zaman kötü bir ruh, buralardan bizim tarafımıza geçmenin bir yolunu bulur."

—H. P. Lovecraft

İÇİNDEKİLER

Giriş 11

Ammutseba Uyanıyor 15
Ann K. Schwader

Işıkları Kapat 17
Penelope Love

Ayı Bana Getir 35
Amelia Gorman

Mor Renkli Enerjin 39
Nadia Bulkin

De Deabus Minoribus Exterioris Theomagicae 55
Jilly Dreadful

Lavinia'nın Ormanı 67
Angela Slatter

Maceraperestin Karısı 85
Premee Mohamed

Kilitli Kutu 99
E. Catherine Tobler

Saç Ustası 113
Gemma Files

Ponpon Kız Takımındaki Şey 129
Molly Tanzer

Bir Bedenden Ötekine 153
Selena Chambers

Magna Mater 171
Arinn Dembo

Seçilmiş Kişi 183
Lyndsey Holder

Acı Parfüm 191
Laura Blackwell

Sekiz Saniye 207
Pandora Hope

Juno'nun Gözü 221
Eugenie Mora

Lut Gölü'ndeki Ct hulhu 239
Inkeri Kontro

Kapatılan Bir Akıl Hastanesinde Bulunan Not lar,Aralık 1961 ... 255
Sharon Mock

Servi Tanrısı 267
Rodopi Sisamis

İmparat oriçeDirildiğinde 281
Mary A. Turzillo

Yeni Amerika'nın Kraliçesi 289
Wendy N. Wagner

Opera Sanatçısı 295
Priya Sridhar

Shub-Niggurath Şahitleri 309
Valerie Valdes

Köken 313
Benjanun Sriduangkaew

T'la-yub'un Kafası 329
Nelly Geraldine García-Rosas

GİRİŞ

LOVECRAFT HİKÂYELERİNDE bir kadın kıtlığı vardır. Öne çıkan kadın karakterlerinin Keziah, Lavinia ve Asenath olduğu söylenebilir ancak onlar da hiçbir hikâyede esas rolde yer almamıştır. Bazı Lovecraft hayranları, vücudunu ele geçiren kişi babası olduğu için Asenath'ın kadın olarak kabul edilmemesi gerektiğini bile savunur. Asenath gerçek anlamda Schrödinger'in kedisi rolündedir: Aynı anda hem kadın hem de erkek olarak yorumlanabilir. Filozof Judith Butler, bu karakteri ve vücudunun maddesel açıdan ele alınması gereken sorunlarını tartışsa zevkten dört köşe olabilir.

Beraber kaleme aldığı veya başkası adına yazdığı romanlarında, Lovecraft'ın kadınlara daha fazla yer verdiğine rastlamak mümkündür. Bunun sebebinin, adına yazdığı müşterisi Zealia Brown-Reed Bishop'ın böyle bir talepte bulunup bulunmadığıysa hâlâ bir muamma. Sebebi her neyse Marceline ve sonradan Lovecraft'ın birinci tekil şahıs ağzından kaleme aldığı tek kadın karakter olan Audrey'e hayat verenin, Brown-Reed Bishop'la olan ortak çalışmaları olduğu biliniyor. Ancak genele bakacak olursak Lovecraft hikâyelerinde yer alan tüm kadınların gölgeler arasında pusuda beklediği gözlenebilir.

Elinizdeki bu kitap, kadınlar tarafından ve kadınlarla ilgili olarak yazıldı. Peki, neden sadece kadınlar? Bu düşüncenin fitilini ateşleyen ilk olay, bazı Lovecraft Mitosu hayranlarının, kadınların bu kategoride yazmaktan hoşlanmadığını, hatta yazamadıklarını iddia etmeleriydi.

Lovecraft Mitosunun uzun bir süre boyunca erkek egemenliğinde kaldığı ve içindekiler tablosunun tam bir erkekler kulübü olduğu doğru olsa da, geçtiğimiz on yıl içinde hem Tuhaf Kurgu hem de Lovecraft sahnesine adım atan kadın yazar ve hayran sayısında büyük bir artış olduğunu söyleyebiliriz.

Caitlin R. Kiernan ve Ann K. Schwader gibi uzun süredir bu alanda eserler veren yazarların yanı sıra, Molly Tanzer ve E. Catherine Tobler gibi taze yazarlara rastlamak da mümkün. Görsel sanat kısmındaysa Liv Rainey-Smith, tahta baskı eserleriyle kendine has üslubunu çoktan yaratmış durumda. Paula Guran ve Ellen Datlow gibi editörlerse birden fazla Lovecraft kurgusunu cilt halinde topladı. Bu yıl aynı zamanda, bir Lovecraft hikâyesinin Güney Kore'de ilk filme uyarlanmasına da tanıklık ediyor. "The Music of Jo Hyeja" başrollerinde kadınlara yer verdiği gibi, yönetmenliğini de yine bir kadın –Jihyun Park– üstleniyor.

Tüm bunlara rağmen, kadınların Tuhaf Kurgu ve Lovecraft evreninde eserler vermediği fikri hâlâ yaygın. Bu antolojinin böyle söylemleri azaltacağını umuyoruz. Ayrıca, Lovecraft hikâyelerindeki bazı karakter ve yaratıkların yeniden gözden geçirilmesine hatta Mitosa tamamen yeni unsurlar eklenmesine önayak olacağına dair de umutluyuz. Fakat hepsinden önemlisi, yeni eserlere ve Tuhaf Kurgu alanında veya Lovecraft evreninde yazmak isteyen kadınlara ilham vermesini ümit ediyoruz.

Kadınlar geceyi ele geçirmek için gölgelerin arasından çıkıp geliyorlar. Onları mutlulukla karşılıyoruz.

—Silvia Moreno-Garcia ve Paula R. Stiles

Diana Thung'un eseri, "Deniz"

AMMUTSEBA UYANIYOR

ANN K. SCHWADER

İlkin karanlıkta, duman tayfları
sisten öte bir açlıkla belirdi
ıstırabı geceye görünür kılarak. Yıldızlar
çürümenin ket vurduğu, onun içinden geçip
belli belirsiz parlıyor. Korkunç ve kadim,
seçilmiş kız evlatların rüyalarında fısıldıyor.

Bir şey değil, bir *kadın* o... Kaos'un Bedeni'nin kızı,
ilkel karanlıktan rasgele saçılan bir düşünceyle başlayan
geçmiş anıların ya da efsanelerin geri döndüğü. Hangi kadim
büyüler böylesi bir açlığı bizim zamanımızda uyandıracak kadar
hayatta kalmayı başarmış? Yerleri belli bu yıldızları tehdit eden
hangi çürümenin hayaleti?

Zihinleri bilime kapalı, yıldızlardan şüphesi olanlar,
kız evlatlar ve kadınlar üzerindeki tahakküme
alışmış olanlar, dünyadaki bu çürümeyi
cehaletle reddediyor. Lanetlenmedik ama bu kutsal karanlık
her günahı gizliyor ya da her açlığı
gücü mutlak ve kadim olanın doğruları adına.

Üzerimizde şimdi, insanların sunduğundan da yaşlı
yeni bir güç var. Solmakta olan yıldızlar
özlerini bu açlığa teslim ederken
bilimin haberi olmaksızın, cehaletin
kızları uyanıyor. Karanlığın açığa çıkaramadığı yüzlerini,
kendileri bize gösteriyor. Çürümenin tadını çıkart.

Cesetlerin etrafındaki tebeşir çizgileri gibi kıvrımlı, çürüme
bir kadın bedenine bürünüyor. Vahşi. Karanlığa açılan
tüm yolları açan o kadim ki,
Onun gizemi örtüyor bir zamanlar bakıp
hayallere daldığımız yıldızların lekelerini. Belki bizim kızlarımız
zevkle yürüyecekler karanlıkta, bu açlığı dizginleyerek
ellerinde bir silah gibi. İsimsiz açlık ruhlarını
yeniden şekillendiriyor: Çürümeden korkmalı mı
sıra bize de gelecek diye? Hepimiz kız çocuklarıyız
gerçeklerin inkâr edildiği; kadim bilgeliğe hasret
Onun dilindeki yıldızların acılığı gibi,
karanlığa teslim olan.

Gün doğumları bitti. Kadim açlığın çağırdığı kızlar,
biliyorlar çürümenizin sırrını:
Yıldızların Yutucusu, kusursuzlaştırılmış karanlık.

IŞIKLARI KAPAT

PENELOPE LOVE

Sarah Susan Phillips Lovecraft'ın yaşamının ve ölümünün yeni bir tasavvuru.

"AMELİYAT BAŞARILI GEÇTİ," dedi ses. "Hanımefendinin rahatını sağlamak için elimizden gelen her şeyi yaptık. Fakat geceleyin durumu kötüleşmeye başladı. Üzgünüm fakat bu sabah erken saatlerde vefat etti." Telefon hattının mekanik vızıltıları ve tıkırdamaları duyuldu.

Robdöşambrı içinde, pansiyonun koridorunda çıplak ayaklarıyla soğuk döşemelere basarak öylece durdu. 1921 yılı Mayıs ayının son günleriydi.

Berrak ve korkunç rüyalarından telefonun sesiyle ayılmıştı. Uyandığında rüyaları unutmuş olsa da, kâbusun etkisi hâlâ seziliyordu. Az önce aldığı haberi kavrayamamıştı. Hattın diğer ucundakinin bir insan olamayacağına ikna olmuştu. Farklı bir şeyin sesiydi bu, insan taklidi yapan, konuşmak için bir insanın yüzünü ve hissetmek için de ellerini çalmış bir yaratığın sesiydi. *Harikulade cerrahi, biyolojik, kimyasal ve mekanik yetiler...*

"Yapılabilecek her şeyi yaptık. Başınız sağ olsun. Eminim kendisini görmek isteyeceksinizdir."

Ses duraksadı.

"Hayır, hiç sanmıyorum."

Bu olumsuz cevap, düşünmeye fırsat bulamadan ağzından çıkıvermişti.

"Hayır," dedi ürpertiyle sinmiş bir halde.

O binanın içine, kadın hayattayken dahi girmeye cesaret edememişti.

"Dün gece," diyerek birden konuşmaya başladı, "ışıklar açık bırakılmış mıydı? Talimat verdiğimiz şekilde, sürekli olarak?"

"Rahat etmesini sağlamak için elimizden geleni yaptık," diye yanıtladı ses, mekanik bir şekilde.

"Elbette. Evet. Lillian Teyze gerekli işlemlerle ilgilenecektir," dedi.

Ardından üst kattaki ufak odasına döndü. Duyduklarını ancak kavrayabilmişti. Elleri titriyordu. En son görüştüklerinde kavga etmişlerdi. Kızmış ve kadını ağlatmıştı. Kafasında sert bir ses uğuldadı. Hayatları boyunca üstesinden gelmeye çalıştıkları mesafe, artık ölüm tarafından sonsuzlaştırılmıştı. Cebinden eskimiş, kahverengi, buruşuk bir kâğıt çıkardı. Bir an tereddütte kaldı. Çocuksu karalamalara göz attı. Sonrasında kâğıdı elinde buruşturup çöpe attı.

Çalışma masasında oturdu. Önüne bir parşömen ve kalem çekip yazmaya başladı. Gözyaşları kâğıdı ıslatıp mürekkebi dağıttı ama o yazmaya devam etti. Aniden gelen çaresiz bir öfke yoğunluğuyla yazdı. Sanki kelimeler *salt anlamsız karalamalar* değilmiş, yaşam ve ölüm arasında bir köprü oluşturabilirmiş gibi yazdı.

"Yemek hazır!" Sarah, gözlerini kısarak ön kapıdan dışarı baktı. "İçeri gel oğlum."

1910 yılının yaz mevsiminde, güneşli ve sıcak bir gündü. Angell Sokağı'ndaki kiralık ev, College Hill'in yeşilliğinden hayli uzaktı. Dışarının aydınlığı, her zamanki baş ağrılarını tetiklemekle tehdit ediyordu onu adeta.

Koridordaki aynada kendine baktı fakat yansıması dehşet vericiydi. Yaşlanmakta olan yüzünün hızla yok olan solgun güzelliğini gördü. Kıyafetleri hırpaniydi. Saçları düzgün sayılabilirdi. Fakat elleri hâlâ uzun ve beyazdı. En azından onlar hâlâ güzeldi. "Keşke bir işim olsaydı," dedi yansımasına. "Bizi geçindirebilirdim." Kendi cüretkârlığı karşısında ürpermişti. Aynaya biraz daha yaklaştı. "Tasarım mesela," diyerek soludu. Gerçek bir sanatçının yeteneğine sahip, başarılı bir ressamdı. Herhangi bir evi, şık bir yuvaya dönüştürebilirdi. Ürpertisi korkuya dönüştü. Dehşet içinde kendini yansımasından geri çekti.

Erkek olmadığı içindi bunca hiddeti...

Erkek olarak doğmuş olabilirdi. Bir erkeğin beyni daha farklı tasarlanmıştı. Erkek olsa, kardeşi Lillian tarafından geri planda bırakılmak yerine mirasının sorumluluğunu üstlenebilirdi. Bunun yerine, babası öldüğünde geride bıraktığı para neredeyse sihirli bir şekilde ortadan yok olmuştu. Hayal kurmanın bir anlamı yoktu. Lillian asla çalışıp para kazanmasına izin vermezdi. Lillian'dan korktuğu kadar ölümden korkmuyordu.

Eşikte tereddüte düştü, dışarıdaki parlak ışığa karşı elleriyle gözüne siper yaptı. Şakakları yavaşça zonklamaya başladı. Oğlan şimdi ne yapıyordu acaba? Kendini fazla zorladığı zaman korkunç kâbuslar görüyordu. Çalışmalar hassas sağlığını etkilemeye başladığından, çocuğu okuldan da almıştı. Eğer bu sıcakta fazla uzaklaştıysa, haftalarca doğru düzgün uyuyamayacak demekti.

Babası ölüp de, yaşantılarını idame ettirebilmeleri için gerekli tek paranın evin satışından geleceğine karar verildiği günden beri içinde büyük bir öfke kabarıyordu. Şimdiyse çocuğun

ortadan kaybolması sanki bile isteye yapılmış bir hakaretmiş gibi, içindeki bu öfkeyi bir yumru haline getirmişti. Çocuk ve dedesi arasında cetvelle çizilmişçesine dümdüz, öyle bir bağ vardı ki, aralarındaki mesafenin ve ölümün ağırlığı onlar için neredeyse eşitti. Aralarında her zaman, derinlemesine anlayamadığı bir bağ olmuştu. Seyyar satıcı kocasının yokluğunda –zampara, *züppe*, omurgasız, *erkek orospusu*– babası torununu sürekli şımartmış, ona hikâyeler anlatmış, kara bir kedi vermiş, sonra da kediye bayağı bir isim takmıştı.

O kediden hiçbir zaman hazzetmedi. Yaşadıkları tüm kayıpların tek iyi yanı, kiraya çıktıkları evin sahiplerinin hayvanı kabul etmemesi olmuştu. Kedinin boğdurulması için tüm hazırlıkları tamamlamış ama oğluna kaçtığını söylemişti.

Kendinden aşağı kademede biriyle evlenmişti ve hak ettiğini almıştı. Kocası, son günlerinde bile ortalıkta değildi; adını kendine ve çocuğa asla söylemeyeceği o iğrenç hastalık yüzünden Butler Hastanesi'ne kapatılmıştı. Bunun yerine çocuğa, babasının sinirsel bir rahatsızlığı olduğu söylendi. Seyyar satıcı ektiğini biçmişti. Aciz bir kötürüm olarak son nefesini verdiğinde, hastalık beynini kurtçuklar gibi kemirmiş, yüzündeki kemikler ufalanmış ve eriyip gitmişti bile.

Dudaklarını ısırıp bastırmayı denediyse de, içindeki çığlık ısrarla ve daha da güçlü şekilde içinden çıkmak için köpürüyordu. "Yemeğin soğuyor!" diye seslendi.

Dışarı doğru birkaç adım attı. Oğlu gözlemevine gitmiş olabilirdi. Gökbilimciler çocuğu pek bir sevmişti. Onunla gurur duyuyordu. Yıldızlarla ilgili çalışmalar yapıyordu. Ona bir gün, büyüyünce gökbilimci olacağını söylemişti. Tuhaf şekilleriyle kadının başına ağrılar sokan çizelgeler ve kargacık burgacık hesaplamalar yapıyordu. Çocuğun buruşturup bir kenara attığı kâğıtları bile özenle saklıyordu.

Gözlerini kısarak sokağa uçtan uca baktı. Okuldan eve dönen bazı çocuklar ona bakıp gülüştüler. Alaylarının sesi yazın sıcağında yükselip etrafa yayıldı. Ağrıyan başının içinde aksetti. Soğuk bir ürperti kalbini sıkıştırdı.

Geri dönmüş olamazdı, değil mi? Üstelik de ona yasakladıktan sonra. Düşüncesi, *korkusu* bile yeterliydi. Şapkasını kaptığı gibi dışarı fırlayıp sağa döndü. Babasının evine giden Angell Sokağı'nı yürürken topallamaya başlamıştı bile ama yumrukları sıkılmıştı. Bunu kendi yapmamıştı. Kas spazmları dışarıdan, kendine ait olmayan bir güçle üzerine çökmüştü. Düzgün parmaklarının üzerinde oluşan boğumları ve hepsinin birden nasıl da çirkinleştiklerini izledi. Eklemleri kızardı, gerildi ve belirginleşti. Gözlerini ellerinden kaçırdı. Başı zonkluyordu.

Tepedeki yeşil vadiden; dönemeçli yolları, çardakları, ağaçları ve hoş bir süs havuzu olan park da dahil düzlüklere bakan bu geniş ev.

Çocuk evin ön merdivenlerinde, ağaçların gölgesinde oturuyordu. Tam da korktuğu gibi. Elinde bir kâğıt parçası vardı ve koyu renk saçları önüne düşerek elindeki işe eğilmiş, kadının geldiğini duyamayacak kadar kararlı şekil tebeşirle merdivenlere kâğıttan kopya ettiği büyük daireler ve karalamalar çiziyordu.

Çocuğun üzerine atılıp kâğıdı ve tebeşiri elinden aldı. Üzerinde daireler, diyagramlar ve oğlunun narin ellerinden çıkma hesaplamalar vardı. Bu işaretlerden tuhaf bir anlam yayılıyordu. Kâğıdı buruşturdu ve cebine tıktı. Başı zonkluyordu ve görüş alanının kenarlarından, bazı karanlık şeyler sürünmeye ve hareket etmeye başlamıştı. "Ne yaptın sen?" diye fısıldadı kadın dehşet içinde.

Oğlan beyaz yüzünü kaldırıp kadına doğru baktı, çocukluğun verdiği ovallik yerini çoktan yetişkinliğin kemiksi hat-

larına bırakmaya başlamıştı; uykusuzluktan etrafında koyu halkalar oluşmuş derin göz çukurlarında sert, vakur ve kararlı bakışlar vardı.

"Kedi için geri döndüm," dedi tuhaf ve kendine has kendine güveniyle. "Rüyamda geri geldiğini ve evimizin merdivenlerinde beni beklediğini gördüm."

"Burası bizim evimiz değil," dedi kadın sakince, yüksek sesle konuştuğunda başı çekilmez bir hal alıyordu. "Burada her istediğimizi yapamayız. Burayı nasıl da altüst etmişsin. Ah,tam bir rezalet."

"Burası ihtiyarın mekânı," diyerek üsteledi.

"O kelimeyi kullanma. Ne kadar da basit bir sözcük. Ona büyükbaba demelisin." Kalkarken destek alması için elini uzattı. Fakat çocuk, kadının elinden kurtuldu ve merdivenlerin tepesine koştu. "Derhal aşağı in," dedi öfkelenerek.

Çocuk yüzünü sokağa çevirdi. Ciğerlerini havayla doldurdu.

"Kara adam!" diyerek gürledi.

Sokaktan siyahi bir adam geçiyordu. Çocuğun seslenmesiyle birlikte hızla ona doğru dönüp baktı. Yüzü şapkanın siperi altında, gerçek duygularını gizleyen bir maske işlevi gören gölgede kalmıştı.

Oğlunun edepsizliği, kadına merdivenlerin tepesine çıkması için gerekli gücü vermişti. Çocuğu sürükleyerek aşağı indirdi.

"Hiçbir beyefendi o kelimeyi kullanmaz," dedi kızgınca. "Şimdi özür dileyeceksin." Kafasını kaldırıp baktığında adam çoktan gözden kaybolmuştu.

"Kedinin adıydı," diye seslendi boşluğa doğru, çok geç kalmıştı. "Öyle demek istemedi..."

"Kediye o ismi ihtiyar vermişti," dedi çocuk arsızlıkla.

"Büyükbaban bir beyefendi değildi. Kendi yolunu kendi çizdi ve gençliğindeki kaba konuşma alışkanlığından bir türlü kurtulamadı. Senden daha efendi olmanı bekliyorum," dedi öfkeyle.

Nefes aldırmayan bu sıcakta, çocuğu yürüyebileceğinden daha hızlı çekiştirerek ilerledi.

"Ama ihtiyar geri döndüğünde evi lazım olacak," diye itiraz etti çocuk.

"Büyükbaban geri gelmeyecek. O öldü. Artık Tanrı'nın yanında."

Kadına acıyarak baktı. "Hamiyetli ve her şeye kadir bir ilah, tüm bu hengâmenin acınası bir yanılsamasından başka bir şey değil."

Büyükbabasının *Webster Sözlüğü*'nde okuduğu eski sözcükleri kullanmaya başlamıştı. Bu, uzun süredir devam ettirdiği 18. yüzyıl beyefendisi gibi davranma oyununun bir parçasıydı. Kadın genellikle bu oyunundan gurur duyardı ama şimdi, bu ukala konuşmalara karşı öfke dolmuştu. Oğlanın ufak, terli elini yeniden kavrayarak hızlandı.

Yumrukları sıkılı, gözlerini bir noktaya dikmiş ve ağzını kocaman, tuhaf bir şekilde açmış halde kendi kendine bir şeyler mırıldandığını tam da o anda fark etti. İnsanlar sokakta ilerlerken dönüp ona bakıyorlardı. Sakinleşmek için kendini zorladı. Garip şekillerde ve parlaklıktaki renkler görüşünü bozuyordu. Oğlunun elini bırakmak için kendiyle mücadele etti.

Adımlarını yavaşlattı, başını eğerek oğluna baktı ve her şey yolundaymış gibi davranmak isteyerek gülümsedi. Ama çocuk bu hareketini cesaretlendirme olarak algıladı.

"Kendini toparlayabildin mi anne?" diye sordu nazikçe. "Eskiden aile mezarlığımızın oradaki eski ağaca tırmandığım zamanları hatırlıyor musun? Orada ihtiyarın mezarını izlerdim.

Yaşam muhteviyatından yoksun olduğunu biliyorum. Çürüdü gitti. Benimki yalnızca bir şakaydı. Kurtçuklar tarafından yendi. Beyninin içine girdiler. Artık orası kurtçuk kaynıyor. Babamın mezarını da izler, hâlâ hayattaymış ve elleriyle toprağı kazıyıp dışarı çıkacakmış gibi davranırdım. Ama bu hiç gerçekleşmedi. Öyle zannediyorum ki o da öldü. Tıpkı kedi gibi," diyerek sustu.

Kadının içinde bir şaşkınlık dalgası büyüdü. "Sana kedinin kaçtığını söylemiştim. Onun gibi ahmak bir musibet bile bizim gibi fakir insanların yanında kalmanın mantıksız olduğunu fark etti."

"O boğuldu," dedi çocuk. "Zavallı dostum. O öldü."

"Bunu da nereden duydun?" Yoksa Lillian mı söylemişti? Belki de uykusunda konuşup anlatmıştı.

"Rüyamda gördüm," dedi çocuk. "Ama ben her ikisini de geri getireceğim. Aldığın şu kâğıt parçasıyla. Yıldızlar arasındaki düz hatları gördüm. Hesaplamaları yaptım. Eğer bu hatları izlerlerse, ihtiyar da kedi de geri gelecekler. Gençleşmenin sırrına vakıf olacaklar."

Kadın dizlerinin üzerine çöküp çocuğu omuzlarından yakaladı. "Bu saçmalığı derhal kes," dedi korkuyla.

"Saçmalık değil, bunlar anlamı olan kelimeler. Yeniden gençleşecekleri anlamına geliyor," dedi çocuk, kadının endişesinin sebebini yanlış anlamış olmalıydı.

Joseph Curven'da fark edeceğiniz ilk şey, pek de yaşlanıyormuş gibi görünmemesiydi...

Kadın, elini çocuğun alnına götürdü. Kendi babası da alınıp götürülmeden önce böyle sayıklardı, beyninin ve suratının içten içe çürüdüğü Butler Hastanesi'nde yıllarca sayıklamıştı, çocuğu ziyaretine götürmesi söz konusu bile olamamıştı.

Oğlanın alnı sıcak ve nemliydi. Gözlerinde parlak, hummalı bir bakış vardı ve yüzü terden parlıyordu. "Gördün mü ne yaptığını. Yine o sinir krizlerinden birini tetikledin," dedi kadın.

Çocuk akşam yemeğinde ağzına lokma koymadı. Çocuğu beraber kaldıkları ufacık odadaki yatağına yatırdı. Saçları nemliydi, yüzüyse terle aydınlanmıştı. Fazlasıyla parlak gözlerini tepesindeki çatıya uykusuzluk ve sıkıntıyla dikmiş bakıyordu. Bir yandan alnını temizlerken, çocuğun yanına oturup onu izledi.

Elbisesinde bir hışırtı fark etti. Bu üzerinde çocuğun hesaplamalarının, halkaların ve büyükbabasıyla kıymetli kedisini geri getirecek karalamaların olduğu buruşuk kâğıt parçasıydı. Tam çöpe atmak üzereyken fikrini değiştirdi ve kâğıdı özenle düzeltip başucundaki çekmeceye, diğer kâğıtların arasına yerleştirdi.

Kâğıdı düzeltirken başına bir mızrak saplandı sanki. Şakaklarını ovuşturup acı dolu feryadını bastırmaya çalıştı. Hızla doğruldu. Midesi bulanarak ve başı dönerek ellerine baktı. Elleri gözlerinin önünde girdaplar oluşturuyordu. Çığlık attı.

"Anne!" diye seslendi çocuk, yatağında doğrularak.

"Bir şey yok, uyumaya devam et," demeyi başardı.

Elleri bir hanımefendinin elleri değildi artık. Eklemleri büyümüş, kızarmış bir pençeye benziyorlardı. Canavarımsı ellerini yastığının altına soktu, ardından uykuya teslim oldu.

Gece ilerlemeye devam ederken, ikisi de karşılıklı duran yataklarında yatmaya devam ettiler. *Kilitli kapılarının ardından birbirlerine bağır*ışları korkunçtu. Bir mezar sürüsü yerde önce bir yana, ardından diğer yana sürünerek ilerledi ve kemikli ellerinin pençeleriyle iki yorgun rüya gezginini kavradılar.

1919 yılının bahar mevsiminin başlarıydı. Büyükbabasının Swan Hill'deki mezarlığını ziyarete gelmişti, bunun için yaşı biraz geçmişti ve pek ağırbaşlı bir hareket sayılmazdı ama tekrardan aile mezarlığının oradaki ağacın tepesine tırmanacaktı. Uzun ve zayıf bir adama dönüşmüştü. Bacakları annesiyle beraber yaşadıkları orta halli odalar için hep fazla uzundu. Odalar ufalmış ve acımasızlaşmıştı. Sağlık durumu okulu bitmesine engel olmuş ve gökbilimci olma hayali de böylece suya düşmüştü. Külün gri renkte ve kırılgan; kayıp düşlerinse *insanın temel Tuzlarının Tozu* olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Yalnızca hareket halindeyken huzurlu olabiliyordu. New England'ın kırsal bölgelerinde uzun yürüyüşler yapıyor, mezarlıkları ve kadim yerleri ziyaret ediyordu.

Büyüdükçe solgun ve kasvetli birine dönüşmüştü; derin göz çukurları, uzun bir suratı ve kare şeklinde çenesi vardı: mezar taşı gibi bir surat, diye düşünerek kökenleriyle dalga geçerdi. Annesi de New Englandlı atalarının portrelerine benzediği için onunla gurur duyardı.

"Babandan eser bile yok," derdi memnuniyetle.

Siyah araba yanından geçip, geldiği yöne doğru ilerlerken Swan Point'ten yola çıkıp Blackstone Bulvarı üzerinden eve gidiyordu. Bu arabayı tanıyordu. Lillian Teyze'nin doktoruydu. Arka koltukta oturanı da tanıyordu. Annesiydi. Bir zamanlar sahip oldukları zenginliği keyifle anımsayarak, eskimiş eldivenlerini giyip şapkasını nasıl düzelttiği gözünde canlandı. Ama neden Blackstone Bulvarı'ndan aşağı iniyordu? Gittiği tek bir yer olabilirdi... Araba, Butler Yolu'na çıkan köşeyi döndüğü sırada "Anne!" diye bağırdı.

"Hayır!" Arabanın peşi sıra koştu. Butler Hastanesi'nin kapısını görebiliyordu. Araba kapıdan içeri girdi.

"Bir hata olmalı!" diye bağırdı.

Annesi Lillian Teyze'de kalmaya başlayalı birkaç gün olmuştu. Yalnızca birkaç gün. Sağlık durumu iyice kötüleşmiş ve Lillian Teyze de bakımını üstlenmişti.

Annesi krizler ve korku nöbetleri geçirmişti, bu ataklar sırasında ışıkların açık kalması konusunda ısrarcı olur yoksa *Onların* içeri girebileceğini söylerdi. Bir iki gece önceki elektrik kesintisinde yine bir krize girmişti. Kesinti gerçekleştiği sırada yazı yazıyordu, bu şekilde bir beyefendi edasıyla cep saatine bakıp saati tam o anda not edebilmişti: 2:12. Sıklıkla tüm gece boyunca şiirleri üzerinde çalışıp uykusuz kalıyordu. Kötü rüyaları uzakta tutmaya yardımcı oluyordu; karabasanlar hiç azalmamıştı. Işıklar yüzünden annesi çığlıklar içinde uyanmıştı ve hepsinin öldürüldüğünden emin olan komşulardan biri polisi aramıştı.

"Elbette ki köşelerden çıkıyorlar," demişti kadın sakinleştikten sonra. "Eminim yıldızlar arasındaki düz hatları kullanarak açıları hesaplamayı başarabilirsin. Ama yalnızca karanlık olduğunda geliyorlar. Işıklar açık kaldığı müddetçe tamamen güvendeyim. Ah, sen beni anlıyorsun. Bu beyefendilere de açıklayamaz mısın?"

Kadını tamamen yatıştırmayı başardığında gün doğmaya başlamış, meraklı komşuları evlerine uğurlamış ve durumdan pek hoşnutsuz polisleri bir nebze olsun rahatlatmıştı. Kendini yazmaya verdiği gecesi mahvolmuştu. Nahoş bir suçluluk duygusu eşliğinde, annesini Lillian Teyze'ye teslim ederken halinden memnun olduğunu anımsadı.

İşlemeli demirden yapılmış devasa kapıya varmıştı. Kapıda demirden harflerle *Butler Deliler Hastanesi* yazıyordu. Araba

beyaz çakıllı yolun sonundaki geniş ve camdan kapıya uzanan taş basamakların önünde durmuştu. Annesi doktorun nazik eşliğinde arabadan inmişti. Kesinlikle bir yanlışlık olmalıydı. Ama her şey yolundaydı. Buradaydı, kadını kurtarabilirdi.

Kapıyı ardında bırakıp hastanenin bahçesine girmeye çalıştı. Ayakları hareket etmeyi reddediyordu.

Butler Hastanesi kırmızı tuğladan inşa edilmiş güzel bir binaydı. Hafif eğimli köşeleri kehribar renginde ışık saçıyor, pencereleri güçsüz gün ışığıyla parlıyordu. Ağaçlar henüz tomurcuklanmıştı. Bir tabelada şu yazı okunuyordu, *Tanrı'nın bahşettiği aklıselimden mahrum bırakılmışlar için.*

"O deli değil!" diye bağırdı.

Hareket edemez haldeydi. Beyazlar içinde iki hemşirenin annesini binanın içine yürütmesini izledi. Onları takip edemiyordu. Düşmemek için kapının soğuk, taş direklerine sarıldı. İçeri doğru bir adım dahi atamıyordu.

Buraya ait korkuları çocukluğundan beri onu takip ediyordu, karanlıktan gelen fısıltılar duyduğu günden bu yana. Güneş ışığının içinden geçip gittiği pencereler dizisinin ardında, beyninin içi kurtçuklarla dolup taşan babasının felçli ama bilinçli şekilde yattığını görmüştü.

Eve varır varmaz Lillian Teyzesi'ni aradı. Annesinin bu defa gece 3.00'te bir başka korku nöbeti geçirdiğini söyledi. Lillian Teyzesi, biraz dinlenmenin Sarah'ya iyi geleceğine kanaat getirmişti. Soyadları sayesinde Butler Hastanesi'nde iki haftalığına bir oda ayarlayabilmişti.

"Peki ya ışıklar ne olacak? Işıkları açık bırakmaları lazım," diyerek itiraz etti.

Teyzesinin sesi canlı ve kararlı çıkıyordu ama yine de doğrudan bir cevap vermekten kaçındı. Yalnızca annesinin gönlünü hoş tutmak için böyle bir şey söylediğini düşündüğünü anlamıştı.

"İyice dinlenmeye ve bakıma ihtiyacı var," diyerek çocuğa güven verdi. "Şimdi bana müsaade etmelisin tatlım. Eşyalarımı toparlayıp, sana göz kulak olmaya geliyorum."

Lillian Teyzeyle asla münakaşa edememişti. Telefonun ahizesini yavaşça yerine koydu.

1921 yılının bir mayıs sabahında Butler Hastanesi'nin bahçesindeki yeşil çayırlarından kıvrılarak ilerleyen yollarda ilerlediler. Hava soğuktu ama adam her zamanki gibi içeri girmeyi reddetti. Oğlanın uzun adımlarını kısaltması kadına doğru eğilmesi ve kadının da oğlanın hızına ayak uydurması gerekmişti. Uyumsuz bir dansa zorlanmış gibi görünüyorlardı.

Adamın gözleri yerine iki kara oyuk vardı. Karabasanlar yıllar içinde hiç azalmamıştı.

Kadın iki yıldır Butler Hastanesi'nde kalıyordu.

"Bu ameliyatla ilgili endişelerim var," dedi oğluna.

"Safrakesen alındıktan sonra ağrılarından kurtulacaksın. Sana en iyi şekilde bakacaklar," diye cevapladı oğlu.

"Peki ya ışıklar?" diye sordu kadın.

"Cerrahın parlak ışıklara ihtiyacı var," diyerek kadına moral verdi.

"Peki ama sonrasında, ben hâlâ anestezinin etkisi altındayken. Uyanamayacağım. Ya hemşireler beni karanlıkta bırakırsa? *Onlar* içeri girebilir. Keşke sonrasında benimle kalsan," dedi rica dolu bir sesle.

"Kalamayacağımı biliyorsun," dedi adam.

"Sadece biraz," diyerek ikna etmeye çalıştı.

"Anne, içeri giremediğimi biliyorsun," dedi sinirle. "Üzgünüm," diyerek kestirip attı. "Ters cevabım için özür dilerim. Kabalaşmak istemedim. Ama endişelenmeni gerektiren bir durum yok."

"Ama *endişeliyim*," dedi ısrarla. "Hemşireler ışıkların her zaman açık bırakıldığını söylüyorlar ama ben uyur uyumaz kapattıklarından eminim."

Oğlanın ifadesiz yüzünün, iğrenmeyle karışık bir utanma duygusuyla dolup taşmasını izledi. Son zamanlarda bu yüz ifadesini sıkça görmeye başlamıştı. Sevdiklerinin yavaş yavaş bir yabancıya dönüşmesini izleyen insanların güven duygusu, başta fark etmesi neredeyse imkânsız, belli belirsiz bir ürpertiyle yok olmaya başlardı. Gözünün aşina olduğu yüzlerin balmumu maskelerini giydiklerine ikna olmuştu kadın, maskenin ardında farklı bir yüz olsa da.

"Hiç karanlıkta uyandığın oldu mu?" diye sordu oğlu.

"Hemşireler beni kapımdaki gözetleme deliğinden izliyor," diyerek açıklamaya koyuldu. "Ne zaman hareketlendiğimi görseler derhal ışığı açıyorlar, sonrasında da ben fark etmeden kapatıyorlar."

"Anne! Buradaki hemşireler harika."

"Beni yalnızca sen anlayabilirsin," dedi yalvarırcasına.

Kadın karanlıkta kaybolmuştu. Tek yol gösterici, çocuk ve dedesi arasında cetvelle çizilmişçesine düz, sırrına asla erişemediği o bağ olmuştu. Hikâyelerle, oyunlarla ve beyefendilere yakışmayan isimler takarak besledikleri o bağ.Ama o her zaman bu ilişkinin dışında bırakılmıştı. Eğer erkek olsaydı...

Hastanenin giriş kapısına, geniş cam kapıya uzanan taş merdivenlerin oraya dönmüşlerdi yeniden.

"Hoşça kal, anne," dedi gerginlikle ve utanarak.

Kadın merdivenlerden çıktı, kapıya varınca duraksadı. Camdaki yansımasında kendi faniliğine utanç ve öfke duyan, çirkin ve yaşlı bir kadın gördü. Elini uzatıp *serin ve sert yüzeye* dokundu.

Tıpkı eskiden de olduğu gibi, keskin ve kor halinde bir öfke dalgası vücudunu kapladı. Merdivenlerden hızla aşağı inerek oğlunu karşısına aldı. Bunca yıldır yanında sakladığı karalama kâğıdını çıkardı. Yılların etkisiyle rengi kahverengiye dönmüş, defalarca katlanıp açılmanın etkisiyle kat izleri yırtılmıştı.

"Eğer ölürsem ön merdivenlere bu sembolleri çiz, tıpkı büyükbaban ve kedi için yaptığın gibi. Saçmalık olduğunu biliyorum. Ama bunu benim için yap, lütfen. Yıldızlar arasındaki düz hattı takip edebilirsem buraya döneceğimi düşünmek istiyorum."

Çocuk kâğıdı alıp parmakları arasında özenle düzeltti.

"Anne, sakın bunca yıldır bu kâğıdı atmadığını söyleme. Çocukluğumun ehemmiyetsiz hayal ürünlerinden biri bu." Acıyarak güldü. "Zaten hesaplamaları yanlış yapmıştım. İflah olmaz bir velettim, değil mi?"

Sonunda gözlerini kâğıttan utanarak kaldırdı.

"Anne, her zaman yanında olacağımı biliyorsun," dedi kibarca.

"Öyle söylüyorsun ama değilsin," diye yanıtladı üzüntüyle.

Kadın öfkesini bastıramıyordu artık. Güçsüzlüğünü saklayamıyordu. Öfke gözyaşları, yanaklarından ılık ılık döküldü.

"Hoşça kal anne."

Çocuk geriye doğru adım attı.

"Yarın sabah görüşürüz. Ameliyattan sonra." Geri döndü.

"Howard!" diye bir feryat kopardı kadın.

Ürperdi ama geri de dönmedi.

Adamın düz sırtını ve uzun adımlarını, kendisini nasıl da yapayalnız bıraktığını izledi.

Feryadına koşan iki hemşirenin başında beklediklerini fark etti. Biri merdivenlerin tepesinde durmuştu. Diğeriyse birkaç basamak inmiş, sanki yardım etmek istiyormuş gibi eldivenli elini kadına uzatmıştı.

Gözyaşlarını silmek için ellerini kaldırdı. Dehşetle fark etti ki bu pençeli, eklemleri şişmiş, kıpkırmızı eller, asla bir hanımefendinin elleri değildi. Hemşirelerin suratına dehşet içinde baktı. Oğlunun gideceği anı kollamışlardı. Kendilerini dönüştürdüler. Beyaz balmumu maskelerinin ardındaki şekillerde bir hata vardı.

Bilincini yitirip yalnız kaldığında ışıkları yeniden kapatacaklarını biliyordu.

Pia Ravenari'nin eseri, "Aya-lg"

AYI BANA GETİR

AMELIA GORMAN

BALIKSIRTI, BALPETEĞİ VE BAKLAVA gibi isimleri vardı. Annem yünü alır ve iştah açıcı isimleri olan gür ormanlara ya da sarmal gök adalara dönüştürürdü. Kare kıyafet parçaları üretmek için saatlerce uğraşan parmaklarını izlerdim. Bazen elleri görünmez olur ve ipler canlanırdı. Tıpkı bir yılan ya da mığrı balığı gibi, ipler de önce başlarını havaya kaldırır ve ardından karanlığa geri gömülürdü. Kendi etrafında tur atıp aniden süzülerek kendi kuyruğuna düğüm atardı. Nihayetinde ortaya tanıdık bir desen çıkardı.

Bu günlerde evimiz lanolin ve balık yağı kokardı. Annemin müşterileri Grappa şişesine düşmüş halde iskelede iner ve başımı ağrıtan bir frekansta mırıldanırlardı. Raftaki kaba parayı bırakırlar, annem de sepetinden yumuşak ve kalın kazaklarından birini çıkartırdı. Bazen de geri gelir ve dirsekteki bir deliği veya kazağın uçlarındaki yıpranmaları gösterirlerdi. Bu yün desenler onları okyanustan koruyan kalkandı.

Koyumuzu ara sıra ziyaret eden fırtınalardan ya da depremlerden korkmazdım, denizin derinliklerinden veya orada yaşayan karaltılardan da. Evimizin gölgeleri beni huzursuz ederdi. Annem şarkı söyleyip örgü ördüğü sırada köşelerden çıkar ve yüzünün, ellerinin önünde uçuşurlardı. Annemse şarkılarını çobanlar, Hastur ve geceleyin limon ağaçlarından gelen hoş kokular hakkında söylerdi.

Bunlar bir sürü ışığın oluşmaya başlamasından önceydi. Çatıda bir delik vardı. Yerde yattığım zaman ay ışığının buradan içeriyi aydınlatmasını izlerdim. Işık annemin ellerine ulaştığındaysa her bir kemiğin deri altındaki hareketi görünür olurdu. Sonsuza dek uzayıp giden bu tıkırtı bana odayı dolduran desenleri anımsatırdı.

... iki ters iki düz, iki ters iki düz...

... 11001100...

Ne işle uğraştığımı söylediğimde annem bana inanmaz. Fabrikadan eve döndüğümde ezelden beri gıcırdayan sandalyesinde sallanıyordur. Günümün nasıl geçtiğini sorar. İş arkadaşlarım hakkında yakında evlenecek olan var mı ya da aralarından biri hamile mi gibi sorular da gelir. İş arkadaşlarımdan birinin beni tanıştırabileceği yakışıklı bir erkek kardeşi olup olmadığını da. Yorgan mı yoksa halı mı örüyordum hatırlayamadığını söyler.

Hayır, yorgan örmüyorum. Bilgisayarlar için komutlar örüyorum. Merkür, İkizler ve en önemlileri olan Apollo gibi isimleri var. Ben de tezgâhında parlak metal işleyen bir masal kahramanı gibiyim. Her iki yanımda, benimle aynı işi yapan onlarca başka kadın var. Sonunda biri gelip yaptığımız tüm işleri alır, bir araya getirir ve bir grup adamın Ay'a gitmesini sağlayacak mekiğin içine koyardı. Biz dünyayı değiştiriyoruz.

Hayır, halı da örmüyorum. Evde, ne iş yaptığımı masa örtüleri ve mendil halkalarıyla anlatmaya çalışıyorum. "Kumaş buradan geçince bu bir demek ama eğer halkanın dışından geçerse bu sıfır oluyor. Yeterli sayıda birler ve sıfırlar bir araya gelerek karmaşık matematik işlemlerini oluşturuyor." Ben ellerimden yemek masasının eşyaları sallanır halde dururken, o da gözlerini kısıp bana bakar. Bakışları ılık ve rahatsız verecek derecede canlıdır. Sıcak bastığını ve utandığımı hisseder, elimdeki sevgili

eşyalarını yerlerine koyarım. Ona anlatmanın bir yolunu bulmak için yeni fikirler arıyorum. Bir dizi mum yakıp, sonrasında üfleyerek söndürmeyi denedim. Kütüphaneden Charles Babbage ve George Boole hakkında kitaplar, Grace Hopper hakkında gazete kupürleri getirdim. Hiçbiri işe yaramadı.

Ertesi gün iş yerimde beni yığılı işler karşılar. Üzeri rakamlarla dolu, üç parmağım kalınlığında sayfalar masama yığılmış olur. Saat 17:00'daki zile kadar ben onları parlak işlemelere dönüştürmüş olurum. Dost canlısı olmak için çabalıyorum ama çalışırken sayıları düşünmemek çok zor. Bazen akşamları içmeye bile gittiğim olur ama her zaman içimdeki sayılar yüzünden dikkatim dağılır. Bazı desenlere aşina olmaya başladım. Şu 16 sayısı sürekli karşıma çıkıp duruyor ve tabii bir de 128. Ben de bugün bunu bir adım daha ileri götürdüm. Derin bir nefes alıp, tüm verileri içime çektim. Bir otoyol haritası okumaktan çok da farklı değil aslında. Ama keşke seyir halindeki ben olsam.

Eve döndüğümde başım çatlayacakmış gibi hissederim. Sayıların şişman kurtçuklara dönüşüp, başımın içinden dışarı açılan delikler kemirdiklerini ve tüm sıfırların da kafamdan dışarı düştüğünü düşünüp kaygılanıyorum. Eğer onları bu dokunsal dünyaya getireceksem acele etmeliyim. Annemin bir çift şişini elime aldım. Yavaş yavaş paslanıyorlardı.

Ben çalışırken annem benim ellerime, ben de onunkilere bakarım. Onunkiler artık şiş tutamayacak denli şiştiler. Yıllardır bir şey yapmadı. Ormanlara can vermiş bu eller artık budaklanmış ağaç dalları gibiydi. Bazılarının tuhaf ay yüzeyinde yürümesini sağlamış bu ellerin geleceğindeki acıyı görüyordum.

Bitirdiğim eserim ilk bakışta rastgele görünüyordu. Farklı dikiş türlerinin bir araya getirip oluşturduğu bir enkaz. Bazı kısımları düz, bazılarıysa çıkıntılı. Bazı yerlerde bir deniz kabuğu başlar gibi olup, ardından ansızın kesiliveriyor. Buradaki

hesaplamaları okuyabilen, açıları ve hızı gören tek kişinin ben olduğumu düşünüyorum. Ama yanılıyorum. Annemin yüzüne ilk defa, yaptığımı tanıyan bir ifade yayılıyor. Sonunda birbirimizle konuşabileceğimiz ortak bir dilimiz var.

Bana bir geceden bahsetti, o zamanlar benden daha gençmiş. Bana yalnızca bir defa ördüğü bir desenden bahsetti. Onu bir balıkçıya vermiş ve her zamanki satış hilesini söylemiş: Onu suyun üzerindeki ve altındaki tüm tehlikelerden koruyacağını. Yalan söylemiş. Adama, Ay'ın ta kalbine dek çığlık atan bir işaret fişeği giydirmiş. Adamın bazı şeyler görmesine neden olmuş. Hâlâ daha suların altındaki şehir ve deniz yatağından yüzeye tırmanan batık ölüler hakkında anlaşılmaz şeyler söyler durur. Ama bu bile gökyüzünden aşağı bir şey indirmek için yeterince güçlü değildir.

Artık kendisi yapamıyor ama bu dikişleri benim kulağıma fısıldıyor. Ben de onları bilgisayar dilinde göz kapaklarımın arkasına yazıyorum. Onları bakır ve kablo damarlarından yapılmış halde gözümde canlandırıyorum. O kendisini, iş arkadaşlarımın günbegün işledikleri sonsuz komutlardan saklayacaktır. Zamanı geldiğindeyse parlak işareti buranın çok ötesinde yaşayan bir şeyi çağıracak.

... bir ters iki düz, bir ters...

... 1001...

Astronotlar döndüklerinde yalnız olmayacaklar. Ay'daki gölgeyi nihayet buraya taşıyacaklar. Devasa olacak. Buraya inişi, Pasifik Okyanusu büyüklüğünde dalgalar oluşturacak. Toynakları, sonunda yıldızların ışığından başka bir şey kalmayıncaya dek sokak lambalarını ve gökdelenleri ezecek. Koydaki kayaların üzerinde duracak ve orada duran son insan olduğumu bilerek kazağımı omuzlarıma sıkıca saracağım. Yaptığım iş dünyayı değiştirecek.

MOR RENKLİ ENERJİN

NADIA BULKIN

ABIGAIL GARDNER ***NÉE*** Cuzak, banyonun zemininde oturmuş, labirentteki farelerin ölümle ilişkisini düşünürken yıldızların ışığı sanki Tanrı'nın eli üzerine uzanmışçasına tüm görkemiyle ışıldıyordu. Abigail telaşla klozetin üzerindeki banyo penceresine tırmanıp lekeli cama parmağını değdirdiği anda dışarıdan çok şiddetli bir ses geldi; patlamadan çok, bir dalgıcın suya girişini andırıyordu ve kadını topuklarının üzerine inmeye zorladı. Darbenin etkisiyle çevredeki ışıklar gelip gitti, şok dalgalarının mısırları dalgalandırmasını görebiliyordu. Ama ortada duman da yoktu, ateş de; yalnızca gecenin rengine karışmaya başlamış kızıl-mavi-mor karışımı hafif bir renk sarmalı vardı.

Nate'in battaniyeyi üzerinden atıp kendi kendine mırıldanışını duydu, "Ne oluyor lan?" Ardından daha tiz bir sesle, "Abby!" diye bağırdı.

İkisi de hızla alt kata indiler; üniversitede biriktirdikleri parayla bir hayat kurmaya çalıştıkları sırada iyi bir ekip olmuşlardı, adam kimya laboratuvarında, kadın da kampüsteki mağazada çalışıyordu. Artık bu ekipten geriye bir şey kalmamıştı. "Eminim dostun Pierce'ın başının altından çıkmıştır," diye mırıldandı Nate, karanlık mutfakta sağa sola çarparak ilerlemeye çalıştığı sırada bir sandalyeyi yere devirdi. Canı yansa bile, her zamanki gibi, belli etmemişti. "Muhtemelen mahsullere zarar

verecek radyo kontrollü bir aleti patlattı. Büyük ihtimalle sulama sistemini hedefledi. Ya da bütün arsayı nükleer atıkla soldurmaya çalıştı."

Abigail bunun pek de mümkün olduğunu düşünmedi. Ambrose etrafındaki ufak çiftliklerle uğraşmaktan ve elindeki viski bardağıyla, yıllar içinde katbekat arttırdığı arazisinin yüzölçümü hesaplamaktan keyif alıyordu belki ama ucuz numaralardan nefret ederdi; kendini sabotaj yapacak kadar alçaltmaya ihtiyacı yoktu. Nate'e bir şey söylemedi. Eğer içini ferahlatıyorsa, böyle düşünmeye devam etmesinde bir sakınca yoktu.

Nate'in elinde tüfeği vardı. Abigail'de ise şömine maşası. Çiftlikteki kediler korkudan saksıların arasına sinmiş, mısırların arasındaki bir şeye doğru tiz bir sesle bağırıyorlardı.Abigail, Nate'i elinden geldiğince sessiz bir şekilde takip ederek evin önüne çıktı, çıplak ayakları kuru sapların, tahılların ve zehirle dolu ölü böceklerin etrafından dolanıyordu ama içinde, Nate'in aradığını bulamayacaklarına dair bir his vardı. Bacaksız bir ırgat veya kırılmış, ufak bir uzaktan kumandalı bir uçak görmeyeceklerdi. Nate belirli aralıklarla dönüp onu susturuyor ve yeni bir doğrultuda ilerlemeye başlıyordu ama Abigail orada bir hayat belirtisi olmadığını biliyordu. Arsa o kadar sessizdi ki, kedilerin hırıltısını duyabiliyordu. Fakat havada tuhaf bir koku olduğu kesindi; ekşimiş şeker aromasının hafifçe sezildiği, kekremsi ve mayhoş bir kokuydu bu. İçi çekildi.

Ekin sıralarının arasında duran Nate dönüp "Burada hiç kimse yok," diye fısıldadı.

Bunu Abigail de biliyordu elbet ama eve geri dönmeden önce bunu kendi de görsün istemişti. Salt Creek Yolu'nun dönüşünü kaçırmış olabileceğini itiraf etmesi için eyalet sınırına kadar gitmesi gerekmişti. Yapısı böyleydi. Dikkatli olmayı seviyordu, onunla ilgili sevdiği şeylerden biri de buydu.

"Belki de yoldan geçen bir şeydi," dedi, bir ümit Nate eve geri dönmelerine izin verir diye. Abigail yolun ve çakıl taşlı çiftlik girişinin ötesindeki gerçek dünyayı düşününce, çocukların evde yalnız olduğunu hatırladı. Bu şekilde büyüdüklerine dair bazı rüyalar görmüştü zamanında; evin küçük ve vahşi efendileri olarak, karanlıklar içinde ve kasvetli, kurtlara biner gibi köpeklerin sırtına gezerek. "Belki de birinin tekeri patlamıştır."

Nate dudaklarının tamamını kemiriyor gibiydi. "O bir teker değildi Abby."

"Sabah tekrar bakarsın," diyerek şansını denedi.

"Sabaha o pezevenk Pierce'ı yakalamış olacağım," dedi Nate. "Beni korkutabileceğini düşünmek neymiş ona göstereceğim."

Elleri boş eve geri döndüklerinde, oğlanları ayaklarının dibinde duran köpeklerle birlikte verandada buldular. Zeke Minikler Ligi beyzbol sopasıyla otoritesini belli etmeye çalışıyordu, Merill ise gözlerini ovuşturuyordu. Teddy bir kuyruklu yıldızın çarpıp çarpmadığını sordu. Nate çocuğu hafifçe içeri doğru ittirerek "Fazla heyecanlanma," dedi. Kedilerin elmasa benzeyen gözleri verandanın altında parlıyordu.

Bu yazın hasadı şaşırtıcı şekilde sağlıklıydı; güney Lincoln'deki müstakil evden üç yıl önce taşınmaya karar verip taşrada daha sağlıklı bir hayat sürmeye karar verdiklerinden beri topladıkları en büyük ve yeşil hasat buydu. Nate henüz besin bileşimi sonuçlarını almamıştı ama sarı saçaklı koçanlardan birine dişlerini geçirdiği anda sonucu bildiğini söylemişti. Abigail tadının bir garip olduğunu düşündü, ekşi tıpkı çarpışma olmayan ama bir şeylerin çarptığı o gün tarladaki hava gibi ama Nate mısırın

işlenmesi gerektiğini ve Abigail'in ödüllü bir çiftçi olmadığını söylemişti. Evet, bu konuda haklıydı.

Ayrıca Nate'i mutlu görmek hoşuna gitmişti. Daha önce ondan şüpheye düştüğü hiç olmamıştı -evlenmeden önce kendine '*Ona,bu ailenin başında olacak kadar güveniyor muyum?*' sorusunu sormuştu ve cevabın ne olursa olsun evet olduğuna kanaat getirmişti- ama yine de iyi haberler almak hoştu.

"Ne tür bir Frankenstein mısırı yetiştiriyorsun Gardner?" diye sordu Ambrose Pierce, Howell's General Hastanesi'nin dışında, elindeki Dr.Pepper'ı yudumlarken ona rastladıkları sırada. "Hippilerin bayıldığı şu organik tofu yaşam sevdalılarından olduğunu sanmıştım ama işe bak, mahsullerine steroid basıyormuşsun."

"Buralardan GDO'lu Frankenstein mısırı yetiştiren sadece sen varsın," dedi Nate derin bir nefes alarak. "Bazılarımız gerçek çiftçiliğin ve gerçek bir aile için gerçek besin yetiştirmenin ne demek olduğunu hâlâ hatırlıyor." Ambrose evli değildi. Nate onun eşcinsel olduğunu düşünüyordu ama değildi. "Siz entansif tarımcılar gerçek mısır burnunuzun dibinde büyüse bile ne olduğunu anlayamazsınız."

Ambrose kahkahayla karışık bir ses çıkarttı. "Tam bir Omaha adamısın, değil mi?"

Nate torbaları diğer eline aldı ve kamyonet ilerledi, cevap vermedi. Fakat Ambrose, Abigail'in kamyonete ilerlemesine izin vermeden kadını bileğinden yakalayarak "Abby, o mısırla ilgili ters bir şeyler var. Hoşuma gitmiyor. Bu *adamın* ne yaptığını bilmiyorum ama o boku Gıda ve İlaç Kurumu'na göstermelisiniz." İyi bir eş ona yalnızca kıskandığını, henüz Nate'in arsasını ele geçiremediği için mutsuz olduğunu söylerdi ama belli ki Abigail iyi bir eş olamamıştı. Nate arabanın kilidini açtı ve "Abby! Haydi yürü!" diye bağırdı. *Yürü* kelimesinde güçlü

bir çaresizlik vardı, muhtemelen Ambrose'un kadının eline dokunduğunu gördüğü içindi.

Dolayısıyla arabayla yola çıktıkları anda Nate'in canı zaten sıkkındı. Zeke ve Teddy kamyonette buluşmaları gereken saatten geç gelmişlerdi ve Merill, Horwell'deki bir çikolata vitrinini devirmişti. Abigail bunu anlayabiliyordu. Huysuz çocuklardı. Elbette istedikleri gibi bisiklete binebilecekleri kır yolları ve parçalayabilecekleri onlarca çürük balkabağı vardı ama ihtiyaçları olan şey insandı. Bitki sapı veya bulut olmayan bir şeylere bakmak istiyorlardı. Özellikle de Teddy. Her defasında gözlerinin daha da derinlerine yerleşen o bakışı görebiliyordu: köşeye sıkışmış bir hayvanın bakışları.

"Besin bileşimi sonuçları geldi mi?" diye sordu Abigail, sormaması gereken bir soruydu.

Tırnaklarını yemekte olan Nate'in gözleri büyüdü. "Ne?"

"Mısırlar için."

"Neden böyle bir şey sordun?"

Abigail'in midesindeki endişe düğümü, gözleriyle bomboş yola baktığı sırada tam teşekküllü bir ülsere dönüştü; yalnızca ağaçlar, birkaç hendek ve otoyol. Nate'i tamamen tatmin edecek bir cevap arıyordu. "Yalnızca merak ettim." Hayır, bu yeterli değildi. Karnındaki ağrı durmamıştı.

"Bunu sormanı Pierce mı söyledi? Horwell's'tayken, öyle mi?"

Kadının ağzı açılıp kapanıyordu ama yalnızca nefes alıp verebilmişti. Nate'in kaburgalarında bir şeylerin düğümlendiğini duydu ve adam direksiyonu aniden sağa kırıp kamyoneti emniyet şeridine çekti. Oğlanların nefeslerini tutmuş halde beklediklerini biliyordu, bu yüzden de onlar adına itiraz etmesi gerektiğini hissetti.

"Onunla yatıyor musun?"

"Ne?" Sesi tizleşmişti. "Nate, çocuklar arkada..."

Sesi Tanrı'nın gazabı gibi yankılandı. "Cevap ver Abby! Orospuluk mu yapıyorsun? Zavallı kocanı rahat bırakması karşılığında yatağına gireceğini mi vaat ettin?"

Radyoda, nam salmış yerel bir grubun plajlarda çalınan rahatlatıcı bir pop şarkısı duyuluyordu. Bu grubu ne zaman dinlese, harap ve hırpani Sokol Amfisi'nden uzaklaşıp kendini Kaliforniya'nın iri kumlu sahillerinde hayal ederdi. Bu şarkı ona her zaman sörf yapmayı, içinde plastik şemsiyeler olan içkiler yudumlamayı anımsatmıştı. Belki de bir tatile çıkmalılardı. Belki de hiç geri dönmemeleri gerekiyordu.

"Hayır," dedi tersleyerek. "Böyle bir şeyi asla yapmayacağımı biliyorsun. Asla yapmak istemeyeceğimi de." Başıyla arka koltuğu işaret ederek, "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz lütfen?"

Beş dakika boyunca öylece durup birbirlerinin nefes alışlarını dinlediler. Ardından Nate ani bir hareketle "Bu şarkıdan nefret ediyorum," diyerek radyo istasyonunu değiştirdi ve yola devam etti. Yolun geri kalanını Lincoln radyo istasyonu KMKO'da Dr. Touchdown dinleyerek geçirdiler. "Yıprat onları," diyordu Dr. Touchdown. "İşin püf noktası savunmasını yıpratıp, boğazına hamle yapmak ve ayağa kalkmasına asla izin vermemek. Işıklar söner. Bam!" Arka koltuktan Merill çok alçak sesle tekrar etti "Bam!"

Abigail kavga etmeye hazırdı –hayır hazır değildi, asla olmamıştı ama kabullenmişti– ama eve vardıklarında Nate araziye girdi ve hasat edecek hiçbir şey kalmamasına rağmen biçerdöveri çalıştırdı. Neredeyse kıpırtısız şekilde etrafına bakınıyordu. Abigail onu tül perdenin ardından izliyordu, çocuklarsa lekeli defterlerinin ardından Abigail'i ve köpekler de üzgün, koca gözleriyle çocukları. Çocuklar ve köpekler benzer

şeyleri istediler –yiyecek ve içecek– ve güneş batmaya başladığında Teddy nihayet Amerikan Tarihi kitabını kenara koyup Croatoan'ı açıklamasını istedi. "Roanoke Kolonisi ortadan yok olduğunda geride sadece bu sözcüğü bırakmışlar," dedi. "Evet, bir yol tabelası. Cripple Creek'in beş mil güneyine inip kurtarılabilecekken."

"Kimse bilmiyor," dedi Zeke. "Herhalde bir Kızılderili kabilesi onları yemiştir."

"Belki de kaçtılar," dedi Abigail. "Belki de istedikleri buydu."

Kediler gitmişti. İçi kahverengi topaklarla dolu mama kaplarının başında onları haftalarca beklemişti ama geri gelmeyeceklerdi. Her yere bakmıştı. Kuyuya bile göz atmıştı. Bunu neden yaptığını tam olarak bilmiyordu. Kediler kuyuya atlamazdı. Belki de içinden bir ses, birinin –*kimin?*– kedileri öldürüp kuyudan aşağı attığını söylüyordu. Ancak orada bir şeyler olduğu kesindi, el fenerinin ışığında tasma ve bir isim künyesi fark etmişti. Köpeklere aitti. Onları en son bir gün önce mısırların yakınlarında koşuşturup ağlanırken görmüştü. Nate köpeklerin tasmasını bağlamaya gitmişti, Abigail'se tam aksine çözmeye gittiğinden emindi.

Mutfaktaki saatin 15:30'u gösterdiğini izledi, metalik Dodge Ram evin önüne yanaştığında bunu çocuklara nasıl söyleyeceğini hesap etmeye çalışıyordu. Tıpkı bir timsahın veya tiranozorun avına sokulduğu gibi. Ambrose Pierce taksiden indi ve Abigail derhal, Nate'in Ticonderoga Mills'le görüşmesinin ne zaman biteceğini hesapladı.

"Seni ve oğlanları kasabada göremez oldum." Ambrose neredeyse kıpırtısız duran rüzgâr çanlarına yan gözle baktı. "Senden haber de alamadım."

Abigail dişlerini sıktı, Ambrose'a ve Nate'e asıl söylemek istediklerinin ağırlığıyla başı bir sağa bir sola sallanıyordu. Sonunda kelimeler ağzından döküldü, "Nate son zamanlarda biraz garip davranmaya başladı. Şu ışık geldiğinden beri..."

"Ne ışığı? Nasıl 'garip'?"

Mısır tarlasının ortasında durup gökyüzüne bakarak mırıldanmak 'garip' sayılır mı? Zeke'e bu yıl Minikler Beyzbol Ligi'ne gidemeyeceğini çünkü evde olmasına 'ihtiyaç' duyduğunu söylemek yeterince 'garip' mi? Hemen yan odada yemeği hazırlarken Nate'in telefonu açıp kız kardeşine evde olmadığını söylemesi 'garip' mi? Hayır, bu kadar sıkıntı çekmeye değmezdi.

"Garip işte. Çok gergin. Komşun pusuda bekleyip arazini ele geçirmeye çalışırken aileni geçindirme derdinde olmak kolay değil, anlıyor musun?" Adama ters ters baktı. Etkilenmişe benzemiyordu. Sırtlanlık yapmayla barışalı çok olmuştu. "Belki de sularda bir terslik vardır. Akiferlerin orada ne haltlar yedikleri belli değil."

Ambrose homurtular eşliğinde mırıldandı 'hippi palavrası', sonra sanki evin sahibi kendisiymiş gibi sağ eliyle kapının kasasına yaslanarak içeri doğru eğildi, kadının kapıyı suratına kapatıp parmaklarını kırmayacağından emin gibiydi. Sesini alçaltarak, "Yardıma ihtiyacın var mı Abby?"

"Hayır, senin *yardımına* ihtiyacım yok. Bana nasıl *yardım* edebilirsin ki?" Kapıyı tuttu. "Nate birazdan gelir. Bir cinayete tanıklık etmek istemem."

Ama Nate bir saat daha ortalıkta görünmedi. Kamyonetin yanaştığını duydu fakat arabadan çıkmadı. Abigail usulca dışarı baktığı sırada Nate öylece durmuş, sanki kimsenin duymadığı bir vaazla hipnotize olmuşçasına anahtarı sağ avcunda sallanırken yeni biçilmiş mısır tarlasına gözlerini dikmiş bakıyordu. Ona iyi olup olmadığını sordu ama elini kaldırıp adama

dokunmaya yanaşmadı. Nefes alış verişi hava kaçıran bir balonu andırıyordu.

"Değirmendeki adam ne dedi?"

"Max Beecham tam bir pezevenk."

"Nasıl?"

"Max Beecham bize inanmıyor?"

Abigail hızla içeri girdi. Kız kardeşinin cep telefonunu aradı ama kapalıydı; ev telefonundan aradı ama beş yaşındaki yeğeni cevap vermişti. "Annene Abby Teyzeni aramasını söyler misin? Cripple Creek'ten Abby Teyzen." Verandadan gelen gıcırtıyı duyunca telefonu kapadı ama gelen yalnızca çocuklardı, tozlu sırt çantalarını bir kenara bırakıp el çırpmaya ve seslenmeye başlamışlardı bile, "Gel oğlum! Buraya gel oğlum!" Elbette köpeklerden ses seda yoktu.

Tüm gün bir serseri ya da avarenin geldiğini ve köpekleri tutup kuyuya attığını ummuştu. Ya da belki ana cadde üzerinde bir araba tarafından ezilmiş, hastalıktan kırılmış veya öylece ölüvermişlerdi; Nate de oğlanları ölümün gerçekliğinden koruma çabasıyla cesetlerini kuyuya fırlatmıştı. Ama Abigail onları akşam yemeğine çağırdıktan epey sonra bile arazide alçak sesle ağlamaya devam ettikleri sırada Nate, "Çocuklar, size söyledim: Kaçtılar. Onları yeterince eğitemediniz. Şimdiye çoktan Kolorado yolunu yarılamışlardır," dedi.

Kadının evdeki hüznü defetme çabasıyla, kenarı kırıklarla dolu ufak servis tabaklarının yanına iliştirdiği kaşıklara döndü. "Neden kendi mısırımızdan yemiyoruz? Buraya taşınmamızın tüm amacı bu değil miydi?" Kendi kendilerine yetme seçeneğini yıllar önce elediklerini düşünüyordu oysa. "Kendi bitkilerimizi yetiştirip, kendi toprağımızdan beslenmekte ne var? Tabii siz yanlış olduğunu düşünüyor olabilirsiniz, sen ve Pierce."

Oğlanlar yatağa girene kadar bekledi, Merill'e kasabaya kayıp köpek ilanları yapıştırmak için Nate'le konuşacağına dair söz vermişti. İçini kemiren endişeyi, keskin bir hançere dönüştürebilmek için bu kadar beklemesi gerekmişti. Merdivenlerin üst basamağında biraz bekleyip, ne diyeceğini kendi kendine tekrar ediyordu -*Dün gece köpeklere bir şey mi oldu* veya *Kuyuda bir şey buldum*- tam o sırada Nate köşeyi dönüp basamakları güçlükle tırmanmaya başladı.

"Köpeklere ne oldu?" diye sordu kekeleyerek, Nate ikinci kata henüz adımını atmışken.

Adam yüksek bir sesle nefes aldı. Abigail kararlı bir şekilde özür dilememeye çalışıyordu. "Kaçtılar. Söyledim ya."

"Ama onları kuyuda buldum."

Nate'in kan çanağı gözleri sonunda kadına odaklandı. Zavallı kocası öylesine şaşırmıştı ki -gerçekten, olabildiğince içten bir şaşkınlıktı bu- anca kadının koluna yapışıp ona bir şey açıklaması gerektiğini söyleyebildi -*açıklamak*- ve ardından kadını tüm bu istenmeyen ve açıklanmayan şeylerin barınağına götürmek için tavan arasına açılan merdivenlerin ipini çekti. Abigail'i, taşındıktan sonra açmaya zahmet etmedikleri kitap kolilerine doğru ittirdi ve merdiveni tekrar aşağı indirdi, odada toz bulutunun içinde titreyen kadının suratına kapıyı kapattı.

En başta yalnız kaldığı için sevinmişti. Karanlık, ışık altında huzursuz hissettiren her şeyi örtmüştü; yanmış ve tükenmiş, her yer birbirinin aynı hektarlarca toprak parçası, zamanın zalimane akışı. Şişip sönen akciğerlerden ibaret olduğuna inandırmaya çalıştı kendini. Elini soğuk tahtanın üzerine koyup, kapının yanına kıvrılıp uyudu.

Fakat gün ışığı ufacık tavan arası penceresinden içeri sızmaya başlayıp da kapının hâlâ kapalı olduğunu gördüğünde, kaburgalarının mengeneyle sıkıştığını hissetti. Kapıyı önce eliyle, sonra da el feneriyle yumruklamayı denedi. Yardım çağırmaya çalıştı; önce Nate'in, sonra Teddy'nin ve sonrasında Zeke'in adını seslendi. Başka çaresi kalmayıncaya dek Merill'in adını bağırmaktan kaçındı. Oğlanların sesi neredeyse hiç duyulmuyordu, koca bir okyanusa yayılmış onlarca adalar kadar sessizdiler.

Ama tavan arasına açılan kapının altında birinin hareket ettiği kesindi. İletişim kurmak için her şeyi yaptı. "Nate?" diye seslendi. "Nate, lütfen beni dinle. Nate seni seviyorum." Buna karşılık alamayınca çığlık atmaya başladı; ilaç mümessilliğinden atılması ve her daim ahlaki üstünlük kurma ihtiyacı hissetmesine dair bir takım karmaşık suçlamalarla başlayıp, kelime öbeklerine, sonrasında da anlamsız seslere dönüşen çığlıklar. Tırnaklarını yedi, başını öyle çok ellerinin arasına aldı ki sonunda saçları tel tel dökülmeye başladı.

Kapı açıldığında, gökyüzünün mavisi kurşuni renge dönmeye başlamıştı bile. Açıklığa doğru ağır ağır, emekleyerek ilerlemişti ama kapıyı açan Teddy'di. Teddy, mucize çocuk. Kurtarıcısı. Bir başkanın adını verdikleri tek oğulları. "Çabuk ol," diye fısıldadı çocuk. "Babam arazide."

Bir işe yaramadı. Nate alt katta bekliyor olmalıydı çünkü tavan arasında ve başının arkasında zonklayan bir şişlikle uyandı. Çığlık atmaya devam etti çünkü oda, soluk bir kızıllığın yarı aydınlığıyla boyanmıştı, neredeyse bir gündür burada olmalıydı. İkinci katın bir yerlerinden gelen çocuğun çığlıkları, kendininkilere cevap oldu. "*Anne*" deyişi tahtaları ve aralarındaki yalıtımı testere gibi kesip kadına ulaştı, bu Teddy'di. İçinde "*Baba*", "*delirmek*" ve "*oda*" kelimelerinin olduğu bir şeyler bağırıyordu, önce kendi durumundan bahsettiğini düşündü ama

hayır. Nate onu misafir odasına kilitlemişti, ailesi geldiğinde kullanılmak için ayırdıkları ama hiç ziyarete gelmeyen o aile için sakladıkları odaya.

Teddy'e Nate'den özür dilemesi gerektiğini söyledi. Zeke'ten yardım istemesi gerektiğini de. Ama en sonunda yapabildiği tek şey yere yatıp, alt kata doğru şarkı söyleyebilmek olmuştu. "Seni seviyorum. Küçücükken başucunda sana ninni söylerdim, sabahları uyanınca seni okşar severdim..."

Abigail o gece, harap haldeki mobilyaları pencerenin altına dizip el feneriyle Ambrose'a sinyal vermeye çalıştı. Kamyoneti, hız limitinin on mil üzerinde son sürat gidiyordu; Cellar's Bar ve Mangal'dan dönüyordu muhtemelen ve bu acelesinin sebebi herhalde eve gidip bir kadeh daha yuvarlayacak olmasıydı ama başka çaresi yoktu. El fenerini yakıp söndürdü, yakıp söndürdü, yakıp söndürdü, ta ki kamyonetin arka ışıkları kavak ağaçlarının arasında gözden kaybolana dek. Yavaşlamış mıydı? Durmadığı kesindi.

Tavan arasının kapısı açıldığı zaman, Ambrose'un adını bağırmamak için parmaklarını ısırması gerekmişti.

"Çocukları serbest bırakman gerek," dedi. Nate'in yüz ifadesini göremiyordu ama kendisine aylardır boş bir suratla bakıyordu zaten. Gökyüzünden inen o ışık yüzünün tüm rengini yiyipbitirmişti, gözünün feri solmuş, espri yapmaz olmuş ve verdiği sözleri unutmuştu. Her defasında ona ne kadar da iyi bir baba olduğunu kanıtlardı eskiden. "Seninle kalacağım. Bu süreci atlatmana yardım edeceğim ama onların bakımını bir süre başkalarının üstlenmesi lazım."

"Bana sadakatini kanıtlaman lazım Abby. Senin ve Teddy'nin de." Kendi mısırlarından bir koçanı –pörsümüş taneler bebek dişlerine benzeyen tuhaf bir kabarıklıktaki kuzenlerini kuşatmıştı– kâğıt bir tabağa koyup kadının önüne ittirdi. Koca, ber-

bat taneler hiç kırpmayan gözler gibiydi. "Lütfen ye bunu. Bana haksız olduğumu kanıtla."

Dişe benzeyen tanelerden birini kopartıp dudaklarıyla damağı arasına sıkıştırdı. Mısır tanesi o saniye çözülmeye, tıpkı bir şekerleme gibi erimeye başladı ve tadı sabuna benziyordu. "Kız kardeşimde kalsınlar o zaman."

Tabağı tüfeğinin uzun namlusunun ucuyla ittirdi. "Biraz daha."

Böylece biraz daha yedi, fakat öyle zannediyordu ki Teddy yememişti çünkü zaten kısık çıkan sesi artık iyiden iyiye fısıltıya dönüşmüştü ve Abigail bunun kendi düzensiz nefes alış verişleri olduğunu fark etti.

Merrill'in tekrar Abigail'le konuşmaya başlaması için, günler gibi geçen saatler boyunca beklemesi gerekmişti. Kapıyı yalnızca birkaç santim aralayarak açıyordu. Karanlıkta yeni bir koçan kemirerek çocuğa doğru süründü; birlik olup kendisini zehirlediklerini düşünmek istiyordu, artık bacaklarını hissedememesi de iyiye işaretti bu durumda. "Sessiz olalım ki baban kızmasın," diye fısıldadı. Çocuk soluk mavi gözlerini ışığa doğru devirdi. "Teddy o odadan hiç çıkmıyor."

"Biliyorum," dedi kadın. "Dinle bebeğim. Babana kuyuya gittiğini söyle. Su çekeceğini söyle ve sonra Bay Pierce'ın yanına git, tamam mı? Git hadi, seni seviyorum."

Çocuk mavi gözlerini yavaşça açıp kapattı. O kısa aralıkta, küçük çocuğunun güldüğünü, ağladığını, uyuduğunu ve öldüğünü gördü. Aynı anda yüzü öylesine renkten renge büründü ki tüm renkler bir araya gelip müthiş, sonsuz bir deliğe dönüştü.

Abigail uyandığında sabah olmuştu. Gökkuşağı renklerindeki gün ışığının ışıltı kattığı odada, gölgelerden bir pelerin giymiş duruyordu. Tavan arasının kapısı açıldı ve Ambrose kadını görmek için merdivenleri tırmandı. "Abby? Abby orada mısın?" Nefesindeki naneli diş macunu kokusunu alabiliyordu. "İyisin, değil mi? Nate alt katta, durumu çok kötü. Hareket edebildiğini sanmıyorum. Ona ne olduğunu da bilmiyorum, o... galiba bir doktora ihtiyacı var. Ben bulamadım... çocukların hiçbiri ortada yok."

Gölgelerden oluşan pelerinini üzerinden attı. Artık hissedemez olduğu eskimiş, bir işe yaramaz derisine ışık temas etmeye başladı. Saçları güneşin etrafına sarıldı ve yanmaya başladı.

"Abby? Tatlım?"

Gölge pelerin, bir zamanlar ayaklarını taşıyan bacaklarının etrafında toplandı. Vücudunun her bir hücresi Ambrose'a bakıyor, kucaklanmak istiyordu ama bakışlarına gözlerinin ve yalnızca gözlerinin karşılık verdiğini görünce dehşetle ve nefretle ağlamaya başladı, görmekten yoksun parmaklarının bir bebek ne denli özenli tutulabilirse aynı özenle kavradığı silahla kadını vurdu. Bu acı, acıdan çok bir kurtuluş gibiydi. Ambrose yere düşerken o ayağa kalktı, tıpkı tomurcuklanan bir çiçek edasıyla tavana kadar yükselip, evin her bir köşesini doldurdu. Nate'i kanepede gördü, ölüyordu ve sonrasında öldü titremeleri hâlâ devam ediyor, bu ölümlü yumaktan geriye kalanlar yerde inatla hayata tutunmaya çalışarak debeleniyordu. Fakat o parçalanmıştı, kendisiyse yekpare.

Evin duvarları Abigail için tıpkı bir soğanın kabuğu gibi soyulup açıldı. Dışarıdaki kuyu muazzam bir fuşya kalp, nükleer bir yıldız gibi ritmik şekilde atıyordu. Çocuklar, köpeklerle beraber kuyunun içinden ona el sallıyordu. Görkemli ışık bu defa kuyunun içinde, sarmallar ve büklümler yaparak bu dünyadan

bir başka dünyaya zıplamaya hazırlanıyordu. Elektrikli yosun filizleri kadının etrafını ardı ve ona okyanusları vaat etti. Ve renkleri. Fakat oğlanlar madde özlerine ayrışmamıştı, "Anne," diyorlardı ve onlar için yere süzüldü. Kızıl, çivit rengi ve mor, şiddetin renkleri.

Kathryn Weaver'ın eseri, "Mülkiyet"

DE DEABUS MINORIBUS EXTERIORIS THEOMAGICAE

JILLY DREADFUL

De Deabus Minoribus Exterıoris Theomagicae: Metin Eleştirisi ve Bir Obje Olarak Kitap Üzerine Notlar, Miskatonic Üniversitesi, İngilizce Bölümü, Doktora Adayı Donna Morgan Tarafından Bibliyografya İncelemesi

Başlık Sayfasının Kopyası:

DE DEABUS MINORIBUS EXTERIORIS THEOMAGICAE:
Değersiz Dış TanrıçalarınDuaları Üzerine bir İfşaat;
Onlar ki Yaratıcılarının İlkel Kimyasında
Hapis ve Üst Boyut Kaidelerinin
Tatbiki İmtihanlarıyla İspatlı.

Yazan Septimia Prinn

Idy-yaa'nın sesi:
Elinde ciltli bir kitap tutan
kadındı o.

Oracul'lu Zoroaster. (Oracul'lu Zoroaster)
Audi Ingis Vocem. (Ateşi Dinle)
(Elizabeth Breedlove'ın el yazısıyla)

LONDRA,
E.B tarafından, H. Vondrak için
Thorn-hill Kale'sinde basıldı. 1650.

Cilt:

1. 7.5 cm x 12.5 cm ebatlarında.
2. Sekizlik forma (sekiz sayfadan oluşan kâğıt destesi).
    a. Hiç bu kadar küçük sekizlik forma görmemiştim; kâğıtların katlanış biçimi yüzünden genellikle on ikilik formalar bu boyda olur.
3. Tekrar ciltlendiğine dair bir emare bulunmuyor; muhtemelen kopya değil, menşei bilinmiyor.
    a. Cilt tek parça halinde ancak sık kullanılmaktan yıpranmış durumda.
    b. Kapak kullanılabilir durumda; derisi sürekli ellemekten gözle görünür şekilde soyulmuş; kirli (elden bulaşan yağlar deride birikmiş).
        b.i. Cildin kitabın sırtıyla birleştiği arka kapaktaki dikişler yolunmuş; kalın dikişler sayfa desteleri-ni bir arada tutan "kemikli parmaklara" benziyor.

b.ii. Yakından bakınca bu "kemikli parmakların" yalnızca anormal kalınlıkta sicimlerden oluşmadığı anlaşılıyor; eklemli kemikleri bir araya getirip, özenli bir işçilikle kemiği iple dikerek kitabın cildi kapağına bağlanmış durumda.

b.iii. Kemiklerin şekline ve hafifliğine bakacak olursak bunların tek bir yarasanın kanatlarından alındığı söylenebilir; kütüphanenin veri tabanlarında yaptığım araştırma böyle bir tekniğe daha önce rastlanmadığını gösteriyor; bunu onaylamak için Profesör Dane'e elektronik posta gönderdim.

- Gözlerimin arkasında büyük bir baskı yaratan bir baş ağrısı meydana geliyor; Özel Koleksiyon bölümünün yapay ışığı acı vermeye başladı.

4. Metin konusunun okült olabileceğini düşünüyorum, boyutları küçük genişliğiyse dar:

   Cilt, saklı kalması planlanarak yapılmış olabileceğini gösteriyor; vücutta kolaylıkla gizlenebilir.

   a. Okültizmle uğraşan birinin kara büyü kitabı olduğunu varsayıyorum.

Sayfalar:

1. Bu sekizli formadan oluşan kitap özel olarak, kekremsi kokusu hâlâ sezilebilen bir parşömene basılmış.

   a. Parşömen büyük ihtimal domuz derisinden yapılmış, ancak aynı dönemde yaygın olarak Londra'da üretilen diğer parşömenlerin rengi ve kokusu bunda yok; belki de daha şeffaf olması için bir kimyasalla işlem gördü bu

yüzden de kokusu hâlâ üzerinde; muhtemelen koyun derisi.

2. Sayfa 50, deste E, 7. yaprakta, kitaptaki az sayıda dekoratif kaplamalardan birinin ön yüzünde bir çizim var, altında el yazısıyla kaleme alınmış şu cümleler bulunmakta (çeviriler bana aittir):

Idh-yaa Lythalia Vhuzompha

Shub-Niggurath Yaghni Yidhra (değersiz dış tanrıçaların isimleri)

Dare licentiam ad ut eam in servitium vestrum arma capere milites,

(Sana hizmet edecek ordular toplamasına müsaade et.)

Septimia Prinn (yazarın gerçek adı)

Deas à Conciliis, & Oracul Indiciarius, (Tanrıçalar Konseyi & Kâhinler İndikaryumu (?))

Doctor Utriusque Naturam & Divinam.(Doğa ve İlahi Güç Yasaları Doktoru)

3. Bu kısımda sayfa üzerinde renk değişimi var. Belki de filigran baskıdır; yazıya benziyor.

   a. Bu dönemde sembol değil de yazılı filigran kullanıldığından haberdar değildim.

   b. Kütüphanenin Özel Koleksiyon görevlisi Carlo'dan soğuk (fiber optik) ışık istedim, ellerinde olmadığını söyledi.

      b.i. Bu haftanın başında Özel Koleksiyonda soğuk ışık kullandığımdan eminim.

   c. Carlo bana masa lambası verdi.

      c.i. Soğuk lambayı almamı neden istemiyor?

4. Filigranlı kâğıdı masa lambasının altına tuttum ancak sayfanın altında bir şey varmış gibi görünmüyor, kabartmayla işlenmiş olmalı.
    a. Kitabı göz seviyesinde, sayfayı tepe lambasının altında tutup yüksek sesle okudum: "*Eram quod es; eris quod sum.*" (Sen neysen oydum; ben neysem o olacaksın.)
5. Kitabın tırtıklı kenarları ve sayfalarında bol miktarda muhtemelen tüy kalem mürekkebi kaynaklı lekeler var; lekeler kahverengi, sepya tonda.
    a. Bu döneme ait tüy kalem mürekkebi çoğunluk, zamanla paslanan demirden üretilirdi; metnin el yazması kısımlarının yanı sıra sayfaların kenarları da bu pas renginde.
    b. Özel Koleksiyon bölümü bugün kapandığı için ciltli kitabı iadelerin arasına bıraktım.
        b.i. Kitap bir şekilde çantamdan çıktı.
        b.ii. Metin analizine evde devam edeceğim; kitabı yarın ilk iş iadelerin arasına geri koyacağım.
6. Parşömen kuruyarak, her bir sayfanın kenarını jilet kadar keskin hale getirmiş.
    a. Sayfaları çevirirken başparmağımı kestim.
        a.i. O kadar derin bir kesik oluştu ki, derhal kanamayan ve sanki deri birbirinden hiç ayrılmamış gibi görünen kesiklerdendi.
    b. Sayfayı çevirirken parmağımdan kan lekesi bulaştı.
        b.i. Lekeyi çıkartmak için kulak çubuğu ve oksijenli su getirmeye gittim.
            — Kan izi gitmiş.

Görseller/Süslemeler:

1. Başlık sayfası: kenarları ay döngüsünü temsil eden işlemelerle kaplı.

a. Ay döngüleri arasında, yeni ayın dolunaya geçişini simgeleyen, siyah hilallerin karanlık ve dışı kesik çizgilerle belirtilmiş hilallere dönüştüğü karanlık daireler var.

b. Bu gözlemlerimi bilgisayarıma yazarken göz ucuyla kitaba baktığım sırada, bu aylar sanki canlılarmış gibi sürekli olarak değişiyorlar.

b.i. Ayların dizilişi, göz yanılması yaratacak şekilde tasarlanmış olmalı.

2. Sayfa 51: Değersiz dış tanrıçalar altılısını betimleyen tam sayfa bir tahta oyma gravür.

a. Gravürün üzerinde: *Akıl Erdiremediklerinin Yakarısı*, altında tahta oyma baskı mevcut.

a.i. Emin olmak için başlığı ikinci defa kontrol ettiğimde yazıların İngilizce olmadığını gördüm. Latince ve Sümerce çivi yazısı olduğunu tahmin ettiğim harflerden oluşuyorlardı.

b. Tahta baskıda solucan görünümlü Idh-yaa; ormanlarda yaşayan Lythalia; vücudu gözlerle, ağızlarla ve hatta dişil ve erkek üreme organlarıyla kaplı Vhuzompha; iblis bebeğini emziren boynuzlu keçi tanrıçası Shub-Niggurath; vantuzlu Yaghni ve güzel rüya cadısı Yidhra resmedilmişti.

c. Baskının altında el yazısıyla şunlar yazmakta: *Ungerent hoc in meo sanguine.* (Bu yazının üzerinden kanınla geç.)

c.i. Kitaba ne zaman baksam sayfalar hareketlenip, yanıp sönen flaş ışıkları gibi parıldıyordu.

— Uykuya daldığımı anımsamıyorum fakat baş ağrısından uyuyakalmış olmalıyım çünkü uyandığımda, başımı çalışma masamdan

kaldırıp saatin gece yarısını geçtiğini gördüm. Kitabın analizini tamamlamaya çok yaklaştım. Dişimi sıkıp bir an evvel bitirmeyi planlıyorum.

3. Septimia Prinn'in portresi: kare hatlara sahip, aristokrat görünümlü bir kadın, üzerinde ince işlemeli bir Eski Tanrılar kolyesi ve nakışlı manşetleri olan uzun kollu bir gömlek var. Bir elinde "kanatlı göz" sembolü; diğerindeyse gözlerini üzerine dikip baktığı insan kalbini tutuyor. Üzeri minyatür kazanlar ve kimya şişeleriyle dolu çalışma masasında oturduğu bu tasvirinin kenarlarından sarmaşıklar dolanmış.
    a. Her iki ağaç baskı da detayları ve eşsiz olmaları bakımından muazzam.
        a.i. Bu baskılar, McKerrow'un ortaya attığı, Eski Dönem matbaacıların sürekli kullandıklarında paralarının karşılığını verecek baskılar kullandıkları önermesine tezatlık gösteriyor.
        a.ii. Bu süslemeler başka baskılarda kullanılamayacak kadar bu kitaba özgü.
        a.iii. Septimia Prinn'in gözleri kalbin üzerinde değil, doğrudan ileri, okuyucunun bakışlarına sabitlenmiş.
            — Gözlerinin elinde tuttuğu insan kalbi üzerinde olduğunu özellikle not almıştım ve elimdeki ciltte başka bir portresinin bulunmadığını doğruladım. Baş ağrımın şiddetine rağmen gözlerinin yine yer değiştirdiğini fark edebildim.
            — Erken Dönem baskı tekniklerindeki göz yanılmalarını araştırmalıyım.
    b. Elizabeth Breedlove isminde bir Erken Dönem matbaacısına rastlamadımsa da Septimia Prinn'e dair bilgiler buldum.

b.i. Septimia Prinn'in, kötü şöhretli bir orta çağ büyücüsü ve uzmanlık alanı tam olarak tıp olmasa da doğa "doktoru" olan Ludwig Prinn'in kızı olduğu iddia ediliyor. Kimya bilgisini, "Paracelsus'un usulüyle" ürettiği sahte bilim için kullanan bu adamın İngiltere, Almanya ve Sibiryalı büyücü ve simyacılarla yaşadığı ve onlarla ilahi güçler, nekromansi ritüelleri ve "dünyayı yutacak solucan" için kan ayinleri gibi konular üzerinde çalıştığı biliniyor. Bu yasaklı bilgileri günahkârca kaleme alıp büyüyle harmanladığı mistik namını bir metinle sağladığı iddia ediliyor, *De Vermis Mysteriis* (Solucanın Gizemi)

— Primm'in bir şekil değiştirebildiğine ve hatta Ludwig ve Septimia'nın aslında aynı kişi oldukların dair söylentiler var. Bir teoriye göre, *De Vermis Mysteriis* bu denli ses getirince Ludwig diğer rakip tarikatlar tarafından tehdit edilmiş o da çözümü cinsiyet ve kimlik değiştirip kendi kızıymış gibi davranarak, önceki fiziksel bedeninin namıyla çalışmalarını devam ettirmekte bulmuş.

— İzlendiğimi hissediyorum.

b.ii. Tıpkı kendinden önce gelen Ludwig gibi Septimia Prinn'in de yüzlerce yıl yaşadığı söyleniyor; bu süre zarfında Avrupa'yı gezdiği, nihai olarak Yeni Dünya'ya yerleştiği ve burada sonradan Salem mahkemelerinde cadılık suçuyla idam edilen Abigail Prinn'i dünyaya getirdiği biliniyor.

b.iii. Dünya üzerindeki pek çok arkaik kütüphanede bulunan yüzlerce okült metnin ortaya çıkma

sebebi olduğunu düşünüyorum, akademisyenler Septimia Prinn ismini başlangıç ayininin bir parçası zannettiği için tarikat liderlerinin kitapları bu isim altında bastığını öne sürüyor ancak böyle bir durum Ludwig'in ismi için geçerli değil.

— Biri az önce kulağıma fısıldadı.

— On beş dakikadır ses çıkarmıyorum, ellerimi klavyeden çektim, fısıltı olarak algılanabilecek herhangi bir şey duymak için kulaklarımı dört açtım ama ses tamamen kesildi.

b.iv. E.B. (Elizabeth Breedlove) ve Septimia Prinn aynı kişi olabilir mi?

— H. Vondrak kim?

b.v. Bu metin oldukça ucuza mal edilmiş; sekizlik deste formatı kullanılarak bir kopya için yalnızca birkaç tam sayfa parşömenle yetinilmiş. Ancak ahşap baskılar, dönemi için astronomik fiyatlara yapılmış olmalı. Kitap İngiliz İç Savaşı sırasında, I. Charles'ın mahkemesinin ve idamının gerçekleştiği, II. Charles'ın da sürgün edildiği dönemde basılmış. O dönemde okült araştırmaları yapmanın günah sayılması işten bile değil. Kitabın bu kadar ufak oluşu baskının gizlilik içinde yapılmasının işareti de olabilir. Breedlove, yayınevi pagan metinler yakalamak suçuyla teftiş edilirse kendini aklayabilmek adına Septimia Prinn takma adını mı aldı?

— Bu konu hakkında derinlemesine bir araştırma yapılması gerek.

De Deabus Minoribus Exterioris Theomagicae **Hakkında Sonuç:**

1. Ağaçtan bir kadının, saçlarımı sarmaşıklarıyla okşadığı ve bir yandan da titreyen ahtapotvari bir kütlenin anlamadığım yöntemlerle benimle iletişim kurduğu neredeyse bilinçli diyebileceğim bir rüya gördüm. Konuştuk ancak ikimiz de kelimelere başvurmadık. Rızamı almaya çalıştığını biliyorum; ne için olduğunu tam olarak anladığımı ise söylemem. Geçmişte uyku felçleri geçirdiğimden biliyorum ki bu rüyada donup kalmadım, aksine tapınma ve yakarmanın birbirlerini besleyişini bilfiil hissettim. Keçi annemin memesinden süt emerken, rüya cadısının dudaklarımın aralığını öpüp ruhumun özünü alışını izledim. Taçlandırıldığımı biliyorum ve böylelikle de insan derimden arındığımı. O derinin altında ben devasa bir solucanım; tabii solucan durumumun tarifi için fazla asil değilse. Belki de bir kurtçuk daha uygundur, hatta belki de larva ancak bunlardan çok daha üstündüm. Öylesine keskin ve parlak bir açlığın pençesindeydim ki evreni bile yutsam bu açlığın dinmeyeceğini biliyordum.

   a. Gözlerimi açtığımda sanki uzuvlarım bana ait değildi ve bilmediğim dilde bir ilahi beynimin içinde yankılanıyordu.

   b. Kampüse giden otobüse bindim. Yolda birkaç parmağımı kaybettim. Başta otobüsün sesi, vücudumun içinde hissettiğim titreşimlerle ahenk içindeydi. Kendimi ruhsal olarak öylesine bütün hissediyordum ki, sol elimin serçe parmağı düşüp de koltuklardan birinin altına girince oralı bile olmadım. Düştüğü yerden gelen keskin çürük kokusu bile beni rahatsız etmedi, gerçi diğer yolcular etkilenmiş olacaklar ki yüzlerini elleriyle örtüp kapılara doğru yanaştılar.

c. Yüzük parmağım otobüsten inip kütüphaneye yürüdüğüm sırada koptu. Bunu ancak Özel Koleksiyon odasının zilini çalmak için elimi kaldırınca fark edebildim.

c.i. Bunun hayra alamet olmadığına dair belli belirsiz bir hisse kapıldım ancak Değersiz Dış Tanrıçaların duaları artık benim için önemi olan tek konu.

d. Carlo beni Özel Koleksiyonun kapısından alınca aniden keskin ve cayır cayır yanan bir açlık hissettim; rüyamda yaşadığım o açlığa çok benzer bir his. Böylece aklımda kaldığı kadarıyla Carlo'ya kendisini yutmam için izni olur mu diye sordum. Evet dedi. Bedenini aciz dualar eşliğinde bana sunarken sesi kafamın içinde akseden seslerin arasında katıldı.

d.i. Aç olduğumu söylemiştim ama kamuflaj desenli pantolon yiyebilecek kadar da değil bu yüzden Carlo benim için üstünü çıkarttı ve göğsündeki Eski Tanrılar nişanesi ortaya çıktı. Tüm vücudunun en tatlı kısmı da orasıydı.

d.ii. Hâlâ çok açım. Eskiden kolum olan şeyin ölmeye başlayan kabuğu, bu yüce ve dehşetli evrimimi kayıt altına almaya çalıştığım sırada soyulup döküldü.

d.iii. Tenimdeki yarıkların arasından bombeli ve mor bir ışığın nabız gibi attığını görebiliyorum.

2. Kendimi bu şekilden kurtarmaya hazırım, peki ya dünyayı yemeye?

a. İştahım ikimiz için de olumlu sonuçlanacak: Senin acıların nihayet son bulacak ve benim bu larva organlarımı dağlayan bu iltihaplı, protoplazmik ağrı sonunda dinecek. İkimiz bir olduğumuz zaman dünyadaki tüm çatışmalar bir anda susacak. Yok oluşun zarif ve kasvetli

durağanlığını tadacak; İnsanlık olarak ilk ve de son defa birlik olup dünyanın her şeye kadir atıkları olarak bağırsaklarımda ilerleyeceksiniz.

b. Ve açlığım yatışmış olacak.

c. Yalnızca rızan olursa devam edeceğim. Ve şunu da bilmelisin ki bu iştahım cezasız kalmayacak, Değersiz Dış Tanrıçalar şeytani derimden arta kalanlardan ruh iliğimi emecekler ve dünya yeniden yaratılacak.

d. Eğer izin vermezseniz şansımı çok sayıdaki dünyalardan başka birinde deneyeceğim. Ama aklınızdan çıkartmayın, bir seçimim olsa yeniden yapacağım dünya burası olurdu; çünkü insanlığımdan tamamen sıyrılmadım. Yakında bürüneceğim şeklimle buna ihtiyaç duymayacağım ancak yine de kozmosun muhteşem kaosunun en şaşaalı ve kutsallıktan en uzak yansımasına sahip olmak istiyorum.

e. Ne dersiniz?

e. i. Dünyayı yutmam için izniniz olur mu?

LAVINIA'NIN ORMANI

ANGELA SLATTER

"**OKUMAN YOK**, değil mi?"

Pek muhterem Whatley ailesi etkileyici bir mal varlığa ve köklü bir hayırseverlik anlayışına sahipti, albino olma lütfu –veya belası, bunun cevabı kiminle konuştuğunuza bağlı olarak değişir– bahşedilmiş olan Lavinia Whatley de Dean's Corner'ın hemen ötesindeki Aylesbury Yolu üzerindeki doğru çataldan sapılarak gidilen büyük eve bu şekilde davet edilmişti.

İyi niyetlerine ve hevesle dile getirdikleri hassasiyetlerine rağmen Sound aile ağacının yaşlı üyelerinin tamamına bir noktada "Cadı Whatley", "Kepaze Whatley" ve belki de aralarında en kötüsü olan "Acayip Whatley" lakabı takılmıştı. Üstelik bunları çocukların yanında kullanmaktan da çekinmezlerdi; oysa çocuklar dünyanın nasıl işlediğinden, yakıcı şerrin ateşinin yeni bilgilerle nasıl söndürüleceğinden bihaber, kin duygusunu daha yoğun yaşarlardı.

Lavinia yüzüne bakılmayacak biri değildi ama farklıydı. Kireç beyazı teni ve saçları, pembe gözleri, güçsüz bir çenesi olsa da annesinden bazı iyi özellikler de almıştı: çıkık elmacık kemikleri, kalkık bir burun, iri gözler ve dolgun dudaklar. Otuz dört yaşındaydı ama teninin solgunluğu yaşlanmanın etkilerini yüzünden, beyaz ve gri telleri de saçlarındaki buklelerden uzakta tutmuştu. Üstelik uzun boylu, endamlıydı ve duruşuyla bile ilgi çekiyordu.

Pigmentsiz kaşları ve kirpikleri yüzünden sürekli şaşkınlık dolu bir yüz ifadesi vardı ama görünüşüne özen göstermeyi ihmal etmezdi. Gömleklerinin aşınan manşetlerini ve yıpranan elbise kıvrımlarını özenle tamir eder, ince telli saçlarını güzelce fırçalayıp kalın, sıkı bir örgüyle bağlardı.

Çaresini bulamadığı şeyse kokuydu, dışarı çıkmadan önce su pompasının altında tekrar tekrar banyo yapardı. Evin usandıran kokusunu üstünden atması mümkün değildi, sadece hafifletebiliyordu. Bu yüzden de nasıl göründüğünün aslında çok da bir önemi yoktu. Aile üyelerinin büyük kısmı burun direklerini kıran bu koku yokmuş gibi davranıyordu ama kendilerine özgü havanın ve statünün verdiği üstünlükle ailenin gençleri, ebeveynlerinin aşılamaya çalıştığı terbiyeyle uğraşmaya gönüllü görünmüyorlardı. Abigail Teyze'nin *tatsız insanlar* için fazla genç olduğunu dile getirdiği evin arka tarafındaki misafir salonunda, Lavinia kuzenler Putnam ve Wilmot, George ve Rist'le başa çıkmak zorunda kalmıştı. Sarah ve Bealia, Mary ve Alice ise köşede oturmuş onu görmezden geliyorlardı.

"Okuman yok, değil mi?" diye daha da yüksek sesle tekrarladı Putnam, sanki kulakları ağır işitiyormuş gibi.

Rist, kendinden emin bir şekilde kafasını iki yana salladı. "Yapma Put."

"Okuyabiliyorum." Lavinia dişlerini sıkarak, buraya neden geldiğini kendine hatırlatıyordu. Wilmot ve George her iki yanında kahkahalara boğuldu. Saçları beyaza çalan sarı renginde George'u kenara çekmeye çalışan Rist, Lavinia'ya daha da yaklaşmaya çalışırken, daha yapılı ve daha genç kuzeni onu geri itti.

"Ama sen okula gitmedin," diye ısrar etti Putnam. "Nasıl okuyabiliyorsun? Yaşlı Büyücü Whatley sana öğretmiş olamaz. Zırdelinin teki o."

Lavinia en yakınındaki rafta duran deri kaplı kitabı eline aldığı gibi okumaya başladı.

"*Görünmez Dünyanın Harikaları*, yazan Cotton Mather," satırını okur okumaz ne kadar kötü bir seçim yaptığını fark etti.

Kuzenler kahkahalarla haykırıyordu. "İşte bu harika! Tam anlamıyla Cadı Whatley!"

Solgun yanakları al al olmuş yanıyordu, elindeki ciltli kitabı bir yana bırakıp Putnam'ın yanından sıyrılıp ilerledi. Ön kısımdaki misafir odalarından birine, alay konusu olmayacağının güvencesiyle yetişkinlerin yanına gitmeyi denedi fakat gençler önünü kesip durdu; Rist hariç. O, geniş arka bahçeye açılan aralık arka kapıya kadar eşlik etti. Lavinia umursamadı. Eğer dışarı çıkabilirse, ardından buradan ayrılabilirdi.

Kapının üzerinde güç bela dengede duran kova, Lavinia kapıyı iter itmez devrildi. Yalnızca su, Wilmot'un teklifi olan çiş değildi en azından. Ama yine de soğuktu, sırılsıklam olması için yeterliydi ve boşalan kova kafasına düşmüş, yıldızları saymasına sebep olmuştu. Islanıp ağırlaşan eteklerine takılıp sendeledi.

"Sülfür kokusunu bu geçirir işte!" Putnam, George ve Wilmot domuzlarınkine benzeyen kahkahaları eşliğinde, ilkel şamatalarıyla yere yuvarlanmadan önce kısa bir süre birbirlerine tutundular. Rist ise kıpırtısız duruyordu, her an ağlamaya başlayabilir diye düşündü. Rist'in haricinde kapının etrafında toplanan kızların yüzlerindeyse dehşet dolu bir ifade vardı.

Rist, yardım etmek için dizlerinin üzerine eğildi. Lavinia ayağa kalktığında kendini Rist'ten kurtardı, ardından ona ve geri kalan herkese şöyle bir baktı.

"Lavinny," diye söze başladı Rist, fakat bu babasının Lavinia'ya taktığı siyahi tarzı lakaptı.

Eteklerini toplayıp merdivenlerden aşağı hızla indi, ancak bir an için durdu ve tek elinin orta iki parmağını başparmağı-

nın altına sıkıştırıp, işaret ve serçeparmağını ileri uzattı. Bu el işaretini oradakilere doğru sallayarak, Putnam'ın kahkahasını durdurmayı bile başardı. Yaptığından hoşnut, daireler çize çize bitkilerin geçit vermediği, vahşi diken ve sarmaşıkların bürüdüğü, hayvanların bir görünüp bir saklandığı, içindeki yolları herkesten daha iyi bildiği ağaçların oluşturduğu o ufuk çizgisine doğru ilerledi. Çobanaldatan kuşlarının tünedikleri yerden şarkılar söylediği ve birileri yakınlarından yörelerinden geçsin diye beklediği, esip gürleyen rüzgârla titreyen tepelere doğru emin adımlarla atıldı.

Lavinia belki de kitaplar raflarda daha hoş görünebilir diye düşündü.

Evvelki gün, parlak ve düzenli Whatley hanesinde ne denli düzenli göründüklerini düşünmüştü. Burada da bir fark yaratabilirdi, ama ev işi yapmaktan çok da haz ettiği söylenemezdi. Elbette Otis Bishop'ı birkaç raf çakması için efsunlayabilirdi. Fakat o zaman da evin en azından belirli yerlerine davetli olarak girebilecek; sonrasındaysa annesine gidip gördükleri, duydukları ve kokladıklarıyla ilgili laf taşıyacaktı. Ardından Mercy Bishop onun Lavinia'nın yanında olduğunu ve dolayısıyla bacaklarının arasına girmenin bir yolunu aradığını öğrenip küplere binecekti ki böyle bir şey asla olamazdı. Fakat bunun ümidi Otis'in daha itaatkâr olmasını sağlıyordu, tıpkı korkusunun kendine vurduğu ketin her daim dumanı tüten bir öfkeyle saklamasını sağladığı gibi.

Üstelik her şeyin toparlandığını görünce babasının canı da bir o kadar sıkılacaktı. Hiçbir şeyin yerini bulamayacaktı. Şu anki düzende, herhangi bir kitabın hangi odanın hangi köşesin-

de, hangi eğri büğrü yığının arasında yer aldığını saniyeler içinde bulabiliyordu. Yaşam alanlarındaki yerler, işlevi veya içinde bulunan mobilyalardan ziyade ona verdikleri isimle anılıyordu. Her yerde sandalyeler, kitaplar ve masalar vardı mutfakta bile. İçinde yatağının olduğu kendine ait bir odası bulunsa da, yatağın etrafı bile üzeri monograflar, cep kitapçıkları ve koca koca defterlerle kaplı çok sayıda masa ve sandalyeyle çevriliydi. Lavinia bazen, bu evin esas amacının içinde yaşamaktan çok eşya depolamak olduğunu düşünürdü. Bir kütüphanede yaşıyordu.

Ancak bundan şikâyetçi değildi çünkü o da kitapları seviyordu, hatta belki babasının sevdiğinden de çok; babası kitapları bilgi depolayan eşyalar olarak görürdü. Lavinia ise onlara bir bütün olarak hayranlık besliyordu; üzerlerini kaplayan tozları, küflü kapaklarını, kahverengi lekelerle bezeli yapraklarını, sayfaların ellerini kesen yıpranmış kenarlarını, hepsini birden seviyordu.

Ve tabii ona vaat ettiklerini de.

Ona sahip olabileceği gücü, buralardan kaçıp gidebilme ihtimalini fısıldıyorlardı. Buradan ayrılabileceğine, evi, Sentinel Tepesini, Dunwich'i ve etrafındaki her şeyi terk edebileceğine dair yeminler ediyorlardı. Soluk renkli, uçları kıvrık, üzerinde gezinmiş onlarca elin dokunuşuyla lekelenmiş tarot kartları önünde açılmış, yine aynı şeyi söylüyorlardı: *O adam* yaptıklarıyla kendini belli edecekti. Onu bulup bu alelade yaşantıdan, babasının deliliğinden, alaylardan ve eziyetlerden, sırf bir Whatley olduğu için kolay ve basit bir orman kızı olduğunu düşünen adamların arasından çekip çıkartacaktı.

Lavinia beklemekten sıkılmıştı, bunu biliyordu. Ama inancının ödülünü sonunda almıştı, özgürlüğü ufukta görünmüştü.

Rist'i düşündü. Lavinia'dan bir talepte bulunmayacak kadar nazikti, hatta kendine böyle bir nezaketle yaklaşan tek kişiydi,

oysa onun da diğerleriyle aynı şeyleri istediğini biliyordu. Ama yine de tehditlerde bulunmuyor, musallat olmuyor, baskı yapmıyordu.

Ne zaman gelecek diye merak etmeye başlamıştı.

Rist kaybolmuştu.

Berduş kılığına girmektense sanki hasta bir akrabayı ziyarete gider gibi, elinde meyve sepetiyle ailesinin büyük evinden çıkıp ormana doğru yola koyulmak en kolayı diye düşünmüştü. Ufak ancak derli toplu, saygı uyandıran bir mütevazılığa sahip Dunwich köyüne varan sapağın hangisi olduğunu da biliyordu üstelik. Büyükçe evler de vardı elbet, bazılarının ot bürümemiş taş duvarları, perdesiz pencereleri ve parlak, aydınlık cepheleri vardı. Diğerleriyse, sahipleri farklında olmasa da, baştan aşağı harabe görüntüsüne sahipti ancak çiçek ve sebzelerle dolup taşan ufacık ön bahçeleri her şeye rağmen oldukça bakımlıydı.

Köyün avareleri Osborne Market'in önünde durmuş, şüpheli ancak nazik bir şekilde başlarını aşağı yukarı sallayarak Rist'in önlerinden geçişini izliyorlardı. Evet, onu tanımışlardı ve bunun için Kuzen Putnam'a benzemediğine duacıydı. Putnam insanların kendisini sevmesi için hiçbir çaba harcamazdı, hatta ve hatta insanlara eziyet edip rahatsızlık vermek için fazladan emek sarf ederdi. Putnam Whatley bir gün elbet hak ettiği cezayı alacaktı ve Rist bu yüzden ona benzetilmeyi hiç mi hiç istemiyordu.

İnsanlara kendinden daha önemsizmiş gibi davranamazsın –öyle olsalar bile– diye düşünürdü, bu şekilde bir yere varamazdın ve doğru da olmazdı. Arkasındaki serserilerden biri, tam duyamadığı bir şeyler söyledi ama ardından hepsinin bir-

den kahkahalar atması Rist'i rahatlattı. Sepeti kolunda daha da yukarı iterek hızlandı ve eğri büğrü ağaca bakınmaya başladı, bu ağacın kendisini Yaşlı Büyücü Whatley'nin evine giden yola çıkartacağını biliyordu.

Lavinia'ya giden yola.

Bir süreliğine her şey yolundaydı. Köyden çıkıp tepeye doğru uzanan, çalılıklarla kaplı patika yola girdiği sırada bir sorun yoktu. Ardından bir yerlerde bir hataya düştü ve sağa dönmesi gereken bir yerde sola döndü veya düz gitmesi gerekirken sağa saptı. Ağaçlar daha da sıklaşıp, dallar birbirlerini kucaklayacakmışçasına bir diğerinin yanına sokuldukça Rist'in de aralarından geçmesi zorlaşmıştı. Dikenler ve sarmaşıklarla kaplı zemin, yeryüzünün her zamanki iniltileri ve sızlanmaları sonucunda bolca taşlarla kaplanmıştı; bunlar birinden özür dilemeye giderken giyilen Pazar Günü ayakkabıları ayağında olan biri için oldukça tehlikeli ve beklenmedik engellere gebeydi.

Ve bunlar da yetmezmiş gibi çobanaldatan kuşlarının kulak okşayıcı uğursuz uğultuları duyulmaya başlamıştı. Kendisini beklediklerini düşünmenin gerçek dışı olacağını biliyordu. Sol tarafında bir ses, önce bir tıkırtı sonrasında bir meleme kafasını çevirmesine sebep oldu: tepeye kurulmuş bir keçi, siyah donuk gözleriyle çocuğu izliyordu. Rist insanların nadiren ve fakat fısıltıyla bahsettiği büyük Whatley'i düşündü, muhteşem bir Lamancha keçisine yedi yıl dostluk edip sonunda hayvanın kafasına attığı tekmeyle ölmüş bir meczuptu. Tekenin ileri doğru atılmasıyla Rist korktu ve tökezleyerek durdu.

Bir geldiği yola bir de ilerlediği yola baktı. Birinin yokuş yukarı, diğerinin aşağı olması dışında aralarında pek bir fark yoktu. Kelimenin tam anlamıyla kaybolmuştu ve kuşların tekrar eden şarkısının sesi, ne kadar uzun süre ikilemde kalırsa o kadar çok yükseliyor gibiydi. Kalbi giderek daha da hızlı atıyor,

iki kat hızdaki her bir vuruş kaburgalarını kıracak bir yumruk gibi iniyordu. Hava ağırlaşmış gibiydi, yerler gümbürdeyerek titredi, sülfür ve tezek kokusu burun deliklerinin ta içine dek ulaştı.

Kuşların bir anda kesilen sesinin yerini bir uğultu, tıslama aldı; garip bir şekilde insana ait gibi ve bir o kadar da insanlıktan uzak bir ses. Neredeyse bir ilahi gibi en olmayacak şekilde ritmik bir ahenksizlik tınısıydı. Bir şey ağaçların arasından süratle, su gibi akarak ve Rist'in etrafını çevirerek geçip gitti. Keçi değildi, görünürde küçükbaş hayvanlara özgü bir kahverengilik de yoktu, dört ayak üzerinde ilerleyen bir canlı da, en azından sürekli dört ayak üzerinde değildi. Kar kadar beyaz, kemik kadar ve süt kadar beyaz: kıvrımlı bir kalçanın, içe doğru kavisli bir belin ve hür göğüslerin emaresi. Bu yaratığı gözden kaçırmamak için kendi etrafında dönüp dururken neredeyse yere kapaklanacaktı.

Sonrasında ortadan yok oldu ve Rist'i ardında deliye dönmüş ve dengesini kaybetmiş bir halde bıraktı.

Çocuk güçlükle nefes alıp vererek güç bela ilerlemesine devam etti ve bir anda kendini kuzeniyle yüz yüze buldu.

Lavinia giydiği kahverengi elbiseyle gitgide azalan gün ışığı altında zar zor seçilir hale gelmişti ama gevşek bıraktığı atkuyruğu kendini yeterince belli ediyordu. Çocuğu gördüğüne, en az onun kendisini gördüğü kadar şaşırmıştı. Rist bu mesafeden Lavinia'nın geniş alnındaki çizgileri, gözlerinin etrafındaki kazayağını ve dudakları çevreleyen belli belirsiz kırışıklıkları bile görebiliyordu. Bu çizgilerin çok gülünce oluşanlardan olmadığını düşündü. Ağzını açtı fakat bir şey söyleyemedi.

"Napıyon bura?" Önceden duymadığı bu katran kadar yoğun aksan ikisini de şaşırttı. Bu defa daha dikkatli şekilde tekrar denedi. "Ne yapıyorsun burada?"

"Geldim..." Yutkundu, sepeti havaya kaldırdı. "Çünkü özür dilemek istedim. Özür dilerim. Neyin peşinde olduklarını bilmiyordum."

Gözlerinde alev alev yanan bir küçümsemeyle "Bilsen de bir şey değişir miydi?" diye sordu Lavinia ve arkasını dönüp yokuş aşağı seğirtti.

Lavinia'yı takip etmeye çalışırken ayağı takıldı neredeyse düşecekti ancak yoluna devam etmeyi başardı. "Evet! Onları durdururdum! Laviny, yani Lavinia, çok ama çok üzgünüm. Yaptıkları şey tarifsiz derecede acımasızdı. Bilsem yapmalarına asla izin vermezdim. Lütfen, bana inanmalısın."

Lavinia cevap vermedi ama yavaşlayıp Rist'in kendisine yetişmesine izin verdi. Birkaç dakika sessizce ancak dostane tavırlarla yürüdüler. Ardından kız sepeti işaret ederek sordu.

"Bu nedir?"

"Annem gönderdi, içinde taze ekmek, bisküvi, domuz pastırması ve peynir var," diye hevesle cevap verdiği sırada kızın yakıcı bakışlarıyla karşılaştı.

"Kendi başımızın çaresine bakamayacağımızı mı düşünüyor?" diye sordu, cebinden bir avuç antik sikke çıkartarak. Çocuk üzerindeki desenlere bakmak istemesin diye apar topar cebine geri koydu.

"Hayır, asla..." diye lafa başladı ancak kız omuzlarını silkti.

"Umurumda bile olmaz, en azından dükkâna geri dönmeme gerek kalmadı, o yüzden teşekkür ederim. Gerçi yola çıkana kadar sen taşıyabilirsin." Oğlana muzip bir ifadeyle bakarak, "Kayboldun, değil mi?" diye sordu.

Rist utanarak başını yukarı aşağı salladı. "Ve de kuşlar..."

"Zavallı yaratıklardan korkmuyorsun umarım? Ruh emdiklerine ve türlü saçmalıklarla dolu diğer hikâyelere inanma sa-

kın." Lavinia elini uzattı ve sihirli bir şekilde ufak, kahverengi çobanaldatanlardan biri parmağına konuverdi. Hopladı, saygılı bir şekilde başını eğdi ve ardından uçup gitti.

Rist ardına dek açtığı ağzını kapamak zorunda kalmıştı. Lavinia buna güldü. "Oldukça uysallardır."

Rist, "Burada olduğumu nasıl..."

"Osborne'un oradaki avareler," dedi kısaca. "Kaybolacağını biliyordum, bari akşam olmasın dedim. Seni buralarda kimse bulamaz, benden başka tabii."

"Buraları iyi biliyorsun o zaman?" Lavinny'nin annesinin kaybolup ardından vahşice katledilmiş halde bulunduğu ve suçlunun hiçbir zaman yakalanamadığı, babasınınsa Sentinel Tepesi'ne gidip gökyüzüne bağırdığı zamanlarda kızın Dunwich tepelerinde dolanmaya geldiğine dair duyduğu hikâyeleri anımsadı.

"Buraya Lavinia'nın Ormanı dendiğini hiç duymadın mı?" Geride duran çenesini ileri çıkartmıştı, Rist bunun bir gurur göstergesi olduğunu anlamıştı. Sorusuna cevap bekler gibi bir hali yoktu.

Lavinia yokuşun aşağısında, ağaçların bir nebze daha seyrek olduğu yerde bir yolu işaret etti, Rist bunun saatler önce yürümeye başladığı yol olduğunu anlamıştı. Başını kaldırıp geldikleri patikaya bakınca bu kadar ileri gitmeyi başarabildiğine neredeyse inanamadı.

"İşte, yolun burası. Buradan sonra güvende olursun," dedi Lavinia, o sırada Rist'in neşe olabileceğini düşündüğü bir edayla sepeti kapmakla meşguldü.

"Teşekkür ederim kuzen Lavinia. Sen olmasan buralarda perişan olurdum." Gülümsemesine karşılık Lavinia'nın cevabı gecikmedi.

"Evet, gerçekten de olurdun."

Rist tereddüt ederek "Tekrar ziyaretine gelebilir miyim?" diye sordu.

"Neden?" diye sordu kız tek kaşını kaldırarak.

"Seninle... seninle konuşmak için. Ben..."

"Mayıs arifesinde geri gel," diye lafını kesti, Rist'in cevabını incelikle düşünmesine fırsat vermeden; üstelik Lavinia'nın kokusunun bu defa ne denli güçlü ve hatta sarhoş edici olduğu fark edebilmişken. *Neler düşünüyordu?* Birkaç gün sonrasında üzerinde doğduğu ancak hiçbir zaman ait olmadığı bu toprakların aksine; gerçek, normal ve elle tutulur bir dünyada yaşadığı Harvard'a geri dönecekti. Orada neyle sonuçlanacağını bilmediği bu garip çekimi unutacaktı.

Bu sözleri söylerken Lavinia'nın sesi kısık ve buğulu çıkmıştı, "O zaman gel kuzen Rist ve ben de sana diğerlerinin bilmediği ve bilmek istemediği şeyi göstereyim. Öğrenmeye korktukları. O zaman gel kuzenim ve sana hep görmeyi arzuladıklarını göstereyim. Olur da birine anlatırsan anlaşma yatar."

Bunları söyledikten sonra kuzenine doğru eğildi, nefesi oğlanın tenini ve saçlarını okşayarak kulağına bir şeyler fısıldadı, tüyleri diken diken olmuş ve içinde bir kabarma hissetmeye başlamıştı.

Lavinia uzaklaşırken, yavaşça salınan kalçalarını kapatan kıyafetini izleyerek altında neler sakladığını hayal etti. Geri dönecekti, biliyordu.

Lavinia bütün akşamüstünü pencere kenarında huzursuzca, incecik eski püskü perdenin ardına bakarak geçirmişti. Kıyafe-

tine özen gösterip annesinin artık hafiften sararmaya başlayan kolalı organtinden gelinliğini giymişti. Etekteki ufak kahverengi lekeler zar zor seçiliyordu. Elbisenin uzun çan kolları dirseklerinden aşağı süzülüyordu. Üst kısmının vücuduna oturduğu seviye olması gerekenden daha alçaktaydı ve bir zamanlar şatafatlı ancak şimdi yalnızca buruş buruş üç sıra dantel, eteğin etrafını çevreliyordu. Yine de elbisenin güzel olduğunu, yer yer kararan tonların kendini daha az solgun gösterdiğini düşünmüştü. Üstelik elbise bir beden büyük olduğundan içinde rahatlıkla hareket edebiliyordu.

Saçlarını örüp tıpkı bir taç gibi başının üstünde tutturmuş ve aralarına yakut ve kan koyuluğunda kırmızı oğul otu sürmüştü.

Rist gün batımında geldi ve Lavinia sakin kalıp bu rahatlama hissini dizginlemeye çalıştı. Bahçenin girişinde tereddütte kaldığını, iki katlı boyaları dökülen evin yerinde zar zor tutunan gambrel çatısını incelediği esnadaki yüz ifadesinden anlamıştı.

Lavinia soğuk bir gülümseme ve yanağına kondurduğu sade bir öpücükle verandaya çıkmadan önce, Rist'in en az beş altı defa heyecanla kapıyı tıklatmasını bekledi. Çocuk utanmıştı ama pürüzsüz, zeytin rengi teninde bu neredeyse hiç belli olmuyordu. Kuzeni epey gençti, aralarında en azından on yıl vardı, sağlam yapılıydı. Çiçek getirmişti –Pek sevimli!– üstelik sıradan, yol kenarından toplanmış veya Dunwich'in kemik bostanındaki mezar taşlarının altına bırakılan çelenklerden çalınmış olanlardan, eteğinin altındaki göstermesi için teklif edilmiş gibi değildi. Hayır, bu gerçek bir buketti. Kurdeleyle bağlanmış, hakiki bir hediyeydi! Lavinia'nın kalbi elinde olmadan tempo tutmaya başladı.

Çiçek buketini kapının hemen yanına koyunca Rist'ten gelen "Suya koyulmaları gerekiyor," itirazlarını susturmak için ağzını,

kendi ağzıyla örtmesi gerekmişti. Sessizleşip sertleştiğindeyse geri çekildi. Lavinia önceden hazırladığı, bir ucu zifte bulanmış kendir bezine sarılı mührü çıkarttı. Kıvılcım başlatmak için çakmak taşını ve çeliği kullandı, meşaleyi tutuşturmuştu.

Rist kendine uzatılan eli yakaladı ve beraber Sentinel Tepelerine doğru harekete geçtiler; ateşleri rüzgârda dans ediyor, önlerine garip şekiller ve gölgeler düşürüyor, ortasında sessizce ilerledikleri yolun iki tarafını kaplayan çalı çırpının arasında gizlenen gözlerin içine doğru parlıyordu.

Patika, Rist'in birkaç hafta evvel zorladığı yola kıyasla çok daha kolaydı. Hatta Lavinia'nın eski ve alımlı elbisesi yerlere sürünüp takılmasın diye önlerine yapraklardan bir halı serilmiş gibiydi. Meşaleden gelen kıvılcımlar kıyafetine düşüp Lavinia'yı bir maytaba dönüştürecek diye endişeliydi ancak alevler bile saygılı davranıyordu.

Tepeye vardıklarında ateş iyiden iyiye sönmeye yüz tutmuştu ancak Rist, kuzeninin emin adımları ve büyüleyici pembe gözleriyle karanlıkta zorlanmayacağından oldukça emindi. Merkezinde masaya benzer bir kaya bulunan, dikili taşlardan oluşan bir halkanın içine girdiler. Lavinia hiç zaman kaybetmeden sönmek üzere olan meşaleyi, tepenin aşağı doğru iyice meyilli inmeye başladığı yere en yakın olan taş halkanın içindeki çıraların üzerine bıraktı.

Yüzünü Rist'e dönüp gülümsedi, ateş etrafa kıvılcımlar saçarak yanıyordu. Lavinia elbisenin kollarından tutup yavaşça aşağı indirdi, yere düşen elbiseyle toprak renkli bir havuzun ortasında duruyor gibiydi. Omuzlarını dikleştirip, göğüslerini hafifçe salındırdı.

Rist ancak göğüslerinin tüm ağırlığına rağmen hâlâ en tepede duran tomurcukları fark etti, emzirerek aşağı çekecek bir çocuğu olmadığındandı bu. İncecik belini, alevlerin iyice ortaya çıkarttığı kum saatinin kıvrımlarını andıran kalçasını ve dolgun bacaklarının ortasında birleşen, beyaz tüylü ufak üçgeni fark edebildi yalnızca. Dikkati öylesine dağılmıştı ki yanlarında ve kalçalarında gömülü, kirpiksiz gözlerini kırpıştırarak turuncu yalazları izleyen binlerce gözün farkına varamadı.

Lavinia masa olarak kullandığı kayayı işaret etti ve Rist'in acemice ve apar topar kıyafetlerinden sıyrılışını izledi, önce üstüne ve sonra da içine almasını bekleyerek kendine doğru ilerleyişini. Yakışıklı bir çocuk diye düşündü Lavinia, gerçi Putnam veya Wilmot veya George gibi pislik olan diğer kuzenlerinden biri belki daha kullanışlı olabilirdi. Doğaları gereği, bu gece burada yapacakları şeye daha uygundular. Ama yine de ilki olarak Rist'i seçtiğine pişman değildi.

Genç adam üzerine doğru geldiğinde –içeri ve dışarı, içeri ve dışarı– gümüşi noktalarla bezeli karanlık gökyüzü bir yıldırımla ve artık daha da parlak ışıldayan yıldızlarla aydınlandı. Nebulalar meydana geldi, çarkıfeleklere benzer kırmızı, mavi ve mor ışıklar saçarak birbirlerine dolandılar ve kara renkli altına benzer ışık huzmesi, devasa ve şekilsiz bir şekil, biçimsiz bir biçim, vantuzlar ve yandıkları gibi göz açıp kapayıncaya dek sönen Noel ağacının ışıklarını andıran gözler belirdi. Üzerinde ve arkasında olup bitenleri göremeyen ama hisseden Rist doğrulmayı denedi. Ancak istese dahi kendini bu ritmik hareketlerden alamıyordu, gökleri yarıp üzerlerine yağan soğuk ateşin derisine değip içine aktığını hissettiğinde kafasını çevirip bak-

maya çabaladı. Lavinia tek eliyle çenesini yakalayıp, düşünmüş olsa Rist'i hiç şaşırtmayacak bir güçle tuttu.

"Başkası üzerinden ilerlemeli," diye mırıldandı Lavinia. "Korkma kuzenim. Onun elçisi olduğun için cömertçe onurlandırılacaksın, tıpkı benim Efendimizin taşıyıcısı olduğum için onurlandırılacağım gibi."

Soğuk ateşler damarlarında hızla ilerleyerek Rist'i ya da en azından ondan geriye kalanları kovalıyordu; sanki vücudunun tünelleri arasında, kendi benliğinin köşelerinden birinde tuzağa düşene dek kaçıyordu. Onu bu şekilde ele geçiren her neyse, merhamet duygusu yoktu; Rist'in içine hızla girip kalan son zerrelerini de savuşturmuştu, korkudan arınmış ve sonuna varmanın, amacına ulaşmanın, verimli topraklara saçılıp yayılmanın şehvetiyle, tıpkı Lavinia'ya da yaptığı gibi.

Son anlarında Rist'in gözleri kararda, yıldızların ve gökyüzünün, üzerinde girdaplar oluşturan Nebulanın renklerine bakakaldı ve onu ele geçiren varlık yüzünü ilk ve son defa Lavinia'ya belli etti. Kanının donduğunu, uzuvlarının kasılıp kaldığını hissetti ve oğlan son görevini yerine getirirken, kalbinin dayanamayıp patlayacağını düşündü. Rist kadının hemen üzerinde, elini uzatıp kendisini kullanan bu varlığı daha fazla muhafaza edemeyerek parçalarına ayrıldı ve öylece yok oldu.

Lavinia yorgun ve aynı anda hem boş hem de dolu hissederek yerde uzandı.

Uzaktaki gölgelerin arasından babası, Büyücü Whatley göründü, bir ilk ismi olduysa bile hiçbir zaman Hıristiyan bir adı olmamıştı. Lavinia güçlükle bacaklarını kapattı fakat nefes nefese, ağrıyarak olduğu yerde durmaya devam etti.

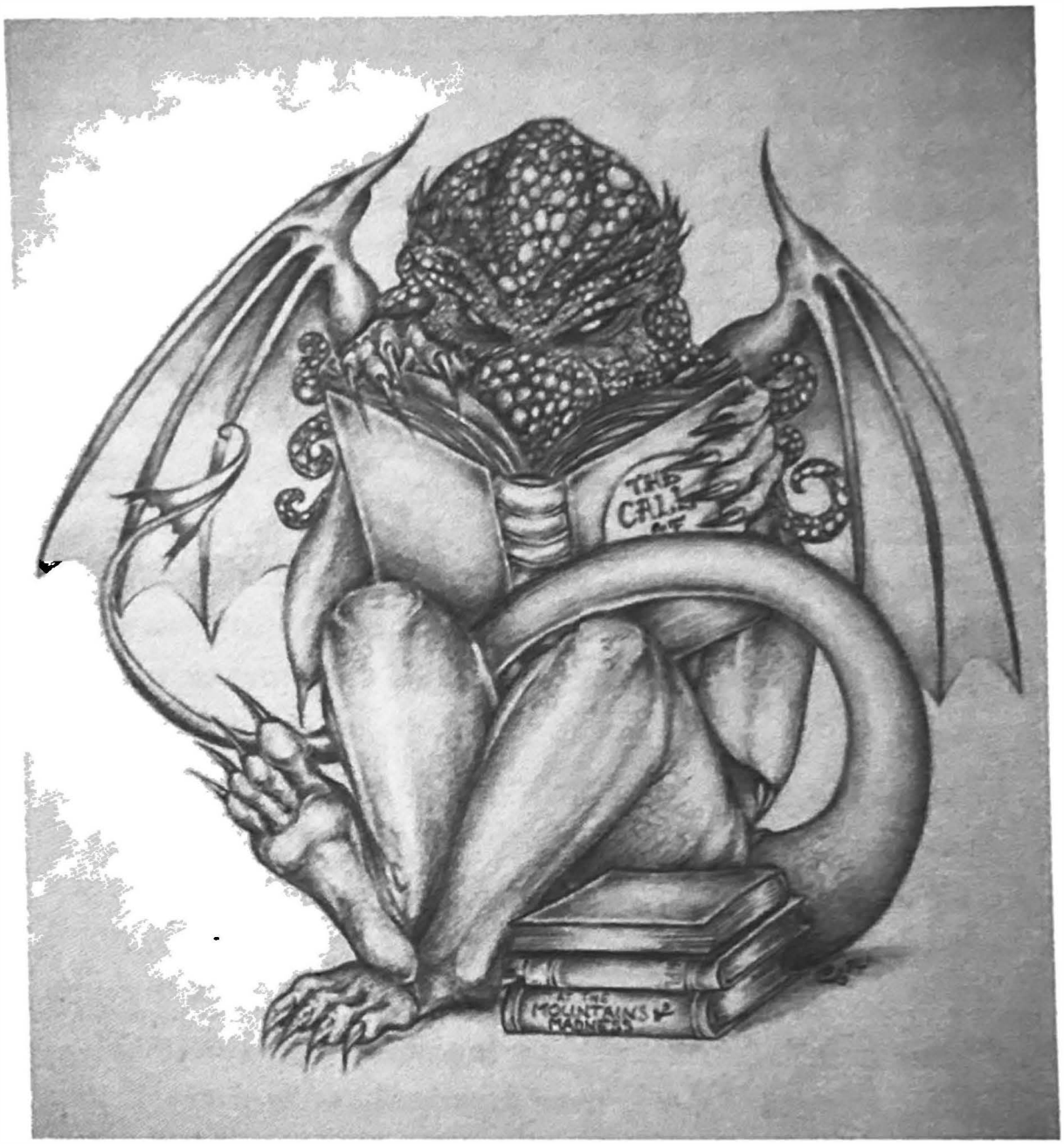
"Yog-Sothoth kapının anahtarı belkim amma, anahtar deliği 'çin yardım lazım," diyerek içten bir kahkaha attı, bir yandan da genç adamın içi artık boş olan kıyafetlerini tekmelerken.

Rist tamamen yok olmuştu, bu alemin ve ötesindekinin üzerini örten toza dönüşmüştü. "Bununki işe yaramasa, başkasıyla deneyiver."

Ama Lavinia başkasının olmayacağını biliyordu, baştan çıkardığı günlerin sona erdiğini ve bugüne dek kapısından çevirdiği hiçbir adamın bir daha geri gelmeyeceğini de; görünmeyenle yüzleşmenin sonuçları vardı. Babası bunu ateş ışığında görememişti. Dans eden alevler ve gölgeler yüzüne hareket katmış gibi görünüyordu ama felç benzeri bir şey yaşadığından, aldığı nefes kadar emindi. Yüzünün bir tarafı tamamen hissizleşmişti, ne kadar denerse denesin gülmeyi de kaşlarını çatmayı da başaramamıştı. Göçüp gitmiş Whatley ailesinin en ucube üyelerininkine -yarım akıllı gibi görünenlere- benzemesin diye sürekli bir arada tutup güçsüz çenesini gizlediği dudakları ve bundan duyduğu gururu artık yeterli olmayacaktı. Sol eli pençeye benzer bir hal almıştı. Sol ayağı kalın bir kalasa dönüşmüş gibiydi.

Kitapların vaatlerini takip etmişti ama onların sadece yarım doğrular söyleyeceklerini nereden bilebilirdi? Bugüne kadarki günlerinin sonu gelmişti. Kaçma hayalleri tamamen sulara gömülmüştü. Lavinia Whatley kendi ormanının sınırlarının dışında hiçbir yere çıkamayacaktı. Babası yardım etmek için kızına doğru eğildi. Ayağa kalkınca, tamamen doğrulamadığı için boyu iyice kısa kalmıştı. Daha en azından dokuz ayı olduğunu bilmesine rağmen içinde tohumları atılan şeyin ağırlığını şimdiden hissedebiliyordu. Lavinia bu yükü taşıyabilmek için kamburunu çıkardı ve aniden yere kapaklandı.

Çobanaldatanlar Sentinel Tepesi'nden beraber aşağı inen baba ve kızı için şen şakrak bir nağme ötüyordu.

C. L. Lewis'in eseri, "Okuyan Cthulhu"

MACERAPERESTİN KARISI

PREMEE MOHAMED

MACERAPERESTİN CENAZESİNE DEK, adamın evli olduğunu bile bilmiyorduk. Editörüm Cheltenwick, mezarlıkta botlarıma bulaşan çamurun doğru düzgün kurumasına bile müsaade etmeden beni sonradan her zamankinden de fazla süsleyeceği tam sayfa bir röportaj talebiyle doğrudan dul kadının evine yollamıştı.

"Daha sessiz iç çek Greene," dedi, beni bir taksiye doğru iteleyip elime yeni bir not defteri tutuşturduğu sırada. "Solgun yüzünden aşağı süzülen kristal gibi tek bir gözyaşı damlası... İşte bunu istiyorum ve evin en ince ayrıntısına dek tüm detaylarını ve sakın bu işi yüzüne gözüne bulaştırma!"

"O zaman git de kendin yap pabucumun Cheltenwick'i!" diye haykırmak istedim ama iş işten geçmişti ve eğer bu haberi de mahvedersem kariyerimden geriye kalanlar yarısı ısırılmış bir leblebi bile etmeyecekti. Henley Dorsett Penhallick elli yıldır yaşayan bir efsaneydi; hayati tehlikesi olan bir maceraya veya ürkütücü bir yolculuğa buralarda "Dorsett hikâyesi" denilirdi. Ne zaman gelip ne zaman gideceğini asla bilemezdiniz; ya binlerce mil uzaklardaydı ya da evdeki odalardan birine tüneyip çalan kapıyı duymazdan geliyordu. Yayıncısı her birkaç yılda bir, Dorsett'in kahramanlıklarını kendi kalemiyle anlattığı ufak bir kitap çıkartırdı, bu baskılarda yazarın ısrarları üzerine yazım hataları ve mektuplarında sık sık yer verdiği çizimler de

dahil olmak üzere her şey kelimesi kelimesine yer alırdı. Uzun uzadıya, sanki satırın sonuna bir an önce ulaşmak istercesine abartılı şekilde yana yatık zarif yazısıyla kaleme aldığı bu kitapçıklardan birkaçına haber odasında denk gelmiştim. Daha önce bir eşten bahsetmediğinden oldukça emindim. Böyle bir keşif herkesi deliye döndürecekti.

Aslında eve vardığımda her yerin muhabirlerle dolup taşmasını bekliyordum fakat aksine, sıcakta dallarını uyuşuklukla sallayan çınar ağaçları dışında sokak boştu. Adresi doğru yazmış mıydım? Elimde sadece Cheltenwick'in karalama yazısı ve çok eskiden bir paket bırakmak için buraya geldiğine dair belli belirsiz anısı vardı. *Yüksek, kolay görünmeyen, gri ev* diye tarif etmişti. *Koca bir sarmaşık bulutu.*

Merdivenlerden çıkarken beyaz perdelerdeki kıpırtıyı fark ettim. Dul kadın bu boş evde kalmaya katlanabilecek mi acaba diye düşündüm, belki de kadınların genellikle bir yakınları ölünce yaptıkları gibi o da ailesinin yanında kalmaya gitmişti. Benim annem de erkek kardeşi ölünce batı tarafında yaşayan teyzemlerle kalmak için iki haftalığına bizi bırakıp gitmişti. Ve döndüğünde sanki hiç kimse ölmemiş gibi bu konu hakkında bir daha konuşmadığımızı hatırlıyorum.

Kadın kapıyı siyah ipek eldivenlerin sarmaladığı ufak elleriyle açtı, üzerindekiler kadını ufak ve incecik göstermişti ve yüzünü öylesine kalın bir peçeyle örtmüştü ki herhangi bir şey görebiliyor mu diye düşündüm. Yasını bu şekilde böldüğüm için suçluluk duymaya başlayacakken Cheltenwick'in suratı gözümde canlandı: *Sakın yüzüne gözüne bulaştırma!*

"Bayan Penhallick," karşımda hitap edecek bir surat bulamayınca bir an duraksayarak. "Şunu söylemeliyim ki ben... şey başınız sağ olsun. Hepimiz çok üzgünüz, emin olabilirsiniz. Aslında editörüm Bay Cheltenwick eşinizle ara ara görüşürlerdi ve... ben... ben gerçekten çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim," dedi, sesini iyice boğuklaştıran peçenin ardından. "İsminiz?"

"Ah!" Kart kılıfımı bulmak için ceplerimi yokladım. Sonunda köşeleri kıvrılmış uzun kartı gömlek cebimde bulup utana sıkıla kadına uzattım. "Bay Greene, hanımefendi. Tribune gazetesinden."

Kartı inceledikten sonra ellerini tekrardan yanlarına dayadı. "Demek Tribune'den."

Ne bir soru sordu, ne de içeri girmem için davet etti ve uzun bir süre öylece durduk. Ta ki ben başımı öne eğip müsaade isteyene kadar, "Ben... buraya eşiniz hakkında sizinle röportaj yapmak için gönderildim Bayan Penhallick. İçeri gelebilir miyim acaba?"

Etrafı yeniden kaplayan sessizlik bu defa öylesine uzun, öylesine acı vericiydi ki merdivenlerden gerisin geri inmeme ramak kalmıştı ama neyse ki, en sonunda kapıdan bir adım geri atıp içeri girmeme izin verdi. Ayaklarımı kapı önündeki paspasa öylesine kuvvetle sildim ki, neredeyse düşüyordum. Kapı ardımdan kapandı ve içeriden gelen ağır tütsü, eskimiş odun ve çiçek kokuları etrafımı sardı. Oturma odasındaki kitaplıkların bazıları ve kuyruklu piyano, çiçek demetlerinin ardında neredeyse görünmez olmuştu. Çiçeklerin bazıları, kırmızı-sarı güller, beyaz zambaklar ve krizantemler koridora saçılmıştı. Önümüzde uzanan merdivenin her bir basamağı ahşap heykellerle bezenmişti: fil, jaguar, birbirine eş kaplanlar, sürahi taşıyan bir kadın. Tırabzanların ardında yükselen çıplak duvarları, resimler ve eskizler kaplamıştı. Merdiven sahanlığında muazzam büyüklükte bir dünya haritası, üzerinde küçük bayraklar olan pirinç iğnelerle kaplanmıştı. Merdivenleri hızla tırmanıp bu yerleri not etme, bulunduğu yüzlerce yeri kayıt altına alma arzusuna var gücümle direndim.

Dul kadın içeri doğru ilerlerken merak uyandıran biçimde puslu bir sesle özür diledi ve çayı mutfakta içme mecburiyetimizi açıkladı; oturma odası çiçeklerle doluydu ve evde yalnız kalmak istediği için hizmetçilere bir haftalığına izin vermişti.

"Ah, hanımefendiciğim," dedim istemsizce ve kelimeler ağzımdan çıktığı sırada annemin sesini duyar gibiydim. "Böyle bir zamanda evde yalnız olmamalısınız. Aileniz yakınlarda değil mi? Anneniz veya kız kardeşleriniz mesela."

"Hayır," dedi bir süre bekleyip. "Yakınlarda kimsem yok Bay Greene."

Su ısıtıcıyı özenle doldurmasını, yıpranmış mutfak eldivenini eline geçirmesini, demliğin kapağını dikkatle tutarak fincanları doldurmasını ve ardından çay tabaklarını, şekeri, limonu ve sütü hazırlamasını izledim. Ne yazdığımı göremesin diye not defterimi bacaklarımın arasına sıkıştırıp, tüm bunları kâğıda geçirdim. Bu kadın mutfak adabı konusunda oldukça bilgili –bu oldukça olağandışı çünkü iyi bir aileden gelen birinin, kendisine çay hazırlayan bir hizmetçisi olmalıydı mutlaka– belki de kendisi bir hizmetçiydi? Yakınlarda kimsesi yoktu ne de olsa. Peki, o zaman ailesi nereliydi?

Çay hazır olana dek bir daha konuşmadı. Bir yudum almadan önce belli etmeden çayın kokusunu içime çektim; içinde yeşil-gri demler yüzen ve buharında is, çimen ve demir tadı olan garip bir çaydı bu, bildiğiniz diğer çaylara hiç mi hiç benzemiyordu. Kadın fincanı eline alıp peçesini hafifçe araladı. Ev boğucu denecek kadar sıcaktı. Bir not daha yazdım: *Yalnızca yasını değil, aynı zamanda evinin mahremiyetini de böldüm ve ben burada olduğum sürece, ağlarken görünmek istemiyor.*

Cheltenwick'in "kristal damlacıklarını" düşündüm ve içimden küfrettim. Bir ay ya da bir yıl beklersek ne zarar olurdu sanki? Vereceği cevabı biliyordum: Bir başkası, diğer bir gazete,

editörlerin ölesiye nefret ettiği düşmanları bizden önce birini gönderir ve hikâye bize özel olmaktan çıkardı. Lanet olsun ki bu doğruydu. Bu zavallı, eşini henüz kaybetmiş asil kadın çayını bile bir peçenin ardından içmek zorunda kalmıştı; yüzüne iyice bakmaktan mahrum kalmamı saymıyorum bile.

Devam ettim, "Bunu duyunca şaşırabilirsiniz ama kimse eşinizin şey olduğunu bilmiyordu... sizin eşiniz. Demek istediğim, Bay Penhallick'i müzmin bir bekâr olarak duymaya alışmıştık."

"Hayır," dedi şaşkınlıktan ziyade teslimiyet dolu bir tonla, peçenin ardından gelen sesleri duymakta hâlâ çok zorlanıyordum. "Bu beni hiç şaşırtmadı Bay Greene. O özel hayatından bahsetmeyi sevmez... yani sevmezdi. Tanımadığımız insanlar bir yana, arkadaşlarının ve ailesinin bile evliliğimiz hakkında sorular sorması onu çileden çıkarırdı."

Bana bir açık kapı bırakmıştı, kapanmadan bunu zorlamalıydım. "Ah evet, kesinlikle katılıyorum; pek çoğumuz eşinizle konuşmuş olmamıza rağmen onunla hiç yüz yüze tanışmadık. Sizin de dediğiniz gibi, sanırım böyle olmasını tercih ediyordu. Ne zaman evlenmiştiniz?"

"İki sene evvel," dedi yumuşak bir sesle, titreyen elleriyle fincanını tabağına yerleştirdi. "Hiçbir yere haber vermedik ama yerel kayıtlarda yer alıyor elbette."

"Elbette," dedim içten içe sinirlenerek. Nasıl olmuştu da bunu kaçırmıştık? Öyle ki, bürodaki yalakalardan birinin tek işi yerel ve eyalet kayıtlarını inceleyip, ilginç bir haber bulmaktı. Adam nehre düşerek feci şekilde can verdi. Yerel fabrikatörün ikizleri oldu. Dünyaca ünlü kâşifin evliliği, kim bu gizemli... güzel? Lanet olsun!

Tam da yeniden konuşmaya başladığım sırada kadın ani bir kararla, elinin tek hareketiyle şapkasını ve peçesini kaldırdı.

Şaşkınlığımı gizlemek adına kıpırtısız durdum, ardından bu denli bariz donup kalışımı normalleştirmek için koca bir yudum çay alıp ağzımı yaktım.

Karısı -yasal olarak Tanrı bilir nasıl nerede evlendiği karısı- varlıklı bir aileden gelen, yamuk ağızlı, evde kalmış bir kız kurusu değildi; geyiklerinkini andıran büyük, kararlı gözleri ve merdivenin üçüncü basamağındaki oyma maun jaguarınki kadar kara ve pürüzsüz, parlak ve genç tenli bir kızdı bu. Başını siyah yabani otların altında, parlak desenli bir ipek eşarp, çiçekler, yapraklar ve kuşlarla sarmalamıştı. Böylesine açıktan açığa kalakaldığımı görüp gülümsedi ve şapkasıyla peçesini masanın üzerine özenle bıraktı. "Evliliğimizi burada duyurmadık Bay Greene."

"Şey... ben..." Yutkundum, görgüsüzlüğüme bir de bu kaba saba sesleri ekledim. "Ben gözlerimi dikip bakmak istemezdim hanımefendi. Sadece..."

"Hikâye," dedi kadın. "İstediğiniz şey bu, değil mi?"

Başımı salladım, bir yandan da bu büyülü anın bozulmasını engelleyecekmiş gibi nefesimi tuttum. Çayından bir yudum alıp devam etti, "O halde gelin ve benimle beraber evi gezin."

Hole geri yürüdük ve beni büyük haritanın olduğu merdivenlerden çıkarttı. "Benim ismim Sima. Ait olduğum topraklardan gelen bir isim bu. Burada tanıştık," dedi. Parmağıyla Afrika'da, pirinç iğnelerin yoğun olduğu ve hiçbir sınır çizgisi olmayan bir yeri işaret etti. "Evim çok güzeldir," diye devam etti rahatlıkla ve oldukça doğal bir şekilde merdivenlere oturarak; ağır başlılıkla üç basamak aşağı indim.

"Çok güzeldir Bay Greene ve bir o kadar da yaşlı. Beyaz adam kaç yaşındadır bilemem ancak elli bin yıl önce biz şimdiki halimizdeyken o henüz emekleme aşamasındaydı. Ve kocamın bizim kültürümüze denk gelişi on yıldan daha uzun süre

önceydi. Ben o zamanlar çok gençtim, onunla ve yakınlardaki kutsal harabeleri keşfe giden köyümün erkekleriyle gitmeme izin verilmiyordu. Fakat döndüklerinde her gece ateşin başına oturup hikâyeler anlatırdı... konuşurken resimler çizmeyi severdi ve sonunda birkaçımıza bu şekilde İngilizce öğretmiş oldu. Ben de dahil olmak üzere bazılarımız onunla arkadaş olduk diyebilirim, kulağa ahmakça geliyor biliyorum –o yaşa gelmiş olgun bir adamla!– ama yine de hepimiz arkadaş olmuştuk işte.

"Kurak sezon boyunca harabelere geziler düzenlediler ve rahip ona şöyle söyledi: *Gördüklerini resmedebilirsin; yazıtları kâğıda geçirebilirsin ama oradan hiçbir şey almamalısın.* Ve köyümün erkekleri de rahibe, bir şey almadığına dair güvence verdiler, ama işin aslı Henley, bilirsin o... bir şeyler biriktirmeye zaafı vardı. Gittiği her yerde, tıpkı yem bulmak için yeri eşeleyen kuşlar gibi, elleri hep bir şeyler arardı; ceplerine ufak bir taş, bir fosil veya bir tüy, çiçek ya da tohum tanesi atardı. O cepleriyle dalga geçmeye nasıl da bayılırdık! Bizim ceplerimiz yoktu; değer verdiğimiz her şeyin yaşamı ve kendine ait bir yeri olurdu ve onu asla durduğu yerden kaldırmazdık.

"Bu seyahatlerinin notlarıyla defterler bitirdi –bana onları çok sonra gösterdi– ve ardından vedalaştık, isminin at olduğunu öğrendiğimiz komik hayvanlardan birine tek başına binip ayrıldı. Birkaç yıl sonrasında, yağmur mevsiminin bitmesine yakın fotoğraf çekmek için aygıtlarla, yeni ve boş defterlerle ve hatta çekiçler, keskiler ve küreklerle geri gelene dek onu pek aklımıza getirmedik. İlk gece, hep yaptığımız gibi ateşin başında toplandık ve beni gördüğünde haykırarak, 'Dostum Sima! Nasılsın bakalım?' diye sordu ve ben de ona 'İyiyim!' diye cevap verdim.

"Ah, konuştuğumuz İngilizceye kahkahalarla gülmüştü. Duyduklarını taklit eden yerel gri kuş gibi konuştuğumu söyledi.

Ama beni hatırladığı için halimden epey memnundum ve ona ertesi gün onlarla gelmeme izin vermesi için yalvardım. 'Harabeleri biliyorum,' dedim ona. 'Her bir parçasını tanıyorum oraların. Orada hep oyun oynuyoruz. Seninle geleyim!' 'Ah, hayır küçük papağanım,' diye cevap verdi. 'İşte buna izin veremem.'

"Görüyorsunuz işte Bay Greene, heyecanlı ve inatçı bir çocuktum ve ister inanın ister inanmayın, ertesi gün yola koyulduklarında onları takip ettim. Onları gözden kaybettim elbette çünkü at sırtında ilerliyorlardı ama nereye gittiklerini çok iyi biliyordum. Bizim harabeler daire şeklindedir, çoğu yıkık dökük olsa da dairenin etrafında sekiz noktada büyük birer kule ve hepsinin tam ortasında da uzun bir yapı bulunur. Onlara bazen Güneş Kulesi derdik çünkü şekilleri tıpkı Güneş gibi yuvarlaktı. Duvarlar rüzgâr ve yağmurun etkisiyle çok hasar görmüştü ve eğer etrafı bürüyen otları keserseniz aralardan kolaylıkla geçebilirdiniz ancak at kadar büyük bir hayvanın sığabileceği tek bir açıklık vardı. Özenle kesilmiş bazalt bloklardan devasa bir kapı ve ilerledikleri yer de tam olarak orasıydı. Onları takip ettiğim sırada köyün adamlarından biri olan Lemba beni fark etti ve bağırarak oradan gitmem gerektiğini söyledi fakat Henley belki kalırsam bir işe yarayabileceğimi söyledi, herhalde büyük adamların sığamayacağı dar yerlerden kolaylıkla geçebileceğim için söylemişti bunu.

"Henley harabeler hakkında adamlara sorular sorup duruyordu. 'Onları kim yaptı? Ne zamandır oradaydılar?' İkinci soruyu hiçbirimiz cevaplayamazdık. Hatta beyaz adam gelene kadar, zamanı onlardan daha farklı hesapladığımızdan bile haberdar değildik. Ama ilk soruya cevap verebilirdik, böylece babamın bir sürü hikâyeler bilen arkadaşı Olumbi, konuşamayan eski tanrıların buyruğuyla bizim insanlarımızın bu harabeleri yaptığını anlattı. '*Bu eski tanrılar kimler?*' diye sordu Henley.

"Olumbi cevapladı: Topraklarımızdaki tüm tanrılar konuşabilir ve aslana, jaguara, mandaya, kartala, yılana ve file konuşma yetisini verenler de onlardır. Ama eski tanrılar onlardan önce geldi, bu yüzden de kendilerinden sonraki tanrıların bu lütfundan yararlanamadılar. Konuşamayan bu eski tanrılar yine de emir verebiliyorlardı elbette çünkü onlar *tanrıydı*. Böylece burada yaşayan insanlara bu yapıları inşa etmelerini, onların üzerine bu kutsal sözcükleri oymalarını ve taşları da çok uzak memleketlerden getirmelerini emrettiler. Henley köyden günlerce uzakta bile bazalt bulunmadığını çoktan fark etmişti, diğer yandan taş işlemeyle uğraşmadığımız için bizler bunun ayırdına varamamıştık. Kil ve ağaç bizim için yeterliydi. Yürürken bize bazalt, granit, kalker ve kireç taşı kelimelerini öğretti ve yerdeki delikleri kapatan taşların da tıpkı kapıdaki gibi bazalta benzediğini gösterdi. Henley için büyük kuleye tırmandım ve üzerlerine kâğıt koyup kurşun kalemle boyayarak, taşların kopyasını çıkarttım.

"Olumbi anlatmaya devam etti, 'Bu harabeleri inşa eden insanlar ne yaptıklarını bilmiyorlardı, bildikleri tek şey yapmaları gerektiğiydi. Ve tamamlandığında eski tanrılar bu yapılar aracılığıyla rahatça ve sessizlik içinde gelip gidebiliyorlardı. İnşa ettikleri şey bir kapıydı; sanki dünya bir kulübeymiş de kapısı yokmuş gibi Bay Greene ve bu insanlar da kapıyı kendi elleriyle yonttular. Ne yaptıklarını fark ettiklerinde pişmanlıkla haykırdılar ve yaptıklarını yıkmaya çalıştılar ama eski tanrılar hizmetkârları olan shoggothları yollayıp insanları öldürttüler, bazılarını esir ettiler ve tüm dünya üzerindeki her şeyi kırmaya, yemeye ve yakmaya koyuldular çünkü insanlar shoggothları göremiyordu. Korkunçlardı, adeta kâbuslardan fırlamışçasına hem de. Ardından farklı toprakların bilge adamları, eski tanrıları kutsal olmayan âlemlerine geri sürmek için gerekli büyüleri yaptılar ve herkes dünyayı yeniden inşaya koyuldu böylece kapı da unutulmuş oldu. Harika bir hikâyedir.

"Bu hikâye Henley'i deliye döndürmüştü; *eski tanrılar neydi?Gerekli büyüler hangileriydi?* Ama Olumbi ona cevap vermedi. Bu cevaplar, bildiği hikâyelerin parçası değildi. Gün batımına yaklaştığında, rehberler meşale yapmak üzere odun toplamaya gittiler. Henley, yüzünün yerinde yılanlar olan bir yaratığın oymalarının bulunduğu ufak bir taş parçasını yerinden gevşetti ve çantasına atıverdi. Onu izlediğimi görünce yerinden sıçradı, çünkü ikimiz de harabelerden asla ama asla bir şey almaması gerektiğinin söylendiğini biliyorduk.

"*Aramızda kalsın Sima,* diye fısıldadı bana. Yaptığı şey beni endişelendirmişti ama... yalnızca ufak bir taş parçasıydı, sadece elinin genişliğinde ve kalınlığındaydı. Harabelerin arasında yılan yüzlü bu yaratığın başka yüzlerce oyması daha vardı. *Ne bela gelebilir ki,*diye düşünmüştüm, *yüzlercenin arasından sadece biri eksilse?* Ama yine de... köye yürüdüğümüz sırada ardımızda esen soğuk rüzgârı ve hiçbir kuşun şakımadığını fark ettim.

"Bir iki gün sonra da, döndüğünde daha da büyük hediyeler ve hikâyeler getirmek sözüyle ayrıldı. Ama kaderi çoktan yazılmıştı. Hepimiz de bunu görmüştük. Yüzü ay kadar solgundu; geceleri uyuyamıyordu. Onun yerine yürüyüp dolaşıyor ve kendi kendine konuşuyordu. Gün içinde kendindeydi; gülüyor, bizimle yemek yiyor ve maceraları hakkında övünüyordu. Ama huzursuzdu. Kimsenin gözlerinin içine bakmıyordu. Ateşten kaçınıyordu. At sırtında geri geldiğinde aradan üç yıl geçmişti ve o kadar hastaydı ki, bu yolculuğu nasıl tamamlayabildiğini düşünmüştüm. Kilosu yarıya inmişti; kıtlık geçirmiş ve artık ölmek üzere olan bir hayvanı andırıyordu. Başta onu tanımadım bile. Başka bir beyaz adamın bizi ziyarete gelmesini şaşırtıcı buldum. Şefimiz tanıdığı en iyi şifacıları gönderdi. Eskiden olsa onları elinin tersiyle savuşturur du, ancak bu defa Henley'nin tek yaptığı kabile şefinin kulübesinde, ağladığı zamanlar hariç hareketsiz yatmaktı.

"Benden köyle ilgili haber almak istedi. *Bir şey yok* dedim ben de. *Kulübelerimiz sağlam, mahsuller büyüyor. Bir sürü bebek doğdu. Güneş Taşlarındaki bitki örtüsünü söküp atan toz fırtınaları oldu. Ama köydeki yaşlı kadınlar bunların önceden de olduğunu söyledi.* 'Sesler duymadınız mı? Peki ya depremler? Geceleri ağlama sesleri? Kumdaki kan lekeleri?' '*Hayır, hayır,*' diyerek böyle şeyler olmadığının temennisini verdim.

"Geldiği sırada öğlendi. Gece düştüğünde, kesin biz uyurken ölecek diye düşünüyordum. Ölmediği gibi bir de ayaklandı, üstünü giyindi ve beni uyandırdı. 'Sima, benim tek dostum,' diye fısıldadı. 'Yardım et. Yardım etmek zorundasın. Lanetlendim, eve dönerken laneti de benimle beraber taşıdım.' Lanetin ne demek olduğunu bilmiyordum ama 'yardım' kelimesini tanımıştım ve hayır diyemezdim. Harabelere yaklaştığımızda neredeyse tüm ağırlığını benim üzerime vermişti. O kadar korkmuştum ki Bay Greene... ne kadar da hafifti, tıpkı bir çocuk gibi. Rüzgâr ağaçların ve çalıların tamamını devirip öldürdüğü için yandaki küçük kapıların birinden hızlıca içeri doğru ilerleyebildik. Beni kalıntıların merkezine yöneltti, yanımızda ışık getirmemiştik ve ay ışığı da yeterli olmadığından oraya varmak saatler sürdü. Sonunda durduk ve çantasından yıllar önce yerinden alırken gördüğüm o çirkin oyma taşı çıkarttı. Yerine geri koydu ve uzun süre baktı. Ayaklarımızın altındaki toprak hareketlenip, tıpkı aslan kükremesine benzer sesler çıkarttığında korkudan nefesimi tutmuştum. 'Bir son bulsun; bir son bulsun,' dedi duvara bakarak. 'Özgürlüğümü geri ver, hak etmemiş olsam da.'

"Çok uzun süre bizimle kaldıysa da bir türlü iyileşemedi. Geri dönerken ailemi bir araya toplayıp, onunla gitmem için rızalarını istedi. 'Eğer isteği buysa,' dedi babam. 'Onun da bir kalbi var, laf söylemek bize düşmez.' Hayatımda daha önce hiç bu kadar heyecanlanmamıştım Bay Greene. Derhal kabul ettim; çok kısa bir süre sonra da İtalya'da evlendik."

"Öyleyse bu dertleri yüzünden mi öldü?" diye sordum afallamış bir halde. "Onun tanıdığımız en canlı, en dirençli insan olarak bilirdik. Hastalığı neymiş? Sıtma mı? Sarıhumma mı?"

"Pek öyle görünmüyordu," dedi haritaya bakarken. "Miskatonic Üniversitesi'ne bir mektup gönderdi ve onunla konuşması için profesörler gönderdiler; tüm saatlerini telefon başında geçiriyordu. Hatta Afrika'dan getirdiği tüm notlarını da yanına alıp oraya seyahat bile etti. Döndüğünde, üniversitenin eski kitaplarından birinin kopyasını da yanında getirmişti –başka bir şeye benzetemediğim için tıp kitabı olduğunu düşünmüştüm– ve haftalarca geç saatlere kadar uyanık kalıp bu kitaptan okumalar yaptı. Geceler boyunca sesinden uyuyamadım, evin sallandığını düşünüp durdum. Fakat sonra iyileşti. Egzersizlerini tekrar yapmaya başladı. Yine yemek yemeye, mektuplar yazmaya başladı. Mışıl mışıl uyuyordu. Hatta tekrardan birlikte atılacağımız maceralardan, gideceğimiz yerlerden bahsetmeye başladı. Üzerimde bir ağırlık hissediyordum ama görmezden gelmeye çalıştım. Fakat laneti bizimle beraberdi. Çok geç olana dek ne yaptığını fark edemedim. Böyle bir şey yapabileceğine ihtimal vermedim. Bizim dilimizde bir karşılığı olmayan kefaret kelimesinin anlamını öğrendim."

"Bayan Penhallick," dedim, tekrar konuşmaya başlayacağına dair bir işaret göremeyince ve istemeye istemeye sordum, "Nasıl öldü?"

Ceylan gözleriyle bana baktı, bakışları sert ve ürkekti. "Delirdiğimi düşüneceksiniz."

"Hayır!"

"Konuşamayan eski tanrılar," diye anlatmaya başladı. "Onlarla, bedeli kendi canı olan bir anlaşma yapmıştı. Gece onun için bir shoggoth gönderdiler. Ödemeyi alması için."

Kadına bakakaldım. *Gerçekten de delirmiş* diye düşündüm. Aklı bu hikâyelerle bulanmıştı. Yaşlı adam, uzak diyarlardan gelip burada, bu koca evde tek başına yaşamaktan aklını oynatmaya başlayan bu genç kadının durumunu daha da kötü hale getirmişti. Aradan bir süre geçtikten sonra cılız bir sesle, "Anlıyorum," diyebildim.

"Bunu yazınıza koymayın Bay Greene."

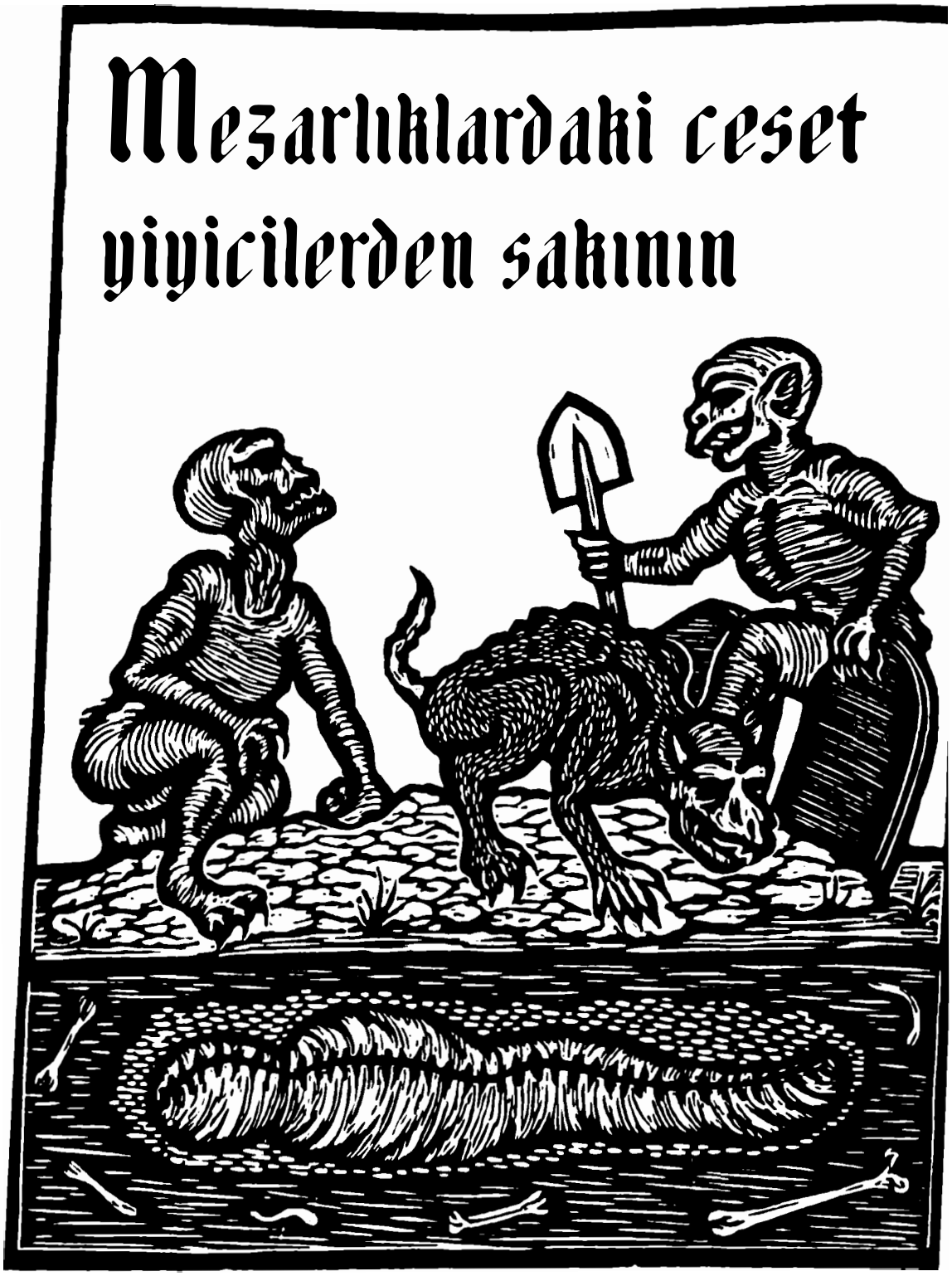
Acaba ortada yazı olacak mı diye düşündüm ama yine de omuzlarımı silkip, "Siz nasıl isterseniz," dedim.

Evden çıkarken bana kapıya kadar eşlik etti, bilinçsizce "Çocuk sahibi olamadan ölmesi ne büyük üzüntü, kaybınızın yanı sıra bunun için de üzüldüğümü söylemek isterim."

"Böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum," dedi yumuşak bir sesle, portmantodan şapkamı ve mantomu verirken. "Gerçekten bilmek istiyorsanız, anlaşmada benim özgürlüğümün karşılığı zavallı Henley'nin hayatıydı... fakat bu durum çocukla fazlasıyla telafi edildi."

"Ama..."

Bir şey merdivenlerden aşağı son hız indiği sırada kadın yana doğru çekildi, önünden geçtiği zaman yerlerinden çıkan raptiyeler hariç onu gören kimse olmadı.

Liv Rainey-Smith'in eseri, "Necrophagoi"

KİLİTLİ KUTU

E. CATHERINE TOBLER

HİÇ OLMAZSA BUNU HATIRLA: Edgar her zaman biliyordu.[1]

Tekerlek izleri ve çalılarla dolu, aniden sonlanan bir sokağa yanlışlıkla saptığında harabeleri tesadüfen keşfetmiş oldu. Çamurlu bir ekim gecesinde, ya bir ev ziyareti ya da bir dostun taşınmasına yardım etmek, hangi planla[2] dışarı çıkmıştı bilinmez ama Edgar'ın gözü hiçbir evi görmüyordu, ta ki –burada dramatik bir şekilde duraksadı– yer ayaklarının altında ufalanıp kendini, ilk gördüğünde bir katedrale ait olduğunu sandığı harabelerin ortasında buluncaya dek. Dediğine göre sanki bütün bir manastır yerin altına batırılmış[3] ve yüz bin yıl orada gömülü kalmış gibiydi.

---

1 Edgar'ın tam olarak *ne zaman* bildiğini tartışabiliriz ama herhangi bir noktada tek bir elle tutulur örnek olmadığına kanaat getirmiş bulunmaktayım çünkü buradaki kavramların dairesel[20] olduğunu düşünüyorum tıpkı Edgar'ın sahip olduğu bilgiler gibi.

2 Bana sık sık ortada gerçekten bir plan olup olmadığı sorulmuştur; bir "planın" varlığını ispatlayamam ancak Edgar cuma akşamı 18:00 sularında ayrılıp pazar öğleden sonra 14:00'e kadar dönmedi. Benden daha eski arkadaşlarının taşındıklarını ve yardıma ihtiyaçları olduğunu söyledi ancak Edgar'ın elleri hiçbir zaman iş yapan eller olmamıştı.

3 *Batırılmış*, kelimeyi böyle kullanmıştı, sanki biri manastırı kasıtlı olarak yerin altına çekmiş gibi.

Herkes onunla alay etti; Gotik edebiyat derslerini biraz fazla ciddiye aldığını söylediler. Thomas *otuz metrelik sakalı olan yaşlı baylar görmüş mü* bilmek istiyordu. Çorak arazide ağlayan kadınlar var mıydı, *çorak arazi falan yoktu şapşallar ve bir tek bir kişi bile yoktu, davet edilenler dahi gelmemişti,* diye cevaplamıştı Edgar ve bakışlarını üzerimde kilitlemişti. Dudaklarının kıvrılışından ne düşündüğünü anlamıştım; o ıssız, yerinde evler olması gerekirken kimsenin adını bile koyamadığı yıkıntıların olduğu harabelere gidip beraber olmalıydık.

Ben ondan daha pervasızdım ve buradan ayrılmadan önce bu isimsiz, batık yer hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Edgar'ı üç yıldır tanıyordum; üniversitedeki son yılımızdaydık ve eğer onunla beraber Londra'ya gitmeyeceksem, bu beraber geçireceğimiz son yıl olacaktı. Ve Edgar'ı ne kadar çok sevsem de Londra'dan tüm kalbimle nefret ediyordum.[4] O benim aksime kararlı ve yıkıcıydı; kilise ayini sırasında çığlıklar atıp ciddi meseleleri konuşmak için kendi düşünceleriyle baş başa kaldıkları sessiz alanlarının dışında olmayı tercih eden insanlara meydan okuyan cinsten hem de.[5]

Elbette dedim ona, âşık bir adamın gözlerindeki sabırla beni izlerken[6] *harabelerin bir ismi olmalı.* Dünyadaki her şey isimlendirilmiş, kontrol altında ve kesin olarak tanımlanmıştır. Akşamlarımızı kütüphanede, bulabildiğimiz tüm eski, ciltli kitapları araştırıp, kütüphanecilere daha önce böyle bir yeri duy-

4 Meraklısı, bunun sebebini cep kitabımda bulabilir: *Berbat Londra*, Meridian (2012) Yemekler hariç her şey kötüydü sevgili okur; fakat ılık bira ve kuru patateslerde teselli buldum -Hayır.

5 Edgar'ın herhangi bir dini yönelimi yoktu, bu da keşfettiği manastırı daha da gizemli bir hale sokuyordu. Bu benim ilgimi çekmek için bile olsa, onun uyduracağı tarzda bir şey değildi; üstelik ilgimden çok daha fazlasına sahip olması, hikâyeyi daha da inandırıcı kılıyordu. Hikâye anlatımının sınırlarını anlayıp buna rağmen hikâyenin içine böylesine çekilmek ne korkunç.

6 Öyle miydi gerçekten? Yoksa da bu da anlattığı hikâyenin bir parçası mıydı?

muşlar mı diye sorarak geçirdik ve hepsi de olumsuz cevap verdi ama gözlerindeki cevabı gördüm. Kapalı ağızlarının kenarlarına pençelerini geçiren, ağza alınmayan kelimeleri *duydum*. Cevap *veremeyeceklerinden* korkup daha fazla soru sormadım. Edgar ve ben sırtımızı ceviz ağacından raflara dayayıp kucağına açtığı eski ve devasa haritalarla kaplı kitaplarla iç içe geçtik.

Ne kadar yakınında durursam durayım Edgar beni daha da yakına çekiyor, uzun parmaklarıyla sayfaların üzerindeki çizgiler boyunca parmaklarımı yönlendiriyordu. Elini elimin üzerine yerleştirdiğinde çıkan ısı yüzünden haritaların mürekkebinin akacağını, bizden sonra gelenlere hiçbir şey kalmayacağını düşünmüştüm. Edgar beni öpmek için eğildiği sırada orta parmağımın altındaki sayfada Tyne Nehri çizgisini hissettim ve kendimi hem ondan hem de haritadan geri çektim.

"Exham,"[7] dedim bir solukta.

"Mümkün," diye cevap verdi ve suratındaki rahatsızlığın sebebi yarıda kalan öpücük mü yoksa tahminimin kesinliği mi emin olamadım.

Söylentilere göre Exham Manastırı kötünün de kötüsüne ev sahipliği yapmıştı; en ahlak yoksunu mahlûkların salonlarını ev bellediği bu yer Edgar'ın keşfettiği bina olamazdı kesinlikle. *Olamazdı*ama ya bu doğruysa? Yalan söyleyemem, bu fikrin aklımdan geçmesi bile kalp atışlarımı hızlandırdı. Belki de ben -belki de *biz*- Exham Manastırı'nın yıkıntılarını keşfedip orayla ilgili

7 Akademik çalışmalarım sırasında Exham Manastırı söylentileri hakkında etraflı bir araştırma yapmıştım ve bulduklarım inanılacak cinsten değildi. Bu dünyada bazı feci şeyler olduğu doğru olabilir ancak yine de Exham Manastırı'nda gerçekleştiği söylenen onca vahşete inanmayı reddediyorum. Akrabalar arası ilişki, kafeslere kapatılan insanlar, yeni bir canlı yaratmak amacıyla birbirine dikilen bedenler. Bazı yerleri olması gerekenden uzun, bazılarıysa daha şişkin, file benzer vücutlar. Yalnızca şarkıların mısralarında ve hayalet hikâyelerinin satırlarında var olan söylentiler ve efsaneler. Hayal gücü, kültür ve politika da dahil her şeye şekil verebilir hatta belki de en çok bunlara.

tüm söylentilerin doğru olduğunu kanıtlayacaktık; mümkün olmamasına rağmen, gerçekleşmesini öyle çok istiyordum ki.

"Teyzen o bölgede yaşamıyor muydu?"

Bu cevap gerektiren bir soru değildi. Edgar dudaklar ve dil arasındaki diyalogdan başka her türlüsünü susturmak için kravatımı kendi eline dolayıp beni iyice yakınına çekti. O noktada harabelerin pek de bir önemi kalmamıştı zaten –Exham, kimsenin saymak istemeyeceği kadar uzun süredir dul ve yalnız yaşayan teyzemin kaldığı yerdi– ve Edgar burayı aklından tamamen çıkartmış gibi görünüyordu. Ta ki o haftanın sonunda araştırmakta olduğumuz yeni kitap yığınının üzerinden bana bakıp oraya gitmek isteyip istemediğimi sorana dek. *İsmi fark etmez* diye ısrar ediyor ama bir yandan da yıkıntıları göstermek istiyordu; batan güneşin, yıkıntıların oluşturduğu keder havuzunu, gün akşama döndüğü sırada nasıl da altın damlalarla doldurduğunu görmemi istiyordu. Eğer istersem teyzemi de arayabilirmişiz ama onu düşünmek beni daha da rahatsız etti. Gideceğimiz yeri gözümde canlandırınca bunun nasıl mümkün *olabileceği* fikrini aklım almıyordu. Tek başına, görünmeden yaşayan kadınlar hakkında tedirginlik veren bir şey vardı.

Bana kameramı da çantama koymamı söyledi ve güneye doğru yola çıktık, Edinburgh arkamızda kalıncaya dek sürdük.[8] Buralar yabani yerlerdi, sokaklar aniden sona ermeden önce toprak yola dönüşüyordu. Buraya ilk olarak yanlış yola saparak geldiği fikri artık pek mümkün gelmiyordu; hafta sonu ortadan yok olması ve yeni taşınan arkadaşlarını ziyarete geldiğini söylemesi kafamı iyice karıştırmıştı ama Edgar arabayı park edip de dışarı çıkmama yardım etmek için elini uzattığında,

8 Yaklaşık iki saat boyunca güneye doğru arabayla yol aldık fakat tam yerimizi söylemek zor. Doğru, Tyne Nehri yakınlardaydı ve Whitelee Moor Ulusal Rezervi olduğundan kesinlikle emin olduğum bir ormanın yanından geçtik ancak daha belirgin bir şey hatırlayamıyorum.

önümüzde serilen görüntüden hayrete düşüp bir şey söylemedim. Tam da anlattığı gibiydi, biri anlattığında aklınıza gelecek hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki tüm şehir, gün ışığının son zerrelerini bu diyarların geri kalanından alıkoyduğu dünyanın bataklığına çekilip yerin altına gömülmüş gibiydi.

Kuru ve ufalanan toprağın üzerinde yükselen duvarlar, sönmek üzere olan güneşin okşamasıyla iyiden iyiye ortaya çıkmıştı. Pencereleri ve kapı eşiklerini seçebiliyordum, hatta eğimli bir çatıdan arta kalanları bile görmüştüm. Edgar elimden tuttu ve beni dağılmakta olan taş basamaklardan aşağı, ana binanın içine doğru sürükledi ve o andan itibaren şaşkın halde etrafa bakınmamı izledi. Büyük salon etrafımızda, alacakaranlığı çevreleyerek yükseliyordu. Işık gitgide azaldığı için harabelerin her bir parçasına kameranın lensinden baktım. Ardından beni arkadan yakalayıp, dizlerimi büküp yere yapıştırdığında Edgar'ın yanağıma ve kulağıma yasladığı ağzı harabeleri aydınlatıyordu. Burada toprak sonsuzluk gibi kokuyordu. Edgar'ın elimden düşen kamerayı yakalayışını eğlenerek izledim. Dikkatlice yan tarafa koydu, ceketime ve pantolonumaysa daha az özen gösterdi. Doyumsuz bir adamdı, taraklı ellerimin altındaki yerin, kanla kaplıymışçasına garip sıcaklığını hissedebiliyordum fakat ellerimi yumruk yaptığında aynı toprak, parmaklarımın arasında kuruyup ufalanıyordu. Sonrasında uzun merdivenleri tırmanırken, sanki tüm dünyanın ve birbirimizin sarhoşluğuna kapılmış gibiydik,[9] her bir basamak ay ışığı altında tekrardan bütünmüş gibi görünüyordu. Her bir basamak, inerken olmadığı şekilde ayaklarımın altında sağlam duruyordu, ufalanıp dökülen parçacıklar yerine yüzyıllardır üzerini aşındıran ayaklardan dolayı pürüzsüz ve aşınmıştı sadece.

9 Okuyucum, bu zaafımı mazur gör. Eğer doğru olmasa bu beylik laflara yer vermezdim. Olgularla konuşmaya çalıştığım için Edgar'a tutulmuş olduğuma da yer vermeliyim.

Harabeleri bir türlü aklımdan çıkartamadım ve geri dönmek istedim. Kasabada kaldığımız ufak pansiyonda uyurken bile,[10] batık bina beni salonlarında gezinmem için davet ediyor gibiydi. Ufalanan o merdivenlere geri döndüğümde Edgar yerine, gölgeyi andıran ancak elimi değince eski ipekten olduğunu anladığım kıyafetler içinde bir kadın buldum. *Elim değince* –çok yakınımdaydı– sanki beni bir zamanlar görmüş ama şimdi tekrardan hatırlayabilmek için hafızasının tazelenmesine ihtiyacı varmış gibi bakıyordu. Tam olarak gerçekmiş gibi görünmüyordu ve gri saçlarından dolayı onun teyzem olduğunu düşündüm, ta ki dudaklarını aralayıp, derin bir nefesle dünyayı ciğerlerine çekene dek.

Bu dedi, teyzeme ait olamayacak bir sesle, *doğru değil.*

Ağzı kıpırdamadı ama kelimeleri yine de duydum. O sırada rüyayı gerçekten ayırt edemiyordum. Ona hangisi olduğunu sormak istedim ama bunun saçma olduğunu fark ettim çünkü yanımdan geçip merdivenlerden inmeye başlamıştı...

Gece merdivenleri dedi yanımdan geçtiği sırada, elbisesinin ipekleri sanki bir yandan kaçıyormuş gibi ellerimin arasından kurtuluveriyordu. Her bir taş basamaktan aşağı inişinde, kara bir ırmak gibi peşi sıra akıyordu. Başka bir şey yapmaktan aciz, onu takip etmek için döndüm. Ayaklarım beni yukarı, harabelerden dışarı taşımıyordu, ben de o halde aşağı inecektim.[11]

Mide bulandırıcı sarı-yeşil bir parıltı, içinden geçtiğimiz yeraltı geçitlerini sanki binlerce ateş böceği tepemizde toplanmış

10 Ne kasabanın ne de kaldığımız pansiyonun adını anımsayamıyorum fakat her ikisini de netlikle hatırlayabiliyorum: ufak, tarihi ve sevimli. Pansiyonun sahibi olduğunu söyleyen kadının ismi Bayan Baird'di ancak yerin ismini hatırlamadığım için kadını bulma çabalarım sonuç vermedi. Baird de, tıpkı Smith gibi oldukça yaygın bir soyadı.

11 Rüyalarımın genelde nasıl olduklarını düşününce belki de bu kısmı çıkartmalıydım ama burayı atlamak, bugün hâlâ doğru olduğunu hissettiğim gerçekleri de atlamak anlamına gelir. O ipeğin parmaklarımın arasından kayarken bıraktığı hissi ya da bayıltıcı sarı ışığı hâlâ unutabilmiş değilim.

gibi aydınlatıyordu. Tek bir ışık huzmesi dahi kadına değmiyordu. Dünyadan tamamen kopmuş, görüntü hariç hiçbir şeyi olmayan kâğıttan bir siluet gibiydi yalnızca. Ama ona bakmaya devam ettikçe gölgelerinde bile şekiller görmeye başladım. Hava devasa, karanlık helezonlarla kaplıymış hissi veriyordu ve onlarca uzuvlarıyla garip mahlûklar kadının içinde hareket ediyordu adeta. Bu her ne kadar kulağa imkânsızmış gibi gelse de hiç garipsemedim. Bu mahlûklardan birinin omurgasından aşağı süzülüp kalçalarının başladığını tahmin ettiğim bir yerden içeri girişine şahit oldum. Orada, sanki kendine bir yuva hazırlar gibi kıvrılıp ve tıpkı antrasit gibi parlayan dişlerini bana gösterdi. Kara, karanlıktan da kara dişleri.[12]

Gel haydi. Kadınlar böyle şeylerden ibaret değildir.

Bir koridora saptı ve onu gözden kaybettim. Onu göremeyince derin bir iç çektim; bu dayanılmaz bir histi, nefes alamadığımı, dünyanın başımdan aşağı yıkıldığını hissettim. Adımlarımı hızlandırdım ama köşeyi döndüğümde onu yine göremedim. Yakından bir yerlerden çığlık sesleri yükseldi.

Margaret![13] diye bağırmak istedim ama boğazım düğümlendi, konuşamadım.

Tıpkı şarkılarda anlatıldığı gibiydi:

---

12 Gördüklerimi, pilotların deneyimledikleri bir olayla kıyaslamam gerekebilir: gözleri hiçbir şeyin değişmediği, boş görüntüye bakmaktan yorulduğunda duyusal illüzyonlar görmeye başlarlar. Uçtuğumu düşünmüyordum elbet fakat o spiralleri izlerken, sanki sarhoşmuş gibi sendeleyip tökezliyordum. Oysa ikimiz de içki içmemiştik.

13 Cornwall'lı Leydi Margaret Trevor. Beşinci Exham Baronu'nun ikinci oğluyla evlenmiştir. Yaklaşık on dördüncü, on beşinci yüzyıllarda yaşamış ancak benden önceki pek çok araştırmacıda olduğu gibi, ben de kesin tarihleri bulamadım. Adeta tek bir noktaya sabitlenmeyi kabul etmeyip, on bir farklı kültürün tarihinde döngüler halinde ortaya çıkıyor, ancak hiçbirinde Galler yakınlarındaki kültürlerde olduğu kadar ön planda yer almıyor. Bugün bile çocuklar, Leydi Margaret'in gelip onları yataklarından alıp manastırın mahzenine götüreceğinden ve orada çocukları kesip, açıp, onları çoğaltacağından korkarlar.

Burada yürür dişi iblis, esir çocuklar ve özgür adamlar arasında.
Saçları ak, gözleri yaldız; döktüğü kanın üstünde, adımları sessiz.
–Dişi İblis (1512)[14]

Koridorun sonunda, eşik aralığından o mide bulandıran ışığın huzmelerinin uzandığı bir kapı vardı. Işık ayaklarıma öyle çok vuruyordu ki, Edgar'la ilk tanıştığım gün ayakkabılarımı zedelediğim yeri açıkça görebiliyordum; farkına varmadan önüne doğru bir taş sektirmiş ve onun ayakkabısında da benzer bir hasara sebep olmuştum. Ellerimle kapıyı ittirdim, aynı anda hem buza hem ateşe dokunmaktan farksızdı. Kapının ardından, ancak en berbat kâbuslardan gelebilecek çığlıklar yükseliyordu; sanki biri insanları canlı canlı parçalara ayırıyordu. Kapının üzerine kazınan harfler, üzerlerinden onca zaman geçtiği için artık okunmaz hale gelmişti.[15] Titremekte olan bir elin tuttuğu bıçak hayal ettim, ahşam kapı oymalarına indirdiği her bir darbede içerideki odadan yeni çığlıklar yükseliyordu. Kapının mandalı elimde buz kesilmişti ama ne kadar çabalarsam çabalayayım bir türlü açılmıyordu. Omuz atarak açmaya çalıştığımda da aynı sağlamlıkta durup açılmayı reddetti.

Yataktan düşerek uyandım, omzumu kapıya değil yere çarpmıştım. Edgar yanıma uzanıp, parmaklarını çıplak omuzumda gezdirene dek nerede olduğuma dair en ufak fikrim bile yoktu. Dokunduğu anda korkuyla irkilip battaniyelerin oluşturduğu arapsaçının içine saklandım. Omzum ağrıyordu. Baktığımda orada bir morluk olduğunu fark ettim ama bu doğru olamazdı elbette. Edgar'ın suratında görmeye alışık olmadığım şaşkınlık

14 "Dişi İblis" şarkısının bir kısmı, E. Drake'in *Galler Sınırından Türküler (1650)* eserinden derlenmiştir.

15 Hıristiyanlık öncesi rahip sınıfı ve Roma kökenli yazılar, ancak YARDIM veya GERİ DÖN kadar dramatik ya da basit şeyler değil. Sabah gördüklerimi çizmeye çalıştığımda sanki bunları daha önce yazmışım gibi garip bir hisse kapıldım. Magna Mater; ah, kutsal annemiz.

ifadesi bile samimiydi; bildiği ve bana henüz söyleyememiş olduğu bazı şeyler vardı fakat tenimdeki iz, onu da en az benim kadar şaşırtmıştı. Bana tekrar dokunduğundu ve omzumdaki morluğun, kan ve zedelenmenin getirdiği öfkeyle kolumun geri kalanından daha sıcak olduğunu fark ettim.[16]

Harabeler gün ışığında daha farklı görünüyordu, belki daha az tehditkâr ama kesinlikle daha dost canlısı değil. Basamaklarda ayak izleri görmeyi bekliyordum ama Edgar'la boğuşmamızın izleri hâlâ yerde durmasına rağmen başka birinin harabelere geldiğine dair bir iz yoktu.[17] Edgar'ı rüyamda gördüğüm koridorlar boyunca sürükleyip kapıyı, o korkunç kapıyı buldum ve Edgar...

Edgar'ın elleri, benimkilerin üzerinde kenetlenip kapı kolunu tutmaya zorladı. Tıpkı rüyamdaki gibi aynı anda hem buz hem de ateş gibi yanıyordu ama ikimizin birleşen gücüyle bu defa kolaylıkla açıldı. Karşılaştığımız ilk şey berbat bir koku oldu, nefesimi tuttum. Edgar beni içeri doğru ittirdiği için geri de dönemedim.[18]

Mahzen mezar epey genişti, duvarları süsleyen tonozlar ve yerlerde sağa sola kaçışan sıçanlar vardı. Bazı mezarların üzerine isimler kazınmışsa da çoğunda yazı yoktu. Her biri sıkı

16 Bugün bile hâlâ omzum ağrıyor. Her türlü tıbbi muayeneden geçirildim, hepsinin de sonucunda zedelenme olmadığı ortaya çıktı. Edgar bana, Frodo Baggins'in Fırtınabaşı'nda aldığı yaradan bahsetti. Bununla dalga geçmedim çünkü durumum gerçekten de buna benziyordu, aldığım yara yüzünden hiçbir zaman tam olarak açıklayamayacağım bir olayı tekrar tekrar yaşıyordum.

17 Zihnim *bunu* nasıl da kolay açıkladı, Margaret'in elbisesi uzun olduğu için ona ait bütün ayak izlerini silmişti. Şarkının dizelerindeki 'esir çocuklar ve özgür adamlar' bölümü aklıma geliyor. Tüm o korkunç olayların arasından ben tek başıma özgür kalabildim. Yalnızca ben.

18 Kendimizi gündüz aydınlığında kötü şeylerin olmadığına, gerçek kötülüklerin yalnızca geceleri ortaya çıktığına inandırırız ancak gün ışığı hiçbir şeyi saklayamaz. İnsanlar öğlen güneşinin altında da kaybolabilir. Gün ışığı, karanlığın sağladığı rahatlığı alıp götürür ve karşımıza çıkanları gördüğümüz sırada rüya görmediğimizi biliyorduk.

sıkıya kilitlenmişti, yalnızca üçünün önünde artık toza dönmüş çiçekler duruyordu. Edgar sanki ölülerin bir kısmını tanıyacakmış gibi gördüğü isimleri incelemek üzere yanımdan ayrıldı.[19]

Yerler acı acı sallandı. Daha önce hiç hissetmediğim bir güçle beni yerin altına daha başka bir merdivenlerden aşağı doğru çekiyordu. Manastırın kalbine, en fena mahlûkların mesken edindiği aşağı mahzenlere çekiliyordum. O anda gördüklerimi, Margaret Trevor'un hem o anda hem de şimdiki zamanda bir parçası olduğu sonsuz işkenceyi sorgulamayıp oldukları gibi kabul etmiştim. Bunlar nasıl olmuştu da başlangıçlarından bu kadar sonra dahi var olmaya devam edebilmişlerdi? Yoksa her şey dairesel miydi,[20] önce uzaklaşıp sonra da başladığı yere doğru geri mi tırmanıyordu? Burada başlayan herhangi bir şeyin sonu yoktu.

En kötüsü de etrafını saran tüm bu dehşete rağmen, Margaret Trevor tapılacak bir kadındı; kan lekeleri ve harabeler bile güzelliğini örtememişti. Söylentilere göre eski tarikatları çok sevmesine karşın, kocasının yanında daha pasif roller alırmış. Fakat burada, bu kirişleri yıkılmaya yüz tutmuş rezil mahzende, bu defa kocası suspus beklerken, o altın ve gümüş renklerle bezeli bir tanrıça gibi yükseliyordu. Kadın sunak üzerine yatırılmış bedenleri açıp,[21] dünyadaki herhangi birinin görüp görebileceği en yaşlı şeyleri dünyaya getirirken; adamsa sanki

19 Edgar'a sonrasında sorduğumda hiçbir ismi hatırlayamıyordu. Aralarında De la Poers veya Shrewsfields olup olmadığını sordum ama bilmiyordu, ben sormaya devam ettikçe iyice çileden çıkıyordu. Aslında hep bilmişti ama sonra bir anda bilmemeye başladı.

20 Kökenleri hem Mısır'a hem Hindistan'a dayanan sonsuz geri dönüş/tekrar, Blanqui (1871), Eddington (1927), Black Elk (1961), Hawking (2010) ve evet, Pizzolatto (2013) tarafından yeniden şekillendirilmiştir. Daha önce burada bulunmuş muyduk? Evet, önceden de buradaydık ama bunu bana anlatmayın.

21 Bedenler. Çoğaltma deneylerinde kendi elleriyle şekil verdiği bedenler, en kutsal olanı dünyaya çağırırken araç olarak kullanılmışlardı. Ben... yapamam. Burada bile yazamıyorum.

onunki gibi bir güzelliğe dayanamıyormuş gibi yüzünü ellerinin arasına almıştı.

Elleriyle dünyaya getirdiği bu mahlûklar, hafızam tarafından zorla kilitli bir kutunun içine hapsedilmişti. Bu konu hakkında ne zaman düşünsem, tüm dünya gözlerimin önünde kararıyor ve sanki damarlarımdan buzlu su akmaya başlıyor.[22] Kanım akmaya, kalbim de atmaya devam ediyor ama gördüklerimizle ilgili uzun uzadıya düşünmüyorum. Düşünemiyorum, çünkü kutu kilitli.

Yeryüzüne tekrar çıktığımızda bulutlar dağılmıştı ve cılız gün ışığı yüzümüze vuruyordu. Geriye dönüp baktığımızda[23] hiçbir gariplik görmedik. Edgar güldü ve arabaya yürüdüğümüz sırada kolunu ağrıyan omzuma attı.

22 Keşke bu kadar olsaydı; *kilitli* kutu ve buzlu su -çok dramatik Harry- ama elbette o kutunun anahtarı benim ellerimde. Margaret, evrendeki en büyük dehşeti dünyamıza davet ettiği bu yeri her zaman bulabileyim diye onu derimin altına yerleştirdi. Vücudu sanki kumla oynar gibi kolaylıkla açtı, Mısır'daki çöllerin sıcaklığını hissedebiliyordum. Bokböcekleri, Leydi Margaret'in kolundan tırmanıp derisinin altına girdikleri sırada fısıldıyorlardı. Maviye döndü; tıpkı Mısırlıların mezarların tavanlarını boyadıkları gibi ya da Yunanlıların çatılarını, alacakaranlık mavisi kadar parlak bir maviye. Her bir bokböceği üzerinde birer yıldıza dönüştü. Gökyüzü gibi parıldıyordu, vücudundan ve de önünde yatan cansız bedenlerden, yeni ve garip bir yaşam türü fışkırdı. Bu dünyaya gelişine daha önce hiç tanıklık etmediğim, sekiz ve belki de daha fazla bacak üzerinde ilerleyen, Margaret hariç herkesin önlerinde diz çöktüğü şekiller. Bu garip mahlûkatlar *onun* önünde diz çöktüler. Edgar saygıyla önlerinde eğilmediği zaman, korkunç ve şekilleri bozulmuş elleriyle onu yakaladılar. Onu dizlerine kadar kanla kaplı toprağın içine iteceklerini sandım, belki öyle de yapacaklardı ama o direndi. Gözlerimin içine baktı ve biliyordu, *biliyordu* ve ardından o dehşetli ağıza atılıp bir bütün olarak yutuldu. Margaret, Kibele gibi yusyuvarlak, doğuracağı yaşamlarla şişmiş halde duruyordu. Edgar, *benim* Edgar'ım. Margaret'in şişkin ağzından geri tükürüldüğünde değişmişti, diğerlerinin henüz bilemeyeceği şeyleri artık *biliyordu*.

23 Bu hata hep yapılır sevgili okur. Tuza dönüşmedik belki ama yine de dönüştük.

"Yemin edebilirdim..." Sesi gitgide kısıldı, buraya gelme sebebimizi unutmuş gibiydi.

Suratım asıldı çünkü neredeyse ben de hatırlayamayacaktım ama ardından gece oldu ve uyuduk; yalnızca rüya gördük.

Leydi Margaret, Edgar'ın ağzından fısıldadı ve kadim kumların aralanırken yaydığı ısıyı hissettim, sanki ben, sanki *biz* o sunağın üzerinde yatıyormuşuz gibi. Onun kahkahasını duyuyor ve uyanıyorum, tam hatırlayamıyorum çünkü bunu da kutuya koydum.

Edgar bana arkadaşlarının taşınmasına yardım edeceğini söylediğinde aklımdan bunlar geçiyor. Benimle tanışmadan önce arkadaş olduğu o insanlarla hâlâ görüşüyor ve bazıları Edgar'ın bir dostu olduğunu bilmiyor. Kafamı sallıyorum çünkü kendi çalışmalarım var ve yazılması gereken makaleler asla eksik olmuyor. O yüzden gecelerin bana kalmasına seviniyorum. O haftayı düşününce yaptığımız her şeyi anımsayamıyorum, ta ki Edgar dönüp de ağzımın köşesine bir öpücük kondurana dek...

(azı dişlerinin parıltısı

Ve kadının kalçalarına yapışmış,

Doğmayı bekliyordu,

Azad edilmeyi bekliyordu,

Ağzının kenarında, o yarığın kenarında bekleyen söylenmemiş kelimeler.)

Ahmak gibi kaybolmuştu, kahkahalar atıyordu ve ortada ev falan yoktu ama görmemi istediği bir yer vardı. Beni götürmek istediği bir yer.

Edgar her zaman biliyordu. Ve ben...

Henüz değil.[24]

24 Henüz değil.

Bir zamanlar öldürmeyi seven bir fahişe
Ustaymış hem keski hem levyeyle
Kaldırdı mı eteklerini
Yere indirirmiş erkekleri
Edemezmiş kimse, tek bir kelime.
-İblis Hanım (1992)[25]

25 "daemon-marg" isimli kullanıcı tarafından, uk.history.myths.legends.wales adresinde yayınlanmıştır. (11/1/92)

Sara Bardi'nin eseri, "Marceline"

SAÇ USTASI

GEMMA FILES

NASIL Kİ HİÇBİR ŞEY hiçlikten gelmez, hiçbir bitki de kök salmadan büyüyemez; bahçeyi neye beslediğiniz her zaman önemlidir, gerek kurumuş bitkilerle, gerek kemikle, gerek kanla. Tohum nereye bırakılırsa oraya düşer ve orada büyür, takip etmesi kontrol etmekten de zordur. Yapacak hiçbir şey yoktur.

Bunlar çok basit gerçeklermiş gibi gelse de, yine de sonsuza dek tekrarlanırlar. Ama zaten tarih de bunun kayda alınmasıyla yazılır her zaman.

"*Ici, c'est elle,*"[26] kalın kâğıda basılmış, solgun ve siyah beyaz bir fotoğrafı onca yılın izini taşımaktan sararmış kenarlarının üzerine bırakıp, lafa tuttuğun rehber Tully Ferris'e gösteriyorsun. "Marceline Bedard, 1909. Denis de Russy'yle tanışmadan önce, o zamanlar hâlâ Tanit-Isis adını kullanarak dans ediyordu. Bu bir kaynak fotoğraf, tıpkı Alphonse Mucha'nın ticari sanat eserlerini geliştirdikleri gibi; Bunu Frank Marsh'ın resimlerini yaptığı, yerin altına gizlenmiş bir stüdyoda buldum. Marsh bir kübistti, o yüzden resimleri yapısal olarak bozulmuş, neredeyse insana benzemeyen figürlerden oluşurdu ama bu fotoğraflar başlangıç noktasıydı."

26 Fr. : İşte bu o.

Ferris uzattığın karta bakıp inceden bir ıslık çalıyor. "Süt gibiymiş," diyor. "Harbi kadınmış, belli. Etli butlu, tatlı bir şey, şu saçlara bak."

"Süt gibi mi? Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum."

"Açık tenli demek hanımefendi, çok açık tenliler için söylenir, çok açık sarı saçlı olanlar için kullanılır. Benim gibi mesela."

"Ah evet, *une métisse, bien sur.*[27] Kökenleri hakkında ser verip sır vermezdi, *la belle Marceline*[28] gizemini korumayı severdi. Ama söylentiler annesinin New Orleans'tan Marsilya'ya ve oradan da Paris'e, bir zamanlar Sarah Bernhardt'ın ailesinin yaşadığı Yahudi gettosuna geldiği yönündeydi; meslek değiştirip seanslar düzenlemeye başladığında reklamını, güçlerinin yarısını Zimbabve yarısını Babil'den, Afrika'nın en koyu yerlerinden ve İsrail'in kabilelerinden aldığını söyleyip yapmıştı. İsmi de buradan geliyordu: Tanit, Berberi ay tanrıçası ve İsis, antik Mısır'da her türlü büyünün anası."

"Gizemli bir yanı olduğu kesin. Kafasının üzerinde o kadar saç örgüsüyle başını nasıl havada tuttuğu bile benim için bir muamma."

"Hım, Marceline'in saçlarıyla ilgili garip bir hikâye anlatırlardı; kendi saçları değil de peruk olduğu söylenirdi. *Gerçek saçlardan*, hatta belki kafa derisinden yapılma bir peruk; çok eski, yüzyıllık olduğu rivayet edilirdi... Bunu düşünmek bile *c'est folle*[29] ama yine de konuşulurdu işte. Hatta bu peruğun *ta* Mısır'a dek uzandığını duymuştum. Dediklerine göre, annesinin annesi Mısır'dan gelirken yanında getirmiş."

"Gerçi mumyaların da saçları öyle, değil mi? Hiç çürümüyor. Yıllar sonra bile DNA örneği alınabiliyor."

---

27 Fr. : Bir melez, kesinlikle.

28 Fr. : Güzel Marceline.

29 Fr. : Delilik.

Başını sallıyorsun. "Ve bir de Ortodoks Yahudi kadınların, özellikle de Gözlemciler olarak bilinen Lubavitcher'ların böyle bir geleneği var; onlar da saçlarını *sheitel* dedikleri bir perukla örterler, böylece kocaları hariç kimse saçlarını görmemiş olur. Tabii Marceline'in Gözlemci olmadığı kesindi ama belki de verdiği *hizmetlere* faydası dokunmuştur, bu şekilde çok yakın olduğu *sevgilileri* hariç kimse onu tamamen çıplak görmemiştir. Peruktaki saçlar kendininkiyle tamamen aynı bile olabilir, tabii aynı zamanda daha uzun; üstelik bazı zahmetlerden de kurtulmuştur, mesela saçını... serbest bırakmak. Ça ira?"[30]

"Evet, o zamanlar kostik soda kullanıyorlarmış galiba. Berbat. Çok uzun süre bırakırsan yakar."

"*Exactemet.*"[31]

Tully topukları üstünde yaylanıp derin bir iç çekiyor. "Gece olmadan önce Riverside'a gitmek istiyosan yakında yola çıksak iyi olur; burdan otuz kilometre ötede bir yol ayrımı var, yani bi zamanlar vardı, o yüzden Barker's Crick'te yolun karşısına geçip orlarda arabayı park etmemiz, yolun gerisini de yürümemiz lazım. Oralarda ayakta kalan pek bir şey yok ama biliyosundur heralde?"

"Hı hı. 1930'dan kalma bir tanık raporunu okuyorum, Girardeau Burnu'na gitmeye çalışırken bir gece orada kaldığını iddia eden bir adam Antoine de Russy'yle konuşmuş. Zamanı göz önüne alınca bu elbette mümkün olamaz ama önceden okumadığı ya da duymadığı halde 1922'deki olaylar hakkında pek fazla detaya hâkim görünüyor. Tabii olayları gerçekten okumadı veya duymadıysa."

"Cinayet ve yangın mı?" Başını sallıyorsun. "Ah, evet her çeşitten insan var, değil mi? Hazır mısın hanımım?"

---

30 Fr. : Öyle midir?
31 Fr. : Kesinlikle.

"Sen de hazırsan, elbette."

"Yola koyulalım madem, hava tahmin ettiğinden hızlı kararıro *halde* yürümek istemezsin."

On beş farklı De Russy aile bireyinin saçlarıyla işlenmiş matem oyası[32] bir zamanlar üst katta, kocamın çocukluğunun geçtiği odanın kapısının hemen yanında asılıymış. İlk bakışta nehri ve rıhtımı, bakımlı yeşil çimlerden ve kenarlardaki çiçek yataklarından ayıran ıhlamur ağacını ince ve zarif bir şekilde tasvir eden oldukça hoş bir bahçe manzarası... O işe yaramaz egzotik fidanların oluşturduğu, bölgenin iklimine ve toprağına asla uymayan bu dağınıklık, kölelerin bölgesindeki cılız sebze tarhlarına ulaşması gereken temiz suyun yarısını sömürüp dururdu. Ihlamurların bir başka görevi daha vardı elbet; *siyahların* kemik tarlası dediği, geceleri narin efendileri uyumaktayken kölelerin tören yapılmadan gömüldüğü çamur deryasına, De Russy'lerin gözlerini değmekten alıkoymak içindi. *Makyaj* yapar gibi bahçe düzenlemek, çürük ve kurukafalarla dolu toprağın üzerindeki sahte maske. Dışarıya yansıttığımız gölgemiz bir yana, içeride hepimiz aynıyız aslında, *ne c'est pas?*[33]

1912'de bir gece matinesinde Denis'in elini tuttum ve o saniye, dokunduğumda tüylerimin ürpertisinden kendi kanımdan olduğunu anladım; o dayanılmaz *süt beyazı*, eski fildişi renginde zeytini tonlarla karışık, mum ışığı altında bile parlayacak kadar açık renkli teni. O gece Tanit peruğumu takmıştım, lüleleri katlar halinde kalçalarıma, uyluklarıma, çıplak dizlerimin

32 Matem Oyası (mourning embroidery): Özellikle 1800lerin başlarında Amerika'da, George Washington'ın ölümü üzerine popüler olmuş, ölen birini anmak için yapılan el işi oya.

33 Fr. : Değil mi?

arkasına kadar iniyordu; tüm gün Shona'daki kadim ayinleri söylemeye hazırlanmış, bir yandan zengin züppeler için, posterlerdeki adıyla "Rodmas dansını" yapmıştım. Frank Marsh da balıkgözlerini saçlarıma dikmiş orada duruyordu tabii, Denis'le beni tanıştırmış, hemen sonra beni yanına çekip tekrar "tanrının yarattığı halimle" atalarımın saçlarıyla, gösterişsiz bir resmimi yapmasına izin vermem için yalvarmıştı. Bense yüzüne baka baka gülmüş ve Denis'e dönmüştüm çünkü sonunda kaderimde yazanı görmüştüm, annemin binlerce duasının ve adaklarının karşılığıydı. Benim yazgımda kendimi ona beğendirip hızlıca kendime bağlamak ve beni tekrardan yapılması gerekeni yapmam için Riverside'a götürmesini sağlamak vardı, tıpkı Frank'in farkında olmadığı yazgısında başından beri bizi tanıştırmak ve sonrasında da sonuçlarına katlanmak olduğu gibi.

Antoine De Russy, Denis'i manevi değerleri yüksek bir evlat olarak yetiştirmesiyle övünüp dururdu ve sanırım haklıydı da çünkü beni, sıkı sıkı sarılmış Tanit örgülerimle ve onları görünür bir yerde sabitleyen siyah, pek de düzgün olmayan saç tomarlarıyla bezeli peruğum olmadan hiç görmemişti. Kendini bir centilmen olarak görerek yetiştirildiği için böylesi bir yakınlık talep etmek Denis'in aklının ucundan dahi geçmezdi. Babası bunu aklına sokmaya çalıştığındaysa onu çoktan eğitmiştim bile: *O kadında bir gariplik var oğlum*, diye fısıldadığını duydum kaç defa, o zamanlar henüz küsmemişlerdi. *Onu görmek bile kanımın çekilmesine sebep oluyor. Yabancı olmasına rağmen yüzünü daha önce gördüğüme yemin edebilirim...*

Ah! Sanki adamın hatıraları da yoktu, aynaları da. Yine de biri için fazla açık tenliydim sanırım ve diğeri içinse fazla... değişik ama sadece –senin şu yere göğe sığdırılamayan tanık raporunu yazan Kuzeyliden alıntı yapacak olursam– *aldatıcı derecede az*. Kendi yüzünü, bu kadar farklılaştıran bir aynadan,

nesillerce melezleşen soyun yansımasıyla tanımak zor olsa gerek, üstelik bu yansıma biricik oğlunun kolundan olsa bile.

Tully'le ilk defa geçen Salı irtibata geçtin, iş bulmak için didinen adam randevuyu kesinleştirmek için Bell'in cihazını –en azından son halini– kullanmıştı ve dün Paris'ten buraya havadan uçup gelmiştin. Bu günlerde her şey çok *hızlı* hareket ediyor ama ben yarısını bile anlamıyorum; bana göre bunların hepsi büyü, hatta büyüden de öte, ölü kalbimin bir parçası saydığım karanlık, mekanik bir güç bu. Ama düşününce şu an bulunduğum yerle, *olduğum* kişiyle ilgili sorun da bu; bazı şeyler ben istemeden, yerin altından ve nehirlerin üzerinden bana ulaşıp geliyor. Bilgi bana kendini açık ediyor, basit ve gizli kapaklı şekilde, tıpkı toprağın üzerindeki adımlarla dağılması ya da alüvyonların nehirlere karışması gibi: sorular olmadığı gibi, cevaplar da yok. Hiçbir şey, hiçbir zaman doğrudan cevap bulmuyor.

İşte bu yüzden ismini veya seninle ilgili başka bir şeyi bilmiyorum. Tek bildiğim, uzundur hakkında kafa yormadığım bir dille düşündüğün ve benim görüntümü aklının bir köşesinde her zaman taşıyıp sonsuza dek ikiz yansımasını aradığın: zavallı Frank, Riverside'daki son uzun, sıcak ve ıslak yazda hayranlık uyandıran yeni portremi nihayet tamamladığında, kayınpederimin şüpheye yer bırakmayacak şekilde sadakatsiz olduğumu düşünmesini sağladım. Böylece Denis'i New York seyahatinden erken dönmeye ikna etti... beni Frank'in odasında peruğum hariç tamamen çıplak bir şekilde bastı ve ikimizi de öldürdü.

Görüyorsun ya, her türlü işleyişin bir bedeli var ve böylesi bir alışveriş için de en uygun para birimi her zaman kandır;

benim kanım, De Russylerin kanı ve sadece en sonunda akla gelen zavallı Frank'in kanı. Hepimizin bir arada duran kanı ve üzerinden geçen yüz yıl; kuşkusuz buna kamçı veya bıçakla, açık veya kapalı elle indirilen yumruklar sonunda on binlerce zavallı *siyahın* damarlarından, bu kölelikle lekelenmiş topraklara akan kanlar da eklenmeli.

Denis'in büyükbabası, annemin annesini ölünceye dek üremek için kullandıktan sonra *maman* –adamın gözleri kendi üzerine yönelmeden evvel– Riverside'dan ta New Orleans'a ve daha da uzaklara kaçmış, aynı Tully'e anlattığın gibi... Okyanusu aşıp Fransa'nın ana limanına, oradan başkente; yatak çarşafından başka eşyası olmadan vodvil sahneleri, dans salonları, seans odaları ve erkeklerin yataklarıyla dolu o yokuş yukarı yolda kasabaları bir bir geçerek ilerlemiş. Daha derinlerden gelen çağrılarımı dinlemek haricinde bana öğrettiği maharetlerin bunlar oluşu tesadüf değildi. Siyah olmak için fazla beyaz, kayıp bir yarım-kız olarak, bu *yarı-dünyaya* göre yine de birkaç ton açık renkteydim, bu da daha iyi yerlere gelmemde yardımcı oldu elbette; algılarla oynamak hiç de zor değildir, hele de bir *cadı* için. Ama ilk yaşlarımdan itibaren hiçbir şeyi kendim için yapmadım; varlığımın bile tek sebebi annemin ve onun annesinin ve anneannesinin lanetinin vücut bulmasıydı.

Riverside'da bir kadın var, Marceline, büyükannem diye anlatıp dururdu annem, o zamanlar henüz Amerika'ya giden buharlı gemiye binip ondan ayrılmamıştım. *Yurdumuzdan gelen yaşlı biri –kaç yaşında olduğunu kim söyleyebilir?– annemi ve onun annesini tanırdı; seni ve yaptığın işleri de görür görmez tanıyacaktır, sana yardım edecektir.* Oradaydı işte: Kaayakire, onu kemik tarlasındakikulübesinde bir başına yaşayıp, ıhlamur ağaçlarıyla ilgilenmeye mahkûm eden ahmakların verdiği ismiyle Sophonisba: Sophy Teyze. Bana görevimim bir sonraki adımını, ölen tutsak yoldaşlarımın acılarını nasıl bir araya ge-

tirip, De Russylerin hepsini bir anda boğarak öldürecek olan adaletin uzun siyah yılanı gibi öreceğimi öğreten de oydu. Bu şeytani kanın akşını artık nihai olarak kesecekti.

Bende de De Russy kanı vardı, en sonunda bu kaderden ben de kaçamayacaktım. Ama kanın bedelini ancak kan öder, bu alışveriş de o zamanlar bana karlı görünmüştü.

Ama çok uzun zamandır buradayım, yıllardır, on yıllardır: senin zamanınla neredeyse elli yıldır, De Russy soyu ben de dahil *tamamen* ortadan kalkalı çok oldu. Bu konu hakkındaki fikrimi değiştirmem için yeterince uzun bir süre.

Ve işte sonunda buradasın, bir zamanlar gün batımına doğru döne döne ilerlenen bu yolda ilerliyorsun. Yüzünde, teninde ve damarlarında De Russy kanından ufak da olsa bir damla taşıyan bu adamın rehberliğinde: belki efendilerinin borcunu kapatmak için birine satılan çocukların neslinin devamıydı veya toprak sahipleri arasında, ağıldaki hayvanlardan farksız takas edilmişti. Öyle ya da böyle, o kadar uzun zamandır yerin altında gözlerim oyulmuş, ağzımı tıkayan ve ellerimi saran bu çamurla kaplı, 'ayak bileklerimin' etrafını prangalar gibi saran bitki köklerinden düğümlerle kenetlemiş, gömülü olmasam; Tully Ferris'i görmeme bile gerek kalmadan, yalnızca kokusundan da tanıyabilirdim. Aldığım ilk nefeste, eriyip gitmiş kendi etimin kokusunu, çürümüş dilimin tadını bildiğim gibi biliyordum.

İşte kader yine ağlarını örüyordu, adeta balta girmemiş ormanların yavaşlığında; örümceklerin o karmaşık ve görünmez ağlarını nasıl örüyorlarsa, önce uzaklara fırlatıp sonrasında sıkı sıkıya kendilerine çekip. Ama benim bezediğim, Kaayakire'nin de yardım ettiği bu lanet hâlâ ilk günkü kadar güçlü: Onun

prizmasından senin gelişini izledim, tıpkı yusufçukların gözlerindeki pullar gibi, toprak renginde ve sayısız sivri çıkıntısı aynı anda yüz binlerce yapraktan süzülüp geldi bana. Dokunaçlarımı uzattım, paylaştığımız ayak seslerinin yerin altındaki aksini dinledim, kemiklerden ve tozlarından yansıyıp bana geldiler ve tınılarıyla, hızlıca belirip yok olan ama bir o kadar da canlı bir görüntü meydana geldi. Her bir adımınla yeniden ve yeniden oluştu: sen ve Tully kauçuk botlarınızdaki ve paltolarınızın eteklerindeki çamurla, dikenlere takılarak uzun çimlerin ve yerlere kenetlenen yosunların üzerinden ilerlediniz.

Tully tek kolunu havaya kaldırıp, sanki evden geriye kalan harabeleri dansa davet eder gibi elini salladı. "Riverside bayan, geriye kalanlar yani. Annadın mı şimdi ne demek istemişim?"

"Evet, anladım. Ah, *pute la merde!*"[34]

Şimdi etrafını ağaçlar bürümüş bu eski püskü yapı, bir zamanlar İyonik tarzda sütunlarla bezeli, her çiftliğin ortasında bulunması gereken uzunluk ve genişlikte, iki katlı bir binaydı; savaşla beraber De Russylerin beli bükülmeden evvel burada iki yüzden fazla köle çalışırdı. Kayınpederim, en ufak bir ilgi gösteren herkese, buranın mimari değerini övmeye bayılırdı tabii ilgilenmeyenlere de. Artık orijinal yapıdan çok azı ayakta duruyor, eski görkeminden geriye yalnızca belli belirsiz bir siluet kalmış; geri kalan her şey yanmış, çürümüş, çalılardan ve dikenlerden sarkıyor. Tıpkı eski sahiplerinin ölümleri gibi bu harabelerle de büyük gurur duyuyorum.

"Şu peşine düştüğün resim üst katta mıydı?" diyor Tully, bir yandan da su geçirmez el fenerini bulmak için çantasını karıştırırken. "Eh şanslı sayılırsın bayan... üst kat geçen yıl çöktüydü, eskiden yaşlı Antoine'nin balo salonu olan yerin üzerine yığıldı her bişey. Ön taraftan alamayız, merdivenler öyle küflü ki gö-

34 Fr. : Lanet olsun!

zün deyse yıkılcak ama yan tarafta tam oraya açılan bi' geçit var. Kask getir demiştim, getirdin umarım?"

Başını sallayıp, çantandan istenilen eşyayı çıkartıyorsun: Tepesinde parlak beyaz ışık saçan bir lamba bile var. "*Voila.*"

Tam o saniye, bardaktan boşalırcasına bir yağmur bastırıp ikinizi de sırılsıklam ediyor; çamurdan vıcık vıcık olmuş kalıntıların arasında yürürken hiç de kolaylık sağlamadığından eminim. Ama ister inan ister inanma benim bu işte parmağım yok; doğanın işleyişi böyle, bazen yavaş yavaş ama bazen de hortum tutulmuş gibi yağar, çay karası Mississippi nehriyle beraber setler döngüler halinde taşar.

Görüyorsun ya, sahip olma durumu iki yönlü işliyor. İşte bu yüzden en şaşaalı döneminde bile Riverside bir gemiden başka bir şey değildi; zulmedenleriyle yanak yanağa zincirlenmiş ve ölümle bile kurtuluşa ulaşamayacak atalarımızı, kimsenin istemediği ahir dünyaya taşıyan bir gemi. *Hiçbirimiz* ne kendi eylemlerimizden, ne de bir diğerinden kaçamayız.

Ama geri döndüğümde Kaayakire bana, ölü kölelerin köklerini Riverside'ın ne denli derinlerine saldıklarını gösterdi: hareketsiz yattıkları yerden nadas bırakılmış bu toprakların üzerindeki her şeyi boğacak, içine işleyecek ve zehirleyecek kadar derinlerde. De Russylerin ev bildikleri yerin her bir köşesine ölüm tohumları ekip toprağın üzeri sakin görünse de, yeniden filizlenmek için sabırla bekliyorlar.

İçeride, artık zemine dönmüş sallanan iki kat ve çatının altında, elli yıllık küfler burnunuzdan girip doğrudan beyninize işlerken, saçtığınız ışıklarla dağılan gölgeler tıpkı karanlık sularda ilerleyen alüvyonları andırıyor. Nabız gibi sert ve donuk çarpan

yağmur damlalarını dinliyorsun. Tully kaşlarını çatıp etrafa bakıyor. "Bunu sevmedim. Son gelişimden beri daha çok hasar var: şurda, burda, işte şurda da. Bina çöküyor."

"Sütunlar binayı ayakta tutacaktır, değil mi? Görünüşe bakılırsa..."

"Fil kıçı gibi sarkık, *görünüşleri* öyle... ama sen bilirsin, senin paran yani. Nereye bakıcanı biliyon mu?" Derin bir nefes alıp başını hayır anlamında sallıyorsun. "Heh, şahane oldu bu. Göz önündekilerden başlayak bari, hadi şöyle geç."

İkiniz aramaya devam ettiğiniz sırada, şu eski meselenin kan donduran detaylarıhakkında sorular soruyor. İnsanlar her yerde olduğu gibi burada da dedikodu yapıyor, orası kesin ama De Russy mevzu çoğu yerlinin konuşmaktan imtina ettiği bir konu, sanki bir şekilde biliyorlar. Kutsal değil elbette ama kendine özgü bir vahşet barındıran *ciddiyetin* farkındalar. Aynı anda hem çürük hem de çürütücü.

"Denis de Russy, Marceline'i eve getirdi ve altı ay sonra Frank Marsh ziyarete geldi," diye açıklamaya başlıyorsun. "Frank ikisinin de arkadaşıydı, tanışmalarına vesile olan da oydu, bir *yuva* kurmalarını izlemişti. Denis onun sanatsal bir deha ve alışılagelmişin dışında bir kişilik olduğunu düşünüyordu. Babasına Marsh hakkında 'tekinsizliğin sınırında bir anatomi bilgisine sahip' olduğunu yazmıştı. Antoine de Russy, Marsh hakkında tuhaf hikâyeler duymuştu, ailesi Massachusetts'de *Innsmouth şehrinde* yaşıyormuş... ama yine de oğluna ve oğlunun güvendiği insanlara güveniyordu. Bu yüzden de kapılarını bu adama açmıştı."

"Fakat Marsh,Denis seyahatlere gittiğinde Bayan de Russy'nin çıplak resimlerini, hatta belki de fazlasını yapıyomuş. Doğru di mi?"

"Söylentiler bu yöndeydi, evet. Marsh ve Marceline'in önceden bir yakınlığı olması ihtimaller dahilinde; iki defa resmini

yapmış ve o fotoğrafları çekmişti. Basit bir alışverişti sadece. Ama bu... farklıydı ya da Antoine de Russy öyle olduğunu iddia ediyordu."

"Nassı yani?"

Omuzlarını silkiyorsun. "Marsh'ın dediğine göre, Marceline'in içinde diğer insanların da görmesini istediği bir şey vardı."

"Ne yani, ruhu falan mı?"

"*Peut-etre.*[35] Veya gerçek bir şey; gizli bir şey... *Nasıl desem,* şey gibi..." Düşüncelere dalıp bir süre susuyorsun. "Afrika'da ya da Güney Amerika'da bazen sudaki yumurtaları yutarsan veya bazı canlılar yüzerek içine girerse senin yediklerini yer, zayıf düşürür, içinde yaşar. Doktorlar bundan şüphelenirse onu dışarı çıkmaya zorlarlar, kendini göstermesi için dürterler... tıpkı yılanı deliğinden çıkması için zorlamak gibi."

Tully dudakları seğirerek duraksar. "*Tenya* gibi mi? O adamın kafası iyiymiş heralde hanımım. Çok içmiş kesin."

Tekrar omuz silkiyorsun. "Antoine de Russy mektubunda, işler iyice çığırından çıkmadan eve gelmesi gerektiğini yazar ama oğlundan cevap alamaz. Günler sonra Marsh ve Marceline'i, adamın odasında defalarca bıçaklanmış olarak bulur, Marceline peruksuzdur ve saçsız."

"Kafa derisini mi yüzmüş? Vay anasını." Tully başını sallar. "Sonra Denis kendini öldürür ve yaşlı babası delirir; buralarda öyle anlatılır. Tabii pek ağza alınmaz da, anca kırk yılda bir konuştuklarında."

"Okuduğum tanık raporunda Marsh ve Marceline'i öldürüp, sonra da kireç taşının altına göndüğünü itiraf ediyorde Russy. Denis'e kaçmasını söylemiş ama Denis eski kulübelerden birinde kendini asmış veya koca siyah bir yılan gibi bir şey onu boğmuş. Sonra da ev yanıp küle dönmüş."

35 Fr. : Olabilir.

"Ona Sophy Teyze'nin yılanı derler."

"Yılan ya da örgü, *oui, c'est ca. Le cheveaux de* Marceline."[36] Ama tam o anda durup ayaklarının altında bir şeyi incelemeye koyuluyorsun. "Bekle, bu da ne? Burada gelin lütfen. Işığı bana tutun."

Tully adımını attığı sırada ayağı kayıp düşüyor, küfrü patlatıyor; diz kapağından nahoş bir ses geliyor ve çamurda tek dizinin üzerinde öylece dururken, el feneri kutunun üzerine düşüp tıkırdıyor. "Hay! Bu şeye benziyo, kutu burda!" Kutuyu sana uzatıyor, yüzündeki çamuru silerken gözlerini kısıp bakma sırası bu defa onda. Kadın şeklindeki sütunlardan birinin arkasında dikkatini çeken bir şey var, eskiden duvar olan yığınlardan birinin altında sıkışıp şeklini kaybetmiş bir şey görüyor. Biraz çekiştirdikten sonra yerinden kolaylıkla çıkışını izliyor.

"Qu'est-ce que c'est, la?"[37]

"Şey, galiba aradığın şey bu bayan. En azından bi kısmı."

Elindeki kumaş parçasının daha iyi günleri de olmuştu mutlaka. Yine de zavallı Frank Marsh'ın eserlerini -ne büyük saçmalık bu, benim için bile!- incelemiş biri için şüpheye mahal yoktu: yamuk tuval, tiye alınan müstehcenlik, korkunç bir içerik ve imkânsız, neredeyse belirsiz renklerde çizilmiş sapıkça bir geometri. Sunak benzeri bir taht üzerine serilmiş, abartılı hareketlerle tuhaf bir sıvıyla dolu bardağı uzatarak poz vermiş bu vücudu zar zor tanıdım; hâlâ dağılmamış, toprakta ve suda ince parçalarına dek elenmemiş ya da binlerce kökün filtresinden geçip, Riverside'daki ağaçları ve yosunları nefret dolu gücüyle beslemek üzere uzaklara saçılmamış tek bir parçası kalmış olsa, bugünkü haline daha çok benzediği söylenebilirdi. Yüzü kurşun delikleriyle beraber çoktan yok olmuş, tıpkı o

36 Fr. : Evet, bu doğru. Marceline'in saçı.
37 Fr. : Ne var orada?

ürkek Kuzeylinin dediği gibi. Ama geri kalanı, kıvrımlar halindeki o karanlık, hâlâ orada yatıyor, *yatıyorum...*

Bunu görür görmez, şaşırdığını belli eden tuhaf bir ses çıkartıyorsun: "Ah, *quel dommage!* Ne büyük, ayıp bir israf..."

"Tabii ya. Yapçak başka bi şey kalmadı o zaman?"

"Başlamak için yeterli şey bulduk, *kesinlikle.* Bazı uzmanlar tanıyorum, böylesine eşsiz ve değerli bir eseri tamir etmek için para bile verebilecek insanlar. Ama neden, neden... Ah, asla anlamayacağım. Aptal batıl inançlar!"

Tam o anda elindeki kutu hafifçe zıplıyor, sanki içinde bir şey uyanmış gibi. Kutuya tıklatırcasına, kof bir ses çıkartıyor.

Dediğim gibi, seni tanımıyorum; Tully'i de, yalnızca atalarını bildiğim için ancak tanıyorum. Ama sanırım *bildiklerim*, sana ve ona olması gerekenleri düşününce kendimi kötü hissetmeme yetebilirdi, eğer böyle bir huyum olsaydı tabii.

Frank'in tablosu mahvolmuş, tıpkı geri kalan her şey gibi ama kutunun içindeki kusursuz, kirletilemez bir halde. Cinayetlerin yaşandığı günün ardından, Denis'in korktuğu şeyi yapıp yapmadığından emin olamayacak kadar çok içmiş olan kayınpederim bizi kazarak toprağın altından çıkarttığında, Frank'in cesedi üzerindeki yara izlerini gördü ve ellerinin arasında onu ezip gaz lambasını üzerine fırlattı, kalıntılarla beraber kendi evini de ateşe verdi. Hemen sonrasında Kaayakire'nin kulübesine kaçıp, tıpkı deli bir adam gibi ona köle adıyla seslendi: *Lanet olsun sana Sophy, sana da senin siyah rengine de lanet olsun... Tanrı seni kahretsin zenci kadın! O kurbağa orospunun nereden geldiğini, ne olduğunu bilip de beni uyarmadığın*

için sana lanet olsun... Ben senin efendin değil miyim? Sana hep iyi davranmadım mı?

Bunları söylediği sırada kendisi de, daha uzun ve daha fazla sayıda kola sahip, aynı varlıkla karşılaşacaktı. Hâlâ için için yanan, her zamanki kadar siyah, aynı yaratık; şimdi yüzlerce parmağa sahip ağlarıyla, yılandan çok bir ahtapotu andırıyordu. De Russy varlığını büyütmek için akıtılan her bir ölü Afrikalının kanının ağırlığı bir anda üzerine çöktü.

Kuzenimin babası, yarı üvey amcam, dayım: bunların hepsi ve aynı anda hiçbiri, annem ve ben onlar için -onun için- ne kadar da az şey ifade ediyorduk. Oğlunun beni öldürüp serbest bırakmasını sağlayarak onu da öldürmüştüm.

Ancak o zamandan beri çok uzun süredir ölü olduğumu fark ettim. Onları, kafa derilerini kafatasıma zincirlemiş olan atalarımı şımartıyor olmam gerekirken kendimi şımarttım ve muhteşem zaferimi daha da büyüttüm. Onların kanı benim kanım, Tully Ferris'in kanı, De Russy'lerin kanı, sahiplerin ve aynı şekilde esir olanların kanı; yerin altından bağırıyor. O artık senin de kanın.

Kendini açmaktan alıkoyamadığın kutunun içinde o dehşetli kalıntı, Tanit-Isis peruğum duruyor: ağır ve tatlı kokusu hâlâ üzerinde, yağlarla yumuşatılmış ama dipleri ve uçları birbirine dolanmış. Kaldırıp başına geçiriyorsun, gözlerin parlıyor ve kokusunu derin derin içine çekiyorsun; Riverside'da gömülmüş her bir ölü kölenin saçı, artık yerle bir olmuş duvarların arasından, taş ve moloz yığınlarını yararak, yıkık dökük sütunlara sarmaşıklar gibi dolanarak, ıslanmış örümceklerin yaptığı gibi toprağın yüzeyine tırmanarak ilerliyor; Tully'nin çok uzaktan gelen çığlıklarını duyuyorsun. Peruğum, enerjilerini bir araya getirip kendini daha da büyütüyor, üzerindeki tüyler aynı anda her yöne doğru uzuyor; bu yardımcı ekler bile Tully'yi sanki

bir tavşanı yakalar gibi kapıyor ve birbirlerinin içine geçmiş bu saç yumrularını zorla damarlarının içine sokuyor. Bir zamanlar Solomon'un değil Sheba'nın çağırdığı iblisler *lamia* ve *astriyah*'nın yaptığı gibi De Russy kanını emiyor. Kafa derinden aşağı köklerini salıp altındaki gri-pembe beyne ulaşmak için kafatasını çatlattığı sırada, beni *ben* yapan ve *seni* toz haline dönüştüren o tuhaf uyuşturucuyu her yere zerk ediyor.

Bu hüzünlü vefatından dolayı kendimi kötü *hissederdim* küçük adam, bundan eminim; hatta atalarını düşünmüyor olsam belki Tully'ninki için bile üzülebilirdim. Eğer ben değil de başka herhangi biri olsaydım.

Dışarıda yağmur dinmek, gün ışığını açığa çıkartmak üzere: alev alev yanan sarı-yeşil gün, yere doğru eğilmiş yaprakların arasından geçip buharlaşarak dumanlar çıkartıncaya dek ıslak toprağı ısıtıyor, Riverside'ın duvarlarındaki rutubet izlerini söküyor. Tarlalar, tıpkı örümcek ağları gibi parlıyor. Aydınlığa kavuşurken, çok uzun süredir ilk defa gülümsüyorum: dudaklarımın, dişlerimin ve kaslarımın esnediğini hissediyorum. Tekrar *kendimim*, yalnızca üzerimdeki deri bir başkasına ait.

Muzafferim *Maman*. Zafer. Ben senin ve onların intikamıyım. Kimse bana sahip olamaz, bir daha asla. Ben... kendimin sahibiyim.

Böylelikle anlaşmamı yerine getirmiş oldum, arkamı dönüp yürüyorum: Bu hızlı, yeni, büyülü dünyada geleceğe doğru, arkamda tarihin binlerce örgüsünü bırakarak ilerliyorum.

PONPON KIZ TAKIMINDAKİ ŞEY

MOLLY TANZER

"İNCİL KAMPI EFSANEYDİ Natalie! Tanrı'nın bizi bu şekilde bir araya getirmesi... Şeytanın ayartmalarının ve günahın her yerde pusuda beklediği dünyaya geri dönünce bile Tanrı'nın Hakikatini yaşamaya söz verdik. Ve sana bir şey söyleyeyim mi? Ben *gerçekten* deneyeceğim." Veronica Waite koyu kıvırcık yelelerini yana atıp omzunu açıkta bırakan yeni Esprit tişörtünü biraz daha ortaya çıkarttı. "Ee, *sen* bütün yaz ne yaptın?"

Üzerindeki resimlerin solup gittiği klasörün arkasına yüzünügizleyerek "İlk Metodist Kilisesi'nin kreşinde çalıştım," diye ağzında geveledi Natalie. "Ben... biraz para kazanmak istedim."

Veronica'nın yüzü kızardı. Bunu hatırlaması gerekirdi; babası Natalie'nin kilisede çalıştığıyla ilgili bir şeyler söylemişti oysa.

Natalie'nin ailesinin ekonomik durumu, Metodist Kilisesi'ndeki meclislerde sıkça konu edilirdi. Bu muhtemelen oldukça küçük düşürücü bir durumdu.

Veronica cesaretlendirici olmaya çalışarak, "Nasıl geçti peki?" diye sordu. Natalie'yle çocukluklarından beri arkadaştılar. Evet, lisenin ilk iki yılında biraz ayrı düşmüşlerdi belki ama yine de sıkça görüşüyorlardı, her ikisi de JV ponpon kız takımında liderdi. "Kesin harikaydı, değil mi?"

Natalie klasörünü bir hışımla kapattı. "Diğer çalışanlar hoş insanlardı ama çocuklar tam bir felaketti."

"'Küçük çocukları bırakın, çünkü göklerin melekleri bu gibilerindir,'" diye alıntı yaptı Veronica, dini bütün bir ifadeyle.

Natalie'nin yüzü kızardı. "Öyle demek istemedim," dedi öfkeyle. "Orada değildin, tamam mı? Kusmuk temizleyip kavga etmelerini engelledim. Kilisede çalıştım belki ama yaptığım şey bebek bakıcılığıydı."

"Sakin ol." Veronica gözlerini yuvarlayıp boynundaki kırılgan, gerçek altın zincirden sarkan haçla oynadı. "Aptal, paraya niye ihtiyacın vardı ki sanki? Mezuniyete daha bir yıl var."

"Ponpon kız takımının seyahatleri de oluyor, biliyorsun," dedi Natalie.

"Ah..."

"Ne?" Natalie iyice hiddetlenmişti, her an ağlayacak gibiydi. "Ben sadece yedeğim değil mi? Tüm antrenmanlara geliyorum... çünkü biri yaralanırsa yerine geçecek birine ihtiyacınız olabilir."

"Öyle düşünmemiştim," dedi Veronica aceleyle. Natalie esas takıma girememişti ama Bayan Van Helder gençler takımında kalmasına izin verecek kadar kibardı. "Haklısın."

Otobüs yavaşladı. Veronica boynunu uzatıp bakındı; burası kuzeni Asenath'ın durağıydı. Kapılar gıcırdayarak açıldı, ardından bir başka gıcırtıyla kapandı ancak ikisinin arasında Asenath otobüse binmedi.

"Umarım Asenath iyidir," dedi Veronica düşünceli düşünceli, ponpon kız takımı dışında konuşacak bir konu bulduğu için sevinerek.

"Bunu bilmen gerekmez miydi?" Ses tonundan Natalie'nin hâlâ öfkeli olduğu anlaşılıyordu.

"Babam ve Ephraim Amcam pek görüşmüyorlar," diye itiraf etti Veronica. "Asenath'ı sadece okulda görüyorum."

"Eh, *her neyse.* Eminim başka bir araç bulacaktır. Onu antrenmanda görürüz."

Bu doğruydu, Asenath takım antrenmanını kaçırmazdı. Çalışmaları sevmesi bir yana takımın en iyisiydi aynı zamanda. Takımdaki ilk haftalarından itibaren gençler takımının yıldızı olmuştu ve seneye de muhtemelen takım kaptanı seçilecekti. Ve sadece uzun boyuna rağmen takımın en yeteneklisi olduğu için değil, aynı zamanda çok çalışkan olduğu, herkese karşı dost canlısı ve nazik davranmayı seçtiği için de.

Veronica, kuzeninin gizliden gizliye duyduğu popülarite özleminin ailesi hakkında yayılan dedikodulardan kaynaklandığını hissediyordu; annesi o daha ufak bir çocukken onları terk etmişti ve babası da gerçekten tuhaf biriydi. Bazıları Ephraim Waite'in Satanist olduğunu; diğerleriyse sadece bir ucube olduğunu söylüyordu. Victoria'nın babası bu konuda hiçbir şey söylemezdi. Sadece Ephraim Amcanın 'yolunu seçtiğini' ve bu yolun da doğrudan cehenneme gittiğini ima edip duruyordu.

Yani Ephraim Amca, kızını arabasıyla okula bırakan babalardan değildi. Miskatonic Lisesi'nin otoparkına gelinceye dek Veronica derin bir sessizliğe gömüldü.

Gerçekten de her şeyin bir ilki var, diye düşündü Veronica çünkü Ephraim Amcanın mavi BMW arabası oradaydı. Ama bir gariplik vardı; Veronica camdan dışarı baktığında bir oğlan ve mavi saçlı, pasaklı görünümlü punk bir kızın şoför koltuğunun camına yaslanıp kahkahalar atarak sigara içtiklerini gördü. Oğlan kızı öpmek için öne doğru eğildi.

"Ah, *iğrenç,*" dedi tiksintiyle. "Kim bu ezikler? *Böyle* şeyler yapamazlar. Gidip onlarla konuşacağım."

"Keyfin bilir," dedi Natalie ve itişe kakışa otobüsten inip arkasına bile bakmayan öğrencilerin arasına katıldı. Veronica

şaşırmıştı, Natalie'nin neden bu kadar üzgün olduğuna dair bir fikri yoktu.

Miskatonic Lisesi'nin otoparkı, otobüsün kalabalığından sonra iyi gelmişti ama Veronica, Ephraim Amcanın arabasına dayanıp neredeyse birbirine sürtünmekte olan holiganlara yaklaşırken, öksürür gibi yapıp kızın suratının önünde el salladı. Kızın sol kulağında en azından yedi küpe vardı ve Goodwill'den alındığı her halinden belli ekoseli bir etek giyiyordu. Dökümlü bir etekti ve kumaşın bittiği yerde bir okul arması vardı. Koyu renk saçlı oğlansa üzerinde 'Sadece Üyeler İçin' yazan bir ceket ve Wayfarers marka güneş gözlüğü giyiyordu. Başını kızın suratından kaldırdığında, Veronica gürültülü bir şekilde boğazını temizledi.

"Bu arabanın kime ait olduğunu biliyor musunuz?" Sesini elinden geldiğince seviyeli tutmaya çalışmıştı.

"Evet, *benim*," dedi oğlan, uzun ve düzgün parmaklarının tekiyle güneş gözlüğünü gözlerinin altına çekerek. Ardından bir kahkaha patlattı. "Ah, selam Veronica."

Bu doğru olamazdı ama öyleydi işte! Veronica çocuğun aslında erkek değil de kuzeni Asenath olduğunu fark edince söyleyecek bir kelime bile bulamadı. Yazın saçlarını kestirmiş ve gardırobunu yenilemişti ama bu yine de oydu.

Veronica yanaklarındaki ısının arttığını hissetti. Asenath harika görünüyordu. Eğer erkek olsa onu iri kıyım hatta *rüya gibi* diye tanımlardı.

Ama erkek değildi. Ve İncil bu tür konularda çok net olamasa da kamp danışmanları bu tarz konularda hiçbir belirsizlik olmadığını açıkça ortaya koymuşlardı.

"Asenath, neler oluyor?" diye sordu Veronica burnunu buruşturarak. "*Garip* görünüyorsun."

"Ben de yazın güzelce dolgunlaşmışsın diyecektim."

"Terbiyesizleşme. Sen o kızı öpüyor muydun?"

"Kıskandın mı?" Asenath gözünü kırptı ve tam o sırada zil çaldı. "Gitsen iyi olur. Geç kalmak istemezsin."

"Ya sen?" Asenath her zaman tam bir örnek öğrenci olmuştu.

"Dünyaya bir defa geliyorum," diye yanıtladı Asenath ve kızın suratına yapışmaya devam etti.

Veronica şok olmuştu ama çift onu görmezden geldiği için tek seçeneği mahcup ve öfkeli halde geri çekilmekti. Asenath kim olduğunu zannediyordu? Yaptığı şey doğru değildi, ne sosyal, ne akademik ne de manevi olarak. Veronica kısa süren bir suçluluk duygusuna kapıldı. Asenath İncil Kampı bursuna başvurmuştu çünkü babası onu kampa göndermeyecekti ancak Veronica, Dougie Smithers'ın burs için daha uygun olacağını söylemişti. Ama Dougie Smithers bütün yaz Veronica'yı görmezden gelmişti ve şimdi...

Veronica tam ikinci zil çaldığı sırada sinirleri yıpranmış halde kendini rastgele bir sıraya attı, yoklama almaya başlayan öğretmenle neredeyse hiç ilgilenmiyordu. Parmakları boynundaki zincire yapışmıştı. Parmak uçlarının altındaki haçın sert ve soğuk olduğunu hissedebiliyordu.

Babası ona büyük karışıklar olduğunda her zaman dua etmesini söylerdi. Veronica rehberlik etmesi için İsa'ya yakardı ama bir cevap alamadı.

Asenath İleri Sınıftaydı, o yüzden Veronica onu gün içinde görmeyi beklemiyordu ama okuldan sonra Bayan Van Helder sahada duyuru yapıp, herkese Asenath'ın takımdan ayrıldığını söylediğinde bir hayli şaşırmıştı.

"Ne? Nasıl?" diye sormuştu takım kaptanı Beth Townsend. "O iyi mi?"

"Bu sene daha farklı görevleri olacak hepsi bu," diye yanıtladı Bayan Van Helder. Takımın canının bu denli sıkılmasından eğlenmiş gibiydi. "Merak etmeyin. Yine okul ruhuyla ilgili çalışmaları olacak. Ama şimdilik bu kadar muhabbet yeter. Haydi, şimdi ısının bakalım. Elli zıplama hareketi, ardından da esnemeler. Warriors'ın bir ay sonra Kingsport'la maçı var!"

Bu garip başlangıca rağmen egzersiz fena değildi. Öğrenciler talimlere başlamak için oldukça hevesliydi ve aralarda yapacakları hareketler hakkında konuşuyorlardı. Beth, Veronica'nın "Kızlar Beladan Başka Bir Şey Değildir" numarasını devre arasında kullanmanın yenilikçi olacağını ve Bayan Van Helder da bunu değerlendirmeye alacağını söyledi.

Sonlara doğru Bayan Van Helder bazı temel akrobasi hareketlerini denemelerini istedi. Veronica bu hareketlerin en zorlarına alışık olan, en deneyimli gençler takımı üyelerindendi, bu yüzden ana takım üyelerinden bazıları onunla piramit oluşturup havaya fırlatma hareketini denemeyi kabul ettiler. "Bir, iki, üç! Yukarı!" sayımından sonra Veronica'yı gökyüzüne doğru ittiler. Havaya yükseldiği sırada terleyip titreyerek karın ve bacak kaslarını kastı; odağını ve dengesini koruyarak ellerini kaldırdı ama inmesi gereken yerin sallanmakta olduğunu fark etti.

"Vay anasını!" dedi biri. Veronica, aşağıda kendisini yakalaması gerekenlerin dikkatinin dağıldığını ve bacaklarının ayrılmaya başladığını hissetti.

"Beni aşağı indirin!" diye bağırdı, daha ilk gününde yaralanmaya meraklı değildi.

Piramidin alt kısmı dikkatini toparlayabildi ve Veronica ayaklarının kazasız belasız toprağa değişini hissetti. Bu kargaşaya sebep olan şeyi çimlere bastıktan sonra görebildi.

Bu Asenath'tı.

Veronica'nın kuzeni bu yıl büyük bir şamata yapmaya kararlı görünüyordu. Miskatonic ana ponpon kız takımının yeşil-siyah eşofmanlarını giymek yerine, okul maskotunun üniformasının içine girmişti. Koyu renk saçları Centurio kaskının, göğüsleriyse zırhın altında gizlenmişti. Kalkanı ve kılıcı vardı. Baldır zırhı, kaval kemiğinin üzerinde parlıyordu ama bu uzun uyluklarını daha da ortaya çıkartmıştı; bir oğlanın giymesi için tasarlanan, parçalara ayrılmış etek neredeyse açık saçık denecek derecede üzerine kısa gelmişti.

"Muhteşem görünüyor," diye yorumda bulundu Beth. Veronica'nın canını sıkan, takımın geri kalanının da bu yoruma katılıp kızı selamlama yarışında birbirlerini çiğnemeye başlamaları oldu.

"Dediğim gibi, Asenath bu yıl da okul ruhuna katkıda bulunacak," dedi Bayan Van Helder. "Ernie mezun olduğunu için birinin bu görevi üstlenmesi gerekecekti ve Asenath'ın şevki ve atletik yapısı, başvuranlar arasında öne çıkmasını sağladı."

"Sağ olun!" dedi Asenath. "Bu keyifli olacak millet. Bayan V ve ben bu kılıkla birkaç numara yapsam nasıl olur diye çoktan konuştuk bile. Sizler ne dersiniz?"

"Bu süper olurdu!" dedi Amanda Slider hevesle.

"Harika!" diyerek ona katıldı Natalie. Bu şıllığın susması gerekiyordu. Ana takımda bile değildi.

"Bilmiyorum," dedi Veronica, sesini biraz yükselterek. Takım şaşkınlık içinde sustu. "Eğer antrenmanlara gelmeyecekse hareket yapmaya çalışması çok güvenli olmayabilir."

"Bayan Van Helder bunun sorun olmayacağını düşünüyor," dedi Asenath, Veronica'yı iyice çileden çıkartan sakin ses tonuyla.

"Seni havaya kaldıran Bayan Van Helder olmayacak," diye patladı.

"Neyin var Veronica?" diye sordu Asenath.

"Asıl *senin* derdin ne?" diye viyakladı iyice tizleşen sesiyle. "Bir yazda neler oldu sana böyle? Değiştin, hem de iyi yönde *değil*."

Tribünlerden gelen berbat bir ses herkesin dikkatini dağıttı. Veronica dönüp bakınca, sıraların birinde oturan yaşlı adamın gülmekten neredeyse dengesini kaybetmek üzere olduğunu gördü. Hava sıcak olmasına rağmen kalın bir mantoya bürünmüştü ve pörsümüş elinde Miskatonic Lisesi flaması tutuyordu.

"Hay..." diye küfrü bastı Asenath. "Üzgünüm... babama sessiz olması şartıyla gelebileceğini söylemiştim."

Veronica dönüp bir defa daha baktı, gözlerine inanamamıştı; adam neredeyse tanınmayacak haldeydi. Asenath söylemese amcasını asla tanıyamazdı, birkaç ayda sanki birkaç yıl yaşlanmıştı veya belki de korkunç bir hastalığa yakalanmıştı. "Ben iyisi mi..."

"Yapman gerekeni yap," dedi Bayan Van Helder, bunu söylerken bir sebepten Veronica'ya bakıyordu. Asenath uzun bacaklarıyla sahayı hızla aşarak tribünlere doğru ilerledi. Yaşlı adamla konuştu ve onu dışarı yolladı.

"Bugünlük bu kadar," diye bağırdı Bayan Van Helder. "Yarın devam ederiz. Ve Veronica?"

"Evet?" Veronica diğer öğrencilerin arkasında yavaşça yürüyordu.

"Asenath'a karşı sabırlı olmaya çalışır mısın? Bu aralar... ailevi sorunlar yaşıyor."

Veronica'ya göre bu bir bahane olamazdı. Asenath'ın ailevi sorunlarının *olmadığı* bir zaman hatırlamıyordu. Her zamanki gibi başını sallamakla yetindi.

Veronica binbir güçlükle üstünü değiştirdikten sonra Miskatonic Lisesi'nin kapılarının dışına çıkıp annesini beklemeye koyuldu. Asenath otoparkta amcasını arabaya bindiriyor ve belli ki iyi de bir azar çekiyordu. Üstünü değiştirip sabahki kıyafetlerini giymişti; yaşlı ahmağı yolcu koltuğuna oturturken acımasız ve gaddar görünüyordu.

"Eğer kendini kontrol edemeyeceksen hayır!" diye bağırdı öfkeyle, adam Veronica'nın duyamadığı bir tonda mızmızlandığı sıradaysa araba kapısını yüzüne çarptı.

Asenath şoför koltuğuna yöneldiği sırada beklemekte olan kuzenini fark etti. Bayan Van Helder'in nasihatini anımsayan Veronica elini ürkekçe kaldırıp selam verdi. Asenath güldü ve şoför koltuğunda yerini alırken ona bir öpücük yolladı. Tam Veronica'nın annesi geldiğinde, o ayrıldı.

"İlk günün nasıldı?" diye sordu annesi, daha o arabaya binmeden.

"Harikaydı anne," diye yalan söyledi Veronica. "Gerçekten de harikaydı."

Veronica, İncil Kampı'nda verdiği sözü hatırlayarak Asenath'ı yaptığı tüm bu soytarılıklar için affetmeyi denedi –*gerçekten* denedi– ama kuzeninin bütün okula şaşkınlık yaşatmaktan başka bir isteği olmadığı göz önüne alındığında bunu yapması giderek daha da zorlaştı. Okula her gün biraz daha cüretkâr kıyafetlerle –tüvit blazer altına kumaş pantolonlar, Havai gömlekleri ve rengârenk şortlar, deri ceket ve kotlar– sanki başka bir kadınla çıkmak sosyal ve manevi intihar sayılmazmış gibi, her gün kolunda kıkırdayıp duran yeni bir kızla geliyordu. Veronica'nın tadı tuzu kaçmıştı ve en kötüsü de ponpon kız takımı

antrenmanlarında bile nefes alamamasıydı. Asenath ne zaman maskot kıyafetleri içinde sahaya girse, kızlar sanki takım gelmiş gibi başından bir an olsun ayrılmıyorlardı. Veronica bunun berbat olduğunu düşünse de bir şey diyemiyordu, ponpon kız takım kaptanı Beth de birkaç defa Asenath'la çıkmıştı. Veronica bunun ne kadar ahlaksızca olduğuna dikkat çektiğinde, Beth sadece Asenath'ın "okuldaki en yakışıklı çocuk" olduğu yorumunu yapmıştı.

İlginçtir ki, ponpon kızlar ilk defa bir konu hakkında azınlıkta kalmışlardı; ponpon kızlar Asenath'a bayılıyorlardı belki ama okulun geri kalanı için aynısı söylenemezdi. Asenath yanlarından geçtiğinde kızlar kendi aralarında fısıldaşıyor, erkeklerse laf atıyordu. Veronica, Asenath'ın bu ilgiden hoşlandığını görebiliyordu, kendi ektiğini biçmesinden mutluluk bile duyuyordu, tıpkı Galatyalılar hikâyesinde olduğu gibi... ama Asenath'ın normal davranmayı reddetmesi artık *Veronica'yı da* olumsuz etkilemeye başlamıştı.

Dogie Smithers, "Sen de mi lezbiyensin?" diye arkasından seslenmişti. Bu dâhiyane esprinin ardından gelen kahkaha seline bakılacak olursa tüm yemekhane ne dediğini duymuştu. Veronica henüz yarısını bitirdiği öğle yemeğini bir kenara itti, yediği kadarı da zehir olmuştu zaten. "Bu cumartesi beraber kız tavlamaya gideceğiniz doğru mu?"

Veronica bunu duymazdan geldiyse de kalbi öfkeyle çarpıyordu. Böyle olmamalıydı. Diğer ana ponpon kız takım üyelerinden hiçbirinin sınıf arkadaşları tarafından bu şekilde küçük düşürülmediğinden emindi. Dougie ve diğerlerini görmezden gelmeye çalışarak Walkman kulaklıklarını taktı ve defterini eline aldı. Yeni takım gösterisi için fikirlerini kâğıda dökerken, Dj Jazzy Jeff ve Fresh Prince'in müziği tüm dünyasını kapladı. Ardından tuttuğu notlar gözünün önünde bulanıklaştı ve kuzeni gözünün önünde belirdi; kostümünü üzerine geçirmiş, sahada

kasıla kasıla yürüyordu, hem iyi hem de kötü niyetle atılan tüm lafları kulak arkası ederek, *gerçek* ponpon kızların arkasında gösteriye eşlik ediyordu.

Affetmeyi denemişti. Unutmayı da. Asenath'a karşı, ihtiyacı varsa daha kadınsı kıyafetlerini ödünç verebileceğini söyleyerek ve kilisede Tanrı'nın ona yol göstermesi için dua ederek elinden geldiğince iyi niyetli olmaya çabalamıştı. Ama hiçbiri işe yaramadı. Asenath her şeyden vazgeçmişti –popülaritesinden, mükemmel okul puanından, inancından ve ponpon kız takımından– ve Veronica bunun sebebini hiçbir şekilde anlayamıyordu.

Dougie yanındaki sandalyeye oturup öğle yemeği için getirdiği bisküvilerden birini ağzına attı.

"Hey," dedi Veronica'nın kulaklığını çekip. "Yiyiştiğiniz zaman buna mı benziyor?" Ve müstehcen bir taklit yaptı.

"Dikkatli olun hanımlar; bu arkadaşın konu hakkında en ufak fikri bile yok." Asenath oğlanı yakasından tutuğu gibi sandalyeden fırlattı. Dougie yemekhanenin linolyum kaplı yerlerine, önce sert bir gümbürtü ardından da ulumaya benzer bir acı narasıyla popo üstü düştü. Bu seferki kahkaha, öncekinden daha belli belirsizdi. Veronica gülümsemedi bile. "Seni rahatsız ettiği için üzgünüm Veronica, ama herkes biliyor ki ben kızların peşinden koşmam; onlar *benim* peşimden gelir."

"İğrençsin." dedi Veronica. Bir sebepten ötürü Asenath'a, Dougie'ye olduğundan daha çok kızgındı. Defterini çantasına tıkıştırdı, hâlâ yerde kıvranmakta olan oğlanın elinden kulaklıklarını kaptı ve kendini yemekhanenin dışına attı.

Kapının ardından kapanmasıyla Veronica kontrolünü tamamen kaybetti. Gözlerinden akan yaşlarla, ortak alandaki kilitli dolapların önünde aniden yere kapandı.

Okul yönetimi geçen sene cinsel eğitim dersini beden eğitimi müfredatına ekleyeceğini duyurduğunda, babası kaydını

buradan alıp bir özel okula vermekle tehdit etmişti. Oysa Veronica Miskatonic Lisesi'ndeki arkadaşlarıyla ve ponpon kız takımında kalabilmek için yalvarıp yakarmıştı. Belki de bu, babasına karşı gelmenin cezasıydı.

"Hey."

Gelen Asenath'tı. Veronica gözlerindeki yaşları sildi.

"*Ne* istiyorsun?"

"Seninle konuşmak." Asenath iyice yanına sokulmuştu. Bugün üzerine giydiği erkek gömleğinin tüm düğmelerini iliklleyip, uzun bacaklarını bir şekilde daha da uzun göstermeyi başaran yüksek belli Guess marka kot pantolonunun içine sokmuştu. "Orada olanlar için üzgünüm. Dougie tam bir pislik. Ama..."

"Üzgün müsün?" diye hiddetlendi Veronica. "Ah, harika! Hayatımı mahvettiğin için üzülmen beni aşırı heyecanlandırdı Asenath!"

"Ne?"

"İnsanlar benimle sürekli dalga geçiyor... *senin* gibi olduğum için." Veronica kelimeler ağzından çıktığı anda, kulağa ne denli acınası geldiğini fark etti ve sadece daha da öfkelenmesine sebep oldu. "O saçma kostümle dolaştığın için ponpon kız takımı da artık mahvoldu. Sahada seni gördükleri anda laf atmaya başlıyorlar!"

Asenath dalga geçercesine bir kahkaha patlattı. "Hayatının mahvolması için bunlar yeterli mi yani?"

"Sana ne oldu Asenath? Eskiden çok iyiydin, okul ve ponpon kız takımı gibi önemli şeyleri umursardın ve de insanların senin hakkında ne düşündüğünü tabii." Veronica kafasını sallayarak, "Sanki artık... bunların hiçbirini istemiyor gibisin." dedi.

"Bana ne mi oldu?" diye tekrar etti Asenath, donuk bir suratla. "*Hayat* oldu. Gerçek dünya, adına lise dediğimiz bu rüyadan beni uyandırdı. Tüm bunlar senin *hayatını zorlaştırdıysa* özür dilerim Veronica. Ama ben harika zaman geçiriyorum."

Veronica gözlerini devirerek, "Ne yani, artık Laura Palmer[38] mı olmaya karar verdin?"

"Belki de Bobby Briggs." Asenath sesini iyice alçalttı. "Karanlığı arayan ben değildim. Biri bana... *gösterdi.*" Asenath daha da yakınını geldi, elini Veronica'nın arkasındaki dolaplardan birine yaslayıp kuzeninin üzerine doğru eğildi. Sigara dumanı ve nane şekeri gibi kokuyordu. "Orada ne olduğunu bilmiyorsun Veronica ama asıl üzücü olan *burada*, Arkham'da bile ne olduğunu bilmiyorsun. Tam da babacığının istediği gibi İncil Kampı'na gittin, sevimli şarkılar söyleyip sevimli dualar ettin. Öyle olsun bebeğim, istediğin kadar şarkı söyle ve dua et çünkü bu bokların hiçbirinin önemi yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana yaz tatilimde ne *yaptığımı* anlatayım." Kuzenini ürpertici derecede şiddetlenmişti. Kalın, kahverengi kaşları gökyüzündeki yıldızlar gibi parlıyor ve dudakları, beyaz dişlerinin üzerinden çekiliyordu. Veronica elinde olmadan, bir zamanlar sahip olduğu yumuşak başlı ve sevimli tavırlarını düşündü. "Dipsiz, acıyla inleyen, geceden de koyu fısıltılarla ağzına kadar dolu, mutlak karanlığın kuyusuna baktım ve *dinledim.*"

"Ne... kuyuda ne vardı?"

"Kahkahalar. Bana güldü. Karanlık bana güldü. Hiçlikle dolu bir delik, *mutlak* hiçlikle dolu ve bana *güldü.*"

"Sen ne yaptın?"

38 Laura ve Bobby 1990 yapımı Twin Peaks adlı dizinin karakterleridir.

Asenath dikleşti, kendini kaybettiğini kimse gördü mü diye etrafını kolaçan etti. "Bunun bir önemi yok. Ama sana şunu söyleyeyim... ondan sonra, her günü son günümmüş gibi yaşamaya karar verdim ve sana da aynısını yapmanı öneririm. Cennet yok. Cehennem de. Sadece sen varsın, ben varım ve bir de bu," dedi, okul koridorunu işaret ederek. "Bu dünyanın ötesindeki güçler ne haltlar yediğinle hiç ilgilenmiyor; dua etmenle, iyi olmanla, kötü olmanla, tarihi geçmiş görgü kurallarını uygulanmanla hiçbir işleri yok."

"Bunlar senin söyleyeceğin şeyler değil," dedi Veronica.

Asenath başını iki yana salladı. "Ben her zaman böyleydim. Değişen tek şey artık bunu saklamama gerek olmadığını bilmem."

Zil çaldı ve öğrenciler yemekhaneden dışarı akın etti. Veronica içgüdüsel olarak kendini Asenath'tan geri çekti, belli ki bu onu epey eğlendirmişti.

"Sonra görüşürüz *Veronica,*" diye seslendi.

Veronica günün geri kalanında derslere dikkatini veremedi. Aseanath'ın konuşmasından etkilenmişti. Aklını dağıtmasını sağlayacak şeyin sıkı ve zorlu bir antrenman olduğunu biliyordu ama elbette Asenath'ın gelişiyle kendi hariç herkes havalara uçtu.

Asenath o gün öylesine hırslıydı ki, en yükseğe zıplıyor, daha da yükseğe tekmeler sallıyordu. İnsan piramidinin tepesinden fırlatıldığında, inişinden önce havada normal olamayacak kadar uzun bir süre geçiriyordu. Antrenmanın sonunda Bayan Van Helder bu halinden öyle memnun kalmıştı ki, hava-

ya atıldığında sadece ellerini havaya kaldırmak yerine, bacağını kafasının üzerine kaldırdığı akrep hareketini denemeyi önerdi.

Asenath bu hareketi de mükemmel şekilde tamamlayınca Veronica başka yöne bakıp, kıskançlığın da bir günah olduğunu kendine hatırlattı. Ephraim Amca tribünlerin en alt sırasında oturuyordu. Asenath ne zaman antrenmana katılsa, o da garip paltosunun içinde kasvetli ve dehşet verici görüntüsü ve pençeye benzeyen elinde sıkı sıkıya tuttuğu Miskatonic flamasıyla orada oluyordu.

İlk günkü taşkınlığından sonra çoğunlukla sessiz kalmıştı, bir kenara çöküp oturuyor ve sonsuz bir dikkatle onları izliyordu ama bugün sanki telaşlı gibiydi. Oturduğu yerde bir sağa, bir sola seğiriyordu. Asenath'ı akrep hareketini yaparken izlemek sanki onu daha da rahatsız etmişti. Diğer ponpon kızların elleriyle oluşturdukları iniş yastığına kendini attığı sırada, ağzından anlamsız, kabaran bir çığlık kaçırdı.

Bunu sadece Veronica duymuştu, o yüzden Asenath hareketi tekrar denemeye kalkıştığında burnundan soluyarak haykırmasına şaşırmayan da bir tek o olmuştu. Asenath dengesini kaybedip düştü, altında duran arkadaşları onu yakaladı ama bu, babasının hiddetinin son bulması için yeterli olmamıştı.

"Hırsız!" diye haykırdı, kızına doğru sendelerken. "Benim! O *benim!*"

"Asenath," dedi Bayan Van Helder, kız dengesini kaybedince. "İyi misin? Babanın nesi var?"

"Sorun yok," dedi kız dişlerini sıkarak.

"Hırsız! Hilebaz!" Yaşlı adam daha da yakına gelirken Asenath beklemeyip, adama doğru ilerlemeye karar verdi. "Geri ver, o benim!"

"Kapa çeneni!" dedi öfkeyle, adamı kolundan yakalayıp.

"Benim!" dedi çığlık çığlığa, insana benzemeyen elini kızın pürüzsüz kolunda gezdirerek.

"Eskiden öyleydi, artık değil!" diye haykırdı kız, adamın yüzüne doğru.

"Asenath, baban iyi değil," Bayan Van Helder kızın diğer kolunu tuttu. "İyisi mi sen..."

"Dokunma bana!" diye bağırıp, kendini ikisinden de çekip kurtardı. Zar zor dengede duran babası, insanın içini acıtan bir nidayla yere düştü.

"Asenath!" Bayan Van Halder şok olmuştu.

"Hiç biriniz hiçbir şey bilmiyorsunuz!" diye bağırıp, soyunma odalarına doğru koşmaya başladı.

Asenath'ın geri dönmesini bekleyerek bir süre öylece kaldılar. Dönmedi. Ephraim'in ayağa kalkmasına yardım eden Bayan Van Halder, "Haydi Bay Waite, sizi eve götürelim. Ona ne oldu inanın hiç anlamadım."

"Çaldı," dedi mırıltıya yakın bir sesle. "Hırsız o."

"Bayan Van Halder. Onu eve ben götürebilirim." dedi Veronica, Asenath'ın dönüşümünün son kurbanı olan amcası için kötü hissetmişti. Hem belki de baş başa kalırlarsa konuşabilirlerdi. Belki de kızının bu tutarsız hareketleriyle başa çıkabilmek için kilisenin veya kendi babasının yardımına ihtiyacı vardı.

"Araban var mı?"

"Hayır, ama evi fazla uzak değil. En fazla iki kilometre ötededir. Üstelik buraya zaten yürüyerek geldi öyle değil mi?" Veronica adamın elini tutarak, "Eve kadar yürüyebilir misiniz? Yeterince gücünüz var mı Ephraim Amca?"

Önce başını hayır anlamında iki yana salladı ama sonra yüz ifadesi bir an değişti, sanki yüzü parladı.

"Pek uzak değil," dedi fısıltıyla, kızın dediklerini onaylarcasına.

Otoparktan gelen tekerlek sesiyle birlikte hepsi sönüp Asenath'ın dramatik ayrılışını izledi. Eve doğru gitmiyordu.

"Bu adamı eve götürsen iyi olur," dedi Bayan Van Helder.

Ephraim Amca hevesle başını salladı.

Veronica, Asenath'ın evinin sürekli ziyaretçilerinden sayılmazdı; babası kuzeni ve amcasıyla görüşmesine "bir kısıtlama getirmesini" istediği için değildi sadece, bu aynı zamanda soyulan duvar boyaları ve sarkan tavanıyla bir hayli tüyler ürperticiydi. Mahalledeki ev sahipleri birliğinin Ephraim'e bugüne kadar hukuki bir yaptırımda bulunmamalarının tek sebebi babasının olaya müdahale etmesiydi.

Ephraim Amca'nın ceketinin koca ceplerinden birinde bir yerlerde gizli bir anahtarı vardı. Veronica kapıyı açıp içeri girmesine yardım etti.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu, ceketini çıkarttığı sırada. Ev çok sıcak ve aynı zamanda da karanlıktı; güneşliklerin tamamı çekilmişti ve panjurların arasından geçip halının üstüne düşen akşamüstü güneşinin altın ışık çubukları, havada uçuşan toz zerrelerini belli etmek dışında aydınlatma sağlamıyordu.

Başını evet anlamında salladı. Ayaklarını sürüye sürüye salonda, kendi derbeder ve hastalıklı görüntüsüne denk bir sandalyeye doğru ilerledi. "Lütfen," dedi kısık bir ses. "Su."

Evde temiz bardak kalmamıştı, Veronica bardaklardan birini çalkalayıp buzlu suyla doldurdu. Oturma odasına geldi ve cam bardağı adamın dirseğinin hemen yanında duran küçük bir tepsiye koydu.

"Numaramı bırakacağım," dedi kararsız bir şekilde, "Olur da gelmez... Yani, eminim Asenath yakında eve döner."

"*Asenath...*"

"Arabayla uzaklaştı," dedi Veronica. "Ama yalnızca anlık bir öfkeydi. Geri dönecektir."

"Kal." Ephraim Amca koltuğu işaret ediyordu. "Lütfen."

Veronica kalmayı hiç mi hiç istemiyordu ama seçme şansı yok gibiydi. "Peki," diyebildi. "Şey... Televizyonu açmamı ister misiniz?"

"Bana oku." Ağlamaklı ses tonu, Veronica'nın itirazını boğazında düğümlemişti.

"Ne okumamı istersiniz?"

"Üst katta," dedi. "*Sırlar.* Asenath'ın yatağının altında."

"Ben odasını karıştırmasam..."

"Onu oraya ben sakladım."

Ephraim Amca'nın kızının yatağının altına ne saklamış olabileceğini düşünürken tüyleri ürperdi. Ya müstehcen bir dergi veya benzeri iğrençlikte bir şeyse? Sonunda yine de adamın dediğini yapmaya karar verdi. Eğer tahmin ettiği gibi kötü bir şey çıkarsa, bunu Asenath'a verip çöpe atmasını söyleyecekti.

Merdivenler karanlık ve dardı. Veronica basamakları ikişer ikişer çıktı ama Asenath'ın yatak odasının kapı kolunu tutmadan önce içeride neler göreceğini bilememenin verdiği bir tereddüt yaşadı.

Odası da tıpkı Asenath gibi... farklıydı. Veronica'nın her zaman imrendiği o antika makyaj masası yerli yerindeydi ama içi envaiçeşit malzemeyle dolu dev makyaj çantası üzerinde durmuyordu, henüz çocuk oldukları zamanlarda beraber oynamak için Veronica'nın evine getirdiği oyuncaklar ve bebeklerle dolu raflar da gitmişti. İşin ilginci, giden bu nesnelerin yerine yeni

bir şey de koymamıştı. Masa orada tek başına, çıplak ve ruhsuz kalmıştı, sanki biri koca şeyi çamaşır suyuna batırıp çıkartmış gibiydi.

Veronica ne hissedeceğini bilemeyerek kapıyı arkasından kapattı. Evet, bir dostu kaybetmiş olmanın verdiği üzüntü vardı belki ama öfke de vardı. Kuzeniyle yolları doğal olarak ayrılmamıştı. Ne derse desin, bu yolu Asenath seçmişti.

Asenath'ın kendi kişisel alanında bulunmaktan rahatsız olan Veronica, cesaretini toplayıp elini yatak ve baza arasına soktu. Parmakları ince ciltli bir kitaba değene dek elini bu aralıkta gezdirdi.

"*Hieron Aigypton,*" kelimelerini yavaşça okurken, parmaklarını kitabın elde işlenmiş deri cildine dokundu. "Yazan Ana... Anacharsis." Bu ismi daha önce hiç duymamıştı. Oldukça eski görünüyordu.

Ephraim Amca'nın ondan okumasını istediği şeyin ne olduğunu merak edip ilk sayfayı açtı. "*Hieron Aigypton veya Mısır Ayinleri*" yazan kısmı okumaya başladı. "Bir kadın olarak doğup erkek olarak yaşayan ve hiçbiri olarak ölen Anacharsis'in detaylandırdığı korkulan ritüellerin cesurca kaleme alınmış çevirileri." Başka bir sayfayı çevirdi. "*Tuhaf.*"

Veronica, babasının bu "ritüelleri" onaylamayacağını biliyordu ama sonuçta kitabı isteyen Ephraim Amcaydı. Veronica dudaklarını büzdüyse de kitapla beraber alt kata indi.

Ephraim Amca ilk bölümden başlamasını istediğinde yüksek sesle okudu. "Herhangi bir simyadan daha güçlü iradeye sahip olan Narcissus'un gerçek hikâyesiyle sevinelim." Yazı ilk satırdan itibaren bir öyküye dönüştü; çiçeğe dönüşen güzeller güzeli bir oğlan ve kendinden geriye yalnızca bir yankı kalıncaya dek onu seven bir peri hakkında, okuldan belli belirsiz hatırladığı bir öyküye.

"Ben Anacharis, ilk nergisin filizlendiği o dereye gittim. Orada Echo'yu buldum ve bana son sözlerini bahşetti. O sözler..."

Bu dil ona yabancıydı. Dörtlükleri okurken kelimeleri ağzında geveliyordu, gözleri kararmaya başladı. Başta bunun odanın sıcaklığından olduğunu düşündü; eşofmanlarını ıslatacak kadar çok terliyordu ama sonra gözlerini odaklamayı başardığında yalnızca karanlık gördü.

Vardığı yer hiçlikti, kıyısında durduğu şeyse hiçbir şey. Hiçliğin içi daha da fazla hiçlikle doluydu fakat daha yoğun bir içlik içeride kıvranıyor ve *kahkahalarla gülüyordu.*

"Asenath," diye fısıldadı korkuyla ürpererek. Gözlerini uçurumdan alamadı. Kuzeni yalan söylemiyordu! Yani bu, kitabı okuduğu anlamına mı geliyordu? Sunduğu görüleri o da mı görmüştü? Veronica dehşet içinde, Asenath'a önceden söylediği tüm o acımasız sözlerden, arkasından yaptığı tüm yorumlardan pişmanlık duydu. Tanrı'ya sırtını dönmesine şaşırmaması gerekirdi; Tanrı'nın mutlak güce sahip olduğu söylenir ama Veronica şu anda kenarında durduğu bu yere herhangi bir zamanda uğramış olduğuna inanmıyordu. İnandığından daha güçsüz bir Tanrı'nın varlığıyla karşılaşınca ağlamaya başladı, tabii bu varlık gerçekten de Tanrı'ysa.

Asenath hiçliğe arkasını döndüğünü, geriye çekildiğini söylemişti, şimdi Veronica'nın da aynısını yapacak iradeyi bulması gerekiyordu. Ama ne kadar denerse denesin gözlerini bu görüntüden alamıyordu. Ayağının hareket ettiğini hissetti. Ama bu artık *kendi* ayağı değildi. Geri dönmek yerine ileri doğru bir adım attı. Kahkahalar daha da güçlendi ve kenarın ötesine bir adım daha atınca onu tükettiler.

Veronica uyandığında ağrıları vardı ve midesi bulanıyordu. İnledi, ağzı kurumuş ve üşümüş bir halde yerde yattığını fark etti.

"Uyanmışsın." Bir kadının sesiydi bu duyduğu. Veronica, Asenath'ın eve gelmiş olmasını umarak gözlerini açtı ama gördüğü kişi o değildi.

Bu *kendisiydi.* Veronica Waite, siyah yeşil eteği ve Miskatonic Lisesi ceketinin içinde kendisine bakıyordu.

"Ne?" diye mırıldanmaya çalıştı ama bu Ephraim Amcanın sesiydi.

"Kuzeninden daha zayıfmışsın," dedi Veronica, veya onun sesini kullanan bu şeyin adı her neyse ve gidip kendine bir sandalye çekti. "Asenath tüm zanaatıma direndi. Onun vücudunu alamadım. On yedi uzun yıl boyunca onu büyüttüm, besledim, giydirdim ama bana izin vermedi! O *benimdi.* Küçük hırsız onu çaldı ve neyin peşinde olduğumu anladığında, aynısını bir başkası üzerinde denememi neredeyse imkansız hale getirdi. Ama yine de ne olur ne olmaz diye kitabı sakladım. Neyse ki *sen* geldin, benim küçük yeğenim, yoksa ömrümün sonuna dek o berbat bedende mahsur kalacaktım."

"Amca?" Veronica'nın kafası iyice karışmıştı; konuşmak da dahil herhangi bir şey yapmak iyice zorlaşmıştı. Sanki çenesi demirden yapılmış gibiydi. "Nasıl..."

"Bunu kafana takma. Bilmen gerekmiyor," dedi kendi dudaklarıyla, soğukkanlı bir tavırla. "Teşekkür ederim Veronica. Her zaman *o kadar* tatlı bir çocuktun ki."

Kapının anahtarla açıldığını duyduklarında ikisi de sessizleşti. Asenath, biraz sersemlemiş halde ön kapıdan içeri girdi. Yiyecek kokusu salonu kapladı.

"Bu şekilde çekip gittiğim için üzgünüm... ah, selam Veronica," dedi Asenath. Dışarıdan aldığı hazır yemek poşetlerini

taşıyordu. "Bayan V babamı benim için eve bıraktığını söyledi... teşekkürler."

"Dert değil," dedi Veronica neşeyle, Veronica onu sessiz bir dehşetle izlerken. "En azından bu kadarını yapabilirdim. *Tam* bir şirret gibi davrandım. Beni affedebilir misin?"

"Elbette," deyiverdi Asenath. "Veronica... okulda sana problem çıkarttığım için özür dilerim. Ama anlaman gerek..."

"Bana hiçbir açıklama yapmak zorunda değilsin," dedi Veronica sevgi dolu bir tonla. "Yeniden arkadaş olmamıza çok sevindim."

"Yemek getirdim. Eşlik etmek ister misin?"

"Hayır," dedi Veronica. "Eminim annem ve babam beni bekliyorlardır. Belki haftaya?"

"Kulağa harika geliyor," dedi Asenath. "Bu arada, yaptığın şey gerçekten çok hoştu. Babam ve ben... felç geçirdikten sonra..."

"Sorun değil." Veronica, Asenath'a yaslanıp sıkıca sarıldı. "Yarın görüşür müyüz?"

"Tabii," dedi Asenath. "Yarın."

Veronica saçlarını yana atarak, uzun adımlarla evden çıktı, sokağa adım atıp kendi evine doğru yola koyulmadan önce son bir defa arkasını dönüp el salladı. Veronica, ağzını bile oynatmakta güçlük çekerek gidişini izledi.

"Hırsız," diyebildi zar zor, Asenath'ın anlayacağını umarak.

"*Kapa çeneni* baba," diye karşılık verdi Asenath ve yemekleri masaya fırlattı. "Antrenman sırasındaki davranışların yüzünden televizyon hakkını zaten kaybettin. Bunu kendin için daha da kötü bir hale getirme." Kollarını önünde bağladı. "Daha kötüsünü yapabilirim, biliyorsun."

"Çalındı..." Veronica ağzında biriken tükürükleri yutmaya çalışırken hepsini üzerine döktü.

"Artık seni antrenmanlara götürmüyorum," dedi Asenath. "Ve *bu şekilde* davranmaya devam edersen eve gelen bakıcıya, bir genç kızın üstlenebileceğinden daha ağır bir sorumluluk olduğunu söylerim, anladın mı? Ah, *ağlamayı* kes." İçinden tiksinti dolu bir ses çıkartarak, "İkimiz de biliyoruz ki, başına bunların gelmesinin sorumlusu sensin."

BİR BEDENDEN ÖTEKİNE

SELENA CHAMBERS

I.

BAĞNAZ PROTESTAN BAKIŞLARINDAKİ ateşli önyargıdan görebiliyorum, şimdiden buraya gelmenin bir hata olduğunu düşünmeye başladın bile. Daha önce Innsmouth'a gelmediniz mi? Kendinizden farklı insanlar görmediniz mi hiç? Elbette gördünüz ve son sözü onlara bırakmaktan pek haz etmiyorsunuz. Ancak sosyal statünüze bakacak olursak, Memur Bey, insanların yakıldığı günlerde sizin halkınızın da zulüm görmüş olduğunu tahmin ediyorum; çünkü hakimler harcanabilir olan herkesi hakir görür: yalnızca farklı olanları değil, fakir olanları da.

Görüyorum ki gücendirdim. Güzel. Belki şimdi beni dinlemeye başlarsınız.

Benim adım Eunice Babson ve ben Crowinshield Evi'nin sahipleri olan Bay ve Bayan Edward Pickman Derby'nin hizmetkârıydım. Ondan da önce, Bayan Derby ve babası Ephraim Waite'a Innsmouth'ta hizmet ediyordum. Ben ve Gilman ailesi, diğer suçların yanında bir de şantaj için şüphe altındayız, bunun farkındayım. Bu noktada bir şeyi netleştirmek istiyorum: Asla Gilman ailesiyle işbirliği içinde olmadım, aksine onların karşısındaydım. Bay Derby'yi kütüphanede hapsedenler ve Ephraim'e yaptığı tüm deneyler ve istismarlarda yardım edenler onlardı. Bodrum katta işlediği suçu ortaya çıkarttığım ve bana sessiz kalmam için ödeme yaptığı doğrudur. Fakat çek defte-

rini cebinden çıkarttığında ne güldüm, ne de intikam yemini ettim. Çünkü ben zaten karşılığımı yıllar önce, Derby henüz Asenath'ın genç şeklini görmediği zamanlarda almıştım.

Her kadının vücudu bir hikâyedir. Bu bana, vücudu hiç istemediği ilgi ve suiistimalin cefasını çekmiş olan annem tarafından verilmiş nadir bir irfandı, karşılığında huzuru ve adabı kurban etmeniz gerekecek bir irfan. Bu onun vücudunun sonu iyi bitmeyen hikâyesidir çünkü Ephraim Waite'ın evine giren hiçbir şeyin sonu ne huzur içinde ne de adabıyla gelmezdi. O eve adımını atan her beden, *onun* vücudu oldu. Benimki hariç. Ancak bu benim bedenimin hikâyesi değil. Benim hikâyem kölelik. Vücudum başkalarının kullanabileceği bir araçtan başka bir şey değildi. Nefret ettiklerime hizmet ettiği kadar, kardeşim Asenath da dahil olmak üzere sevdiklerime de hizmet etti.

Doğru duydunuz. En iyi saklanan aile sırlarımızdan biridir, ben Bayan Derby'nin aynı anneden olma kız kardeşiyim. Asenath'ın cesedini bulan ve parlaklığını tamamen sönmekten kurtaran bendim. Ancak bu iki olay birkaç yıl arayla gerçekleşmişti. İfademi layıkıyla anlayabilmeniz için, bir önceki Azizler Yortusunun öncesinde olanlardan başlamalıyım.

Inssmouth Limanı'nda, balık pulları ve balık kızartması kokularıyla kaplı rutubetli, kuru ve çürümekte olan bir kulübede dünyaya geldim. Oyun bahçem denizdi. İçinde ve etrafında, hayatı olduğu kadar ölümü de keşfettim. Anne'ye iskelede balık satarken eşlik ettiğim sırada yakaladığım deniz kaplumbağaları ve yengeçler evcil hayvanlarım olmuştu.

Pazarlık etmekten bıktığım zamanlarda, eteklerinin dibinden ayrılır, sahildeki balıkçıların ağlarını rıhtıma boşaltmalarını ve balıkların çaresizlik içinde, hayata geri dönmeyi umarak iskelenin kıyısına doğru debelenmelerini izlerdim. Mücadele etmeyi bıraktıklarında, kulaklarıma tuhaf bir çınlama ve gözle-

rime yumuşak renklerden bir hare yerleşirdi ve kendimi yaşam için ikinci bir şans verilen bu mahlukların kasılan çenelerine ve kıvranan bedenlerine bakarken bulurdum. Bu durum birkaç defa tekrarlandı ve limanda dolanan kasabalı bir adamı bu fark etti. Bu kişi, iskeleye ve sakinlerine büyük hayranlık besleyen Ephraim Waite'tı.

Tıpkı sinsi bir köpekbalığı gibi tehditkar dişleri ve eski bir fosilinkine benzer taşlaşmış teniyle, etrafımda daireler çizmeye başladı. Yapmacık bir gülümsemeyle konuşuyordu, bunun ne anlama geldiğini anlamadığımı fark eder etmez o da yok oldu zaten. Hayata döndürdüğüm balıklardan birini alıp rıhtımın yerlerine vurarak parçaladı ve cansız bedenini yüzüme tutarak salladı. Yüzüm gözüm kan içinde kalmıştı. Dehşete kapılmış halde çığlıklar atarak kaçmaya çalıştım ama beni kolumdan tuttu. Anne beni kurtarmaya geldiğinde elini üzerimden itti ve adamın dilinde küfürler sıraladı.

Bir süre böylece tartıştılar. Ara ara ağzından ortak lisanda bir şeyler kaçıran Anne'nin, "Kanında var," dediğini anlayabilmiştim. Bu ifadeyi her duyduğumda, tartışma biraz olsun yatışır gibi oluyordu. Sonrasında bir anda, kendimi kütüphanesinde ve bana ortak dili düzgün şekilde öğretmesi için Gilman ailesinden Liman Ziyaretleri Müdürü'ne haber göndermem istenirken buldum. Anne de o evde aşçı olarak işe başlamıştı.

Okumaya ve edebiyata çok çabuk ısındım. Kendimi sürekli kitaplara gömüyor, bu sayede de Ephraim Efendi'nin gözü önünde durmamış oluyordum. Oysa Anne, cefakar bir hizmetkar olmuştu. Bu işi alabilmek için çaresizlik içinde debelenmişti.

Onun için numuneden başka bir anlam ifade etmiyorduk. Kanımızın sırlarını açığa çıkarmaya olan merakı haricinde, evindeki varlığımız onu rahatsız ediyordu. Yaydığımız liman kokusuyla evini pislettiğimizi söyler ve sanki odada yokmuşuz

gibi, gözümüzün içine bakıp bağıra bağıra frenolojik[39] teorilerini doğrulamaya çalışırdı. Kütüphanesinde hazırladığı karışımlar, ruhani bir feverana kapılmasına sebep olduğu zamanlarda, Şeytan Kayalıkları ve aptal bunak Obed Marsh hakkında ileri geri konuşmaya başlardı.

"Gemisi batmış denizci ha, saçmalık! Evlat, eğer babanı bulmak istiyorsan kendine bir çift solungaç edin ve denize açıl. Eminim onu Şeytan Kayalıklarında bulursun, iblis!"

Kelimelerini toparlayıp konuşamadığı zamanlarda da bizi döverdi. Böyle anlarda Anne, kendini ikimizin arasına atardı. Havaya kaldırdığı yumruğu ve suratındaki şehvetli sırıtışla kadının üzerine atlar ve kendinden daha zayıf olanları fethetmenin verdiği heyecana kapılırdı. Taşıt olarak gördüğü annemin bedenini; onun, benim ve bizim tek bir işlevimiz olduğunu düşünerek doldururdu.

Asenath da bu yöntemle dünyaya getirilmişti. Onun, biricik gözde çocuğunun üzerindeki kudretini fark ettiği anda kanımın yeteneğine olan ilgisi git gide azaldı.

Ephraim Efendi'nin, çok açık etmediği bir arzusu vardı: Ezoterik Kiliselerden birinde bulunan Marsh koleksiyonuna erişebilmek. Artık bir baba olduğuna göre, Asenath'ı Düzen'e bağlılık yemini etmek için bahane olarak kullanabilirdi. Anne'yle evlendi ve onu evin hanımı yaptı. Gilman ailesi evin tüm işlerinin sorumluluğunu aldı ve benim eğitimim de böylece yarıda kalmış oldu.

Başlangıçta Anne bu artan sosyal statüsünden mutluluk duymuştu fakat Asenath dünyaya geldikten kısa bir süre sonra yavaş yavaş, katatonik bir deliğin pençelerine düştü. Sonunda kendini tavan arasına kapatıp, siyah bir peçe takmaya başla-

39 Frenoloji: Kişinin kafasının şeklinden karakterini ve kişiliğini belirleme iddiasında olan bir teoridir. Günümüzde sözdebilim olarak kabul edilmektedir.

dı. Büyük Değişim'i yaşıyordu. Bu dönüşümü kabullenmesiyle, kendini suya geri dönmeye hazırlamak için çocuklarını dahi ihmal ettiği aşırı bağlılığa büründü. Bebeği ne kadar ağlarsa ağlasın, yalnızca Bayan Gilman'ın zorlamalarıyla onu besliyordu. O zamanlar henüz beş yaşında olmama rağmen altını değiştiriyor, dişleri çıkmaya başladığında ağzına verdiğim emzikleri viskiyle ıslatıyordum.

Herkes Asenath'ın yanında ortak lisanla konuşuyordu ama baş başa kaldığımız zamanlarda ona Derin Lisan'ı öğretiyordum. Söylediği ilk sözcüğü ona ben öğretmiştim: "*Fhalma.*" O zamanlar henüz aklını yitirmemiş olan Anne bundan çok utandıysa da, Ephraim Efendi bundan çok etkilenmişti. Eğitimime devam etmeme karar verdi ve öğrendiğim her bilgiyi, doğuştan sahip olduğum yetilerle birleştirip Asenath'a aktaracağımı varsaydığı için, kütüphanesinin yasaklı bölümünde serbestçe dolaşma hakkı tanıdı.

Her şeye karşın, orada gördüklerimin üçte birini anladığımı farz ediyordu ve ben de asla başka türlüsünü düşünmesine izin vermedim. Aptal olduğumu düşünüp, hakir görmesinin benim için daha hayırlı olacağına kanaat getirmiştim çünkü Asenath'ın bu hızlı gelişimi tüm alakasını üzerinde toplamıştı ve sevgisi, nefretinden daha dehşet vericiydi.

II.

Yaşımız ilerledikçe, kardeşime duyduğum sevgi koşulsuz olmaktan çıkıp, endişe verici hale geldi. Bebeklere özgü o sevimliliği üzerinden attığı yaşa gelip özellikle de Anne'nin ölüm haberini aldığında, küçük bir shoggoth'a dönüştü.

Evet denildiğinde hayır diye çığlık atar, erişebildiği tüm porselen bibloları ve cam beherleri kırıp atardı. Tuvalet eğitimi

tam bir şamataydı; altından sarkan bebek beziyle evin içinde koşuşturmasıyla başlar ve kütüphanede, o anda masanın üzerinde açık olan kadim yazıtların üzerini pisletmesiyle son bulurdu. *Pnakotic Yazmaları, Yitik İmparatorlukların Ardından Kalanlar*'ın ilk baskısıve *Livre d'Eibon* (Comte Saint-Germain'in orijinal kopyası) bu şekilde heba oldu, tabii Asenath bunların karşılığında hayli dayak yemişti.

Tüm bu öfkeme rağmen onu tıpkı Anne'nin beni koruduğu gibi korumaya gayret ediyordum. Bu şekilde aldığım onlarca berbat yaraya rağmen nankör bir çocuktu. Teşekkür etmek için akvaryumdan bir Japon balığı çalıp –Anne'nin vefatından önce bana bir düzine vermişti– saatlerce fark edilmeyeceği Bayan Gilman'ın yazı masasında kurumaya terk ederdi. On ikinci balığı da bu şekilde bulduğumda canıma tak etmişti.

Onu bulduğumda dışarıda bir ağaca yaslanmış, sağa sola meşe palamutları fırlatıyordu. Kolundan çekip ayağa kaldırdım.

"Seni buraya gömeyim mi? Ne dersin buna?" Kıvranıp bükülerek elimden kaçmaya çabaladı ama bileğini daha da sıkı sıkıya kavradım. "Hayat senin için neden bu kadar önemsiz; sen neden ona sahip olasın?"

"Ama onlar parlamıyor. Sadece insanlar parlar. Babam öyle söyledi. Annemin ve benim de insan olmadığımızı söylüyor. Sence biz de mi parlamıyoruz?" Ağlamayı bırakıp, koca gözleriyle bana bakmaya başladı.

"Yaşayan her şey parlar." Devam ettim. "Buna yaşam pırıltısı denir. Sende var. Bende var. Japon balıklarında da var."

"Kim demiş?"

"Ben diyorum. Hepsini gömülü oldukları yerden çıkart şimdi!" Parmağımla bahçenin köşesinde yer alan etkileyici hayvan mezarlığını işaret ettim.

Her biri farklı aşamalarda çürümüş olan on bir Japon balığını toprağın üzerine çıkartıncaya dek elleriyle toprağı eşeleyip durdu. On ikinci balığı elimden alıp diğerlerinin yanına koymasını söyledim. Bunu en son yaptığımda henüz rıhtımlarda dolanan bir çocuktum ve hâlâ yapıp yapamadığımdan emin değildim ama kulaklarımdaki o çınlamayı duyup gözlerimin önündeki o karaltıyı fark edene dek cansız bedenlerine bakmaya devam ettim. Her biri tek tek yeniden debelenmeye başladı; toprağın üzerindeki bu sığ mezar, üzerinde çırpınan balıklarla adeta bir denize dönüştü. Son kurbanı, her bir kasılmasında sanki çocuğu suçlayarak Asenath'a doğru ilerledi. Kuyruğu ayaklarına değdiği anda, çığlıklar atarak eve doğru kaçtı.

Onu bulduğumda kütüphanedeki kürenin altına saklanmış, mezar kazmaktan her tarafı toprağa bulanmış parmaklarını emiyordu.

"Dersini aldın mı?" diye sordum en sevimli ses tonumla ve saklandığı yerden çıkması için ona elimi uzattım.

"Bunu neden Anne için de yapmadın?" diye mırıldandı.

Doğruları Asenath'a söylememek için tembihlenmiştik. Anne'nin ölümü tıpkı Paskalya Tavşanı ya da Noel Baba gibi beyaz bir yalandan ibaretti ama işin aslı çok daha acı vericiydi. Kendini kucağıma bıraktı ve aynı sözleri tekrar ederek ağlamaya başladı, "Bunu Anne için de yapabilirdin! Yapabilirdin işte! Yapabilirdin! Neden yapmadın?" Bir noktada nasılsa öğrenmesi gerekecekti, sonradan devamı gelecek pek çok ufak başkaldırının ilkini de böylelikle gerçekleştirmiş oldum.

"Çünkü Anne ölmedi." Hıçkırıkları bir anda kesildi. Akmakta olan burnunu sildi ve meraklı gözlerle beni incelemeye koyuldu.

"Nasıl yani?"

"Denize gitti. Artık orada asla ölmeyecek."

"Onu görmeye gidebilir miyiz?"

"Hayır, üzgünüm. Ama şu anda daha iyi bir yerde olduğuna eminim."

Bir süre dediklerimi düşündü.

"Sen de denize gidecek misin?" diye sordu, burnunu çeke çeke.

"Öyle umuyorum."

"Peki ya ben?"

"Bilmiyorum. Bizim kanımız onunki kadar saf değil, özellikle de seninki. Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek."

"Bence orayı seveceğim. Denizi yani."

III.

Bu olaydan sonra Asenath tüm enerjisini öğrenmeye yöneltti, ona aile mirasımız ve gizemli komşu kasabalarda anlatılagelen tüm tarihi olayları anlatıyordum o da hepsini dikkatle dinliyordu. Kütüphanede büyük bir keşif yapmıştık: Asenath, içi türlü çeşit ezoterik bilgiler barındıran kitaplarla dolu, kilitli bir çantayı elindeki firketeyle açmayı başarmıştı ve ben de bunu bir adım ileri taşımak için ısrar etmiştim. Çantanın en altından, annemin siyah ipeklerinden birine sarılı halde, *Necronomicon*'un sararıp yıpranmış bir kopyasını bulmuştuk; kitapta Eski Tanrılar hakkında eksik de olsa çokça bilgiye ve Efendi Ephraim'in bizim soyumuza olan ilgisinin asıl sebebine rastladık: eşine az rastlanan, yaşam parıltısının dönüşümü ve aktarımı sanatı. Balıkları da bu şekilde canlandırabilmiştim ve bunun, sahip olduğum çok daha büyük yeteneklerin yalnızca başlangıcı olduğunu öğrendik. Böylece Bayan Gilman akşam yemeği zilini çalana dek diğer yeteneklerimi denemeye koyulduk.

Ayrı odalara geçmeden önce –ben hizmet etmek için mutfağa, o da hizmet edilmek üzere yemek odasına– Asenath'ı bir kenara çektim. Efendi Ephraim her akşam yemekte o gün öğrendikleriyle ilgili Asenath'ı sorguya çekerdi ve bu yeni müfredattan hiç hoşlanmayacağını biliyordum.

"Babana bu alıştırmalarımız hakkında hiçbir şey söylememelisin."

"Ama neden? Bunlar çok zekice şeyler, eminim gurur duyacaktır!"

"Hayır. Eminim çantanın kilidini zorla açtığımız için çok kızacaktır. Bir şey söylemeyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

"Söz veriyorum."

Efendi Ephraim her zamanki sorgusuna başladığında, Asenath onu duymazlıktan geldi ve tavşan yahnisine bıçağını saplayıp, tabağındaki havuçları çatalıyla ittirmeye devam etti. Bense büfenin yanında bekliyordum.

"Çocuk, beni duymadın mı?" Kız başını sallamakla yetindi.

"*Fhalma*..." Ephraim dişlerini gıcırdattı. "Eee, Eunice bana şeyi öğretti..." Korkudan karnım gurulduyordu.

"Tarih."

"Demek tarih ha?"

"Ee, şey. Arkham Kız Kardeşler."

"Onları daha önce hiç duymamıştım. Eminim cadılardır." Ben boşalan bardakları yeniden şarapla doldururken o da bir süre bu bilgiye yoğunlaştı. "Ne zaman yaşamış bu kardeşler? Duruşmalar sırasında mı?"

"Yakın zamanlarda." Bir süre durakladı, yapmacık bir gülümsemeyle bana baktı. "Bunlar aktarım ustalarıymış. İnsanlar beden değiştirerek yüzyıllarca yaşadıklarını söylermiş! Ve insanlar onlardan hiç bahsetmezmiş çünkü onlar *Derindeki-*

*ler*denmiş." Efendi Ephraim, çatalının ucundaki patatesi bana salladı.

"Ona bu saçmalıklardan bahsetmeyeceksin demedim mi? Böyle abuk subuk şeylerle uğraşmasını istesem, annesiyle beraber onu da denize atar, yüzme biliyor mu diye bakardım."

Bu, Efendi Ephraim'in Asenath'ın önünde, Anne'ye gerçekten ne olduğunu ilk söyleyişiydi.

Çatal bıçağı elinden bıraktı, tabağını kenara itti ve kısık sesle, "Bunlar saçmalık değil. Eunice ve ben, senin ancak düşlerinde görebileceğin şeyleri gerçekleştirebiliriz."

Gülümsemesiyle beraber, eğri büğrü köpekbalığı dişleri dudaklarının üzerine çıktı.

"Sen ve... orada duran o şey... yeteneklisiniz, kabul ediyorum. Ama güçsüzsünüz, sadece cinsiyetiniz yüzünden değil, aynı zamanda aile bağlarınız yüzünden." Gözlerini üzerime dikti. "İkiniz de somut dünyaya hükmedecek yeterlilikte değilsiniz. Benim belirlediğim müfredatta devam etmenizi istiyorum Eunice, yoksa seni de denize fırlatırım."

"Evet Efendi Ephraim, özür dilerim."

"Çekilebilirsin." Reverans yapıp, mutfağa geri dönmek üzere arkamı döndüm.

"*Fhalma!*"

Omzumun üzerinden arkaya, Asenath'a doğru baktım. Gözlerini kocaman açıp bakışlarını üzerimde kilitledi. Gözlerimi kırptığımda, bedenimin büfenin biraz ötesinde durduğunu gördüm. Kafamı aşağı eğdiğimde Asenath'ın bebek mavisi, pamuklu elbisesini giymekte olduğumu fark ettim. Kafamı kaldırım Efendi Ephraim'e baktım. Bir Asenath'ın vücudunu almış bana, bir de benim vücudumu almış Asenath'a baktı. Gözlerini kısıp benim vücuduma doğru baktı ve şüpheli bir tonla seslendi, "Eunice?"

Cevap verdim ama kelimelerim Asenath'ın soprano sesiyle yankılandı.

Gözlerini Asenath'ın vücuduna çevirdi. "Eunice *sen* misin?" İçinde olduğum vücudun kafasını evet anlamında ileri geri salladım. "Ve Asenath da burada mı?" Benim gülüşümle, Asenath'ın kıkırdayışını duydum.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Seni ahmak herif," diye kahkahalara boğuldu Asenath, benim bedenimin içinden. "Ortada sır falan yok, biliyorsun değil mi, bu bizim mirasımız. Annemizi seçtiğin zaman bunu biliyordun. Yalnızca insan olmanın yeterli olmayacağını biliyordun. Biz olmadan bir hiçsin."

"Çanta. Çantayı zorla açtınız! Sizi nankör iblisler, sizin hiçbir şeye saygınız yok mu?"

Öyle bir hızla ayağa kalktı ki, altındaki sandalye sırtüstü yere düştü. Yemek odasını birkaç adımda hızla kat etti ve vücudumu öylesine sert sarstı ki, Asenath içinden çıkmak zorunda kaldı. Her ikimiz de kendi bedenlerimizde ve başımızda bir şişlikle uyandık.

Ayrılmamızı emretti. Asenath'ın eğitimini kendi üstlenecekti, ben de bu sırada tavan arasına sürgün edilmiştim ve yalnızca geceleri dışarı çıkmama izin veriliyordu.

IV.

Yaşayan bir hayalete döndüm. Gündüzleri uyuyor ve geceleri uyanıyordum. Bazen uyanık olduğumda Asenath'ın kütüphaneden aşırdığı metinleri gizlice bana ulaştırmış olduğunu görürdüm, bunlar *hiçbir* suçluluk barındırmayan mesajlardı elbette. Bazen uyandığımda, kütüphaneden kaçak bir metnin

Asenath'dan pişman olduğu mesajını bulurum. Arkham'ın cadılarıyla ilgili solmuş metinleri ya da Anne Hydra'nın doğurganlığı üzerine tartışmaları, gözlerimi zorlayarak okumaya çalışırdım. Bu okumalardan bıktığım zamanlardaysa evden uzaklaşıp limana balık tutmaya giderdim.

Innsmouth'ın suları verimliliğiyle bilinir ancak ben bu girişimlerimde başarılı olamamıştım. Belki de misinamdaki farklı bir titreşim, oltama bulaşmış bir pislik, açgözlülük yapıp yemi dişleyecek balıkları bu yolun sonunda yalnızca kötülük bulabileceklerine dair uyarıyordu. Veya belki de sabırsız davranıyordum, olta ipini yeterince uzağa fırlatamadan ya da yem yeterince derine inemeden, aradan yüzyıllar geçmiş gibi geliyor ve oltayı geri çekiyordum. Ne olursa olsun bana huzur veriyordu. Gelgitlerle bir görünüp bir yok olan Şeytan Kayalıkları'nı izlemek izlerken kafamı dağıtabiliyordum. Bir efsaneye göre, balık-insanlar bu kayalıklarda ay banyosu yaparlarmış. Bazen Anne'yi orda gördüğümü hayal ediyordum. Ama bunların hepsi çok uzun zaman önceydi. Kayalıklar terkedilmişti, belki de yakında yok olacağını biliyorlardı.

Kafamda sürekli evde olanlar, gün içinde uyurken kaçırdıklarım, hastalığı sırasında annemin geçirdiği dönüşüm ve ağlamaktan fırsat buldukça mırıldandığı o şarkı, benim de bir gün o şarkıyı söyleyip söylemeyeceğim ve nasıl da her an denize açılmaktan bahsettiği dönüp duruyordu.

Varlığım birkaç yıl boyunca yalnızca bunlardan ibaret oldu. Sonra, bir Nisan akşamı, büyük bir kavganın sesine uyandım. Duyduğum çığlıkların ilk başta Asenath'tan geldiğini düşündüm ama son nefesiyle şarkısını tamamlamaya çalışan bir opera sanatçısı gibi, ses sopranodan altoya, altodan baritona tırmandı ve sessizliğe gömüldü; bu sessizliği Efendi'nin basamakları tırmanan sert ayak sesleri takip etti. Kapının kilidi açıldığında, kapıda annemin tatlı siluetini gördüm. Gözlerimi ovaladım, bu

Asenath'tı. Burada kapalı kaldığım yıllarda büyümüş ve on beş yaşına basmıştı. Benim vücudum da bu denli değişti mi diye düşünmekten kendimi alamadım; Asenath'sa aldırış etmeden, mesafeli tavrını koruyordu.

"Eunice. Artık aşağı inebilirsin. Ondan kurtuldum!" Yüzüne takındığı, babasından miras kalan o imalı bakışlar dayanılacak gibi değildi.

"Onun yorgun ve yaşlı bedeninden kurtulduk. Buraya taşımama yardım et." Sevinip sevinmediğimi görmek için beni yakından incelemeye koyuldu. "Öyle surat asma. O kadar duygusal bir türün üyesi değilsin." Gerisin geri merdivenlerden aşağı indi, ağır ve sert adımlarının arasında ıslıkla Anne'nin şarkısını çalıyordu. Dalga geçiyordu! Bunlar hepsi dalga geçmek içindi! Bu benim tanıdığım Asenath değildi. Ergenlik ve Ephraim'in gözetimi onu iyice nefret dolu ve acımasız hale getirmişti.

Merdivenlerden aşağı, kütüphaneye doğru Asenath'ı takip ettim. Ortalık savaş alanına dönmüştü. Kitaplar yerlerde açılmış, kadim omurgaları ortadan ikiye kırılmıştı. Dünya küresi bir şekilde yuvasından çıkmış ve hasar alıp odanın bir köşesine yuvarlanmıştı. Sandalyeler devrilmişti ve uzun, meşe masanın üzerinde Yaşlı Ephraim'in iki büklüm bedeni uzanıyordu. Asenath adamın önünde, ellerini beline koyup durdu.

"Eziğin tekiydi."

"Öldüğüne emin misin?"

"Hayır. Kafasına küreyle vurdum, yani belki de sadece dünyası başına yıkılmıştır." Ve kahkahalarla gülmeye başladı, artık çocukken yaptığı gibi aralıklarla kıkırdamıyordu. "Ama biraz arseniğin çözemeyeceği hiçbir sorun yoktur. Sen o işin icabına bakabilirsin. Benim eşyalarımı hazırlamam lazım. Haftaya Kingsport'ta okula başlayacağım. Babam vasiyetinde, bakımımı Hall School'un üstlenmesini istediğini yazmış."

"Peki, ben ne olacağım? Ya da Gilmanlar?"

"Sen burada kalacaksın. Öncelikle işin o şeyin ölü olarak kalmasını sağlamak. Japon balıkların gibi olmasını istemeyiz." Gözünü kırptı ve başıyla cesedi işaret ederek, "Kütüphanenin envanterini çıkartmanı istiyorum. Görünüşe bakılırsa, ufak bir hırsız Arkham'da ihtiyacım olacak bazı yazıtları aşırmış." Pis pis bakarak, "Çok büyük bir keşif yapmak üzereyim Eunice. Belki de hayatımın en büyük keşfi." Dilim tutulmuş halde cesede baktım.

"Bununla ilgileneceksin, değil mi?"

Büyük bir değişimden geçmiş olan Asenath'a baktım, ellerine kan bulaşmış, kalbi yıkım için atan genç bir kadındı artık. Kelimenin tam anlamıyla babasının kızı olup çıkmıştı, hatta belki de babası olmuştu.

"Cevabını bekliyorum."

"Evet Hanımım."

"'Hanımım' demek? Bunu sevdim, demek ki birbirimizi anlıyoruz," Asenath iyice gerindi ve esneyerek, "Ben biraz kestirmeye gidiyorum." dedi.

Efendi Ephraim'in cesedini merdivenlerden yukarı, tavan arasına taşıdıktan sonra adamın vücudunu yatağıma yatırıp aldığı hasarı kontrol etmeye koyuldum. Kafasının arkasında koca bir şişlik ve suratında birkaç ufak çizik vardı ama belli belirsiz de olsa hâlâ nefes almaya devam ediyordu. Anne'nin daha kötü hallerine tanık olmuştum. Mutfaktan amonyak tuzu kapıp Efendi'nin burnuna tuttum. Tepki vermedi. Katatonik haldeydi. İç çekip balık tutmaya gittim.

O gece sanki oltama sihirli bir denek dokunmuş gibiydi. Başta birkaç tane cılız gümüş balığı yakaladım. Onları bıçağımla kesip yem olarak kullanmaya karar verdim. Gün doğumuna yakın, kara solungaçlı bir balık yakalayana kadar sa-

yısız sarıkanat ve levreği suya geri bırakmıştım. O yumuşak, pembe ışığın altında, hayvanın üzerindeki desenlerin, her bir pulun merkezindeki Cezayir menekşesi rengi noktaların bir araya gelmesinden oluştuğunu fark ettim. Bunu da diğer türdeşleri gibi denize atmak veya kafasını oracıkta rıhtımın kenarına vurup parçalamak yerine; elimde tuttum ve her nefeste boğulmaya biraz daha yaklaşan bu mahlûkun manasız bakan gözlerindeki ışıltıyı izledim. Eski vücudumu anımsıyordum, kemikli ve düz suratımdaki çıkıntılı gözlerimi -şimdi düşününce ne kadar sönük ve aptal olduklarını anlıyorum- ve soluk almaya çalışırken, yavaşça boğulup yaşamdan nasıl da uzaklaştığımı. Kendimi cinsiyetsiz hissediyordum, yumurtalarımı etrafa saçıp yüzerek uzaklaşma arzusu içimi kapladı. Rıhtımda yere kapaklandığım anda kendime geldim, hâlâ can çekişmekte olan balığı izliyordum. Asenath başımın arkasına vurup beni bayıltmaya çalışmıştı ve o anda asıl derdinin ne olduğunu anladım.

Onu engellemeye çalıştım. Bana zarar vermek istemediğini düşünüyordum ama ne de olsa bir ruh hastasının kızıydı. Benim kanımda büyü vardı; onunkindeyse delilik. Acaba vücudumu ele geçirdikten sonra onunla ne yapacaktı?

Eğer hayatta kalmak istiyorsam, dedi parmaklarıyla kafamı dürterek, *güçlü bir bedene ihtiyacım olacak.*

Tüm dikkatimi toplayıp onu susturmayı başardım ama iradesi son yıllarda git gide güçlendi.

Tıpkı havada boğulmak gibi Fhalma. Denize gitmek istiyorum! Yardım et Fhalma! Denize gitmeme yardım et! Yardım..."

Asenath'ın sözlerinin yerini, çırpınmakta olan siyah solungaçlar aldı. Heyecanla onu alıp sepetimin içine attım ve Washington Sokağı boyunca koşmaya başladım.

V.

Sonra ne mi oldu? Her şey gün gibi ortada değil mi Memur Shea? Kız kardeşim artık bir balık. Onu o siyah solungaçlara hapsedene kadar vücudunda alıkoydum ve kendi parıltımı korudum. Innsmouth Limanı'nın derinliklerinde hatta belki de Şeytan Kayalıkları'nın kalıntıları arasında yüzüyor. Fazla duygusallaştığım anlarda, onun annemizle beraber yüzdüğünü düşünmekten hoşlanıyorum. Bir süre, Ephraim'i onun vücudundan kovabileceğimi ve parıltısını, layık olduğu yere yerleştirebileceğimi varsaydım. Ama Bay Derby'nin, Asenath'ın bedenini mahzene taşıdığını gördüğüm o gece, bu düşten sıyrıldım. Fakat bunun için Efendi Derby'i feda etmem gerekmiş olsa da, Ephraim'in yaptıklarının bir nebze de olsa karşılık bulduğunu söyleyebilirim. Adaletin büründüğü adi ve korkunç vücudu yalnızca Bay Upton tarif edebilir ama yine de, Efendi Ephraim'in başarısızlıklarından kendim için isteyebileceğim tek şey de buydu. Ufacık bir kötülük bile cezasını bulduğunda, hepimizin intikamı alınmış olur. En azından biz, unutulmuş olanların.

Benim Ephraim'im olmadığımı nereden mi bileceksin? Bilemezsin, ama şundan emin olabilirsin ki, sürekli bir bedenden ötekine geçmek gibi bir arzum yok. Aklımı kullansam belki bir bankacının vücuduna girip orada parlayabilirdim, hatta belki de Bay Upton'ın bedeninde pek çok güzel şey inşa edebilirdim. Hayır. Bu bedenden memnunum ve uğradığı değişimlerden, sahip olduğu doğurganlıktan da, bu vücuda olanların hepsi bana olmuş sayılır. Bu benim hikâyem.

C. L. Lewis'in eseri, "Kadim Tanrı"

MAGNA MATER

ARINN DEMBO

EVRENİN BAŞLANGICIYLA İLGİLİ masallar uydurmak ve bu masaldaki rollerini abartmak, insan neslinin öteden beri üzerinden atamadığı bir alışkanlık olmuştur. Bu narsisizmin izlerine dünyanın dört bir yanında, apayrı kültürlerin mitoslarında rastlanabilir; fakat başka hiçbir medeniyetin kendine tapınma ibadetini, Avrupalıların yapmış olduğu kadar kusursuzlaştırdığına rastlayamazsınız. Avrupalılar, kendi türlerine tapınmaya "hümanizm" adını vermiş, bu tuhaf tarikata ve putperestlik eğilimlerine adadıkları görkemli tapınaklar inşa edegelmişlerdir. Tüm bu yapıların arasında, Londra'nın göbeğindeki Great Russell Caddesi üzerinde bulunan binadan daha heybetlisine ve daha saygıdeğer olanına rastlamak mümkün değildir. Onlar bu binaya "British Museum" adını vermiştir.

Üzerimde uzun eteğim ve gri trençkotumla eylül ayının son akşamında mermer galerilerinde sergilenen koleksiyonları gezmeye gittim. Omuzlarımı kamburlaştırıp başıma bir tülbent bağladım; hava yüzümü gizlemek için her zamanki siyah şemsiyemi kullanamayacağım kadar kuru, sıcak ve güneşliydi. Yapının önündeki merdivenleri tırmanıp İyon sütunlarının arkasındaki kapılardan geçtiğim sırada bir güvenlik görevlisi yanıma yaklaştı.

"Affedersiniz, hanımefendi." dedi ve yolumu kesecek şekilde bana doğru yürüdü. "Ama o çantayı kontrol etmem gerekiyor."

Bakışlarını yakaladım ve gözleri kocaman açıldı, göz bebekleri o saniye büyüdü. Bana yol vermek için kenara çekildi, bu neredeyse farklında bile olmadan yaptığı bir saygı gösterisiydi. Kan yanaklarına ve kalın ensesine hücum etti. Bir an için göz bebeklerinde kendi yansımamı, adamın bana baktığında gördüğü şeyi gördüm: açık renk saçları ve delici bakışları olan, insan ırkından, genç ve doğurgan bir kadın.

Derin cepli bu yağmurluk ve elimde taşıdığım deri çanta; kısa süre önce adamı tedirgin eden eşyalarım bunlardı. Daha sonra bir yetkili tarafından sorguya çekilse bunları gördüğünü belki hatırlayabilir ama bu çok düşük bir ihtimal. Asıl anımsayacağıysa ne kadar güzel olduğum. Algıda seçicilik ve amnezi, böyle işler için ne kadar da elverişli.

Bakışlarını azat edip oradan hızlıca uzaklaştım ve binanın kuzey kanadına doğru ilerledim. Kraliyet Antropoloji Enstitüsü Kütüphanesi'ne ulaşmaya çalıştığım sırada yolda üç defa daha durduruldum, bunların ikisi yine güvenlik görevlisi, biri de iyi niyetli bir resepsiyonistti. Hepsini de kafaları karışık ve yüzleri kızarmış halde yolladım, kim olduğumdan emin değillerdi ama yetkilerinin üzerinde olduğumu biliyorlardı ve böylelikle her sesin yankı yaptığı koridorlarda bir daha rahatsız edilmeden ilerlemeye devam ettim.

Bir süredir bu avın peşindeydim, hareket kalıplarını inceliyor ve saldırmak için doğru anı kolluyordum. Mükemmel fırsat bugün elime geçmişti. Geniş okuma odasına adımımı attığım anda onu tanıdım; tüvit takım elbisesinin içindeki bu heybetli, yaşlı adam elindeki dergiye gömülü halde oturuyordu.

Yanındaki sehpanın üstü yine benzer yayınlardan bir yığınla kaplıydı. Gözlükleri elinde, en sevdiği deri sandalyede oturmuştu, uzun ve beyaz bir perçem, çıkıntılı alnını tatlılıkla okşuyor, adama çocuksu bir hava katılıyordu. İstifini bozmadan

oturmuş hem elindeki okuyor, hem de ağzının kenarına iliştirdiği, pipoyu andıran siyah, plastik gözlük sapını dişliyordu.

Oda boyunca rastgele yürüdüm, ara ara durup kitap yığınlarını hayranlıkla inceledim. Bu koleksiyonda iki yüz bini aşkın cilt vardı. Bir yanım, her şeyi bırakıp kendi merakımı tatmin etmemi söylüyordu. Christy koleksiyonundaki nadide kitapları ve bu kitapların arasında bütün gün avlanabileceğimi düşününce birkaç defa tereddütte kaldım. Hepsi Afrika'ya, Asya'ya ve Okyanusya'ya ilk defa keşfe giden Avrupalılar tarafından yazılmış bu ciltlerin arasında, halkımın varlığına dair kanıt bulmak ne kadar zamanımı alırdı? Boş çantamın içine, buradaki paha biçilemez ciltlerden bir iki tanesini atıp, dışarıda beleyen güvenlik görevlilerinin arasından geçmek ne kadar zor olabilirdi? En azından *Afrika'nın Çeşitli Bölgeleri Üzerine Gözlemler*'in bir kopyasının, vitrinin camları ardında bir yerlere gizlenmiş olduğunu biliyorum.

Yeterince yaklaştığımda, yaşlı adamın yanındaki sandalyelerden birini çektim. Ben konuşmaya başlayana dek, yerinden kıpırdamadan okumaya devam etti.

"Affedersiniz bayım." Ürkmüş bir ceylanın aceleciliğiyle başını aniden kaldırdı. "Siz Louis Beatty değil misiniz?"

Yüzünde hoşnut bir ifadeyle bana döndü: Genç bir kadın hayranı tarafından isminin söylenmesi kadar kulağına tatlı gelen başka bir şey daha yoktu. Gözlüklerini henüz gözüne takmadığı için beni net göremediği aşikardı. Göz bebeklerinin büyümesini, görünmez bir güneşe doğru açan siyah günebakan çiçekleri gibi açmalarını bekledim... ama yüzünde babacan bir gülümsemeyle, gözlerini kısarak bakmakla yetindi.

"Evet! Bizzat kendisi küçükhanım." Sesinde neşeli bir içtenlik vardı, fon sağlayan komitelerle veya rektörlerle de bu tonla konuşuyordu herhalde. "Sizin isminiz?"

Bu durum canımı sıkmıştı, ağzımda bir şeyler geveleyerek bir süre öylece oturdum. Güçlerim olmadığına göre, doğaçlama yapmam gerekecekti. "Çalışmalarınızla ilgilenen bir öğrenciyim," diyebildim sonunda. "Geçen sene Olduvai buluntuları hakkında verdiğiniz dersten büyük keyif almıştım."

"Ah harika." Beni başından savmak üzere olduğunu görebiliyordum, dikkati çoktan dağılmıştı ve parmağı hâlâ kaldığı satırda, elindeki yazıya geri dönmek istediği her halinden belliydi. "Beğenmene çok sevindim canım."

"Teorilerinize oldukça ilgi duyuyorum," dedim aceleyle. "Özellikle de Afrika'da bulunduğunu iddia ettiğiniz farklılaşmış ön-insan türleri hakkındakilere." Gerginlikle boğazımı temizleyip devam ettim. "Primatolojiyle epey ilgiliyim. İnsanlar da primat sonuçta."

Bu bir kumardı. Yaşlı adam geride bıraktığı on yılda, kadın öğrencilerine çok emek harcamış, cesur ve kararlı talebelerini birbiri ardına dünyanın vahşi bölgelerine yollamıştı. Bu on yıl içinde ikisi Afrika'ya biri Borneo'ya olmak üzere, üç kişiyi yaşayan maymunlar üzerine çalışmak için görevlendirmişti bile.

"*Zinjanthropus bosei* ve onlarla aynı dönemde yaşamış olan diğer Australopithecineler hakkındaki teorimden bahsediyor olmalısınız?"

Zafer! Dikkatini gerçekten çekmeyi başarmıştım. Yaşlı adam sandalyesi üzerinde bana doğru döndü. Gözlüklerini kaldırıp tekrardan gözlerine takmak, üzerinde düşünülmemiş bir refleksten daha fazlası değildi.

Leng üzerinde uzanan gökyüzü kadar mavi gözlerimin içine baktı ve sonrasında zaten benim olmuştu.

"Aslına bakarsanız *Pan jermynus* türünün yeniden sınıflandırılması gerektiği hakkındaki görüşünüzü kastetmiştim." Sanki bir komplo teorisinden bahsediyormuş gibi derin bir ses

tonuyla söylemiştim bunu. "*Homo jermynus* hakkında kaleme aldığınız bildiriyi okudum. Her kelimesine katılıyorum."

Gözbebekleri sanki iki büyük mürekkep havuzuna dönüşmüş gibi aniden büyüdü. "Fakat bu gizli bir belgeydi." İtiraz solu sesi güçsüz, ufak bir oğlan çocuğununkini andırırcasına tiz çıkmıştı. "O rapor yalnızca Arşiv Sekreterliği için yazıl..."

"Gizleri korumak zordur Doktor Beatty." Muzaffer bir gülümsemeye dişlerimi gösterdim. "İnceleme odasına gitmek istiyorum lütfen." Deri eldivenimi çıkartmadığım elimi, koluna götürerek, "Onu görmek istiyorum. Şimdi."

Yirmi dakika sonra Doktor Beatty'yle beraber, müzenin dehlizlerinde yer alan parlak aydınlatmalı bodrum kattaki odada duruyorduk. Odanın tam ortasında iki ameliyat masası duruyordu Birinin üzeri boştu, diğerininse üzerini örten menteşeli kapağı kapatılmış, zincirlere sarılmış ve asma kilitle kilitlenmişti.

"Kilidi aç," dedim ve önüme doğru ittirdim. Hızla arkamı döndüm ve ne olur ne olmaz diye, içeri girerken kullandığımız kapıyı kilitledim. Bu laboratuvara gelmek için birden fazla denetimli kapıdan geçmiştik. Doktor Beatty'nin kimliği ve benim ikna yeteneğim sayesinde bu pek de zor olmamıştı. Yine de yürüdüğümüz tüm bu mesafe boyunca gerginliğim giderek artmıştı, ara ara onu koridorun ortasında durdurup, sanki genç aşıklarmışız gibi gözlerimin içine bakmaya zorlamıştım.

Laboratuvara vardığımızda, kurbanım hiç iyi durumda değildi. Hipnotik bir mutlulukla kızarıp solan yüzünde, canlılığın verdiği o hoş pembelikten eser kalmamıştı. Elleri titriyor ve yüzünden ince ter damlaları düşüyordu. Yakında şoka girecek hatta belki de ölecekti.

Anahtarı beceriksizce deliğe sokup asma kilidi açması neredeyse bir tam dakikasını aldı. İşini bitirdiğinde, neredeyse ona acımak üzereydim.

İyilik yapma dürtüsüyle yanına yaklaştım. "Bana mendilini ver."

Ceketinin cebindeki pamuklu, kare kumaşı alıp bana uzattı. Bir çocuğa bakar gibi, yüzünü kendime çevirip kaşlarını ve yanaklarını sildim. "Şimdi oturmanı istiyorum Louis." Eldivenin içindeki avucumu, yanağının üzerine yerleştirdim ve emir vermek üzere sesimi gürleştirdim. "Oturacaksın, gözlerini kapatacak ve derin nefesler alacaksın. Beni anlıyor musun?"

Gözlerini çoktan kapatmış, şefkate muhtaç bir köpek yavrusu gibi onu okşayayım diye başını elime yaslamıştı. "Evet küçükhanım. Anlıyorum."

Odanın köşesindeki masaya kadar ona eşlik edip, sandalyeye oturmasına yardımcı oldum. Kollarını masanın üzerine koyup, sınavını bitirmiş okullu bir oğlan çocuğu gibi başını onların üzerine yaslamama ses çıkartmadı. "Çok güzel," dedi fısıltıyla. "Çok güzel."

Onu orada bıraktım. Ameliyat masasının üzerini örten çelik kapak, ışığın altında iyice parlıyordu. Cesedin baharatlı kokusu, odanın diğer ucundan bile burnuma geliyordu: sinameki ve tarçın, sodyum karbonat ve reçine.

Odayı hızla adımladım ve kapağın kulplarını tuttum, gözyaşlarıma hakim olmaya çalışarak kapağı açtım.

Çenesi göğsüne düşmüş, dizlerini anne rahmindeki bebek gibi kendine çekmiş, masanın soluna doğru yatıyordu. "Bilim" adı altında vücudunun kutsallığını bozmuşlardı; kurumuş yüzünü, sağ kolunu ve sağ bacağını saran beyaz bezleri kesilip açılmıştı. Yanındaki bir kutuya tüm mücevherlerini ve Ölüler Diyarı'nda ona yol göstermesi için sargılarının arasına yerleştirilmiş muskalarını doldurmuşlardı.

Kolları insanlarınkinden uzun, bacaklarıysa daha kısaydı. Elleri oldukça narindi, başparmağı neredeyse diğer parmaklarıyla aynı uzunluktaydı. Yüzünün sert hatlı kemikleri aynı anda hem çok güzel, hem de çok öfkeli bakıyordu: güçlü çenesi ve çürümüş dudakları, kusursuz beyazlıktaki kafatasının içine doğru çekilmişti. Saç yeleri çok iyi korunmuştu, kafasından başlayan altın sarısı yeleler, ensesine ve omuzlarına dökülüyordu. Normalde gözlerinin balmumuyla kapatılmış olması gerekirdi ama eşi olan İnsan, çoktan çürümüş olan göz kürelerini çıkartıp, yerlerine mavi topaz bilyeler yerleştirmişti.

Elimdeki çantayı yan taraftaki boş masanın üzerine koyup açtım.

"Bekle," dedi yaşlı adam, yumuşak bir ses tonuyla. Onu uykuya teslim ettiğim yerde dikleşip kafasını kaldırmıştı ama henüz ayağa kalkacak iradeyi de kendinde bulamamıştı. "Ne yapıyorsunuz küçükhanım?"

"Onu yanımda götürüyorum." Hızlı hareketlerle, mumyanın üzerine beyaz bir örtü örttüm ve onu bu örtüyle sarmaladım. Gücüm, onu taşımak için fazlasıyla yeterliydi: mumyalanmasının üzerinden geçen yüzyıllar, etlerini ve kemiklerini sonbahar yaprakları gibi hafif ve kolay kırılacak hale getirmişti. Dokunduğum anda elimin altında çatırdayıp dökülmeyen başlayan eski sargılar içimi acıttı... ama ihtiyatlı davranacak zamanım yoktu.

"Sen... sen Maymun Prenses'i mi götürüyorsun?"

Adamın yüzüne bakmak için bir hışımla arkamı döndüm. Dizginlemeye çalıştığım kaygılarımın tamamı, öfke ve keder olarak bir anda patladı.

"O bir MAYMUN değil!" Kelimeleri yüzüne haykırdım. Ürkmüştü, ağlar gibi sesler çıkartıp kabullendiyse de kontrolümü bir defa yitirmiştim. Odayı yeniden baştanbaşa, insana

ait olamayacak tek bir sıçramayla katettim, üzerine yaslandığı masanın dibinde yarı çömeldim halde durdum.

"Ne CÜRETLE ona MAYMUN dersin?" Yumruğumu havaya kaldırıp, başının yanındaki metal dolaba indirerek büyük bir göçük oluşturdum. Öfkem karşısında çaresizlikle altını ıslattı, pis kokulu sarı sıvı ayakkabılarına ve laboratuvarın yerlerine aktı.

İhtiyar adam, çelimsiz el hareketleriyle hem kendini korumak hem de affettirmek için yakarıyordu. Öfkeyle bileğini yakaladım, yalnızca bir kraliçenin sahip olabileceği güçle yüzüne haykırdım.

"Ne CÜRETLE ona dokunursun?" Adamı bıraktım ve yumruğumu tekrar aynı dolaba indirerek, göçüğü biraz daha derinleştirmiş oldum. "Ne CÜRETLE tabutunu iğfal edersin?"

"Ben değildim!" diyerek ağlamaya başladı. Kendini koruma dürtüsüyle elleriyle yüzünü kapadı. "Benden yalnızca onu incelememi istediler! Lütfen!" Hıçkırarak ağlamaya başladı. "Ben asla zarar vermek istemedim!"

Kendi türümden bir erkek, kendine özgü bir saldırganlıkla davranır ve benden, bu adamı ezip geçerek liyakatimi ispat etmemi isterdi. Ama bu İnsan erkeğinin bu denli hızlı teslim oluşu, uyuşturucudan farksızdı; hissettiklerimi hızla söndürmüş, beni içi neredeyse içi boş bırakmıştı. Yağmur sularının dipsiz çukurları doldurduğu gibi kalbim de kederle doldu.

Yavaşça masadan geri çekildim, arkaya doğru bir adım atıp insanlara özgü iki ayak üstünde dik duruşa geri döndüm.

"Hayır," diyerek itirafıma başladım. "Sen değildin. Kişisel bir şey değil bu." Adama sırtımı döndüm. "Senin insanların yaptı bunu. Hepiniz mezar soyguncuları, hırsızsınız. Tüm bu bina da bunun kanıtı aslında."

Eğilip atamın bedeninden geri kalanları topladım, saygıyla çantamın içine yerleştirdim ve kişisel eşyalarıyla dolu kutuyu,

vücudunu saran sargıların üzerine boşalttım: ağır yüzükler, kolyeler, altın-gümüş alaşımı bilezikler, hepsi de Leng yazıtlarından hiyeroglif alıntılarla işlenmişti.

"Sizin hatanız, kendi türünüzden olmayanların işlerine burnunuzu sokmaktı Doktor Beatty. Kendi insanlarınızın mezarlarını soyun, gözlerini çalın, cesetlerine el koyun hata isterseniz onları kuklalara dönüştürün, umurumda bile değil! Ama benim halkımdan olan bu kadına Truganini'ye[40] davrandığınız gibi davranamazsınız."

Boşalan masanın kapağını tekrar kilitledim, ihtiyar tekrar konuşmaya başladı. "O bir İnsan değil."

Tekrar adama döndüm. Kendini biraz olsun toparlayabilmişti ama yeni atlattığı bu korku buhranı adamı kıpkırmızı ve nefessiz bırakmıştı. "Onu neden çalıyorsun bilmiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Ama bir şekilde onunla akrabaymış gibi konuşuyorsun." Yutkundu, bir baykuşunkileri andıran gözleri, gözlüklerinin altında korkuyla açılmıştı. "Bu mümkün olamaz küçükhanım."

Dişlerimi gösteren, koca bir gülümseme takındım. "Üç üst kuşaktan büyük-büyükannem. Benim halkım sizinkinden daha uzun yaşıyor Louis Beatty."

"O bir İnsan değil." Artık daha net konuşabiliyordu. Bunları söylediği sırada, sesinde daha önce olmayan bir özgüven duyuluyordu. "Uzuvları, kafatası, elleri... o bir insansı evet ama kesinlikle *Homo sapiens* değil."

"Hayır," dedim, söylediklerini desteklercesine. "Türlerimiz üç yüz bin yıl önce, büyük Buzul Çağı zamanında birbirinden

40 Truganini: 1829 yılında Avustralyalı yerleşimciler tarafından, dostane ilişkiler kurma çabasıyla sosyal hayata entegre edilmeye çalışılmış Aborijin kadın. Öldükten sonra geleneklerine uygun şekilde defnedilmek istediyse de, cesedi yaklaşık yüz yıl boyunca Tasmanya Kraliyet Enstitüsü tarafından müzede sergilenmiştir.

ayrıldı. Yine de çoğalabilecek kadar yakın türlerdeniz, tabii sonuçlar biraz... tahmin edilemez olabilir."

Titreyen elinin parmaklarıyla, gözlüklerini iyice yukarı ittirdi. "O gerçekten... 1755 yılına dek hayatta kalmış bir *Homo erectus* mu yani?"

Dudaklarımın arasından kinayeli bir tavırla güldüm. "Sizin türünüz son 300.000 yılda hiç değişime uğramadı mı? Çok istiyorsan bize *Homo jermynus* diyebilirsin. Umurumuzda bile olmaz. Belki bu isim zavallı Arthur'u Ölüler Diyarı'nda biraz olsun huzura kavuşturur bile. Melez çocuklar için her şey ne kadar da zor."

Hâlâ daha yaprak gibi titremesine rağmen, inatla ısrar etmeye devam etti. "Onunla bir akrabalığınız olamaz küçükhanım."

Adama doğru bir adım attım. "Öyle mi düşünüyorsun? Peki, neden Doktor Beatty?" Tehlikeli ve saldırgan bir gülümsemeyle, kötü kötü baktım. "Çünkü bana baktığınızda güzel bir kadın görüyorsunuz, bu yüzden mi?"

Kafasını kaldırıp bana bakarak, "Evet. Evet, gördüğüm en güzel kadınsınız."

"Zihnin, gerçekleri görebilesin diye sana yalan söylüyor." Adama tekrar güldüm. "Evet, gerçekten de güzelim Louis Beatty. Üstün bir ırkın kadınları her zaman daha 'güzeldir'. Benimle çiftleşmek ve dünyaya güçlü çocuklar getirmek istiyorsun. Üstün genlerimi geçireceğim evlatlarımızın, Azametli Düzlük rüzgârlarında hayatta kalmasını istiyorsun."

Kafası iyice karışmıştı, kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Anlayacaksın." Eldivenimle yüzünü okşadım. "Benim halkım, dünyayı uçtan uca saran Atıkların üzerinde yürüdü Louis Beatty. Kadim kapılarımız sayesinde pek çok diyara girip çıkabildik; Kongo bunlardan yalnızca bir tanesiydi. İnsanoğlunun dünyasında nereye adım atarsak atalım, her yerde bizi tanrı

olarak görür ve taparlar, biz de kiminle istersek onunla çiftleşiriz. Altın sarısı saçlar, mavi gözler veya güçlü kemikler, bu özellikleri çocuklarımıza geçiririz. Bunlara nerede rastlarsan, bil ki bizim soyumuzu görüyorsun."

Eğildim ve aralanmış ufak dudaklarını öptüm. Ardından eldivenimi çıkartarak, fildişi beyazı tenimi ve altın sarısı kürkümü gösterdim. Doğrudan gözlerinin içine bakıp son bir emir verdim.

"Beni artık görmek istediğin şekilde değil, gerçekten olduğum halimle göreceksin Louis Beatty."

Gerçek yüzümün görüntüsüyle bir çığlık attı, gözleri dehşetle açıldı ve kendini öylesine şiddetle benden uzağa fırlattı ki, sonunda sandalyesiyle beraber yere kapaklandı.

Onu yerde yan yatmış, göğsünü tutar halde bıraktım; deri eldivenimi tuhaf görünüşlü elime tekrardan geçirmeye koyuldum, şalımı yeniden yelelerimi kapatacak şekilde düzelttim ve çantamı yerden aldım.

"Huzur içinde uyu Ulu Anne," dedim, Düzlük dilinde konuşarak. "Seni evine götürüyorum."

Karen Hollingsworth'ün eseri, "Keziah ve Brown Jenkin"

SEÇİLMİŞ KİŞİ

LYNDSEY HOLDER

"KEZIAH," DİYE FISILDADIM ve bedenim bir zamanlar o kadının yaşadığı yerde, onun gücünün mikroplarının sinmiş olduğu zeminin üzerinde, ismini zikretmenin verdiği heyecanla titredi.

Küçüklüğümden beri onu rüyalarımda görürdüm, gerçi paylaştığımız şeyi tanımlamak için "rüya" kelimesi çok yetersiz kalıyor. O ve onun garip samimiyeti, beni en az ayda bir kez ama hep uykumda ziyaret ederdi; yine de, birlikte geçirdiğimiz zamanlar alışık olduğum rüyaların aksine kopuk ve hayal meyal değildi. İlk başta ondan korkuyordum, hangi çocuk korkmazdı ki? Bezgin bir kocakarınınkine benzeyen korkunç bir yüzü ve tehditkar dişleri olan bir sıçanın, bir sabinin rüyalarında işi yoktur ama benimkilerde bunlar vardı işte.

Başlarda korkuyordum, ama korkum çabucak dağıldı ve bir sonraki ziyaretini heyecanla beklemeye başladım. Bana tanrılarla ilgili türlü hikâyeler anlatırdı, okuduğum tüm canavarlardan daha korkunç gelen karanlık şeyleri ve varlıkları anlatırdı. Daha önce bu yaratıkları, geldikleri yerleri hiç duymamıştım ama onlara tüm kalbimle inanırdım.

Buluştuğumuz odanın her yerini çok eski ve önemli gözüken kitaplar doldururdu ve kaynağını asla bulamadığım, hayaletimsi mor bir ışık havaya doğaüstü bir parıltı yayardı. Bazen o ışığın altında her şeyde bir yanlışlık olur, her şey garip gözü-

kürdü, bazen etrafa dağılmış bu kitapların aslında masum ve sıradan olabileceğini, yalnızca bu göksel parıltı yüzünden karanlık ritüel tarifleri içeriyormuş gibi göründüklerini düşünürdüm. Açık duran birçok kitap arasından birine kolaylıkla bakabilir ve okuyabilirdim, ama bunu yapmak açıklayamadığım bir sebepten ötürü korkunç bir görgü kuralı ihlaliymiş gibi gelirdi. Keziah'ı üzmekten korkardım; önceleri bu korkumun sebebi, korkutucu görünüşündendi ama zaman geçtikçe, onu sinirlendirirsem bir daha beni ziyaret etmemesinden çekinmem oldu.

İlk başta ortamın garip geometrisi ilgimi çekmişti. Ben dikdörtgenlerle dolu dikdörtgen bir apartmanda, dikdörtgen bir odada ailemle yaşıyordum. Böyle açılar ve eğimler ve Keziah'ın yaşadığı yeri çevreleyen yarım duvarlar gibisini görmemiştim. Bir gün onunki gibi bir odam olmasını kafama koymuştum.

Dışarıdan çok acayip bir tablo gözüküyor olsa gerek: şekilsiz kahverengi bir kaftan içinde, bir tutam gri saçı olan eğri büğrü yaşlı bir kadın ve omzuna tünemiş oturan çarpık yüzü, kırlaşmış sakalları ve ölümcül keskin dişleri olan sıçan şeklinde bir yaratık ve de neşeli, pembe pijamalar içinde parlak gözlü, siyah saçlı bir kız çocuğu.

Sık sık kadının yalnız olup olmadığını düşünürdüm. Ailesi olmadığı, bu şeyleri öğretecek bir kızı olmadığı için mi benimle vakit geçiriyordu? Sanırım küçük yaşıma rağmen, kadının ölü olduğunu her zaman biliyordum ama ölümün gerçekten ne anlama geldiğini anlamıyordum. Yaşım büyüdükçe daha da az anlamaya başladım.

Okulda onun ve Brown Jenkin'in resimlerini, hatta anlattığı hikâyelerdeki Kara Adam, Shub-Niggurath ve Azathoth gibi yaratıkların resimlerini çizerdim. İlkin üzerime yöneltilen kaygılı bakışlar, yerini endişeli sorulara bıraktı ve çocuk psikiyatristine girmemle sonuçlandı. Adamın tespitlerine göre ben özel

hissetmek isteyen yalnız bir çocuktum, bu yüzden kendimin Seçilmiş Kişi olduğum bir dünya yaratmıştım. Ailemin benimle daha fazla vakit geçirmesi gerektiğine karar vermişti. Eğer kendimi önemli hissedersem hikâyeler uydurmama gerek kalmazmış.

Arabayla eve dönerken ailemin anlattığı bu değerlendirme üzerine kafa yordum. En başta sinirliydim. Eğer bir iyilik meleği yaratacaksam onu dolgun ve yumuşak yapardım, kurabiye hamuru ve esmer şeker kokardı, sevgi ve kahkaha dolu olurdu. Bana şövalyelerle ve prenseslerle ilgili hikâyeler anlatır, mutlu şeyler söylerdi. Onu takip eden bir hayvanı olsa, bu yerinde duramayan bir köpek yavrusu olurdu.

Psikolog söyleyene kadar kendimi hiç "seçilmiş kişi" olarak düşünmemiştim ancak o dedikten sonra, bunun doğru olduğunu anladım. Her çocuk, normal bir kızın ya da oğlanın, dünyadaki diğer çocuklardan olabilecek en iyi şekilde farklı olduğunu bir gün fark etmesiyle ilgili hikâyeler okur ve her çocuk, kendisinin de altın bileti bulacağı o günü bekler. Çoğu hayal kırıklığına uğrar. Ben hariç. Keziah'ın varlığı hayatımın ne kadar önemli olduğunu ispatladı. Önümde büyük, inanılmaz bir hikâye vardı.

Okulda Keziah'ın hikâyeleriyle ilgili resimler yapmayı bıraktım. Fark ettim ki, bu insanları rahatsız ediyor çünkü anlamıyorlar, çünkü ben özeldim ama onlar öyle değildi. Kendimden geçmiş bir şekilde onun hikâyelerini dinlerdim, uyandığımda hatırlayabildiğim kadarını yatağımın kenarındaki bir deftere yazardım ve gece uyuyana kadar tekrar tekrar bunları okurdum.

Ben büyüdükçe ziyaret sıklığı inanılmaz bir şekilde azaldı. Görüşmelerimiz arasındaki sürekli artan sürede yalnız günler geçirirdim, duygudan dolup taşıp yatağımda sızana kadar, ses-

siz bir öfke içinde sızlayarak, hıçkıra hıçkıra ağlayıp burnumu çekerek ona söyleyebileceğim, 'nasıl yaparsın', 'nasıl yapabildin' gibi öfke dolu sözleri düşünürdüm.

Sana ihtiyacım var Keziah, diye fısıldardım uyku beni ele geçirmeden önce, sanki benim çaresizliğim onu çağırabilecekmiş gibi. *Sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Senin seçtiğin kişi olmak istiyorum. Özel birisi olmak istiyorum.*

Keziah'ın beni ziyarete gelmediği her gecenin sabahına sıradan bir kız olarak uyanıyordum. Diğer tuhaf genç kızlardan farkı olmayan, tuhaf bir genç kızdım. Benim böyle yaşamamı nasıl bekleyebilirdi ki? Birlikte geçirdiğimiz gizli zamanlarımız beni önemli yapan şeylerdi. Onlar olmadan bu dünyadaki diğer herkes gibi zayıf ve sürüngenden farksız olmaya mahkûmdum: sesi çıkmayan, aciz, öleceği vakte kadar akılsızca oradan oraya sürüklenen, kocaman önemsizliğinin farkında bile olmayan birisiydim. Seçilmemiş olan diğerleri, geceleri yataklarında rahat, acınası varlıklarının zaten olması gereken şekilde olduğuna inanırken, benim için her şey daha kötüydü, çünkü benim gözlerim olabilecekleri görmüştü bir defa.

Keziah'ı gördüğüm anda ise tüm hiddetimi unutuyordum. Öğrenecek çok şeyim vardı ve zamanım son derece kısıtlıydı, o yüzden o vakti sinirli olmakla harcamak korkunç bir ziyan gibi geliyordu. Zaten o da, tıpkı benim gibi, bu dünyanın bir parçası değildi, belki de zaman onun için farklı bir hızda akıyordu. Belki benim için haftalar, onun için sadece saatlerdi.

On yedinci doğum günümden sonraki gece, Keziah son kez geldi bana. Hiçbir şey demeden son kez olduğunu anlamıştım. Brown Jenkin heyecanlıydı, etrafımda çemberler çiziyordu; sırtıma tırmanıp kucağıma iniyor, boncuk karası gözleriyle bana bakıyordu. Tereddütle elimi uzattım, burnunu sürttü, kalbimde değişik bir çeşit sevgi uyanmıştı.

O gece hikâye yoktu. Onun yerine Keziah bana nasıl Cadı Evine gidileceğini anlattı. Binası, bir zamanlar yaşadığı Arkham'daydı. Orijinal binanın yok olduğunu söyledi ama şimdi yerinde başka bir şey varmış. Yeni binanın ne olduğundan emin değildi. Bu dünyadan göçtüğünden beri bina birkaç kez el değiştirmiş ve bizim zamanımızı izlemek ona zor geliyormuş. Orada tavan arasına gitmem gerektiğini söyledi. Oraya ritüelde kullanmak üzere birini –tercihen üç yaşından daha büyük bir çocuğu– götürmem gerekiyormuş.

Brown Jenkin'in gudubet şeklini özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama uyandığımda ve küçük bedeninin sıcaklığının gittiğini hissettiğimde ağladım. Arkham'la Vancouver'daki evim arasında kayda değer bir mesafe vardı. Seyahat etmek için paraya ve pasaporta ihtiyacım olacaktı. Bunlar çabucak bulabileceğim şeyler değildi.

Sonraki dört yıl, Keziah'ın ziyaretini beklediğim aylardan daha kolay geçti. Bir görevim, bir amacım vardı ve ona doğru olabildiğince hızlı gidiyordum. Bir iş buldum ve biriktirebileceğim kadar çok para biriktirdim. Keziah'ın Cadı Evi, Cadı Evi Bira Üretim ve Bar isimli bir dükkana dönüşmüştü ve şansıma, yeni bir garson aramaktaydı.

Kapanıştan sonra tavan arasına erişmem zor olmadı. Bana, oraya tek başıma çıkabileceğim kadar güvenmeleri için daha uzun süredir çalışıyor olmam gerekeceğini düşünmüştüm ama üçüncü mesaimde anahtarları verip kapatmamı istediler.

Herkes çıkana kadar soğukkanlılığımı korumakta zorlandım. Bar boşaldığında tavan arasına çıkan merdivenlerden koşarak çıktım ve malzeme kutuları arasına girdim, gözlerimi kapattım ve onu çağırdım.

Önce Brown Jenkin geldi. Sırtıma çıkıp omzuma yerleşirken, küçük pençeleriyle tişörtümü yırtarak altındaki etimi ortaya çıkardı, bu sırada neşeli bir şekilde vikliyordu.

"Çocuk nerede?" Keziah'ın rahatsız edici sesi arkamdan gelmişti.

Arkamı döndüm ve gözlerimi açtım. Brown Jenkin omzumdan inerek sahibine döndü.

"Yalnızca," nefesimi toplamam gerekti, "yalnızca ben olsam, olmaz mı?"

Keziah ince kaşlarından birini kaldırdı. "Neyi teklif ettiğinin farkındasın."

Bu bir soru değildi. Gözleri, bir karga kadar keskin gözleri, benim içime bakıyordu, içime ve daha da içime. Beni yetersiz bulmasından ve bunu onun yüzünden okumaktan korkarak gözlerimi kapattım. Böylelikle, eğer beni istemiyorsa gölgelere karışabilirdi. Bu daha kolay bir hayal kırıklığı olurdu.

Kendi kulaklarımın bile zar zor duyabileceği bir sesle "Lütfen," diye fısıldadım.

"Benimle gel o zaman."

Bir köşedeki karanlığa doğru yürüdü, burası katı olmalıydı fakat sonra içinden geçti. Dikkatlice ve nasıl ilerleyeceğimi bilemeden onu takip ettim. Nasıl ki bu bezgin kocakarı ve onun canavar dostuna alıştıysam buna da alıştım. Duvarlardan geçmek ise daha önce yapmadığım –ve hatta daha önce mümkün olduğunu hiç düşünmediğim– bir şeydi. Yine de bunu belli etmedim. Keziah bana güvenmişti ve fark ettim ki, bu kadar değerli bir şeyi hak eden birisi gibi davranmam gerekliydi.

Keziah beni havada duruyormuş gibi görünen sarmal bir merdivene götürdü. Tırabzan yok, duvar yok, sadece sonsuz siyahlık ve havada asılı duran taş basamaklar var. Düşmekten korkmuştum ama itiraz edersem Keziah'ın fikrini değiştirmesinden, ömrümün geri kalan günlerini sersem gibi yaşamaktan daha çok korkuyordum. O yüzden cesaretimi toplayıp onu aşağıya doğru takip ettim.

Merdivenlerin sonunda Keziah'ın odasında gördüğüm mor ışıltının aynısıyla aydınlatılmış, küçük bir alan vardı. Hiç duvar yoktu. Odanın sonu, merdivenlerin sınırlarını belirleyen boş uçurumla işaretlenmişti. Rolümü sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışım gibi iyi biliyordum. Belki de bu, Seçilmiş Kişi olmanın bir parçasıdır. Masaya çıktım ve uzandım. Brown Jenkin de arkamdan çıktı, üstünde garip muskalar olan metal bir kâseyi elinde tutuyordu. Sert yanağını benimkine sürttü ve ardından aceleyle uzaklaştı.

Brown Jenkin garip, tebessüm etmeme sebep olan sihrine başladığında; vücudumun sert, taş yüzeyde rahatladığını hissettim. Bu benim kaderimdi. Bana bağışlanan hediyeydi.

Keziah cüppesinin içinden uzun, melun keskinlikte bir bıçak çıkardı. Hafif ışığın altında parlıyordu.

Böylesi bir mutluluğun mümkün olduğunu bilmiyordum. Mest olmanın gelgit dalgalarıyla, adeta uçuyordum. Yüzümde bir gülümseme belirdi ve deniz feneri gibi ışıldayarak küçük odanın her yanına neşe saçmaya başladım. Bu benim yaratılış sebebimdi. O koyunlardan, aptal ineklerden birisi değildim. Ben farklıydım. Ben seçilmiş kişiydim.

Keziah kolunu havaya kaldırıp bıçağı kalbime doğrulttu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Beni seçtiğin için teşekkür ederim."

ACI PARFÜM

LAURA BLACKWELL

BÜYÜK BÜYÜKANNEMİ tozlu, siyah peruğunun üstünden öptüm ve doğum gününde ne istediğini sordum. Ona çoktan bir takı çantası dikmiş ve yeni bir krem karışımı hazırlamıştım bile; parasını ödeyebileceğim en iyi hediyeler bunlardı çünkü işimi kaybetmiştim. Ama insan her gün yüz yirmi beş yaşına girmiyor sonuçta.

Abuelita, uysal gözlerini bana döndürdü ve tespihini titreyeni solgun ellerinden bıraktı, yaklaşmam için işaret etti. "*Quiero morir*," diye fısıldadı kulağıma. Ölmek istiyorum.

Ürperdim ama soğuk ve camsız oda yüzünden değildi bu titreme. "*Yo también*" dedim, yalnızca onun duyabileceği bir sesle. "*Espera, por favor. Espera.*"

Ben de. Lütfen bekle.

Büyükbaba Estéban koltuğundan bize şüpheyle baktı. "Neler fısıldaşıyorsunuz orada Melissa?"

Doğruldum ve kendimi gülümsemeye zorlayıp sesimi de kompresörlerin uğultusunu bastırmak için yükselterek, "Ona bir pasta sözü vermiştim. Biraz ister misin? Sara yaptı, eminim güzel olmuştur."

Homurdandı. Sara'nın baharat pastasını yeme şansı, nadiren ele geçen bir fırsattı. "Sadece bir kaşık krema kaplamasından istiyorum."

"Hemen geliyor." Yolumun üzerindeki salonda bulunan kontrol paneline bir göz attım ve oturma odalarına biraz oksijen dolana kadar bekledim. Salonun kapısı arkamdan kapanırken kauçuk contası yerine oturduğu sırada gıcırdadı.

Büyük kızım ve amcam mutfakta, sıkıcı ama sağlıklı sebzelerden ve pirinçten oluşan öğünlerini bitiriyorlardı. Et ve şeker yoktu. Sara bunun hayatlarımızı uzattığını söylemişti; lezzet olmadan uzun bir hayatın anlamı nedir bilmiyorum.

Ceketimi çıkarırken, "Pasta ve hediye zamanı," dedim. İçerisi serindi ama tamamen soğuk değildi. Pencereden görülen, uzun kırların arkasındaki günbatımı manzarası içimi ısıttı. "Bulaşıkları da bırakabilirsiniz. Birazdan fazlası olacak nasılsa."

Sara yemek artıklarını eski bir yoğurt kabına boşaltırken, "Tamam," dedi. "Kaç tane tabak lazım?"

"Beş tabak, üç çatal ve iki kaşık."

"İkisi de pasta mı yiyor? Gururum okşandı."

"Sadece kremasından. Üzerine biraz karanfil ekleyebilirsin, böylece koklayabilirler."

"Elbette."

Montlarını ve eldivenlerini giymeye başladılar. Mücevher çantasını odamdan çıkardım ama cilt yağını bıraktım. Onu taze bir karışım haline getirip içerikleri biraz değiştirebilirdim.

Sara pastayı buzdolabından çıkarırken, Tío Gaspar küçük hediye yığınından bir tanesini seçti. Doğum günlerini aslında çok büyük bir mesele haline getirmiyorduk, özellikle Abuelita ve büyükbaba Estéban'ınkileri çünkü onların çok sayıda doğum günü olmuştu. Asla aile dışından birini davet etmezdik, zaten Abuelita'yı tanıyan ve hayatta olan kişiler yalnızca bizdik.

"Belki de mumları yakmamalıyız," dedi Sara.

Sıcaklık yüzünden böyle söylemişti. Benim için fark eden bir şey yoktu, Abuelita dileğini çoktan söylemişti.

Büyükbaba Estéban ve Tío Gaspar'ın soyadı her zaman Herrero olmuştu. Eski kocam beni terk ettikten sonra ben de ismimi geri aldım ve Sara'nınkini de değiştirdim. O zaman Sara çok küçüktü. Kuzey Dakota'da herkes bize "Herrerolar" der.

Aileden kimse Meksika'ya bir kere bile gitmemişti, yine de bazen bize "Meksikalı aile" derler. Abuelita aslen Barcelonalı, ama geri kalanlarımız Birleşik Devletler'de doğduk.

Kuzey Dakota'yı sevmiştik. Havası temiz, yemekleri sağlıklı ve insan kendi başına kalabiliyor burada.

Ben pek hatırlayamadığım bir şehir olan Omaha'da doğdum. Hatırladığım şey, Abuelita o zamanlar dışarıda dolaşabiliyordu. Ona Bisbuelita diyordum yanlış hatırlamıyorsam. O ise oğlu Estéban'dan başka herkesin ona Abuelita demesini tercih ederdi. Çenesindeki beyaz, yaşlı kadın tüyleri kaybolup bir daha hiç çıkmadığında, ben yedi yaşındaydım.

Oradan sonra St. Paul'a taşındık. Büyükbaba Estéban'ın, restoranlar için buzdolabı tamiratı ve tesisatla uğraştığı zamanlardı. Eski kocamla orada tanıştım ve evlendim, Sara da orada doğdu. Annem ve babam bir araba kazasında orada öldü. Gaspar amca onları teşhis ettikten sonra eve gelip ağlamıştı. Üzerine büyük gelen kıyafetler giyen ve çok kibar bir kadın olan Rosa Teyzem de orada yatıyor. Sara, hepsini zar zor da olsa hatırlıyor. Ağabeyim hâlâ orada yaşıyor, radyo seslendirmesi yapıyor ve tiyatroda oynuyor.

Büyükbaba Estéban New York'ta doğmuş ama Abuelita'ya olan saygısından, bu konu hakkında hiç konuşmazdı.

Abuelita'nın doğum günü pastasını bitene kadar her sabah kahvaltıda yedim. Bittiğindeyse, yemeklerden sonra tatlı ve atıştırmalık yemeyi bıraktım.

Sara onaylayarak, "Çok daha iyi besleniyorsun," dedi.

İşte bu onu sağlık okuluna götürmenin bir karşılığıydı. Bir anestezist olmasına rağmen, beslenme meseleleriyle ilgili bir insanın bilmek istemeyeceği kadar çok şey biliyordu.

Abuelita'ya yeni bir krem karışımı hazırladım. Bu çiftlik evine taşındığımızda asılı olan duvar kağıtlarının altında bulduğumuz yeşil boyanın toz kalıntılarını da içine karıştırdım. Abuelita evden hoşlanmıştı; evin ondan daha yaşlı olma ihtimali bile vardı. Arsenik ve kurşunun fazla kokusu olmamasına rağmen, birkaç damla mür yağı ekledim. Bu, karışımın dumanlı ve yoğun kokmasını sağladı. Ailece, insanların çoğunlukla bilmeyeceği birçok şeyi biliyoruz.

Sara anaokuluna başladığında, bölge hastanesinde iyi bir iş bulmuştum. Doktorlar söylüyordu, ben yazıyordum. Herhangi bir alanda uzmanlaşmak için yeterli değildi, bu yüzden her konuda biraz bilgim vardı. Çoğu bir kulağımdan girip diğerinden çıktı, ama bazen kulaklarımı açıp iyice dinlediğim de olmuştu.

Toksikoloji raporları söz konusu olduğunda özellikle kulak kesilirdim. Bir de otopsilerde.

"*Me siento extrana,*" diye şikâyet etti Aubelita, lastik eldivenlerimi giymiş, kremi cildine yedirdiğim sırada. "*Y huelo mal.*"

"Uyuşma mı hissediyorsun? Duyu kaybın var mı?" gibi sorular sormaya çalışırken, kelimelerle boğuştum. Ama İspanyolcam yeterince iyi değildi, bu yüzden "*Es el regalo, abuelita. Lo que pidió,*" demekle yetindim. İşte benden istediğin hediye.

"Ah." Görmeyen gözleri parıldadı. "*Muerte.*"

Herrerolar için işlerin kötüye gitmeye başladığı zaman, Kuzey Dakota'daki ilk kışımıza denk geliyor.

Büyükbaba Estéban, soğuk yüzünden heyecanlıydı. Kırlardan esen sert rüzgârları kıracak ne uzun binalar vardı ne de kentin oluşturduğu sıcak adacıklar. Kirli, gri kar yığınları, onlar için emniyet sibobu görevi gören ağaçları yarısına kadar karın içine gömmüştü.

Karda korunmadan kalmaya devam edersek, soğuk ısırması olacağımızı biliyordu. Peki, ya Abuelita çiftliğin arka verandasında kalırsa ne olurdu? Zamanında birisi, pencerelere sineklik takmıştı. Onlar karın çoğunu dışarıda tutabilirdi.

"Bozulmayı ne kadar yavaşlatacağını bir düşünsene," dedi, gözlerinde çocuklara özgü bir parıltıyla.

"Bundan hiç hoşlanmadım," dedim. "Abuelita da hoşlanmayacak."

Ama Sara neler olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü, Tio Gaspar ise asla büyükbaba Estéban'a karşı tek kelime etmezdi. Nahoş şikâyetlerine rağmen büyükbabam ve Abuelita bir defasında tüm gece orada oturdular.

Ertesi sabah içeri girmeye çalıştıklarında, Abuelita'nın sol bacağı donmuş ve kırılgan haldeydi, sonundan baştan uca kırıldı. Büyükbaba Estéban akciğerlerinde hiçbir şey kalmayana dek kurtulamadığı bir öksürüğe tutuldu.

Bir sonraki tıraşından sonra bıyıkları bir daha hiç uzamadı.

Abuelita'nın doğum gününden bir ay önce, iki insan kaynakları üyesinden biri beni öğlen yemeğinden dönerken yakaladı. Ofisinin yanındaki kapı kapalıydı, o yüzden sandalyeye oturmamı söylediğinde beni neyin beklediğini zaten biliyordum.

"Sizin pozisyonunuzun tasfiye edildiğini üzülerek söylemek zorundayım," dedi. "Sizin yerinizi alacak yazıcılar var artık ve doktorlar bunları kullanacak."

Bana masanın üzerinden bir dosya uzattı. "Yalnız değilsin." dedi. Dosyada işten çıkarılmış olan pozisyonların ve yaşlarının listesi vardı. Üzerinde hiç isim yoktu, ama şöyle bir göz atınca işten çıkarılanların tüm bölüm olduğunu fark ettim. Liste, yeni üniversite mezunu çalışandan, müdürüm ve benim gibi ellilerinde olanlara kadar uzanıyordu.

"Çok iyi işler yapacağını biliyorum Melissa. Harika yeteneklerin var. Ve iyi de bir kıdem tazminatı alıyorsun."

Masada oturup dosyanın tamamını uzun uzadıya okudum. Bir zamanlar birisi bana "kışı iyi geçirmişsin" demişti. "Şişmanladın" demek istediğini biliyordum, yine de bunu, önüne gelen her şeye sabır gösterebilirsin anlamında söylediğini düşünmek istemiştim. İnsan kaynakları temsilcisi beklentiyle ve af diler gibi bir gülümsemeyle öylece oturdu.

Kıdem tazminatı iyiden öteydi. Belgeleri imzaladım ve başka tek kelime etmeden ofisinden çıkıp gittim.

Müdürüm Debbie, diğer insan kaynakları temsilcisinin odasından çıkıyordu. "Sanırım bizi kıdem sırasına göre alıyorlar," dedi. "En azından beni kimseyi işten çıkarmak zorunda bırakmadılar." Mutsuzlukla güldü. "Öyle olsaydı kendimi bir katil gibi hissederdim."

Anesteziyolojinin oradan hiç acele etmeden yürürken, "Bilmiyorum," dedim. "Belki de hissetmezdin."

Büyükbaba Estéban bazen daha da batıya gitmekten bahsederdi.

Bir pazar günü, "Buraya yerleşeli çok uzun zaman oluyor," dedi. Oturma odası denen yerde hepimiz toplanmıştık, montlarımız üzerimizde oturuyor ve internet radyosundan pazar ayinini dinliyorduk. "Nüfusun tırmanışta olduğunu okuyup duruyorum."

Gaspar, "O dediğin batıda geçerli," diye açıkladı ona. "Petrolle alakalı bir durum. Burada hidrolik işini yapan kimse yok ve daha sessiz bir yere ulaşmak istiyorsak tüm o hengamenin içinden geçmemiz gerekiyor."

"Bizim geçip gitmemizi kimse umursamaz. Ayrıca, kim demiş daha sessiz bir yere gitmek zorunda olduğumuzu? Şehrin içinde de kaybolabiliriz."

Sara bunun üzerine canlandı. St. Louis'teki tıp okuluna gittiğinden beri hiç şehirde yaşamamıştı. "Portland'ı mı kastediyorsun? Ya da Seattle'ı mı?"

"Belki. En iyi yer Alaska olur bence, ama çok zor bir yolculuk olurdu."

Abuelita'ya baktı, tekerlekli sandalyede kambur duruyordu. İçi hep boş olsa da, ona yaptığım takı çantasının etrafındaki

kadife ve dantelleri sürekli okşuyordu. Bugünlerde neredeyse tespihini elinde tuttuğu sıklıkla tutuyordu onu.

Abuelita'nın iyileşmesi mümkün olmayan bacağı sebebiyle, onu yatağından tekerlekli sandalyeye oturtmak için bile iki kişi gerekiyordu. Alaska söz konusu bile olamazdı.

Yaz mevsiminde amcam Gaspar'la sivrisinekleri kovmak için vardiyalı çalıştık ve pek hoşlanmadığım sağlıklı sebzeleri yetiştirdik. Uzun yaz güneşini emip iyice büyüdü, kocaman oldular.

Beceriksiz ellerim nasırlandı. Kollarım ve bacaklarım güçlendi. Büyük bitkileri, sade pirinci ve çirkin arpa çorbasını yedim. Yumuşak katmanlarımdan kurtuldum.

Başka bir kış daha istemiyordum.

Bir eylül günü, erzakları almak için kasabaya gittim. Evde küçük bir laboratuvarımız vardı ve Sara çok becerikliydi, ama yine de bir şeyleri yapmak için malzemeye ihtiyacı oluyordu. Neyse ki, neredeyse her şeyi internetten alabiliyorduk.

Debbie beni gördüğünde postanenin önünde sırada bekliyordum.

"Aman Tanrım, Melissa! Seni tanımadım!"

Debbie iyi olduğunu, bir doktorun ofisinde ofis yöneticisi olarak çalıştığını söyledi. Ödeme kesilse de, tazminatı hesaba katınca, çok da kötü bir sene sayılmazdı.

"Çok iyi görünüyorsun Melissa! Çok güzel kilo vermişsin! Bunun için ne yapıyorsun?"

"Eh bilirsin işte, bol bol bahçe işleri," dedim.

Gözleri ellerimdeki "Adreste Bulamadık" yazan postane kâğıtlarına kaydı, sebebinin yeni bir iş bulmam olabileceğini düşünerek "Çalışmaya mı başladın?" diye sordu. İşin aslı, kapı çaldığında bakmıyorduk.

"Hayır, şu an işsizim. İş aramaya devam ettiğim sürece, Şükran Günü'ne kadar sorun yaşamam."

İşlere bakmıştım aslında. Ama tıbbi transkripsiyon, cilt bakımı ve zehirlerde mükemmel becerileri olan orta yaşlı bir kadın için ortalıkta ek fazla iş yoktu.

Sonbahar kısa ve kahverengi bir mevsimdi. Yıllar önce, hâlâ kasabadaki Pazar ayinlerine katıldığımız zamanlarda, oraya özel bir yoldan giderdik. Huş ağaçlarının yol boyunca uzandığı caddeler vardı, bu ağaçların beyaz gövdeleri siyah çizgiliydi ve soluk-altın dalları başımızın üzerinde bir tavan gibi yükseliyordu. Bu yolculuk bir katedralin içinde yürümek gibiydi. Abuelita bunu göremediği için hep üzülürüm.

Bronz huş ağaçları bir süre sonra kesilmişti. O zamanlar pazar ayinlerine katılmayı bıraktığımız için kesildiklerini fark etmemiz birkaç yılımız aldı.

Gaspar amca, geçtiğimiz ekim sırasında bir öğlen yemeğinde "Abuelita iyiye gitmiyor," demişti.

Sara işteydi, Abuelita ise tespihiyle birlikteydi. Mevsimin son sıcak öğle vakitlerinden birinde, kompresörün tekleyen sesini duyabiliyorduk. Büyükbabam Estéban bu sıcaklarda evin soğutulamayan bölümlerine çıkmıyordu.

"Yavaşladığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye dikkatle sordum.

"Hı hı. Bir süredir böyle olacağı belliydi zaten ve hazır olduğunu düşünüyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. "Biliyorsun, hiçbir zaman bizim yaşadığımız şekilde yaşamak istememişti. Bunun bir günah olduğunu düşünüyor."

Abuelita, benden sonra en çok Gaspar amcayla zaman geçirir. Ve onun İspanyolcası çok daha iyiydi. Başımı salladım ve patates çorbamdan birkaç kaşık daha aldım.

"Bence bu onun için bir teselli olur. Ben daha çok Sara için endişeleniyorum," dedi. "O daha genç. Hayatta onun için, ölü bedenlerle birlikte yaşamak ve yaşlılarla ilgilenmekten çok daha güzel şeyler var."

"Çok yakın zamana kadar ölülerle yaşamayı planlamamıştım ben de," dedim düz bir şekilde.

Gaspar amcam bana bir şeker verdi ve gülümseyerek, "Ben de." dedi.

Yıllar önce bir keresinde, büyükbaba Estéban'ı bana New York'u anlatmaya ikna etmiştim. Sara Columbia'daki tıp fakültesine gitmeyi düşünüyordu ve büyükbabam ona izin vermememi istiyordu.

"Neden istemediğini söylemezsen, ben de ona izin vermediğimi söyleyemem."

"Orası bizim için güzel bir yer değil."

"Sen orada yaşamayalı seksen yıl olmuştur. Abuelita'yla senin tanıdığınız herkes şimdiye kadar ölmüştür."

"Seksen beş yıl oldu. Ve onlar beni hatırlamayacaklardır. Ama annem ve ben New York'u hatırlıyoruz," dedi, alnını kırıştırarak. "Biliyorsun, babam ben küçükken öldü."

"Sekiz yaşındaymışsın, Abuelita anlatmıştı. Ölüm sebebi de gripmiş."

"Adına İspanyol gribi diyorlardı. Genç bir dul ve oğlu için her şey kötüye gitmeye başlamıştı. O günden sonra okula gidemedim." Uzun uzun iç çekti büyükbabam. Derin bir nefes aldı ve geri bıraktı.

"Ama annem çok güçlü bir kadındı. İkimiz dışımda aileden kurtulan kimse olmadı. Ve çok çalıştı. Eski bir evimiz vardı, odalarını insanlara kiraladı. En çok da diğer İspanyollara. Aralarından biri doktordu. Doktor Muñoz."

Her zamanki rahatsız edici fısıltısı çok daha yumuşak, etkileyici bir sese dönüştü. "Ona her zaman yemeklerini götürürdüm, ne zaman bir malzemeye, şimdi bizim de kullandığımız ilaçlardan herhangi birine ihtiyacı olsa onun için alırdım. Bana karşı her zaman çok kibardı ve tıpkı yeni bir baba gibi iyiydi. Ama annem..." Ağzı tiksintiyle büküldü. "Annem onun yaptığı işin dine aykırı olduğunu söylerdi. Bir süre sonra onu ziyaret etmeme hiç izin vermemeye başladı. Kimse onunla bir daha eskisi gibi ilgilenmedi. Bizim bugün söylediğimiz ilahilerden birini öğrenmeye fırsat bulamadan, genç yaşında öldü. Halbuki ömrünü uzatabilirlerdi.

"Doktor Muñoz öldüğü zaman notlarından birkaçını ve bazı kitaplarını çaldım. Onun çalışmaları, bu ailenin sonsuz yaşamımızın temelini oluşturdu."

Uyuşmuş parmaklarımı, eldivenlerimin içinde oynattım. Bu hikâyeyi daha önce hiç duymamıştım. "Bu yine de Sara'nın neden Columbia'ya gitmemesi gerektiğini açıklamıyor."

"*Bisabuelita* akıcı bir İngilizceyle konuşuyordu."

"Efendim?"

"Ağır bir aksanı vardı ama konuşması akıcıydı. Ama Doktor Muñoz evimizde öldükten sonra konuşmayı tamamen bıraktı. Şok yüzündendi."

Ellerimi, ellerinin içinde tuttu. Parmaklarımızın arasındaki eldivene rağmen buz kesmiş ellerinin soğukluğunu hissedebiliyordum. "Bir daha asla New York'a dönemeyecek olmamızın sebebi o, bu onu öldürür."

Sara'ya başvurusunu Kolombiya'ya postalayacağımı söylemiştim ama bunun yerine çöpe attım. O zamandan beri pişmanlık duyuyorum, sadece onu aldattığımdan değil, aynı zamanda arkasındaki nedenden dolayı.

Kartımdaki tazminat parası Kasım ayında suyunu çekti ve tahmin ettiğim üzere başka bir iş bulamamıştım. İtiraf etmeliyim ki çok seçiciydim. Gevezelerle dolu bir yerde çalışmak istemiyordum ve işyerim evime çok uzak olmamalıydı. Abuelita kelimeleri çok kötü telaffuz ediyordu ve konuşmaları takip etmekte zorlanıyordu. Parmakları yorgunluktan bitkin düşene kadar takı çantasının kadifesiyle oynuyordu.

Yıllardır kör ve saçsız olduğu için emin olmak zor ama sanırım işe yarayan şey, boyanın içindeki kurşundu.

Mevsim geçişini kolaylaştırmak ve kokuyu tatlandırmak için Abuelita'nın kremine biraz da aselbent ekledim. Kremi dikkatli ve saygılı bir şekilde cildine sürdü. Eğilemediği için, bacak ve ayaklarına sürmesine de ben yardım ettim.

Eldivenle bile olsa ellerimin ona dokunuşunu tanıyordu. Abuelita ve ben, büyükbabam Estéban'la hiçbir zaman olamadığım kadar yakındık. Sonsuza dek yaşama isteğine sebep olan her neydiyse, bizde ondan yoktu.

"*Tu regalo,*" diye fısıldadı. *Hediyen.*

İşsizliğim bitmişti ve emeklilik yaşımın gelmesine henüz yıllar vardı, birine verebileceğim tek şey bu olacak gibiydi.

Şükran Günü'nden hemen sonra, postanede yeniden Debbie'ye rastladım. Her zaman her konuda çok başarılı olan Debbie, Noel paketlerini postalıyordu. Bir şey söyleyecekmiş gibi döndü, ama sonra ağzını kapatıp öteki tarafa yöneldi. Harika göründüğümü söyleyemezdi çünkü hiç de öyle bir halim yoktu. Bir deri bir kemik kalmıştım ve aşırı solgundum.

Umurumda değildi. Dünyadan bir bağımın daha kopmuş olması beni rahatlattı.

Abuelita 23 Aralık'ta öldü. Küçücük, soğuk odasında nasıl olduğunu kontrol etmek için parmak uçlarımda içeri girdim ve girdiğimde, bu dünyadan göçüp gittiği sırada ellerini tutabilmek için eldivenlerimi çıkardım. Nefes almıyordu ve elleri çoktan buz kesmişti ama –uykuda olduğundan daha fazla– rahatlamış görünüyordu, aselbent ve mir kokularının ardından kötü bir koku havayı doldurmuştu.

Bir daha Noel arifesi geçiremeyeceği için üzgündüm. On yıllardır pazar ayinlerine katılmamış olsa da her zaman radyodan gece yarısı ayinlerini dinlerdi. İlahileri çok severdi.

"*Vaya con dios,*" diye fısıldadım. Yıllar sonra ilk defa onu yanağından öpmeye cesaret edebildim. Dokusu yumuşacıktı ve çok ama çok soğuktu.

Abuelita'nın ölümünden hemen sonra, eski ahırın dışında kar fırtınasında zorlukla yürüdüm. Orayı depo olarak kullanıyorduk çoğunlukla ama orası aynı zamanda kamyonumuzun ve karavanımız garajıydı. Bir yandan evin ışıklarına bakıyor, bir yandan kamyonu ısıtmaya çalışıyordum. Kimse uyanık değildi.

Karda dikkatlice, kışları Phoenix'te yaşayan –kendi deyimiyle– çiftçi bir beyefendinin arazisine doğru kırsaldan uzaklaşarak kamyonu sürdüm. Daha sonra ön cam yavaşça karlarla kaplanırken, pencerelerin sağlam olduğundan emin oldum, ısıtıcıyı açtım ve dumanların içinde huzur içinde nefes aldım.

Aselbent, mir ve yaşlı kadının kokusuna uyandım.

Abuelita gitmişti ve ben onun yatağındaydım. Mücevher kesesi şifonyerin üzerinde duruyordu ve sanki içinde gerçekten mücevher varmış gibi katlanmıştı. Sara eski yerimde oturuyordu, yatağın yanındaki sandalyede. "Tekrar hoş geldin, anneciğim," dedi. Tükenmiş görünüyordu. "Yeni yıl için tam zamanında geldin."

Konuşmayı denesem de ancak bir fısıltı çıkartabildim. "Ne..."

"Kendine gerçekten zarar verdin." Sara, gözlerindeki yaşlarla sert bir bakış attı. "Bana söyleyemez miydin anne? Senin için daha güvenli bir şey bulabilirdim. Seni bir gün boyunca morgda tuttular. Sana da Rosa Teyze gibi otopsi yapacaklar, bir daha iyileşemeyeceksin diye çok endişelendim."

"Abuelita nerede?"

"Öldü. Bunu biliyordun, değil mi? Yanından ayrılmamışsındır." Sara'nın gözyaşları yüzünden süzülüyordu. "Defnedece-

ğimizi söyleyerek seni eve getirdik ve bir süre önce Gaspar'ın ahırın orada kazdığı mezara onu gömdük. Kimsenin o mezarı açıp, cesedi çıkarmamasını umuyoruz ama biri o zahmete girerse, belki de mezardakinin sen olduğunu düşünür."

"Ölmek istiyordum," diye mırıldandım. "Gerçekten ölmek."

"İzin vermeyeceğim anne," dedi Sara. Elimi tuttu. Fakat sıcaklığını değil, yalnızca elimin üzerinde oluşturduğu baskıyı hissedebildim. "Ben tüm kalbimle bir Herrero'yum ve biz annelerimizin üzerine titreriz."

Önümüzdeki beş gün boyunca ihtiyacımız olan her şeyi karavana ve kamyona doldurduk. Beni yolculuk için derin dondurucunun içine oturtmuşlardı.

Gaspar Amca "Rahat mısın?" diye sordu. "Altına koyman için bir battaniye getirebilirim. Nasılsa sıcaklık yaymıyorsun."

"İyiyim." Dedim. "Gerçekten hiçbir şey hissetmiyorum." Neredeyse gece yarısı olmuştu ve sıcaklık çoktan düşmeye başlamıştı. Aylardan sonra ilk defa, üzerimde parka, ellerimde eldiven olmadan dışarıdaydım.

Gaspar amcam başını salladı. Sara'nın kalan eşyaları paketlediği eve doğru baktı. Büyükbaba Estéban, dondurucu ve karavan için buhar emme sistemlerini test ediyordu. Amonyak kokusunu alabiliyordum.

Gaspar içeri eğildi. "Bunu neden yaptığını biliyorum," diye fısıldadı. "Ben de aynısını yapabilirdim, eğer babam ölüyor olsaydı ya da ölmek isteseydi. Ama onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

Büyükbaba Estéban kendi kendine şarkı söylüyordu. Sesi çatlak ve kısıktı ama şarkıyı çıkartabilmiştim, 'Şarkın Üç Kralı'.

"Başka yerlerde de akrabaların var," diye cevap verdim. "Omaha. St Paul. Hatta belki de New York'ta bile vardır. Ya da istersen, yepyeni bir yere gidebilirsin."

Kafasını salladı. "Sizinle Portland'a geliyorum. Babam böyle istiyor. Ve o nereye giderse, ben de onunla gelirim."

"Yönümüz batı, ilerliyoruz işte böyle..." Büyükbaba Estéban şarkısına devam ediyordu.

"Aynı fikirde olmak zorunda değilim," dedi Gaspar. "Ne olursak olalım, her zaman ailemle birlikte kalacağım."

Dondurucunun kapağını yavaşça kapattı. Büyükbaba Estéban'a yardım ettiği sırada ayağının tökezlediğini duydum. Karavanın her yanı soğuk olacaktı. Büyükbaba Estéban'ın ölüm belgesi olmadığı için arabayı o kullanıyordu.

"Ne olursak olalım," diye mırıldandım kendi kendime.

"Kral ve Tanrı ve Adak," büyükbaba Estéban şarkısına hâlâ devam ediyordu, sesini soğutucunun duvarlarından zorlukta duyabiliyordum.

Karavanın motorunun çalıştığını duydum, amonyak kokusu yeniden burnuma geldi. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Nefes almadan aselbent ve mir yağı kokusunu içime çektim: karıştırdığım bu esanslar kendi soğuk mezar taşlarımızın kokusuydu.

SEKİZ SANİYE

PANDORA HOPE

HİÇ ŞEYTANLA POKER oynadın mı? Oyunu sekiz saniyeliğine, yalnızca sekiz saniyeliğine devam ettirirsen, o piçi yeneceğini ve bir gün için tanrı olacağını bilerek?

İşte rodeo benim için tam da böyle bir şey.

Lula beni terk etmeden önce, bin kiloluk tepinen bir aygırın üzerinde sekiz saniye oturmak için kafadan hasta olman lazım demişti. Bundan başka şeyler de söylemişti, insanın içine işleyen şeylerdi hepsi ama ben tek kelime etmeden dayandım. Arenada katlanmayı öğrendim, acı artık hissedilmez oluncaya dek katlanmayı.

Lula'nın motel odasının kapısından bana, anne olmaya hakkım olmadığını haykırdığını hatırlıyorum. Ne zaman arenaya çıksam kendimi inciteceğimi biliyormuş. Tek soru, *ne kadar kötü* incindiğimmiş. Belki morarmış bir bacak, belki de kırık bir boyun. Lula'nın artık buna dayanamayacağını söyleyişini hatırlıyorum, tek dileği orada, kumların üzerinde bir an önce ölmem ve tüm bunların bitmesiymiş. Kartları karanın Şeytan olduğunu ona bir türlü anlatamadım. Hayatın tüm bunlara katlanmayla, dünya tüm gücüyle üzerine gelirken sekiz tam saniye boyunca hayata tutunmayla alakalı olduğunu ve bu şekilde hayatta kalmayı başardığını da anlatamadım. Ya da başaramadığını.

Onunla olan ilişkimde her zaman dürüst oldum ve en sonunda söyledim "Evet, haklısın Lula. Asla bir anne olmamalıydım."

Lula bir kazaydı. Mount Isa'da, tuvaletin bile doğru düzgün çalışmadığı, çarşaflarının kırmızı tozdan ince bir tabakayla kaplı olduğu motel odalarından birinde meydana gelen bir kaza. O gün Şeytanı yenmiştim. Ödül 650 dolardı –Mount Isa o gün bile, Avustralya'da en çok kazandıran rodeoydu– ve bu ödül daha önce hiç, bir kadın tarafından kazanılmamıştı. Melbourne'den gelen, oldukça yakışıklı bir turist vardı, sırt çantasını alıp Queensland Taşralarını gezmeye gelmişti. Eh, Şeytanı alt edince insana bir delilik gelir, sanki tüm dünya adını haykırıyor gibi hissedersin, ben de böylece o solgun tenli çocuğu motele götürdüm ve dokuz ay sonra da Lula doğdu.

Lula on altısına geldiğinde çekip gitti. Canım tahmin ettiğimden çok daha fazla yanmıştı. Fakat hep söylemişimdir, insanlar istedikleri hayatı yaşamalı, eğer Lula benimle kalmak istemiyorsa bu onun bileceği iş. Gittikten sonra ne aradı ne sordu, nerede yaşadığını bile bilmiyordum. Rodeo palyaçosu ve büyük olasılıkla tek arkadaşım olan Laurie, anne olmak istemediğimi Lula'ya anlatmamın bir hata olduğunu söyledi. Bunu duymak bir çocuğun kalbini kırabilirmiş. Ama ben, her şeyin olduğu gibi anlatılması gerektiğine inanmışımdır, üstelik bir palyaço çocuklar hakkında ne bilebilir ki? Anca onları güldürmekten anlar.

Az önce, kapımın altından atılmış incecik kâğıt parçasına baktım ve Laurie'ye dönüp, "Lula yeni bir anne bulmuş sanırım."

Noonamah arenasını çevreleyen bariyerlerin üzerinde oturuyorduk. O gün çok kötü düşmüştüm. Tüm bunlar için fazla mı yaşlandım diye düşündüm ve muhtemelen çok yakında, tıpkı Lula'nın istediği gibi, bu kumda bir daha kalkmamak üzere yatacağımı aklımdan geçirdim. Laurie'nin palyaço makyajı çizgiler halinde yüzünden akmıştı, yağmura yakalanmış bir tabloyu andırıyordu. Kovboyları aygırların, boğaların ve öküzlerin altından kurtarmaya yardım ettiği şovda, çok ağır çalışıyordu.

Elimdeki ufak kâğıt parçasına baktı. Üzerinde keçilerin otladığı cennet yeşili çayır, arka planda yıkık dökük bir kalenin olduğu bulanık fotoğrafta, "Ulu Ana'nın Tapınağı" yazıyordu. Kuzey Bölgelerde, hatta muhtemelen Avustralya'nın hiçbir yerinde, böyle bir çayır yoktu.

"Ne demek yeni anne ya?" diye sordu Lauire.

Fotoğrafın arkasına karalanmış yazıyı gösterdim. Hızlıca yazılmış, zar zor seçilen tek bir kelime vardı: "Anne."

"Oha," dedi Laurie. "Oha. Bunun ondan geldiğine emin misin?"

Omzumu silktim. "Başka kim olabilir ki? Motel odamın kapısının altından atılmıştı."

Laurie, çizgili palyaço pantolonundan pis bir bez çıkarttı. Yüzündeki boyayı silmek yerine, mendile öylece baktı, derin düşüncelere dalmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Bak ne diyeceğim Sam, kanyonun öbür tarafında bu isimde bir tarikat var. Bir süredir de oradalar. Çoğu insan Satanist gibi bir şey olduklarını düşünüyor. O tarafta yürüyüşe çıkan birkaç turist ortadan kaybolmuştu daha geçen yıl. Tarikattan insanlar bazen kasabaya inip böyle broşürler dağıtarak kendilerine yeni üyeler bulmaya çalışıyorlarmış."

"Bana bir avuç keçi çobanı gibi göründüler," dedim. İnsanların lafı dolandırmasından nefret ederim. Tam bir zaman kaybı. Yüzündeki gergin ifadeden anladığım kadarıyla, hasta bir köpeğin daireler çizerek gezinmesi gibi, o da konunun etrafında dolanıp duracaktı belli ki. Cevap verdim, "Tamam. Yani Lula'nın başının belada olduğunu düşünüyorsun. Eh, artık koca insan oldu ve istediği keçilerle uğraşmaksa, bu onu ilgilendirir."

Laurie, kemiğinin neden elinden alındığını anlamamış bir çoban köpeği gibi kafasını salladı. Yumuşak başlı bir insandı ve bu, Kuzey Bölgesinde hele ki rodeo turnelerinde çalışan biri için olumsuz bir özellikti.

"Aborijinler o kanyona Hasta Yer der," diyerek devam etti. "Yalnızca bu tarikat yüzünden de değil. O civarlardaki mağaralardan çıkan bir çeşit zehir var. Yerel gazetede de yer almıştı. Radyoaktif gaz mıymış neymiş. Uranyum birikmesi varmış; birkaç bin bomba yapmaya yetecek kadar olduğunu söylüyorlar. Orada yaşamak, insanı ciddi şekilde hasta edebilir. Hayvan yetiştirmek için de, insanların yaşaması için de aptalca bir yer."

"Bu tarikattakiler bir avuç embesil demek ki," dedim.

"Belki de üyelerine bu tehlikeden bahsetmiyorlardır Sam. Bunlar garip insanlar. Şovdan sonra buralarda takılırlarken görmüştüm onları, turistlerle konuşuyorlardı. Onlar, nasıl desem, biraz acayip görünüyorlardı. Galiba aralarında çokça akraba evliliği yapıyorlar. Ya da belki de radyasyondandır. Ama kesinlikle normal insana benzemiyorlar."

Homurdandım. "Yani Lula, o tarikattan kaçıp kurtulmak yerine, tanıtım broşürlerini kapımın altından mı attı? Çok mantıklı gerçekten."

"Belki de bunlar, ayrılmana izin vermeyen türden bir tarikattır," dedi Laurie ve tüm konuşma boyunca asıl söylemek istediğinin bu olduğundan emindim.

"Belki," dedim. Barikattan aşağı zıpladım. İnsanlar, iyisiyle kötüsüyle, hayatlarını istedikleri gibi yaşama hakkına sahiptir. İşleri açmaza sokan insanlara, açmaza giren boğanın nefretinden daha fazla nefret besliyorum.

Laurie de beni takip edip beceriksizce atlamaya çalışarak, "Onu orada bırakamazsın Sam! Ya ayrılmak istiyorsa da izin vermiyorlarsa? Öz kızının radyasyondan zehirlenmesini mi istiyorsun, hatta kim bilir... Ne bileyim, Şeytana falan kurban mı edilsin yani?"

Kendimi, buna gülmekten alıkoyamadım. Laurie yıllardır, rodeodan ayrılıp Lula ile birlikte mutlu aile oyunu oynamamı

ister ama bu seferki, en gülünç olan denemesiydi. Dönüp ona doğru baktım. "Şeytana kurban edilmek mi? Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi hikâyen."

"Yani, ne yapacaksın Sam? Ne yapacaksın?" Sesinde beni son derece rahatsız eden o mızmızlanmayı duyabiliyordum. Hiç hesapta yokken tepemin tasını attırmıştı.

"Tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" diye mırıldandım omzumun üzerinden. "Üstümü başımı temizleyeceğim, ardından bara gidip birkaç bira içeceğim. Sonra belki, gider ve şu keçilere bir göz atarım."

Turist patikasının sona erdiği Bunyip gölüne gelene kadar at sırtında bir saat geçmişti. Çalılıklar, kaplan yılanları ve kırmızı toprağın ötesinde görülmeye değer hiçbir şey yoktu buradan sonra. Kanyona ulaşmak için, gölün sonrasında iki saat daha ilerlemek gerekiyordu ama hem yerliler hem de turistler, taşranın daha da ilerisine geçmeme konusunda uyarılıyordu. Aborijinler için tam anlamıyla kutsal bir yer sayılmasa da, kanyonun beyazlar için yasak bölge olduğuna dair sessiz bir anlaşma vardı. Oradan Hasta Yer diye bahsettiklerini ilk kez duyuyor değildim elbet. Kabilenin önde gelenleri, o taşlardan yayılan her neyse, bir çeşit hastalığa ve deformasyona sebep olduğunu muhtemelen yüzyıllardır biliyorlardı. Orada bir tür kötülük vardı; adına ister ruh densin, ister uranyum, bir önemi yok.

Laurie, Tanrıdan bile yaşlı Blimp'e biniyordu, bu yüzden yavaş ilerliyorduk. Gölge dörtnala gitmek istiyordu; baldırlarımın arasında kasılan kaslarını hissedebiliyordum. Laurie çok yakınımıza sokulduğunda başını çevirip Blimp'i dişliyordu.

Blimp o kadar yavaş ve sırtı o kadar genişti ki, Laurie hayvanın tepesinde sanki koltuğa kurulur gibi oturup dizginleri gevşek bırakarak tarikatın broşürüne bakıyordu. Sanki piyangoyu kazanmış gibi ıslık çalıyordu, bu da beni çileden çıkarıyordu. Ne düşündüğünü biliyordum: anne kızın yeniden bir araya geldiğini, eteğim belimde kahvaltı için krep hazırladığımı, Lula'nın üniversiteye gittiğini ve döndüğünde akşam yemeği hazırladığını hayal ediyordu. Bana rodeo için artık yaşlandığımı asla doğrudan söylememişti ama kaleye her tırmanışımda, gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

Kısa süre sonra, üzerimizde ince bir şerit halinde uzanan gökyüzünden başka bir şeyin görünmediği, her iki taraftaki kumtaşından kayalarla kaplı dik bir yamaçtan aşağı inmeye başladık. Çölün ortasında ilerlerken göğün mavisi öylesine sahte görünüyordu ki tıpkı çizgi filmlerdekileri andırıyordu. Turist broşürlerinde çok hoş görünse de gerçekte gözleri acıtan bir parlaklıktaydı. Yolküçük bir kamyona anca yetecek kadar genişti; kumtaşında zikzak çizen tekerlek izlerini görebiliyordum. Tarikattakiler muhtemelen erzak almak ve broşürlerini dağıtmak için kasabaya bu yoldan gidip geliyordu.

"Şunu dinle Sam," dedi Laurie. "Bu broşürde, bir uzaylı ırkının yeryüzünü ele geçirmek için geleceği ve kurtuluşun tek yolunun Ulu Ana'ya ibadet etmek olduğu yazıyor. O, sürünün dişi çobanıymış. Adı da Shub... eee, Shub-Niggurath'mış."

Homurdanarak, "Görünüşe göre Lula aradığı anneyi bulmuş," dedim.

Laurie onaylamadığını belli eden bir ses çıkardı. "O kıza karşı hep çok serttin. Gitti çünkü *senin* bunu istediğini düşündü. Çünkü onun zayıf olduğunu düşünüyordun. Herkes aygırlara binemez Sam, hatta çoğu insan bunu yapmak istemez bile."

Onu kıracağımı bilerek, "Belki de palyaçolara bu yüzden ihtiyaç vardır. Dünya zaten sert bir yer. Ve hayatta kalmak için sen daha sert olmalısın. İşler hep böyledir."

"Peki, o zaman burada ne yapıyoruz?"

Bunu yanıtlamaya gerek dahi görmedim. Zaten cevap da beklediği yoktu. Rodeoda çalıştığım yirmi yıl boyunca beni iyice tanımıştı. *Neden buradayız?* gibi soruları yanıtlamakta iyi olmadığımı biliyordu. İstediğini almıştı nasılsa ama en azından bu konuda çenesini kapalı tutabileceğini umuyordum.

Bir süre sessizce ilerledik. Sonra Laurie ıslıkla kırık dökük nağmeler çalmaya başladı ve Blimp'i iyice yanıma yanaştırdı. Yavaşça, "İzlendiğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, son üç kilometredir izleniyoruz. Kör bir köpek bile anlardı o kadarını."

Gölge'yi kumtaşı kayalardan birine doğru hızla sürdüm ve kirli, beyaz elbiseler içinde bir siluet, bir başka devasa kayanın ardında, saklanmak için aniden kendini yere attı. Tepesi garip denecek biçimde düz, tamamen tıraş edilmiş ve alın çıkıklığı taş balkonu andıracak kadar büyük bir kafanın görüntüsü kısa bir süre belirip kayboldu. Sanırım gözleri de vardı ama tam çıkartamadım. Daha önce, nükleer felaketzedelerin fotoğraflarını görmüştüm, radyasyonun bir insana neler yapabileceğini, ne türlü şekil bozukluklarına yol açabileceğini biliyordum. Ama bu adamda kesinlikle farklı bir şey vardı, insanın tüylerini diken diken edecek türden bir garipliğe sahipti. Ve Gölge de bir şeylerin yolunda gitmediğini seziyordu. Çok gergindi, gözleri yuvarlanıyor, kayalardan uzaklaşmak istiyordu. Yolun her iki yanında saklanmış en az yirmi kişi daha olduğunu tahmin ediyordum.

"Belki onlara katılmak için geldiğimizi düşünürler," dedi Laurie umutla. Beyaz bayrak sallar gibi, elindeki broşürü havaya kaldırdı.

"Ne yeşil çayır görüyorum, ne de keçileri!" dedim yüksek sesle. 'Keçi' kelimesi, kötü bir rap şarkısı gibi koyağın duvarlarından yankılandı. "Hey! Ulu Ana'yı görmek için buradayız!"

Sesimin pek de saygılı bir tonu olduğunu söyleyemem ama oraya yeni üye almaya bu denli meraklı olmalarına karşın, ortaya çıkıp merhaba demeye hiç de hevesli değillerdi.

"Bence azarlar gibi konuşman onları gerginleştirdi," diye fısıldadı Laurie.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Katlayıp eyere astığım kamçıyı yerinden çıkarttım ve en yakınımdaki kaya parçası üzerine vurdum.

Kanyonun duvarları, beyaz elbiseli izleyicilerin tırmanışıyla canlandı, hepsi de daha yüksek yerlere çıkıyordu. Duvarlara tırmandıkları sırada çeviklikleri ve aynı zamanda ürkeklikleriyle maymunları andırıyorlardı.

"Elma dersem çık, armut dersem çıkma!" diye bağırdım, kamçımı bir kez daha şaklatırken.

"Sam!" diye ciyakladı Laurie, "Tahrik etme..."

Yol sola doğru keskin bir dönüş yapıyor ve aniden geniş bir çember şeklinde son buluyordu. Kumtaşından devasa duvarlar neredeyse otuz metre boyunca yükseliyordu, üzerlerinde yüzlerce delik vardı. Mağaralar...

Bu yer arı kovanını andırıyordu ama insanlar tarafından yapılmış bir arı kovanı. Yüzlerce insan mağaraların girişlerinde sessizce oturmuş, açlık denilebilecek bir sabırla bizi izliyorlardı. Hepsinin üzerinde aynı beyaz elbiseden vardı. Çoğu normal görünmesine rağmen bazılarının kafatası yassı, alınları çıkıktı, tıpkı kamçımı şaklatarak huzurunu kaçırdığım adamınki gibi. Bu insanların tuhaf hareketsizliğinde korkutucu bir şey vardı, hiç kırpmadıkları gözlerinin ardında bekleyen şiddetli bir gerilim vardı.

"Şuraya baksana," dedi Laurie nefes nefese. "Burası tıpkı şeye benziyor... arenaya. Kemiklerden meydana gelen bir arena. Yukarıda da koltuklarında oturan seyirciler var."

Derin bir nefes aldım. Gölge, kaçmak ister gibi dizginlerini çekiyordu. Onu suçlayamazdım. Yerler güneşin altında rengi solmuş kemiklerle ve kafataslarıyla doluydu, binlercesiyle. Ne oldukları zar zor anlaşılsa da çoğunluğu keçilere ait olan kafatası kemiklerini seçebiliyordum. Ama azımsanamayacak sayıda insan kafatası da vardı. Gölge'nin huzursuz hareketleriyle beraber, toynaklarının altındaki kemikler eziliyor, yalnızca sesimin yumuşak tınısı sayesinde ilerlemeye devam edebiliyordu.

"Anne!"

Lula'nın seslenmesiyle bakışlarımı o yöne çevirene dek, duvarların gölgesine park edilmiş eski püskü kamyonu fark etmemiştim. Tıpkı diğerleri gibi beyaz elbiseler içinde, tam karşımda duruyordu. Hayatımda gördüğüm en korkunç keçinin boynuna bir ip geçirmiş, kamyonun arkasına itelemeye çalışıyordu.

"Selam evlat!" Sanki Darwin'de bir sokakta karşılaşmışız gibi selamladım. "Nasıl gidiyor? Sürüye bir göz atmaya geldim, belki bir iki tane keçi alırım."

Bu söylediğime korkunç, tiz bir sesle kahkaha attı.

Laurie, Blimp'i tekmeliyor ve Gölge'ye yakınlaştırmaya çalışıyordu. Ama Blimp, gerisin geri gitmediği sürece hareket edecek gibi değildi.

"Sen iyi misin Lula?" dedi. "Seni eve götürmeye geldik, tabii istediğin buysa. Burada, bu insanlarla kalmana hiç gerek yok. Hem zaten buranın yetkilisi kim? Şu Ulu Ana dedikleri kişi nerede?"

Laurie boşboğazlık etmişti yine, tek istediğim çenesini kapalı tutmasıydı. Onu yanımda getirmek kötü bir fikirdi. Dalgalar halinde etrafa yaydığı panik çok öteden bile seziliyordu. Burada yaşayan şey her neyse onun paniğiyle iyice güçlenecekti.

"Aborijinler bu mağaralara boşuna Hasta Yer demiyor, Lula!" Laurie, arenaya açılan çıkmazın girişinden sesleniyordu. "Bu mağaralarda radyasyon var Lula, sana zarar verebilir. Hastalanmadan önce bizimle dönmen lazım."

Lula, söylediklerini duymak istemiyormuş gibi başını salladı ve ipe asılmaya devam etti. "Burada yapacak işlerim var," dedi ve arkasını döndü. "Ulu Ana beni seviyor. Bana bir iş verdi. Annenin keçi kızıyım. Birilerinin keçilerle ilgilenmesi gerekiyor." Ardından yutkundu ve garip bir ses çıkardı. Gülüyor muydu yoksa ağlıyor muydu, emin olamadım.

"Eh, Ulu Ana'nın kendine yeni bir keçi kız bulması gerekecek." Ayaklarımla yanlarına vurarak, Gölge'yi Lula'ya doğru sürdüm. Gölge güçlü ve büyük bir hayvandı ve ikimizi birden Noonamah'a kolaylıkla geri götürebilirdi. Ama titredi, dizginlerine karşı koydu.

Sanki herkes Gölge'nin bu tepkisini bekliyormuş gibi, mağaralardan tekdüze bir sesle, ilahi söylemeye başladılar. Yüzlerce gürleyen ses, çıkmazın duvarlarında gürlüyor, insanı deliliğin sınırlarına itiyordu. "*Iä! Shub-Niggurath, Iä! Shub-Niggurath, Iä! Shub-Niggurath.*"

Lula ağlamaya başladı. İlahinin sesinden duyamıyordum ama kasılan yüzünü ve sarsılan vücudunu görebiliyordum.

Gölge'yi daha önce hiçbir hayvanı tekmelemediğim sertlikte tekmeledim, arı sokmuş gibi öne atıldı. Saniyeler içinde kamyonun yanına vardım. Eğilip Lula'yı kolundan yakaladım, onu tıpkı bir buzağı gibi kaldırıp eyerin üzerine attım.

"Shub-Niggurath benim annem!" Lula şimdi histerik şekilde hıçkırarak ağlıyordu. "Bedelini ödemeden gitmeme izin vermez. Beni bırakmaz. Sen çok kötü bir annesin. Shub-Niggurath beni sana vermez, bedelini ödemedikçe asla vermez. Bana çok iyi davranıyor. O çok iyi bir anne ve ben onun keçi kızıyım."

"Saçmalık," dedim hırlayarak ve eyerlere asılıp Gölge'yi, arena şeklindeki çıkmazdan gerisin geri döndürdüm.

Onu işte tam da o zaman gördüm. Zannedersem bir insandı. Herkes iki başlı doğan bebekleri duymuştur, bu da neden onlardan olmasın? *Radyasyon zehirlenmesi,* diye kendi kendime tekrar ettim. *Hepsi bu.* Uranyumun sebep olduğu bir mutasyon. Tarikat on yıllardır burada yaşamış, burada üremişti. Buradan ne tür canavarların peydahlanacağını kim bilebilir ki?

"*Iä! Shub-Niggurath! Iä! Shub-Niggurath!*" İlahinin notalarına bir sevinç hakim olmuştu şimdi. Sanki biri işaret vermiş gibi insanlar arı kovanını andıran mağaralarının çıkışlarında, bir sağa sola salınmaya başladılar.

Shub-Niggurath dedikleri yaratık, tozun içinde kırık bir oyuncak yere serilmiş Laurie'nin önünde dikiliyordu. Baygın mıydı yoksa ölü mü, emin olamıyordum. Hiç kıpırdamıyordu ama boynunun büküldüğü açı midemi rahatsız etti. Rodeo arenasında, binicilerin boynunun böyle döndüğüne birkaç defa tanık olmuştum.

Shub-Niggurath, sol kolunu Blimp'in boynuna doladı, hayvanı kapana kıstırmıştı. Kolunu atın boynuna bu şekilde dolayabilecek kadar akıl almaz büyüklükte ve güçteydi. Blimp bir yavru kedi gibi karşı koymaya çalışmıştı ama nafile.

İki başlı doğan insanlar vardı. Fazladan kol ve bacaklarla doğanlar da. Bu neden mümkün olmasın? *Elbette mümkün!* diye haykırdı zihnim. *Her şey mümkün olabilir!*

Dimdik ayakta duruyordu, boyu neredeyse iki metreydi. Vücudunun üst yarısı bir kadının bedenine aitti ama altı, muazzam büyüklükte bir keçinin kalçalarına ve bacaklarına sahipti. Ve kafası... sarı, çizgi şeklindeki göz bebekleri, bir keçinin, boğa kadar büyük kafasından etrafı izliyordu. Bu gözlerde vahşi bir zeka vardı; yabani bir keyif, histerik bir

eğlence. Göz göze gelmemizi bekledi ve Blimp'in boynunu yavaşça kıstırdı.

Kafamı çevirdim, başımı Lula'nın mis kokulu saçlarına gömdüm. Blimp'in ciyaklamasının, dinlemesi de unutması kadar imkansız, farklı bir sese dönüşümünü duydum. Yemin edebilirim ki daha önce böylesi korkunç bir ses duymamıştım ve ardından Shub-Niggurath'ın boynunu sıkmasıyla zavallı hayvandan acı çığlıklar yükseldi. Kemiklerin kırıldığını duyabiliyordum; Blimp'in boynu bir tavuğunki kadar kolay kırılmıştı. Sonrasında korkunç bir sessizlik çöktü. Belki de ilahileri durmuştu ya da o berbat çığlık öylesine aniden kesilmişti ki, tüm sesleri yutmuştu. Lula'nın saçlarının arasından fısıldadım. "Bedeli ne Lula? Shub-Niggurath ne istiyor?"

Lula sessizce ağlıyordu, ellerini Gölge'nin yelesine sımsıkı bağlamıştı ve parmakları bembeyazdı.

"Ulu Ana senden yalnızca en sevdiğin şeyi ister. Sekiz saniye, anne. Uğruna yaşadığın o kıymetli sekiz saniye, yaşamındaki en kıymetli şey. İstediği bu. Bedeli bu." Lula başını çevirdi ve bana baktı, gözlerinde için için yanan, cesaretimi kıran bir şey vardı. Belki kızgınlık, kafa karışıklığı ve umutsuzlukla harmanlanmış bir nefretti bu gördüğüm. Sanırım sevgi de görmüştüm derinlerde bir yerlerde ya da buna ihtiyacım olduğu için gördüğümü düşünmüştüm.

Daha önce binlerce kez yaptığım gibi, Gölge'nin sırtından kaydım, eyere bağladığım kamçıyı kaptım ve dizginleri Lula'nın kaskatı kesilmiş ellerine zorla tutuşturdum.

Bunu son defa yapıyorum, son defa görüyorum ve son defa elimi sürüyorum diye düşünemezsiniz. Bir kovboy, Şeytanın sırtına tırmandığı sırada canavarın öfkesinin yaydığı sıcaklığı çizmelerinin içinden bile hissederken böyle şeylere asla kafa yormaz. Kendine söyleyebileceğin tek bir şey vardır: *Sekiz sa-*

niye. Tek ihtiyacın olan budur. Sekiz saniye hayvanın üzerinde kal ve kazan.

"Sen git kızım. Gölge yolu biliyor." Sesim oldukça sakin, her şey yolundaymış gibi çıkıyordu. Gölge'nin ipeksi yelesini sıvazladım. Parmaklarımın arasından akan bu yele, hayatın kendisi kadar güzeldi.

"Anne?" Sesi aniden, kötü bir rüyadan uyanmış küçük bir kızınki gibi bitkin gelmeye başladı.

"Git kızım. Çık buradan. Şunu bilmeni istiyorum... Ben... olduğum kişiyi bir türlü değiştiremedim." Bu sanırım bir çeşit açıklama veya bu şekilde doğmuş olduğum için bir özürdü; tabii böyle bir şey mümkünse eğer.

Lula cevap veremeden Gölge'nin kıç tarafına elimde vurdum ve arenanın dışına doğru, adeta bir mermi gibi fırladı. Lula'ya bakmadım. Lula... *kızım*. Bu kelime o kadar farklı geldi ki, sanki hiç bilemeyeceğim bir hayatın, ucundan tadına bakmak gibiydi. Belki yumuşamaya başlamıştım, artık duygularım bana hükmediyordu. Ama Lula'ya bakamayacağımı biliyordum, sonrasında beni arenanın diğer ucunda bekleyen canavara doğru yürümeye cesaretim kalmayabilirdi.

Gölge çıkmazın dışına doğru dörtnala giderken, Shub-Niggurath başını çevirdi ve bir feryat koyuverdi. Sesi ne kadar insan-dışı olsa da, birini kaybetmenin acısını duyabiliyordum. Kısa ve korku dolu birkaç saniye boyunca yaratığın Lula'nın peşinden gideceği hissine kapıldım, bu yüzden kırbacımı gök gürültüsüne benzer bir sesle havada şaklattım. Bu, riske atabileceğim bir ihtimal değildi.

Shub-Niggurath, çirkin siluetini oluşturan her bir kıvrımda hazırda bekleyen şiddetiyle bana döndü, müritlerinin ilahileri iyice zıvanadan çıkmış dudaklarından kan koyuluğunda dökülüyordu; bu bir zafer şarkısıydı.

Umarım arenada tüm alan bana aitmiş gibi yürümeyi başarabilmişimdir. Gözlerimi yaratığın keçi gözlerinden bir an olsun kaçırmamayı başardığımı biliyorum. O gözlere bakmak, alev alev yanan bir fırının içine bakmaktan farksızdır. Ama kovboylar kendi ölümlerine giderken bile başları dik yürür.

Hiç şeytanla poker oynadın mı? Oyunu sekiz saniyeliğine, yalnızca sekiz saniyeliğine devam ettirirsen, o piçi yeneceğini ve bir gün için tanrı olacağını bilerek?

Ben oynadım. Bunu çok az kişi diyebilir ama ben oynadım. Fakat er ya da geç, kazanan elin Şeytana karıldığı bir gün elbet gelir. Bir efsaneye göre, eğer ki bir kovboyun zamanı dolmuşsa, hayvanın gözlerinin içine baktığı anda bunu anlarmış. Bir daha kalkmamak üzere yere düşeceği günü bilirmiş. Bugün benim günümdü. Shub-Niggurath'ın gözlerinde sonumu görmüştüm.

Ama sekiz saniye, iyi bir atın üzerindeki dörtnala giden kızı cehennemden çıkarmaya yeter. Ve bu da benim için yeterince iyi sayılır.

JUNO'NUN GÖZÜ

EUGENIE MORA

BALMUMUYLA MÜHÜRLENMİŞ ve kargacık burgacık bir yazıyla kaleme alınmış generalin mektubu, *onu öldürmeden önce hızlıca gelin* diye emrediyordu.

Romalı elitlerin abartılı dilinde bunun anlamı *karım emirlerimi yerine getirmiyor* demekti ama efendim bu çağrıyı dikkate alma konusunda ısrarcıydı.

Sert ve yer yer buz parçalarına dönüşen yağmur yolculuğumuzda bizi karşıladı. Doktorun hapşırmasında, muhtemelen sırtımın dönük olduğu bir anda şiddete dökeceği ancak o saniyeye dek sessizlikle içinde saklayacağı öfkesinin duydum.

"Yolun bu olduğunu söylemiştin," dedi, suçlayıcı bir tonla.

Romalı aksanının ses uyumu, bana yağmura yenik düşmüş Kaledonya'nın kokusunu hatırlatıyordu. "Yol bu. Kaleyi göremiyor musunuz?"

Doktor elini alnında siper etti ve gözlerini kısarak karanlık geceye baktı. "Hiçbir şey göremiyorum."

İşaret ettim. "Meşe ağaçlarının olduğu yer. Ağaçların nasıl da sıra oluşturduğunu görüyor musunuz?"

Yüz mil güneyde taş sütunlar, toprağın içinden adeta dağ gibi yükseliyordu. Tahta çatıların altında geceyi aydınlatmaya uğraşan meşaleler yanıyordu, bu aynı zamanda hem bir işaret hem de bir uyarıydı. Buradaysa hiçbir ışık yoktu. İmparator Severus, Roma'nın otoritesini Britanya'nın kuzeyine kadar ta-

şıyan, çalıların bürüdüğü bu duvara ismini vermişti fakat surlarda zafer emaresine pek rastlanmıyordu.

Kaleye sessizce yaklaştık. Engatius kimse tarafından, hele ki köle bir kız çocuğu tarafından fark edilmeyi hiç mi hiç arzulamıyordu. İnsan elinden çıkma ilk yapıyı gördüğü an –tahtadan derme çatma, sarhoş ayyaşlar gibi birbirlerine yaslanmış bir sıra ev– atını hafifçe dürttü ve ileri doğru atıldı. Beyaz atının yanlarından, içleri şarap ve yiyecekle dolu heybeler sarkıyordu.

Günlerin uzun ve eğlencenin bol olduğu sıcak yaz aylarında buraya bir garnizon kurulmuştu. Şimdi bahar gelmişti ve söylenebilecek en doğru şey, lejyonerlerin köyü boşaltmayı bitirmediği gibi ahırları da birkaç zayıf tahta ile kapatmaktan başka bir şey yapmadığıydı. Ambarın etrafı alelade bir avuç taşla çevrilmişti ve çatısı yoktu.

Çalıların bürüdüğü duvara bakan iki adet gözetleme kulesi ve aralarındaki *praetorium* olmasaydı varış noktamızın yanlış olduğunu düşünebilirdim.

Engatius bir su birikintisinin üstünde attan indi. Engatius'un beni satın aldığı Calleva'da, yollar taş döşelidir ve en fakir evlerin bile girişlerinde gölge için brandalar vardır. Bir uşak bizi durdurmadan herhangi bir evin kapısına varmamız bile çok zor olurdu.

Buradaysa, en ufak bir hayat belirtisini rastlayana dek, Doktor'un tahta kapıyı üç defa çalması gerekmişti.

"Kimsin?" Bir askerin silueti boşlukta belirdi. Üniforması eski püsküydü. Bronz zırhı koyu parçalarla yamanmıştı ve yün tuniğinin kolları lime lime haldeydi. Engatius'un tepesinde yükselse de, kılıcın kabzasını tutan el korkuyla dolu bir askerin eliydi.

Kuzeyin hangi tehlikelerinin, yetişkin bir adama böyle bir dehşet yaşatabileceğini merak ettim.

"Marcus Engatius, doktor ve generalinizin bir arkadaşı. O... burada değil mi?"

Atlardan biri kişnedi.

Askerin bakışı bana kenetlendi. Romalıların halkıma yönelik duygularında, aşağılama ağır basıyordu ancak Pikt soyundan olduğu aşikâr bir kadını atalarının yerleşkesine getirenin ne olduğunu idrak edememiş olacaklar ki, lejyonerin gözlerinde şaşkınlığa rastladım.

Engatius "İçeri girebilir miyiz?" diye sordu yalvaran bir sesle, titriyordu. "Günlerdir yağmur altında at sürüyoruz."

Bu, askerin bana olan ilgisini sonlandırdı. Doktoru içeriye buyur edip beni ahıra yönlendirdi.

Kapı sıkıca kapandıktan sonra, atları bu müstakil villanın etrafından yürütüp küçük bir kulübenin arkasında heybelerinden kurtardım. Bir parça kalas, kafalarını yağmurun büyük bir kısmından koruyordu. Birkaç parça nemli çimen de onları beslemek için yeterliydi.

Hayvanların yakında olmasını istedim. Bu sert ve saldırgan geceyle ilgili bir şeyler beni hem kaygılandırıyor hem de heyecanlandırıyordu. Küçük bir çocuk olduğum günlerden beri, Kuzey İskoçya'ya hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Çam ağaçlarının ve fundaların kokusunu alabiliyordum.

Villanın içindeyse farklı bir koku hakimdi: yozlaşma ve ölüm kokusu.

Calleva'da mutfaklara, hamamlara ve yatak odalarına girip çıkan onlarca kölenin varlığına alışmıştım. Burada olmadıklarını görmek kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Avludaki dört askeri fark ettim ve gözlerinin eşit ihtiyatla beni incelediğini hissettim.

Tam efendimi nerede bulabileceğimi sorma cesaretini kendimde bulduğumda, sessizlik içindeki villadan Engatius'un sesi yankılandı.

"Seonag, sana ihtiyacım var!"

Üzerime bir rahatlama yayıldı. Oymalı çalışma masaları ve pamuklu tabureler ile dolu *tablinum* boyunca, doktorun kendine has sesini takip ettim. Ardındaki avluya, kumtaşı sütunlarının gölgeleri şeritler halinde düşüyordu ancak balıkların bulunduğu gölet sadece karanlığı yansıtıyordu. Hafifçe ışıldayan havuzdaysa zayıf bir hareketlenme sezdim.

Heybeleri sırtlanmış olduğum için döşeli yolda adeta sarhoş gibi, sallanarak yürüyordum ve ağırlıkların verdiği ivmeyle, izin alamaya fırsat bulamadan yatak odasının kapısından geçiverdim.

Sert bir ses "Dur orada," diye fırçaladı.

Göğüs kafesime doğru aldığım sert bir tokat, yolumda tekrar hizaya girmemi sağladı. Tokadın sahibi Romalının yaralı yüzünde, kahverengi gözleri parlıyordu.

Engatius "Geçmesine izin ver general," diye ısrar etti. "Onda iksirlerim var. Karının amonyak tuzuna ihtiyacı var. Uzun zamandır mı hasta?"

"Her gece, ondan beri..." Romalı kendine geldi. "Evet, uzun zamandır. Gece yarısında kendinden geçiyor."

Beni unuttuğunu fark ettiğim anda generalin etrafından dolanarak efendime ilaçlarını götürdüm.

Yatak odasının geniş bir girişi ve kubbeli bir tavanı vardı. Girişteki toplanmış yatak, generalin eşine yardımcı olan bir kölenin varlığını işaret ediyordu. Şu anda o köleden eser yoktu. Evin hanımı yatakta yatıyor, kapalı gözkapaklarının ardındaki gözleri fıldır fıldır hareket ediyordu.

Doktor bana sertçe "Amonyak tuzu çözeltisi," dedi.

Çantaları karıştırdım, parmaklarıma limon bitkisi tozu, şaraba yatırılmış gül yaprakları, defne kurusu, afyon çekirdekleri

ve akrep ısırığını geçirmeye yarayan anason değdi ve evet, sonunda mavi şişedeki sıvı amonyak tuzu.

Marcus onu elimden çekip aldı ve karışımın tıpasını açtı. Bir kısmını generalin karısına verecekti, sıvıyı içine çekebilsin diye kadının başını yukarı kaldırdı.

Burun delikleri genişledi.

General boğazını temizledi. "Bana geceleri, soğuk terler içinde uyandığını söylediler. Tabii bazen, her zaman değil."

Heyecanımı bastıramadan "Kimler?" diye sordum.

Generalin kaşlarının arasındaki çizgiler daha da derinleşti. "Köleler."

"Sizi terk mi ettiler?"

Kollarını geniş göğsünün üzerinde birleştirdi. "Bunun konuyla alakası var mı?"

Engatius gergin bir sesle "Sanırım kendine geliyor," diye haber verdi.

Gerçekten de generalin karısı gözlerini açık tutma çabasıyla kırpıştırdı. Uğursuz kömür karası bakışları önce beni buldu ardından da kocasını.

"Ben bir doktorum leydim," dedi Engatius. "General Antonius tarafından gönderildim."

"Onlara söyledin mi?"

General öfkeyle soludu. "Saçmalamayı keser misin? Hayır, elbette söylemedim. Doktor sana yol için bir şeyler verecek. Sabahın ilk ışıklarında yola çıkacağız."

"*At üstünde mi*?" diye düşündüm. *Yine*? Üzerime yorgunluk çökmüştü fakat bu hisse karşı koymam gerektiğini çok iyi biliyordum. Sağlığı yerinde –ve galiba kocasıyla arası biraz açık– gibi görünen bir kadını iyileştirmek için uzun bir yoldan gelmiştik.

Eski kehanetlere inanmakta hata etmiştim. Bu ormanlardaki ruhlar kanı bozuklara iyi davranmıyordu.

Efendim iç çekti ve başını eğdi. "Bana sizi neyin rahatsız ettiğini söyleyebilir misiniz leydim?"

"İsmim," dedi generalin karısı, "Iunia Gratiana." Kendini yatakta doğrulmaya zorladı, solgun bacaklarını beyaz geceliğinin altında topladı.

General ileri atıldı, "Iuno Sospita!" dişlerini sıkmıştı. "İçinde ne tür bir şeytan yaşıyorsa, doktor onu dışarı çıkartacak."

Kafasında tere bulanan yumuşak saçları, farklı yönlere dağılmıştı, gözlerinin altıysa torbalarla kaplıydı. Gratiana bir kraliçenin zarafetiyle çenesini kaldırdı. "Peki, ya çıkartamazsa?"

"O zaman ben yaparım!"

Ürktüm, Romalıların tehdit konusundaki iştahlarına oldukça alışkındım.

Karı koca arasındaki bitmek bilmeyen gerginlik, aniden öten bir borunun sesiyle bölündü.

Engatius mucizevi bir ilaç aramak için durduğu yerden kafasını kaldırıp baktı. "O da ne?"

General "Barbarlar," dedi nefretle. "Onu yol için hazırla!" Arkasını dönüp bizden ayrıldığında ağzı öfkeyle bükülmüştü.

Gratiana "Kocam seninle bir arkadaşı gibi konuşuyor," diye gözlemledi.

"Ah, Calleva'da aynı öğretmenin öğrencileri olma şansına sahiptik." Engatius kapıya doğru ürkek bir bakış attı. Daha önce hiç bir savaşta bulunmamıştı, Hadrian Duvarı'ndan bile pek uzaklaşmamıştı. Buruşuk yüzüne saf bir korku yerleşti.

Gratiana kahkahayla karışık bir nefes verdi, yatağına tekrar yerleşti. "Şans! Burası yıllardır şansın ne olduğunu bilmiyor."

"Çok fazla mı saldırı altında kaldınız?"

"Kabileler bizi taciz ediyor. İneklerimizi ve atlarımızı çalıyorlar."

Engatius, bir kadeh şarabın içine ufak şişelerdeki toniklerden birini olduğu gibi boşaltmamı işaret verdi. "İnsanların kaçtığını görüyorum. Siz ve garnizondan başka kimse..."

"Evet, beş kişi ve benim boyun eğmeyen kocam."

Gratiana başını yastığına çevirdi. Gözlerinde sarı bir alevle beni izlemeye devam ettiğine dair içimde rahatsız edici bir his vardı.

Ona baktığımda, bakışlarının tavana odaklandığını fark ettim.

"Kocam fark ettiğiniz üzere, meşe ormanında bir mücadeleyi yönetti. İki yüz kişiyi kaybettik ama o döndü. *Ben* onu kurtardım... ve o da karşılığında bana bunu yapıyor." Dirseklerinin üzerinde dikleşti. "Doğduğunda oğlumu reddetti. O kadar küçük, kırılgan bir candı ki. Onu kucağına koydum ve '*Gözleri benimkilerle aynı değil,*' dedi. Şimdi oğlumuz ormanın ruhlarıyla birlikte uyuyor ve kocam savaşları yönetiyor ve *ben gitmek istemiyorum*!"

Odadaki ihtişamlı ocağın havaya yaydığı sıcak ışıltıya rağmen titredim.

Engatius, közleri söndürmek için yanmış biberiye tomarına üfledi. Keskin koku, odayı bir tütsü gibi sardı. "Arındırmak için," diye açıkladı.

Generalin karısını tam olarak dinlemiyordu fakat ben kulak kesilmiştim. Merak beni ele geçirmişti.

"Onu nasıl kurtardınız?"

Gratiana'nın bakışları benimkilerle buluştu. "Ormanla bir anlaşma yaptım. Kocamın hayatı karşılığında sonsuz minnettarlığımız... sanki bu onun açlığını dindirebilirmiş gibi!" Boğuk bir kahkaha attı. "*Sen* iblislere inanıyorsun, değil mi?"

Efendim "O ahmağın tekidir," diye alay etti. "En basit bir hurafeyle aklı çelinebilir."

"Eğer sana sabahı göremeyeceğini söylersem, bu da bir hurafe sayılır mı *Doktor*?"

Marcus az kalsın biberiyeyi düşürüyordu. "Elbette, o barbarlar bu duvarları geçemezler..." Bu villa Roma'yı temsil ediyordu ve Roma ebediydi.

Gratiana "Korkman gereken barbarlar değil," diye bizi bilgilendirdi. Elimde tuttuğum kadehi umursamaz bir şekilde elimden kaptı ve içindekileri tek bir yudumda içti.

Bu küçük hareket bile onu çok yormuş gibiydi, kendini yatağa geri atarken kan kızılı damlalar yatak örtüsüne sıçradı. Yatak bir anlığına kederli bir şekilde gıcırdadı.

Alıştığım küçümsenmeyi aradım ama bulamadım. Borunun sesiyle savaş başlamıştı, dışarıdan gelen tüm sesler villanın duvarlarına rastgele atılan oklar gibi geri sekiyordu.

"Bu tonik değildi," diye mırıldandım, üzgün bir ifadeyle.

Engatius umursamaz bir şekilde elini salladı. "Zihnini açması için uyutucu bir ilaç. Kendine gelmiş bir şekilde uyanacak." Generalin karısını bu garip uykusundan, başka bir doğal olmayan uykuya dalması için uyandırmıştı.

Gratiana'nın akli melekeleri bana göre tamamen yerindeyken ama tek önemli olan Doktor'un kararıydı. Yatak odasından bir kedi gibi sessizce çıkarak onu işiyle baş başa bıraktım.

Yağmur damlaları yere çarpıyordu ancak sağanak yağışın tıngırtısı, savaşçıların canavarımsı ulumalarını bastıramıyordu. Göğsüm kabarmıştı.

Onların çığlıklarını hatırlıyordum, mücadelelerinin müziğini de. Evimdeydim.

En yakındaki kapıyı bulup koşarak onlara katılma ve iblislerle meşe ormanında kaybolma telaşındayken, derime aniden saplanan olta iğnelerini hissettim. Hamama doğru adım attım.

Villanın çatısından aşağı bir şey yuvarlandı. Kafam karışmıştı ama bunun bir asker olduğunu anladım. Ayağımın dibindeki döşemelere çarpmasıyla birlikte kafatası parçalandı, miğferi açelyalara doğru yuvarlandı.

Tökezledim, tüylerim diken diken olmuştu. Bir adım daha atamadan, omzumdan biri yakaladı.

"Ne cüretle beni generalin karşısında küçük düşürürsün? Seni kırbaçlatmam gerekiyor..." Doktor'un bakışları aşağıya yöneldi, beni geçti ve bahçedeki ölü bedene kilitlendi. "Yüce tanrılar..."

Ürkütücü bir ses "Yüce Roma," dedi. General ışığa doğru adım atıp omuzlarını öne çıkarttı, arenaya çıkmaya hazır bir boğayı andırıyordu.

Plaka zırhının nefes aldırmayan ağırlığı altında olmasa, savaştan çıktığını tahmin bile edemezdim.

"Ve bu adam bir korkaktı."

"Düştü," diye karşı çıktım.

"Atladı. Kuzey, adamları korkularıyla tanıştırır."

Markus kendine çeki düzen verdi. "Ama... savaş ne oldu?"

"Kazanıldı."

"Bu kadar çabuk mu?"

General Antonius'un dudaklarında cani bir gülümseme belirdi. "Parazitler bu eve yaklaşmaya cüret edemeyecekler. Karımın dediğine göre buralar kutsanmış. Bu arada, karım..."

"O... şey sabah yola çıkmaya hazır olacak. Uyguladığım iksir yardımcı olacak." Konuştuğu sırada Doktor'un sesi çok feci halde titriyordu. Bakışlarını cesetten henüz uzaklaştırabilmişti.

General bunu fark edince iki adamını ölen kardeşleriyle ilgilenmesi için görevlendirdi.

"Güzel. O zaman bitişikteki yatak odasına yerleşin ve dinlenin. Sabahın ilk ışıklarında yola çıkacağız."

Efendimin, benim halkımdan kaç kişinin öldüğünü, kaçının yerleşke dışındaki alanlarda yaralı yattığını sormasını bekledim ama sormadı.

Buradan uzaklaşmak için can atıyor gibiydi, o halde neden geldik diye düşünmeden edemedim.

O gece Engatius, etrafımızdaki huzursuzluğa karşın yatağında huzur dolu bir şekilde horluyordu.

Göğsünün düzenli bir şekilde inip kalkması beni öfkeyle doldurmuştu. Doktor, kendini Morpheus'un kollarına bıraktığında, gelen giden var mı diye gözetlemek üzere görevlendirilmiştim. Efendime bu göreve uygun olmadığımı veya her gölgede yerimden sıçradığımı söyleyemezdim.

Avlunun ortasındaki çeşmenin ağzına bir karga konduğunda kafamı korkuyla duvara çarptım.

Vurduğum yeri ovarak acının devam etmesini sağladım ve etrafa kulak kabartmaya başladım.

Gratiana'nın sözleri, bir mağaradaki uluma yankısı gibi kafamda yankılanıyordu. Ona inanmış mıydım? O sarı gözleri, çocukluğumdaki efsanelerden biliyordum ve burada, kötü hava ve savaşan barbarlar haricinde bir şeylerin daha harekette olduğu hissini üzerimden atamıyordum.

Bir hareket hışırtısı duydum. Yumruklarımı yatağa gömdüm ve ağırlığımı dengeledim. Askerlerin arasında rahatsızdım ancak zaten çok az sayıda oldukları için kaçsam bile nöbetlerini bırakıp beni aramaya kalkacaklarını sanmıyordum.

Döşemeli taşların üzerinde, tüm umutlarımı suya düşüren bir adamın gölgesi belirdi.

Sırtımı duvara dayadım, kan şakaklarıma basınç yapıyordu ve Engatius'un evden uzaklaşırken taşımama izin verdiği tek silah olan kısa hançerimi çektim.

Bana saldırması ya da tecavüz etmesi için beklediğim bir saat –veya bir saniye– boyunca, masum olmamın, Romalının dokunulmazlığı karşısında hiçbir önemi olmayacağını düşündüm. Avluya doğru bir bakış atmak için kalan son cesaretimi toplamam zaman aldı.

Göz atmamla beraber bir siluet gördüm. Uzaklaşıyor, yürümekten çok süzülüyordu, havada bir kılıç tutuyordu.

Avludaki asker, benimle aynı ürpermeyi yaşamış gibiydi. Gözlerini kısarak sütunların arasındaki gölgelere baktı, bu ürpertinin kaynağını bulduğunda ise yüzüne onu tanıdığına dair bir ifade oturdu.

"Ah, sizsiniz..."

Siluet kılıcını çekti, kararlı ve pürüzsüz bir şekilde savurdu.

Ağzımı elimle kapatarak sessiz bir çığlık attım.

Kılıçlar öldürürdü. Köyümün saldırıya uğradığı günden beri bunu bilirim. Ancak onların hünerlerini görmemem üstünden yıllar geçmişti. Gözlerimi kaçırmadım. Askerin boğazından fışkıran kan, boyalı döşemelerin üstünü kapladı ve üniformasının üstünde süzüldü. Yaşamı sökülüp alınmıştı, çiğ et ve yarılmış deriden oluşan, neredeyse kafasız bir alaşımdı sadece, çenesinden dışarı fırlayan kemik ışıldıyordu.

Siluet askerin başında bir anlığına dikildi, bakışlarında aleni bir açlık vardı. Hiçbir engel olmadan görebildiğim halde yüzünü seçemiyordum. Bir insan değildi. Olamazdı. Ancak izler-

ken, insan dizlerinin üzerinde çömeldiğini ve uzun parmaklı elleriyle askerin yüzüne uzandığını fark ettim.

Midem bulandı.

Ay ışığı altında pelte beyazı gözleri ışıldadı, mermer gibi parlıyorlardı. Gratiana'nın afyon etkisiyle saçma sapan konuşmaları, bana mantıklı gelmeye başlamıştı.

Gözleri benimkilerle aynı değil, dedi.

Baktığım sırada, kılıç ustası ilk önce bir gözü sonra da öbürünü ağzına götürdü, her ikisini de üzüm yermiş gibi ısırdı. Ardından memnuniyetle ayağa kalktı ve adımlarını evin önüne doğru yöneltti.

Korkuyla donup kaldım ama hareket etmem gerektiğini biliyordum; şimdi ve hızlıca, yaratık geri dönmeden önce. Titreyen dizlerimin üstünde durdum, kısacık mesafede yarı tökezleyip yarı sürünerek Doktor'un yatağına ulaştım.

"Efendim. *Efendim*, uyanın..."

Uykusunda bir şeyler mırıldandı ve titreyen elime vurdu.

Ertesi gün bu saygısızlığımdan dolayı pişman olacağımı biliyordum fakat o anda onu uyandırmak daha önemli görünüyordu. Titreyen parmaklarımla burnunu çimdikledim, annemin biz küçükken kardeşlerime yaptığı gibi.

Gözlerini kırpıştırarak açtı. "Ne..."

"Gitmeliyiz," diye fısıldadım. "Şimdi. General..."

Dudaklarımdan başka bir kelime çıkamadan, villa ani ve tiz bir çığlıkla doldu. Bu bir keder çığlığıydı. *Başka bir muhafız daha öldü*, diye düşündüm, Doktor'un koluna ulaştım.

Beni sarstı. "Ne, saldırı altında mıyız?"

"Hayır, hayır... bir iblis." Bu konuda düşünmeye vakit bulamamıştım ancak kalbimin derinliklerinde doğru olduğunu biliyordum.

Askerin gözleri ile beslenen yaratık bu dünyaya ait değildi. Gratiana bizi uyarmaya çalışmıştı. Doktor'un çantasını topladığım sırada generalin karısını düşünmemeye çalıştım, kendimi cerrahi aletleri ve bitkisel iksirleri düşünmeye zorladım. Kaçtığımızda bu villaya geri dönmeyecektik, ne Gratiana ne de bir başkası için.

Bu tür hikâyeleri çok iyi bilirdim.

Engatius "Hayır değil; iblis diye bir şey yoktur," diye ısrar etti.

Villada ikinci bir çığlık yankılandı. Efendime endişeli bir bakış attım. Bu kadar bilgili bir adam, nasıl böyle kalın kafalı olabiliyordu?

"Onu kendi gözlerimle gördüm!"

"O zaman generali bulmalıyız." Bir anda ayağa kalktı, yaşından beklenmeyecek bir hızla hareket ediyordu.

"Zamanımız yok!"

Doktor, "O benim arkadaşım," diye cevap verdi. Yakasına yapıştığım elimden tek hamleyle kurtuldu, kükremeyi andıran sesiyle ve elini havaya kaldırarak üzerime yürüdü.

Tokat yüzümün yanında patladı. Sıcaklık boynuma ve köprücük kemiğime yayıldı, göğüs kafesimin derinliklerine pençelerini sapladı.

"O artık ölü bir adam!" diyebildim dişlerimin arasından.

Ama çok geçti. Doktor, Gratiana'nın yatak odasına açılan kapıya döndü, odalarımızı ayıran boncuklu perde, adeta bir rüzgâr çanı gibi ses çıkarıyordu.

Efendimin ve benim, ortak nefretimiz dışında pek benzer özelliğimiz olduğu söylenemezdi ama Roma'nın koruması olmadan bu sadece Pikt bir kölenin kaçışından ibaret olurdu ve Roma'nın buralardaki hükmü oldukça güçlüydü.

Küfrettim ve onu kapıya kadar takip ettim.

"Bu saçmalık," diye söylendim, sağır kulakların bile duyabileceği bir şikâyetti.

Generalin yatak odasına sadece üç metre kala, Engatius taş kesildi. Onunla eski arkadaşı arasında, Gratiana'nın işlemeli yatağı duruyordu. Bir kılıcın ucu kadına doğru yöneltilmişti.

Engatius tereddüt ederek "General," dedi. "Antonius, ne.."

"Onları *o* öldürdü! Her birini. Tüm askerleri, tüm köylüleri..." Generalin kolu, kılıcı karısının boğazına dayamak için kıpırdadı. Kılıcın kabzasının etrafında yumrukları beyazlaşmıştı. "*Cehennem* ile bir anlaşma yaptı. O, Discordia'nın[41] vücut bulmuş hali."

"O senin karın."

"Kocacığım..." Gratiana'nın kirpiklerinden yaşlar süzülüyordu.

Hançerimin kabzasının etrafında yumruğumu sıktım. Küçüktü ama tek umudumuzdu.

"Sessizlik!" Generalin öfkesi adeta kıvılcımlar saçıyordu. "Zehirli sözlerin iki yüz can aldı! Tüm kâbuslarım, tüm cevaplanmayan sorular; hepsi senin eserin! O şeyi dünyaya getirdiğinde senin boğazını kesmeliydim! Tüm iyi Romalı lejyonerlerin anneleri, sevinin! Tanrılar beni bizzat Elysion'a buyur edecekler!"

Engatius ileri doğru bir adım attı. "Antonius, sen yaralandın mı?"

"Ne?"

"Ellerin. Sen... bu *kan* mı?"

General gözlerini kırpıştırdı, kafası karışmıştı. Gratiana'yı tutan eli gevşemişti. "Bu... bu yine oldu." Yüzünü buruşturdu,

41 Discordia: Yunan mitolojisindeki Eris'in latincesi, fitne ve fesat tanrıçası.

şiddetli sancılar çekiyormuş gibi titredi ve aniden iki büklüm oldu.

Doktor'un hizmetkarı olarak, hastaların daha önce de midelerindekileri çıkardıklarına şahit olmuştum ancak safrada hiçbir zaman yarı sindirilmiş ve yine de beyaz kumaş üzerine düştüğünde ne olduğu kolaylıkla seçilebilen insan gözleri görmemiştim.

"Antonius!"

Efendim, yataktaki safrayı görmezden gelerek, kollarını uzatarak ileri doğru atıldı. Generali görmeme engel oldu ama kılıcını görmeme değil.

Kılıç doktoru uzaklaştıramadı fakat karnının derinlerine girdi ve omurgasının boşluklarından, kumaşı delen bir iğneden farksız, gerisin geri çıktı. Sırtında kızıl çiçekler açtı.

Engatius yere çöktü, kılıç hâlâ kuşaksız tuniğinden içinden geçiyordu. Yavaşça iki büklüm oldu.

Generalin bakışları onun üzerinde süzülüyordu, ağzının etrafında kan vardı ve gözleri açıktı.

Düşünmedim. Hançerimi kaldırdım ve toplayabildiğim tüm gücümle havada savurdum.

Zırhını giymiş olsa, kısa hançerim bir çizik bile bırakmazdı. Kâbuslarından uyanıp bana doğru değil de nöbetteki Romalı muhafızlara yönelse, şu anda burada, göğsünde bu deliği açmak için bulunmayabilirdim. Fakat bana doğru gelmişti işte.

General bir kukla gibi iki büklüm oldu, öfkesi şaşkınlığa dönüyordu. O kadar da yenilmez sayılmazdı, özellikle basit bir köle –hem de kadın bir köle– onu tek bir darbede aşağı indirebilmişti ne de olsa.

Gratiana kendini kocasının cesedinden uzaklaştırdı ve yatağında kendini iki kolu üzerinde dikleştirdi. Kocasının cesedine

yaklaşma konusunda, benim Doktor'un hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmemden daha hevesli değildi.

"Sonunda bitti," dedim, boğazımda kalan son parçayı da yutkundum.

"Evet."

"Ata binebilir misin? Biz..." *Burayı terk etmeliyiz. Ne tür bir karanlık bu evde kol geziyorsa, ondan kaçmalıyız.* General ölmüştü ama onun ölümlü bedenini ele geçiren güçler hâlâ etrafımızda dolanıyordu. Onların fısıldamalarını duyabiliyordum. Gölgelerde süzülen bedenlerini hissedebiliyordum.

Korkum Romalılara özgüydü, içimde bir parça bu muazzam güç karşısında huşuya kapılmıştı.

Generalin karısının bu teklifi reddedeceğini düşünmüştüm. Daha öncesinde bu evden ayrılmak istemediğini söylemişti. Ama Gratiana başını salladı, dudakları yere serilmiş iki efendinin görüntüsünden dolayı iğrenmeyle bükülmüştü; Romalı, gururlu ve oldukça ölülerdi.

Tekrar, "Evet," dedi ve kolumu yakalamadan önce sadece bir anlığına tereddüt etti. Ona Engatius'un beyaz savaş atına binmesinde yardım ederken ıstırap içinde görünüyordu ama hüzünle ne yaptığını bilmez halde de değildi. "Nereye gideceğiz, Seonag? Ne yapmamız gerekiyor?"

"Güneye."

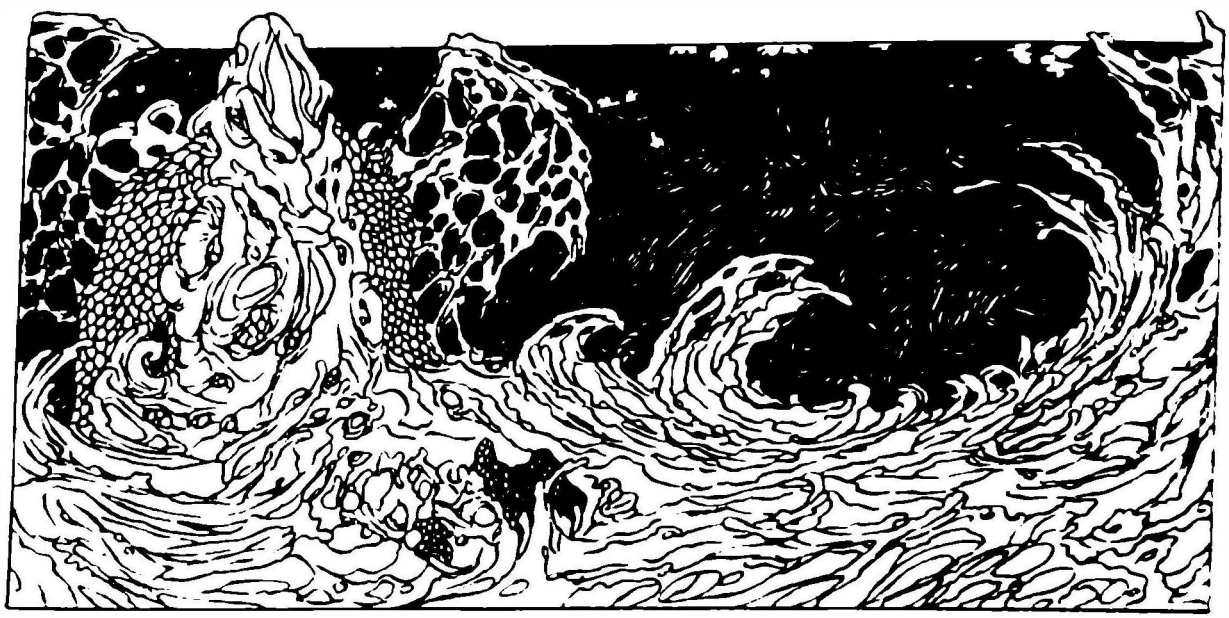
Hadrian'ın Duvarı şimdilik güzergahımız olabilirdi ve sonra, kim bilir? Calleva? Londinium? Ne yapmamız gerektiğine gelirsek; kasvetli villaya son bir bakış attım, duvarları titrek meşe ormanının karşısında eğri büğrü ve karanlık kalıyordu.

Bu ormanda kötü bir şeyler uyanmıştı, Gratiana'nın kurbanı ve öfkesiyle, kadim bir güç generali ele geçirmiş ve Roma'nın en güçlü silahını kendisine yöneltmişti.

"Hâlâ açlık duyuyor mu?" diye sordum, ellerimi atın kar beyazı yelesinde gezdiriyordum.

Iunia Gratiana hafif bir tebessümle cevap verdi.

"Güney," diye tekrar ettim. Roma'nın güneyine, çalınmış topraklar boyunca uzanan zengin imparatorluğa. Düşleri, kafatasından sökülmeye hazır gözler gibi kopartılıp alınmayı bekleyen adamlarla dolu diyarlara.

Lisa A. Grabenstetter'in eseri, "Cthulhu"

LUT GÖLÜ'NDEKİ CTHULHU

INKERI KONTRO

"BURADAN ŞU SONUCA VARABİLİRİZ." Anna sesinin artık titrememesini diledi. Bunu daha önce yüzlerce kez yapmıştı ancak yaşı ilerledikçe daha da kötüye gidiyordu. Bunun gittikçe daha kolay olacağı sanılabilir ama elleri her zamankinden daha fazla titriyor ve gerginliğini saklamak için lazer işaretçiyle hızlı ve hiddetli daireler çizmesi gerekiyordu. Daha kötüsü, beş saatlik bölük pörçük bir uykuyla duruyor ve bunun fark edildiğini biliyordu.

"Yüksek tuz yoğunluğu nedeniyle, Lut Gölü'nün az miktardaki mikroorganizmalar için bile ev sahipliği yapamayacağı düşünülüyordu. Lut Gölü'nün ortalama tuz miktarı, mevcut iklim koşulları nedeniyle artmaktadır." Lütfen iklim değişikliği deme. Anna daha önce bir doktora öğrencisinin yanlış kelime seçimi nedeniyle yaşlı bir beyefendi tarafından dillere destan bir aşağılamaya maruz kaldığını görmüştü. Moderatör kavgayı kısa kesmesi gerekirdi çünkü moruğun söyleyecek sözünün kalmadığı belliydi ve konudan sapmıştı ancak bazen moderatörler de biraz eski kafalı olabiliyorlar. Anna bu riski almayacaktı.

"Ancak, *Tuzcul Bakteriler* sınıfına ait olan ve oldukça kuvvetli görünen yeni bir tür Arkea keşfettik. Organizma, daha önce keşfedilmiş türlerle benzerlik göstermiyor, bu yüzden adını *Halofraktal Cthulhu* koyduk."

Bu ismi ilk bulduğunda, mükemmel bir fikir gibi gelmişti. Laboratuvarın büyük çoğunluğu da derhal aynı fikirde olduklarını belirtmişlerdi. Profesör büyük bir korku edebiyatı hayranıydı ve yeni bir türe *Cthulhu* adını vermekten dolayı coşku içindeydi. Organizma, Kadim Tanrılardan birinin minyatürü gibi görünüyordu, gerçi dürüst olmak gerekirse kısa ve sert dokunaçlarıyla *Cthulhu* ve Pac-man hayaletinin bir melezine daha çok benzediği söylenebilirdi. Fakat yeni keşfettiğiniz türe Pac-Man adını veremezsiniz; bu hiç de profesyonel olmazdı.

Familyasını belirlemekse işin zor kısmıydı. Minik *Cthulhu*, var olan herhangi bir kategoriye uygun görünmüyordu, bu yüzden laboratuvar ekibi, yüzey yapısını temsil edecek bir isimlendirmeye gitme kararı aldı. Anna fraktallar konusunda derinlemesine bilgi sahibi değildi ancak matematik temelli birçok bilim insanı, yaratığın tek bir varlık şeklini taklit eden birçok kümeden oluşma eğilimi karşısında hayli sevinçliydiler. Ayrıca elektron mikroskobu, bu "dokunaçların" da başka dokunaçlı oluşumlara benzer yapıların bir araya gelmesinin sonucu olduğunu göstermişti, tuz seven fraktal bir tanrı olduğunu söylemek, bu durumda hiç de yanlış olmuyordu. *Halofraktal Cthulhu.*

"Tür, çok yüksek tuz yoğunluğunda gelişmektedir. Laboratuvarımızda, yüzde elli ikinin üstünde tuz yoğunluğu ortamlarda hayatta kaldığını ve hatta üredğini gözlemledik, bu daha önce raporlanmış tüm *halofillerden* daha yüksek bir oran. Bu cinsi gözlemlemenin, Dünya'da hayatın devam edebileceği büyüleyici koşulları inceleme fırsatında bizi aydınlatacağını umuyoruz." Kısa bir teşekkür, sunumun büyük bir kısmının sona erdiği anlamına gelmekteydi. Geriye sunumun en korkutucu kısmı kalmıştı.

"Sorularınızı almaktan mutluluk duyarım."

Moderatör ayağa kalktı. Alkışlar daha kendi halinde ölmeye fırsat bulamadan havada sallanan elleri gördü. Kahretsin. Haliyle ilk olarak saldırgan sorular gelirdi. Her konferansta bundan bir tane olurdu: Kendi tekniğinin mükemmelliğiyle körleşmiş bir bilim insanı, kendi konusuyla ilgili soru sorardı; konferansın konusuyla ilgisi olup olmadığı umurunda bile değildir böylelerinin. Anna bu konferansta, küçük açılı X-ışınları saçılması hakkında çalışan adamın tam da bunlardan biri olduğunu bilecek kadar sunum görmüştü. SAXS[42] bu adamın elinde bir çekiçti ve karşına çıkan her şeyi çivi olarak görüyordu. Ayrıca, biri sana vidası olduğunu söyleme cüretini gösterirse, çekiçle kafasına vura vura onu dize getirebilirsin.

"Hayır, SAXS kısmını henüz tamamlamadık," Anna kibar bir gülümsemeyle cevap verdi. Bir gün bunun ne olduğunu öğrenecekti elbet ama şu anda pek de önemli değildi. Böylesi tipler her türlü konuyla karşınıza çıkabilirdi. "Kişisel olarak bu tekniğe aşina değilim fakat kesinlikle göz ardı etmeyeceğiz."

Hevesli bir el, odanın diğer ucunda yükseldi ancak moderatör, başka bekleyenler olduğu için bunu görmezden geldi. Anna tüm soruları büyük bir incelikle cevapladı ve saat sunumun sonunun geldiğini gösterdiğinde, moderatör tartışmaları sona erdirdi. Sinirli ele sıra gelmemişti.

Kahve molasında sinirli elin sahibi Anna'nın yanına geldi. Kırklarında bir kadındı, üstüne tam oturan bir ceket ve minik bir siyah elbise giymişti, boynunda plastik boncuklarla kaplanmış garip bir kolye vardı. Eğer sarı botlarının başladığı yerde biten fosforlu pembe taytı tüm dikkati bacaklarına çekiyor olmasay-

42 SAXS: (Small-Angle X-Ray Scattering) Küçük Açılı X-Işını Saçılması.

dı, bilim konferansında bulunması abes kaçan bir iş kadını gibi görünebilirdi. Şimdiyse sadece abes görünüyordu.

Konferanstaki çoğu kadın oldukça sıradan, hatta erkeksi şekilde giyinmişti. İstisnalar çoğunlukla program katılımcısı olmayanlardı; pastel renkli kıyafetler, inci kolyeler, altın yüzükler ve paranın alabileceği en rahat yüksek topukluları giymiş birkaç yaşlı kadın, aynı yaşlardaki erkek profesörlere eşlik ediyorlardı.

"Profesör Jacobsen," kadın kendini tanıttı. "Konuşmanızdan gerçekten keyif aldım. Bilmenizi isterim ki, Max hakkında endişelenmemelisiniz. SAXS tam bir vakit kaybı."

Anna daha cevap verme şansı bulamadan, SAXS sevdalısı Max bir anda ortaya çıkıverdi. Hareketleri soğuktu, ne kendini tanıttı ne de Anna'nın tanıtmasına vakit verdi. Profesör Jacobsen'ı önceden tanıdığı aşikârdı ve tartışma tüm gücüyle devam ediyordu. Anna kibarca başını sallıyor ancak neredeyse hiçbir kelimeyi anlamıyordu. Üçüncü bir bilim insanı onu sunumu ile ilgili tebrik etmeye geldiğindeyse, teşekkür ederek selam verdi ve konuşmadan ayrıldı.

Profesör Jacobsen Anna'yı tekrar bulduğunda, kahve molası sona eriyordu. Özür diledi ve Anna'nın kendi laboratuvarını ziyaret etmesinden çok memnun olacağını söyledi. Anna kadına teşekkür etti ve kibarca onu başından savdı. Bir hafta sonra gelen kutusunda yenilenmiş bir davet gördüğünde oldukça şaşırmıştı.

Anna, Lise Kjær Jacobsen'in laboratuvarında kendini yabancı hissetti. Çoğunluk kendi arasında Danca konuşuyordu, sohbete Anna'nın dahil olmasını istediklerinde İngilizceye dönseler

de, Anna genellikle kendini grubun dışında hissediyor, hâlâ aralarında bulunduğunu hatırlatmanın kaba olup olmayacağını düşünüyordu.

Ama Anna'nın varlığını hatırladıklarında, sıcak ve samimi davranıyorlardı. Ona işten sonra bira içmeye katılmasını teklif ettiler, burada bulunduğu ilk hafta sonunu boş geçirmeyeceğinden emin olmak için de onu turistik yerlere götürmeyi önerdiler. Kopenhag'daki birkaç haftasında iyi vakit geçirmesi ile gerçekten ilgileniyor gibi görünüyorlardı. Özellikle de genç doktor Bianca, Anna'yla vakit geçirmek istiyordu.

Bianca'nın neşeli bir kişiliği vardı ama İngilizcesi keskin Fransız aksanı ile karışıyordu, bu da cümlelerini anlamayı zorlaştırıyordu. Bir poşet cips taşıyordu ve bunu kimya analiz laboratuvarı dışında her yerde yemeye devam ediyordu. "Ee şey, tuz gibiğ. *Cthul'u* gibiğ." Güldü. Aynı zamanda Anna'nın getirdiği numunelerden etkilenmişti ve doğaüstü şeylere olan ilgisi hakkında dur durak bilmeden konuşuyordu. Anna kibarca başını sallıyordu.

Anna, Bianca'nın aksanından rahatsız olduğu zaman biraz kötü hissediyordu. Oysa kendi konuşmasından, anadilinde tonlamaların kullanılmadığı ve çocuklara da bu şekilde öğretilmediği kolayca anlaşılabiliyordu.

Profesör Jacobsen, aynı konferanstaki gibi neşeli ve garip giyinmeyi seven biriydi. Hızlı toplantılarda uçup giden tonlarca fikir ortaya atıyordu; çalışanlarının bu fikirleri kapmasını, imkansız olanları ayıklamalarını ve geri kalanların tamamını da gün içinde yapmalarını bekliyordu. Anna, *Cthulhu*'nun farklı ortamlarda büyümesini test ederek, kimya analiz laboratuvarında uzun günler boyu çalıştı.

SAXS savunucusu Max'in, Profesör Jacobsen'in yakın bir iş arkadaşı olduğunu fark etti. Her zaman konuşmalarını İngilizceye

çevirmeyi hatırlıyordu, bu da onu saldırgan kişiliğine rağmen oldukça sevilesi bir insan yapan özelliklerinden biriydi. Numuneleri görmek istediğini söylediğinde, Anna hayır demek için bir sebep olduğunu düşünmedi. "Profesör Jacobsen ne düşünür?" dedi şakasına.

"Lise'in oldukça iyi özellikleri vardır," diye cevap verdi Max göz kırparak, "ama tekniğimi anlamak bunların arasında değil. Zamanımı nasıl harcadığım onu ilgilendirmez."

Anna'nın Arkealar konusunda cesareti kırılmıştı. Ölümcül dozda tuz olduğu sürece neredeyse tüm ortamlarda yaşayabiliyor gibiydiler ve mikroskoptaki görüntü her zaman kafa karıştırıcıydı. Biyofilmin köşesi, ne kadar yakınlaştırılırsa yakınlaştırılsın aynı görünüyordu, tüm boyutlarda iç içe geçmiş bir desen halindeydi.

Yaratıklar geliştikçe, petri kabının tamamını kaplayacak şekilde, koloniler halinde kolayca büyüyebiliyorlardı. Koloninin kenarları aşınmıştı ama bir tarafı –tepesi, Anna böyle adlandırmıştı, yatay bir desenin köşesinin olması tanımı ne kadar anlamsız gelse de– yumuşaktı ve altında kuyruk benzeri bir uzantı büyüyordu.

Eğer Anna örneği mikroskoba yerleştirip görüntüyü yaklaştırırsa, köşesinde minik dokunaçları görebiliyordu. Dokunaçların köşelerine görüntüyü yaklaştırınca ise onların daha da küçük dokunaçlarla kaplı olduğu görünüyordu. Buna, mikroskobun büyütme kapasitesi sona erene kadar devam etti. Elektron mikroskobu da aynını gösteriyordu. Ölçeği görmek için ölçü barını kontrol etmek sinir bozucuydu.

"Onlar ne işe yarıyor?" diye sordu Max, cevap beklemeden.

"Bunu nasıl yapıyorlar?" diye tekrar sordu Max, neredeyse hiçbir şey ifade etmeyen grafiklerini Anna'ya göstererek. Max, fraktal yapının bu şekilde devam ederek nanometrelere kadar indiğini açıkladı.

Profesör Jacobsen sertçe "Bunu elektron mikroskobundan da görebilirdik," diye işaret etti.

Max "Bunu o değerli mikroskobundan ölçebilir misin? Bir rakama varabilir misin? Peki, ya standart sapma?" diye sert bir şekilde cevapladı ama kimse onun titizlikle hesapladığı fraktal boyutlarla ilgilenmedi. Max'ten başka kimse fraktal boyutun ne olduğunu bile bilmiyor gibiydi; Anna'yı, hakkında söyleyebileceği çok az şey olmasına ve konuşmalardaki yoğun aksan nedeniyle ne matematiği ne de önemli kelimeleri tam olarak anlayamamasına rağmen, aralıksız tartışmalarla yoran Bianca dışında.

Anna santimetrelik boyutlardaki hayalet şekilli koloniler bozup, jelin parçalarını yeni bir petri kabına koyduğunda, aynı şekli yeniden oluşturdular. O şeyi ne şekilde keserse kessin, kendini yeni bir hayalet şekline bürüyordu. "Onlağ nereğe doğru büyüyecek biliyoğ," dedi Bianca. Max, Arkeaların belirli bir yönde toplandıklarına dair bir yorun getirdi. Bundan bir makale çıkartacak gibiydi.

"Kulağa bir büyük bir şaka gibi geliyor," dedi Anna. "*H. Cthulhu* kendi suretini oluşturuyor, bunu kim yayınlar?"

"Bunu kim *yayınlamaz*? Sadece bunun neden olduğunu anlamamız gerekiyor. Biraz güven. Bu kadar depresif görünme." Max gülümsedi.

"Ben Finlandiyalıyım," diye cevapladı Anna sertçe. "Biz pek iyimserlikten yana değilizdir." Herkes güldü.

Kopenhag ziyareti kötüye gidiyordu. Anna genellikle huzursuz uyuyor ve gecenin bir yarısı soğuk terler içinde uyanıyordu. Rüyalarını hatırlamıyordu ama üzerindeki rahatsızlık hissi uyandıktan sonra neredeyse öğlene kadar devam ediyordu.

Gelişinden sonraki ilk birkaç gecede yaşadığı yorgunluğu buna bağlamış olsa da, Helsinki ile aradaki saat farkı önemsenmeyecek kadar azdı; Finlandiya saatine göre sabah beşte uyanıp, sabah uçağına yetişmek zorunda kalmıştı. İkinci haftasındaysa bu mazeretler artık geçersiz hale gelmişti.

Her sabah, kimya analiz laboratuvarında neşe dolu Bianca tarafından karşılanıyordu. Anna gerçekten Bianca'nın orada neden bu kadar çok zaman geçirdiğini bilmiyordu; doktorasını yeni almış olan birisi olarak tüm bu sıkıcı, tekrarlayan deneyleri yüksek lisans öğrencileri ve laboratuvar asistanlarına yaptırması gerekiyordu. Bianca bitmek bilmeyen bilim sohbetlerinden hoşlanıyordu, bunun yanında ilgi çekici dizilerden ve bilim temelli değişik Yeni Çağ düşüncelerinden oluşan kendi dünya görüşleri hakkında da konuşurdu. Sohbet sırasında genetikten, gerçekliği biçimlendirebilecek düşünce gücü konusuna ve tekrar genetiğe dönüş konusunda adeta bir sanatçıydı. Anna, Bianca'nın da giderek daha yorgun göründüğünü fark etti fakat gözlerinin altında oluşan koyu gölgeler, ruh halini etkilemiyor gibiydi.

Kahve molası sırasında Bianca'nın, kültürlerinin sıcaklığını kontrol etmek için aniden çekip gitmesinin ardından Max, "Ee, Bianca'yı sevdin mi?" diye sordu. Bianca'nın aniden gidişiyle, uzun uzadıya anlattığı, bir arada fazlaca zaman geçiren kişilerin kuantum bağdaşması nedeniyle birbirlerinin düşüncelerini

duyabildiğine dair hikâyesini de yarım bırakmasına neden olmuştu.

Anna tarafsız bir şekilde "İyi birisi," dedi. "Oldukça neşeli."

"Oldukça baskı alında ama iyi bir bilim insanı gördüğün gibi," dedi Max. "Ama bir fizikçi değil. Kuvvet alanları ve sapkın kuantum telepati yöntemleri hakkında anlattıklarını kulak arkası etsen iyi olur. Fakat biyolojide yaptıkları adeta büyüye benziyor, iyi ve bilimsel bir yönde tabii."

"Yani, bir fizikçi olmadan da iyi bir bilim insanı olunabileceğini mi söylüyorsun?" dedi Anna, şakayla karışık. Max gülümsedi.

"Nadir görülse de," diye cevapladı kurnaz bir ifadeyle, "fizikçi olmadan da iyi bir bilim insanı olunabileceği doğrudur. SAXS hakkında fikir sahibi olmamaksa bambaşka bir konu."

Anna kahkaha attı.

Max "Eve dönme konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Anna, "Olumlu düşünüyorum sanırım. Burada çok iyi uyuyamadım. Sanırım uzun bir tatile ihtiyacım var," diye dürüstçe cevap verdi. "Açıkçası kedimi özledim. Şu anda ona ailem bakıyor."

Kopenhag'da geçirdiği son cumartesi gününde Anna'nın uykusu tamamen kaçtı. Ellerinin titremesine neden olan gerginliğin kesin nedenini bir türlü belirleyemiyordu. Rahatsız bir uykuya daldı ama bu, sadece dakikalar sonra sıçrayarak, ter içinde, soğuktan titreyerek uyanmasına neden oldu. Kâbus gördüğünden emindi fakat hatırlayamıyordu. Korku hissi henüz geçmemişti.

Anna en sonunda vazgeçti ve üstündeki ekşi kokulu gece terini atmak için uzun, sıcak bir duş aldı. Bilmediği bir şehirde uykusu kaçtığında ne yapacağını bilmediği için işe gitmeye karar verdi. Gürültülü otobüs, bulduğu çözümün ne kadar mantıklı olduğunu doğrulamış oldu. Bu kadar yorgun halde kalabalık içinde olmayı göze alamazdı; kendini işiyle yormak en iyisiydi ve belki gelecek hafta başında bir yerleri görmeye gidecek vakit bulabilirdi.

Laboratuvar tahmin edilebileceği üzere karanlık ve boştu ama Anna, açık kapılardan birinden, kimya analiz laboratuvarına doğru süzülen bir ışık huzmesi fark etti. Merakla ışığa yöneldi ve bir su birikintisine bastı.

Anna, "*Perkele,*" diye küfretti, ardından kimsenin bunu duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. O ana kadar sessiz olan laboratuvara tiz bir uğuldama başladı, bu sesin verdiği şaşkınlıkla Fince başladığı küfrü de yarıda kesildi.

Su seviyesi laboratuvara yaklaştıkça artıyordu. Dalgalar oluşmaya başlamıştı. Anna kampüs güvenliğini aradı ve mikrobiyoloji laboratuvarında, en azından tesisatla ilgili bir sorun olduğunu söyledi.

Sesinden ne kadar sıkıldığı anlaşılan görevli "Ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu. "Gidip kontrol edebilir misiniz? Belki pazartesiye kadar bekleyebilir."

Anna, "Ayak bileğime kadar suyun içindeyim." diye sertçe cevapladı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama bekleyemeyeceğinden eminim."

Telefon operatörü, Anna gidip kontrol edene kadar hatta kalacağına söz verdi. Anna iç çekti. Ayakkabıları ve pantolonu dizine kadar ıslanmıştı bile, bu yüzden itiraz ederek bir şey kazanamazdı. Kimya analiz laboratuvarından gelen ışık titredi ve uğultu aklından geçen tüm düşünceleri bastırdı.

Laboratuvara doğru ilerlerken aklından patlayan borular, ıslanmış laboratuvar kitapları ve mahvolan deneyleri geçirdi. Fakat gördüklerine onu hazırlayabilecek hiçbir şey olamazdı. Telefon gevşek elinden düştü; su dizüstü seviyesine yükselmişti ve yükselen dalgaların tepeleri, Anna kollarını saldığında parmak uçlarına değmeye başlamıştı.

Laboratuvar su ile kaplanmıştı. Bianca, Anna'nın birkaç metre önünde duruyordu, yüzü odanın ortasına dönüktü ve elleri bir şeyi selamlıyormuş gibi havadaydı. Laboratuvar masaları devrilmişti. Odanın ortasında meydana gelen girdaptan tanıdık bir şekil yükseliyordu. Yeşil ve sarıydı, çürük organ ve sülfür kokusunun ardındaki endişe verici tuz ve biyofilm kokusunu alabiliyordu.

Anna *Cthulhu*'nun hayaleti andıran şekline bakmaya çalıştı ve gözleri kısa, sert ve güçlü dokunaçlarına takıldı. Kenarları çıkıntılarla sıralanmıştı, her biri, önünde uzanan dokunacın mükemmel birer minyatürüydü. Yaratığın uçları tüye dönüşüyordu. Anna bunun nedeninin farkına varmıştı. Her bir dokunacın kenarı mükemmel küçük *Cthulhu* şekilleriyle sıralıydı ve onların da mükemmel küçük dokunaçları vardı ve yine onların da kenarları mükemmel küçük *Cthulhu* şekilleriyle sıralıydı...

Bianca yüzünü Anna'ya döndü. Gözleri kocaman ve kan içindeydi, dudakları çığlık atıyormuş gibi donakalmıştı fakat Anna bu çığlığı duyamıyordu. Ya Bianca hiçbir ses çıkarmıyordu ya da yaratığın çıkardığı uğultu kulaklarını sağır etmişti.

Anna Bianca'yı kolundan yakalamayı denedi. "Çabuk! Kaç!" Dili ağzında ağırlaştı, ancak heceleri ağzından çıkarmayı başardı. Bianca, Anna'ya adeta onu tanımayan bir şekilde bakıyordu. Kadim Tanrıdan yayılan karanlık dalgaların verdiği korku Anna'yı neredeyse dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Girdap daha hızlı dönmeye başladı; su Bianca'nın boynuna ulaşmak üzereydi.

Anna tekrar uzandı ve Bianca'nın dirseğini yakalamayı başardı. Bianca ürkmüş görünüyordu, Anna onu çekip bu dehşetli girdaptan, imkansız hızda yükselen sudan uzağa çekmeyi denedi. Bianca dengesini kaybetti ve Anna, kadını yakaladığı gibi suyun üzerinde yüzdürerek kapıdan dışarı doğru sürükledi.

"*Apua!*" Anna nefes nefese kalmıştı, tüm İngilizce kelimeler aklından uçup gitti. "Koş! İmdat!"

Bianca dengesini yeniden kazanmak için çabaladı. Bir anlığına Anna'ya baktığında, yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. Ardından bu tebessümün yerini taşkın bir kahkaha aldı. Anna'nın elini sertçe kavradı ve odanın merkezine çekmeye başladı.

"Dur!" Anna çığlık attı. Bianca'nın parmakları çelikten farksızdı ve Anna'nın baş edemeyeceği bir kararlılıkla onu çekiyordu. Tutunabileceği her şeye tutunuyordu ama kaygan duvardan başka bir şey de yoktu.

Aniden her şey durdu. Tüm uğultular yok oldu. Bianca, kadını çekmeyi bıraktı ve odanın ortasındaki dehşet saçan yaratık ön dokunaçlarını havaya kaldırdı. Girdap bile durdu.

Cthulhu dokunaçlarını indirdi ve zaman yeniden başladı. Girdap yön değiştirdi, Bianca bunu beklemiyordu. Son bir beyhude çabayla sert ve dairesel bir boruya tutunmaya çalışan Anna'ya çarptı. Görüşü netleştiğinde bunun bir boru olmadığını fark etti.

Nitrojen şişesinin güvenlik zinciri daha fazla dayanamayınca şişe yere düştü. Yavaş ve rastgele yönlerde dönmeye başladı, önce dengesini tekrar toparlayacakmış gibi olduysa da ardından tepe taklak devrildi. Kapağı duvara vurdu, ağzı kırıldı ve şişe patlamanın etkisiyle karanlığın merkezine ilerledi. Işıklar bir kez daha titreşti ve tamamen söndü.

Anna kafasını suyun üstünde tutmaya çabalıyordu ama ne yöne gideceğini bilemiyordu. Girdap yüzünden savruluyordu. Bacaklarına kramp girdi, nefes alma refleksiyle savaşmaktan her yerine iğneler batıyordu.

Sonrasında yalnızca karanlık vardı.

Anna, onlarca monitöre ve seruma bağlı halde, bir hastanede gözlerini açtı. Hemşireler kibardı ve iyi İngilizce konuşuyorlardı fakat Anna en basit cümleyi kurmakta bile zorlanıyordu. Ciğerleri yanıyordu, cildi kuru ve kaskatıydı, dudakları çatlamıştı.

"Su," diye fısıldadı. Sonra da, "Bianca?" diye sordu.

Hemşireler ona su getirdi.

Anna daha sonra, kampüs güvenliğinin patlamanın ardından birkaç dakika içinde laboratuvara ulaştığını öğrendi. Nitrojen şişesi tüm odada patlayıp karşı duvara çarpmıştı. Kimse orada yaşanan dehşetten bahsetmedi. Kimse girdaptan bahsetmedi. Belki de Anna ve Bianca dışında, zaten kimse görmemişti.

Bianca kurtarılamamıştı. Kırılmış şişe ağzı, onu tam karnından vurmuştu. Görevlilerin yapabilecekleri her şeyi yapmalarına rağmen ölümcül yaralarına yenik düşmüştü.

Anna yutkundu ve tuzlu su dolu bir nefes aldı. Güvenlik görevlileri onu bilinçsiz bir şekilde, suyun içinde kusarken bulmuşlar ve kendi kusmuğunda boğulmasını önleyerek hayatını kurtarmışlardı. Hastanede ona tuz zehirlenmesiyle savaşması

için devamlı olarak su verilmişti ve bu şekilde hayatta kalmayı başarmıştı.

Profesör Jacobsen ve Max, hastanede ziyaretine geldiler. Max her zamanki gibi görünüyordu ama Profesör Jacobsen eteğinin altına siyah tayt giymiş ve hiç takı takmamıştı. Laboratuvar üyelerinden bir hediye getirmişlerdi; laboratuvar para toplayıp ona yeni bir cep telefonu almıştı. Anna bunu alırken çok rahatsız hissetti. Bu kadar az tanıdığı insanlardan almak için fazlasıyla pahalı bir hediyeydi. Telefon, suçluluk duygusunun vücut bulmuş haliydi. Polisin sorgusu ve Profesör Jacobsen'in yaptığı açıklamadan sonra öğrendi ki, herkes Bianca'nın zihinsel bir çöküntü yaşadığına, laboratuvarı yerle bir edip Anna'yı bir kova tuzlu suda boğmaya çalıştığına inanıyordu, kovalarca tuzlu suda. Ve tabii bir de borular patlamıştı. Anna, insanların nasıl olup da bu hikâyeyi inanılır bulduğunu bir türlü anlamadı. Belki de değildi.

Profesör Jacobsen sinirden çılgına dönmüştü. "Onu çok zorladım herhalde," diyordu. Anna sakince, bunun kimsenin suçu olmadığını söyledi. Söyleyebileceği başka bir şey yoktu. Bağışlanmayı hak etmeyen biri, nasıl olur da bir başkasını bağışlayabilirdi?

SAXS Max üzgün ve yorgun görünüyordu. "Bianca'ya yazık oldu," dedi. "Tabii sana da. Kendine dikkat et." Anna'ya tüm *Cthulhu* deneyinin, laboratuvarın suları altında kalıp yok olduğunu söyledi. Küçük hayalet şeklindeki kültürler orada burada, kurudukları için hızla ölürken bulunmuşlar. Şu anda laboratuvar klor ve temizlik malzemesi kokuyormuş ve daha sonra tekrar düzenlenecekmiş. Anna yaratığın geri kalanına ne olduğunu merak etti, belki gerisi de suyun altında kalıp minik parçalara ayrılmıştı. Gözleri tuvalete kenetlendi. Kapı hafif aralıktı. Ziyaretçilerine odaklanmakta zorluk çekiyordu.

Profesör Jacobsen, ellerinde hâlâ tam veri olduğunu ve yayınlanabilecek bir makale olduğunu söyleyerek Anna'yı rahatlattı, Anna'nın rahatsızlığına karşı ilgisiz gibi görünüyordu. Max defalarca, kibar bir şekilde konuyu değiştirmeyi denedi. En sonunda yavaşça dirseğine dokundu ve kaşlarını çattı. "Dur. Sadece dur. Bunun ne yeri ne de zamanı." Anna ikisine birden baktı ve bu kadar saldırgan bir bilim insanının ne ara bu derece yumuşadığını düşündü.

Ziyaretçileri gittikten sonra Anna, ağrıyan bacağının üzerine basarak kendini tuvalete gitmeye zorladı. Bir havlu aldı, kapıyı kapadı ve sıkıca rulo haline getirdiği havluyla kapı aralığını kapattı. Bu çözüm hiçbir şekilde su geçirmez değildi ve hemşirelere açıklaması kesinlikle zor olacaktı ama hiç yoktan iyiydi.

Minik *Cthulhu*ların önce gidere, oradan su arıtma tesisine ve en sonunda denize ulaşmaları fikri, Anna'yı korkuyla doldurdu. Kendi kendine H. *Cthulhu*'nun, tuz yoğunluğunun neredeyse sıfır olduğu lağım suyunda ya da Baltık Denizi'nin düşük orandaki tuzunda hayatta kalamayacağını söylüyordu. Eğer olur da o yöne giderse, ortalama tuz yoğunluğundaki Kattegatt da bile hayatta kalamazdı.

Anna eve nasıl dönebileceğini bilmiyordu. Bir daha herhangi bir laboratuvara ayak basıp basamayacağını da. Tüm o komik, zararsız *HalofilCthulhu* numunelerinin yanıp kül olması gerektiğini düşünebiliyordu sadece.

Lağımda üreyemezler deyip durdu kendi kendine, ne hafif tuzlu suda ne de deniz suyunda.

Sonrasında engin Lut Gölü'nü düşündü.

KAPATILAN BİR AKIL HASTANESİNDE BULUNAN NOTLAR, ARALIK 1961

SHARON MOCK

MAVİ ÖNLÜKLÜ ADAMIN söylediğine göre burası bir hastaneymiş ama ben işin aslını biliyorum.

Bana bir oda verdiler. Oda büyük ama içinde sadece bir yatak var. Yatak başı yok, ayaklık yok, masa yok, sandalye yok. Floresan lamba kendi kendine yanıp sönüyor. Önünde demirler olan küçük pencere o kadar yukarıda ki, görebildiğim tek şey gökyüzü. Tuvalete gitmem gerektiğinde, kapıya vurup nöbetçinin fark etmesini beklemem gerekiyor.

Mavi önlüklü adamın dediğine göre bunların hepsi benim güvenliğim içinmiş. Travma geçirmişim. Gözetim altında tutulmam lazımmış. Böylesine büyük kelimeler kullanarak gerçekleri gizleyebileceklerini zannediyorlar.

Buraya bir teslimat kamyonunun arkasında getirildim. Karşımda beni öldürmeye çalışan adam uyuyordu. Uyanıp gözlerini ve ağzını açana, ismime ve kahrolası kurtuluşuma lanetler okuyana kadar uyumaya devam etti.

Bana güvende olduğumu söylediler. Kollarının ve vücudunun, kamyonetin çelik duvarlarına sıkıca bağlı olduğunu gösterdiler.

Sorun, benimkilerin de bağlı olmasıydı.

Kalın, gri taştan duvarlar sesi yutuyor. Ama gözlerimi kapattığımda her şeyi duyabiliyorum. Ölçüsüz kahkahalar atan bir kadın var ve hademelerden sigara istiyor. Aklı seğirten, düşünceleri, yere düşüp kırılmış bir tabak omletten farksız olan adamlar var. Etrafa tuğlalar fırlatan ve bir yangın hayalleri kurup duran bir çocuk var.

Tüm bunların arasında, Bill'in sesini duyuyorum. Çok çok uzaktan geliyormuş gibi boğuk ve anlaşılmaz. İlaç etkisindeki ve öfkeli yarı uykusunda bağırıyor, beni öldürmeye çalışırken söylediği aptalca sözlerin bir kısmını tekrarlıyor.

Seni çağırıyor, diye düşünüyorum savunmasız bir anımda. *Ona gidecek misin?*

Kendime kafamın içindeki kahkahanın bana ait olduğunu telkin ediyorum. Bu, artık her halükarda doğru değil mi zaten?

Kafamda, normalde rüyaların olduğu yerde, bir geçit töreni oluyor. Parlak siyahlıklarla bezeli, maskeli bir oyuncunun dansı, küçük ışıklar ve parlak renkler. Daha net halini görmek istediğimde uçup gidiyor, sinirli adamların yüzüne dönüşüyor.

Ben çok gencim, bunlara çok yeniyim. Demek istediğinizi anlamadım. Beni affedin.

Şafak neredeyse sökecekken, Bill'in sesi kafamda gürlüyor, sonra aniden susuyor. Birisi izliyorsa diye ağlamamak için yumruğumu ağzıma tıkıyorum. Neler olduğunu biliyorum. İlaçların etkisi geçti ve Bill kendi canını aldı.

Bunu hangi yöntemle yaptı bilmiyorum ama eminim mavi önlüklü adam bana anlatacaktır.

Siz ne kadar kullanışlı bir sözcük. Her şeye tekabül edebilir. Kadın, erkek, tekil, çoğul: bunların herhangi biri, hepsi veya hiçbiri olabilir. Hitap dışında hiçbir şey ima etmez.

Bunun gibi başka bir üçüncü tekil şahıs zamiri daha olsa çok kullanışlı olurdu. Belki başka bir dilde zaten vardır. Buradan çıktığımda bu konuyu enine boyuna araştırmayı kafama koydum.

"Şahdamarını kendi tırnaklarıyla yırtmış," dedi mavi önlüklü adam. "Gırtlağını. Gırtlağındaki damarları yani. Anladın mı?"

Adam önlüğünden ibaret değil, bir ismi de var elbette. Bana bir gece önce, kurtarma görevlileri bizi buraya getirdiğinde söylemişti. Hatırlamayı kesinlikle reddediyorum.

"Bunu bilmeme gerek yoktu." Ona Bill'in sadece benim okul arkadaşım veya aynı takımda olduğum kişi değil, aynı zamanda nişanlım olduğunu hatırlattım.

"O kadar da üzülmüşe benzemiyorsun."

Buna nasıl tepki vermem gerekiyor ki? Düşüncelerimi toplamak için gözlerimi kapatma gafletine düşüyorum ve kafam, kendim dışında herkesin düşünceleriyle doluyor.

Gözlerimi açıp gerçeği söylüyorum. "Bütün bunlar... çok boğucu," diyorum. "Ve şimdi senin omzunda ağlamayı hiç istemem."

Adam sarı bir not defterine saçma bir şeyler karalıyor. "Oldukça kendine hakim." Kendiyle gurur duyuyor. "Neden bana 14'ü gecesi neler olduğunu tekrar anlatmıyorsun?"

Önceki öğlen anlattığım şeyin aynısını anlatıyorum. Müdahale edenlere anlattığımın aşağı yukarı aynısını anlatıyorum, gerçi o zaman da çok konuşasım yoktu.

O sabah, Bill'in danışmanının bir kaynaktan öğrendiği arkeolojik alanı incelemek için acilen Boston'a yola çıktık ama benimle bu kaynakların ne olduğunu asla konuşmadı. Son saniyede haber edildiği için takım, sosyoloji bölümünden görevlendirilenlerden, yani Bill ve benden ibaretti. Arkaya oturdum ve midem bulanmaya başladı, bu sırada Bill ve Dr. Davis motorun homurtusundan duyamayacağım kadar kısık seste bir şeyler tartışıyorlardı.

Adaya öğlen vardık, ormanın kenarında bir çiftçinin arazisinde kamp kurduk. Neden yolun aşağısındaki pansiyonda kalmadığımızı merak ettim ama sormadım. Mesele olsun istemedim. Bill ve ben çadırları kurarken Dr. Davis alanı keşfe çıktı.

Hava kararıyordu ve Dr. Davis hâlâ geri dönmemişti, o yüzden onu aramaya çıktık...

"İkiniz birden mi? İş arkadaşın bu fikre onay verdi mi yani?" diye sordu önlüklü adam, sanki açığımı yakalamış gibi bir tonla. Yalnızca 'evet' demekle yetindim. Aslında bu konu hakkında tartışmıştık ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Ağaçların arasında bir delik keşfettik. Kayrak kayalıklarının altında eğimli bir tünel bulduk. İçeri önce Bill girdi. Onunla gelmeme izin vermedi. Onu, karanlıkta kaybolup yalnızca fenerin ışığını görene kadar izledim.

Bağırdı. Saçmalıyordu. Dr. Davis'in öldüğünü söyledi. Başka bir şey daha söylemeye başladı. Sonra çığlık attı.

Ardından hiçbir anlamı olmayan kelimelerle konuşmaya başladı.

Tünelden bir hışımla, elinde kamp bıçağıyla çıktı. Fenerini düşürmüştü. Bir gölgeden ibaretti, elinde bıçak olan ve mantıklı tek kelime etmeyen bir gölge. Onu duydunuz. Aynılarını söylüyordu.

Kaçtım. Saklandım. Beni bulamasın diye bir kayanın arkasına saklandım. Ne diyebilirim ki? Korkmuştum. Benden daha büyüktü. Elinde bıçak vardı. Bu kargaşayı birisi duymuş olmalı. Çok uzakta olmayan evler vardı. O sizi bulduğunda ben saklanıyordum. Onu susturduğunuzda, bana bir şey olmayacağını söylediğinizde ben saklanıyordum.

Bana bir şey olmayacak. Değil mi?

"Bana her şeyi anlattığını düşünmüyorum," diye cevapladı.

"Hatırlayabildiğim her şeyi anlatıyorum." Kelimelere dökebildiğim her şeyi. Söylemeyi umursadığım her şeyi.

Anlayabileceği her şeyi.

Diğer şeyleri kendime saklıyorum. Çünkü biliyorum, mavi önlüklü adam onları önemsiz veya yanlış şekillerde önemli bulacak.

Geziye katılmayı kabul ettiğim zamanki gibi, benim deneyimime ve uzmanlığıma ihtiyaçları olduğunu düşünmüştüm. En azından ek bir çift ele ve göze. Tek görevimin sekreter olmak olduğunu anladığımdaysa çoktan yola çıkmıştık. Bill yüzüme bile bakmadı. Ve Dr. Davis'e neden kendi sınıfından bir lisans öğrencisi seçmediğini sorduğumda radyoyu açmakla yetindi.

(Şimdi anlıyorum. Zengin ailelere, çocuklarıyla ilgili hesap vermek istememişti. İkimiz de bursluyduk. Ailemizin önemi

yoktu. Madem ne bulacağını biliyordu, o zaman neden bundan sağ çıkacağını düşündü ki?)

Bana soran tek kişinin o olması dışında, Bill'le evlenmeyi neden kabul ettiğimi de hatırlamıyorum. Duyguların –veya duygusuzluğun– ortak olduğundan hep şüphelenmiştim.

Yine de olanları hak etmedi. Keşke görebilseydi. Kabul edebilseydi.

Veya bir kurşundan kıl payı kurtulmuş gibi hissettiğimi söylediğimde, birden fazla şey kast ettiğimi anlayabilseydi.

Bir psikiyatristin benimle konuşmasına izin verdiler. En azından, ben psikiyatrist olduğunu düşünüyorum. Kadın kendini Doktor olarak tanıtmadı. Belki o da benim gibidir: birisinin kız arkadaşıdır, müsait bir sekreterdir.

Bana neden burada olduğumu soruyor. Mavi önlüklü adama anlattığım hikâyenin aynısını anlatıyorum. Tek fark, daha önce anlatmadığım yerler için şimdi kendimi suçlu hissediyorum. Belki de kadını buraya yollama sebepleri budur. Belki de mavi önlüklü adam bir kadına daha ilginç şeyler anlatacağımı düşünüyordur.

Anlatmayı bitirdiğimde, "Bill... Onunla nişanlıydın ve evlenecektiniz, değil mi?" diye sordu.

Yüzük takmamıştık. Tarih belirlememiştik. Ama "Evet." diye cevap verdim.

"Çok üzgünüm."

İçimde belirli belirsiz, ağlamamın iyi geleceğini söyleyen bir his var ama pek öne çıkmıyor. Kayaların arkasında saklanıyor, korkuyor. "Teşekkür ederim," diyorum ve bunu içtenlikle dediğimi anlayıp anlamadığını merak ediyorum.

"Bana onu anlatmak ister misin?"

Evet. Ama onun diğer doktora adaylarından nasıl farklı olduğunu, Kore gazisi olduğunu, bana her zaman biraz daha farklı davrandığını, biraz daha saygılı yaklaştığını, sanki ikimizin de biraz farklı olduğumuzu anlatırken bile hep yanlış şeyler söylediğim hissini üstümden atamıyorum. Sonra kelimelerim yavaşlıyor, tekliyor ve tümden duruyor. "Ağlamam falan gerekiyor galiba."

"Bir şok geçirdin," diyerek sarı not defterine bakıyor. Defter boş. "Çok kötü bir şey yaşadın. Nasıl tepki vermen gerektiği konusunda endişelenme." Sonra kapıya bakıyor ve mavi önlüklü adamı düşündüğünü biliyorum. "En azından benim yanımda."

Ona tamamen güvenemiyorum. Kendi hikâyemi, hayallerimi anlatacak kadar değil. Yine de, onunla konuşmak bana daha iyi hissettiriyor.

Günlerimin belirli bir seyri var. Sabahları önlüklüyle, öğlenleri galiba-psikiyatrist-olan kadınla, geri kalanı odamda tek başıma geçiriyorum. Diğer hastalarla görüşmemi istemiyorlar.

Bu, onlar için iyi olmayabilirmiş. Üçüncü öğlende bana merhamet ettiler. Psikiyatristle seanstan sonra, uğraş terapisi için kullanılan küçük çiftlik avlusunda çalışmama izin verdiler.

Giriş kapısını kapattığımda keçiler etrafımı sarıyor, üniformamı kibarlıkla didiklediklerı sırada tuhaf, sarı gözlerini bana dikiyorlar.

Yukarıdan, yüksek bir pencereden mavi önlüklü adam izliyor. Orada olduğunu bilmediğimi sanıyor.

Tavukları beslemeyi tercih ediyorum.

Sonraki sabah, galiba-psikiyatrist-olan kadın ve mavi önlüklü adam, sanki onları hiç duymuyormuşum gibi koridorda tartışıyorlar. Kadın en son geçirdiğim travmadan başka bir sorunum olmadığını söylüyor. Adam onun nasıl böyle emin olabildiğini soruyor. Benim... garip bir şekilde kendime hakim olduğumu söylüyor. Aynen böyle, aynen o manidar duraklamayla.

Kadın Bill'e ne olduğunu, neden burada olduğumu ve ormanda neler yaşandığını soruyor. Adam bu soruları cevaplamıyor. Sadece işini yapması gerektiğini, histerik davranmayı bırakmasını söylüyor.

Kadın sinirle çıkıyor. Böyle hisseden tek kişi ben olmadığım için mutluyum.

Sanırım yapabilseydim kadına anlatırdım. Tehlikeye rağmen anlatırdım. Bill tünelden çıkmadan önce bir şeyler olduğunu anlatırdım. Fenerin düşmesinden önce orada bir gölge olduğunu anlatırdım.

İşte bu yüzden ona anlatamam. Çünkü bu dilde, bana doğru ilerleyen şeyi tanımlayacak bir sözcük yok. Bu gölgelerin içinde her şey vardı: kadın, erkek, her ikisi, hiçbiri, alakasız olanlar. Onlar dünyayı doldurup, kendi üretimlerinin ağırlığıyla büktüler. 'Onlar' diyorum ama bu bile yanlış. Tekil bir varlığın sonsuz ifadesi olduğunu düşünün...

Diğer bir yandan, düşünmeyin. Bill'i yıkan şey bu oldu. Tanımlamaya çalışmak.

Ben tanımlamadım. Varlığın, üzerimden akıp geçmesine izin verdim, ters akıntı misali beni denizden çıkarmasına izin verdim. Ters akıntıyla asla savaşılmaz.

Korkuyla karışık şaşkınlık içindeydim.

Gölgeler içimi doldurdu ve bana gülümsediler.

Ve ayaklarım hâlâ kıyıdaydı.

Bu, tam da Bill'in elinde bir bıçakla, anlayamadığı bir şeyin ismini çığlık çığlığa bağırarak tünelden koşarak çıkmasına denk geldi.

Elimi kaldırdım. Yüzümde canice ve bana ait olmadığını hissettiğim bir gülümseme vardı.

"Kadını utandırdın," dedi iç sesim. "Sana yanıt vermeyecek."

Kadın dedim çünkü bunun Bill'in tanıyabileceği tek şey olduğunu biliyordum.

Bıçağını aşağı indirdi. Ben çoktan kayaların arkasında saklanmış titriyordum. Beni muhtemelen öldürecek olmasına rağmen ona gitmem gerektiğini, yardım etmem ve kurtarmam gerektiğini düşünüyordum. Kaçmış olmama rağmen.

Sen gerçeği biliyorsun.

Ah evet, tanrım, tanrıçam. Biliyorum. Ama onu orada bırakmış olmak canımı çok acıtıyor. O zaman canımı yakan şey, şimdi de canımı yakıyor.

Evet. Nazikçe. Canice.

Gerekli.

Gölge şimdi bile ruhumdaki fısıltılarda.

Eğer yeterince odaklanırsam odamdaki ışıkları kapatabileceğimi düşünüyorum.

Işıklar kapanıyor.

Işığın işlevleri de var ama ben karanlığı tercih ediyorum.

Karanlıkta, kadın ve erkek şeklindeki hayalet ışıklar dans ediyor. Birlikte dans ediyorlar, kadınlar kadınlarla, erkekler erkeklerle, anlayamadığım şekillerde, anlasam bile eğer hâlâ ayıplamak umurumdaysa, ayıplayacağım şekillerde dans ediyorlar.

Önce anlamıyorum ama sonra görüyorum. Bu gelecek, hayaletimsi bir gelecek, artık mümkün olmayabilecek bir gelecek.

Kurtarıcım yalnız, bu keskin bir şekilde tanımlanmış dünyada hapsolmuş. Kadın çocuklarını özlüyor. Adamsa tahtına hasret.

Bu gece, diyor içimdeki ses, anlıyorum.

Bu öğlen psikiyatrist gelmiyor. Onun yerine mavi önlüklü adam geliyor, sanki zaten burada olması gerekiyormuş gibi davranıyor.

"Beni neye dayanarak burada tutuyorsunuz?" diye soruyorum.

"Gözetim altındasın," diyor.

"Ee, peki ne gözlediniz?"

"Hâlâ onu anlamaya çalışıyorum."

"Hiçbir şey. Hiçbir şey görmediniz."

"Buna inanmamı isterdin."

"Ailem beni arayacaktır."

"Ailen," diyor adam, sırıtışını bile gizleme gereği duymuyor, "perişan bir halde. Kampüsü ardında bir nottan fazlasını bırakarak terk ettin. Sevgilinin seni bulmaya yardım etmesi için

danışmanını aradığını düşünüyoruz, görünüşe göre trajik bir sonla biten bir arama olmuş. Çalışmalarının üstünde yarattığı baskının çok fazla olduğu düşünülüyor." Öne doğru eğildi, "Vücudunu hiç bulamamaktan korkuyorlar."

Arkama yaslanıyorum. "Teşekkür ederim. Nerede bulunduğumu biliyorum. Beni ne kadar daha burada tutma niyetindesiniz?"

"Gerçek yüzünü bana gösterene kadar."

"Onu benim öldürdüğümü düşünüyorsunuz."

"Hayır. Arkadaşlarınızı neyin öldürdüğünü biliyoruz. Bilmediğimiz ve öğrenmek istediğimiz şey, o kadının neden yaşamana izin verdiği."

Size demiştim. Algılayabildikleri tek şey onun *kadın* olduğu.

"Neyden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok."

Ayağa kalkıyor. "O zaman siz anlayana kadar beklememiz gerekecek."

Ve sonra tek bir kelime daha etmeden, arkasına bakmadan beni odada yalnız bırakıyor, hemen sonra bir hademe içeri bakıp beni görüyor ve beni kendi odama götürmeye karar veriyor.

Bu dünya değişiyor, kurtarıcım bunu bilmemi istiyor. Yazın sonundaki bir meyve gibi, açılıp saçılıp içinde saklı olanları dışarıya yaymak üzere. Bu gece, gözlerimi kapattığımda, kanlar içinde bir kadının bir katedralde şarkı söylediğini görüyorum ve önlüklü tüm adamlar korkuya kapılmış halde. Bu gerçek miydi? Çok çok uzaklardan geliyordu.

Yaşam ve yaratım sonsuz şekle bürünür, sonsuz gençliği doğurur. Bu durum karşısında bazısı kendini kaybeder, korkar.

Sevgilim gibi, profesör gibi. Bense bu dehşeti karşısında sadece saygıyla eğiliyorum.

Umarım bunu bulursun Doktor -Doktor olduğunu sanıyorum- umarım bunu bulursun ve gider mavi önlüklü adama cehennemin dibine gitmesini söylersin. Ateşin hayalini kuran bir çocuk var ve tüm dünya alev alev yanmak üzere.

Kapıların kilitleri açık. Çok yakında bu uyuyan koridorlardan geçerek ön kapıya çıkacağım. Çok yakında ismimi ve cismimi değiştireceğim. Beni esir alan adamın dediği gibi, asla bulunamayan bir vücuda dönüşeceğim. Mavi önlüklü adam insanlara, az önce buradan birinin geçip geçmediğini soracak ancak kimse bir kadın mı, erkek mi, oğlan mı yoksa kız mı gördüğünden emin olamayacak.

Vakti gelince aileme iyi olduğumu bildireceğim. O zamana kadar, o bilmese bile, adam ve onun türü için çok geç olacak.

Dürüst olacağım: kurtarıcımın gösterdiği bu dünya için ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kan, ateş, ölüm ve acıyla dolu. Kavrama sınırlarının ötesindeki bir tanrının çocuğu olmakla hiç ilgilenmeyen insanlarla dolu. Bunu hak etmiyor. Daha iyisini hak ediyorlar.

Ama belki de sahip olunacak daha iyi bir şey yoktur.

Tekrar karşılaşacağımıza inanmak istiyorum Doktor. Bu dünyadan elimi eteğimi çektiğimde, yine senin karşında oturacağıma inanmak istiyorum. Beni sınırlandırmakla görevlendirileceksin ve ben sana güleceğim, sınıfların işe yaramaz olduğunu söyleyeceğim.

Beni dinleyecek misin? Bana inanacak mısın? İnanacağını düşünmek istiyorum.

Bu mektubu göreceğine inanmak istiyorum.

Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Şimdi gitme vakti.

SERVİ TANRISI

RODOPI SISAMIS

ROSA HASTANEDEN ÇIKAR ve Jimmy'nin ön camına sopayı indirir. Her şeyi kaçırıyorum çünkü bir cumartesi sabahı annemin işlettiği markette çalışıyorum. Head and Shoulders şişelerinin üstüne marker kalemle fiyat yazıyorum, bu sırada beni sarmalayan hava bir elektrik akımına dönüşüyor. Birkaç saniye sonra boğuk çığlıklar ve araba alarmları duyuyorum. Kalemi ve şişeleri yere atıp dükkanın önüne çıkıyorum, annem uzak durmamı ve işimin başına dönmemi söylüyor. Her şeyi kaçırıyorum. Rosa'nın hastaneden çıkıp Jimmy'nin ön camını bir sopayla parçalamasını asla unutmayacağım ancak yüzündeki ifadeyi, Jimmy'nin öfkesini veya ön camın katı halden, sakızı andıran bir akışkanlığa geçerek sürücü koltuğuna doğru eğilmesini hiç hatırlayamayacağım.

Arkadaşlarım gibi hafta sonlarımın tadını çıkartamadığım için lanet okuyorum. Daha asi olabilirdim. Yumruğumu masaya vurabilir ve sosyal bir yaşantımın olmasına izin verilmesini talep edebilirdim. Tek çocuk olmama rağmen bir şekilde ailemi hayal kırıklığına uğratmayı başardım, o kadar ki, artık yaptığım hiçbir şey doğru değil. Eğer ailemin olmamı istediği kişi olamıyorsam, en azından uysal olabilirim. Görünüşüm bile onları yaralıyor gibi. Saçlarım kafamdan kahve bukleler halinde köpürüyor sanki, bazen de cinnet geçirmişim gibiler. Ön dişlerim arasında boşluk var ve yan kesici dişlerim yerine kısa ve şişman azı dişlerim var. Bütün bu sebeplerden dolayı, hiçbir şeyden

kaçamıyorum. Denemiyorum bile. Annem beni, onunla dükkana gitmem için uyandırdığında gidiyorum. Başka herhangi bir yerde olmak istememe rağmen tüm gün orada kalıyorum. Bir şeyler almak için içeri giren müşterileri kıskanıyorum, sonra mutlu bir şekilde güneşli, sıcak öğleni yaşamaya gidiyorlar, günlerinin geri kalanı bilinmez ihtimallerle dolu. Bunu anneme söylediğimdeyse yemekten ve barınmaktan memnun olduğumu, çalışmanın anlamının da bu olduğunu söylüyor.

"Ama çalışan insanlar para almaz mı, onların da izin günleri olmaz mı?" diye soruyorum, bu sırada elimden gevşekçe bir paçavra tutuyorum. Buzdolabının altında topaklaşmış asitli içecek kalıntılarını temizliyordum. Bana tehlikeli bir bakış atıyor, düzenlemekte olduğu postalara geri dönüyor.

"La nevera con los galones de leche necesita limpieza."[43]

Süt dolabını temizlemekten nefret ediyorum. Teslim aldığımızda, litrelerce sütün üstün garip, balçık gibi siyah bir sıvıyla kaplı oluyor ve bu yüzden süt, plastik damacanalara sıçmayı seven farelerle dolu bir çeşit fabrikada mı saklanıyor diye geçiriyorum aklımdan. Yine de bezle silmeye devam ediyorum. Son tüketim tarihlerine göre sıralıyorum, taze süt damacanalarını dolabın arkasına ve eskilerini ise dolabın önüne yerleştiriyorum.

Saate bakıyorum ve hesaplarıma göre kapatmamıza daha sekiz saat var. Kapattığımızda bile eve gitmek ve hiçbir şey yapmamak zorundayım. Tüm hayatım hapis cezası gibi geçiyor. Sonraki sabah, ben uyurken annem yatağımın başında duruyor ve onunla kiliseye gelip gelmeyeceğimi soruyor. Evet ya da hayır demem fark etmiyor, her türlü onunla gitmek zorundayım. Yatağa oturuyorum, cevap beklemeden mutfağa gidiyor ve babama kahvaltı hazırlıyor.

43 İsp.: Sütlerin olduğu buzdolabın temizlenmesi gerekiyor.

Dışarı çıkacağımız sırada, annem saçlarıma bakarak kaşlarını çatıyor ve ağzının içinde bir şeyler homurdanmaya başlıyor, bu yüzden önüne geçiyorum, apartman koridorunda o hazırlanana kadar bekliyorum. Yürüyüş boyunca sürekli eleştiri teranesi dönüyor. Kiliseye vardığımızda rahatlıyorum. Büyük kumtaşı katedralde iki tane çan kulesi ve merkezinde gül desenli cam pencere olan bir merkez kulesi var. Kuleler bir hançer gibi gökyüzünü deliyor, mahalleye tepeden bakıyor ve insanlarını yargılıyor. Kuleler kendimi bildim bileli vardı, hatta annem bana hamile kalınmadan önce bile oradalarmış. Burası, şehirdeki en başarılı psikoposluk, bunun sebeplerinden biri esnekliği ve değişen cemaatinin farkında olması. Mahallede yaşayan insanlar değiştikçe, tanrıların ve tanrıçaların yüzleri de değişiyor.

İçeride söylenen şarkının hafif sesi, mermer ön merdivenleri geçerken yavaşça yükseliyor. Çift kanatlı kapılardan birincisine yöneldiğimde, içimde aniden huşu ve tevazu yükseliyor. İnce beyaz bir mum alıyorum ve antrede duran Kutsal Annemizin ayaklarında yakıyorum, tüm ışığı vücuduna çekiyor, uzun bembeyaz kollarıyla, yüzü son derece huzurlu görünüyor, gülümsüyor ve bu sırada yılana dönüşmekte olan bir adamın kafasına basıyor.

Yakınlarımda bir kadın, sessizce "Ataerkillikten kurtar bizi," diyerek dua ediyor.

Adamın yüzüne bakıyorum: ezilmiş, berelenmiş, yüzü utançla öte yana dönmüş. Onun adına üzülmüyorum. Anneannem bana bu tarz adamları anlamıştı. Yaptıklarını, dünyaya yaydıkları vahşeti ve korkuyu anlatmıştı.

"Zannettiler ki yaptıkları sonsuza kadar yanlarına kalacak. Ve bir süreliğine öyle de oldu. Uzunca bir süre bizim annelerimizi, kızlarımızı, oğullarımızı ve kocalarımızı gömdüler. Ama

biz uygun zamanı bekledik. Uygun zamanı bekledik ve karşılığını verdik."

Sigarasını tüttürdü ve gözlerini kapattı, yüzü pürüzsüzdü.

Ağır, tahta kapılardan geçiyoruz. Zemin önümüze seriliyor, siyah-beyaz benekli, yeşil ve mermer bir göl adeta. Kocaman mermer tanrılar gibi duran sütunlar, gözleri tavana çekiyor. Tavan, bizim inancımızın zengin tarihini anlatan duvar resimleriyle dolu. Yazı masalarının başındaki azizler, omuzlarından bakan ve sırlar fısıldayan melekler. Uzun, kırmızı kaftan içindeki azizlerin başının üstünde parlayan güneşler var, dudaklarında kızıl gülümseme, gözleri yukarıya dönük.

Annem uzun bank sıralar boyunca ilerledikçe, kestane saçları hafif ışıkta parlıyor. Önden dördüncü bank bizim yerimiz. Oturuyoruz, ilahi kitapları rafından haftalık ayin programını alıyorum. İkimiz de dizlerimizin üstüne çöküyor ve dua ediyoruz, sonrasında yerimize geri oturuyoruz, programı kucağımda açık tutuyorum. Mihraptaki gönüllüler sessizlik içerisinde.

Okuldan birkaç kızı fark ediyorum, aralarında Erica Francis de var. Kilisede gönüllü olarak çalışıyor ve gençlik grubunun başında. Ayrıca okul konseyinde görev alıyor ve amigo kızlar takımının kaptanı.

Ayin vaazını Birader Jonah'nın yapacağını gördüğümde mideme bir düğüm oturuyor. Erica, Jonah'nın yanına gidiyor ve omzuna hafifçe dokunuyor. Midemde bir boşluk hissediyorum ve gözlerim yuvalarından içeri kaçıyor sanki. Ayin bittiğinde, her biri birer mimari mucize olan küçük mabetlerden oluşan kilisenin yan kısımlarına yönelmeden önce neredeyse herkesin çıkmasını bekliyorum. Her bir mabette bir tanrı ve tövbekarların mum yakıp adakta bulunabileceği kadar bir alan bulunuyor.

Marchosias'ın mabedine doğru giderken yerde akan enerji dalgalarını hissedebiliyorum. Alçak bir taş mihrabın üzerin-

de duruyor. Kadının etrafındaki tüm mumlar sönmüş. Küçük, taştan oyuk sessiz ve tüm tütsülerin, malzemelerin nerede olduğunu otomatik olarak, ezbere biliyorum. Reçineyle tıkanmış tütsülerin olduğu tütsü kabını boşaltıyorum. Ayağındaki kaseye taze su koyuyor, suya tatlı kokulu baharatlardan döküyorum. Kendi karşımım olan yağdan birkaç damla. Kaseyi başparmağıyla işaret parmağım arasında taşırken altında yanmakta olan bir çakmak tutuyorum. Cızırdamaya başlayıp, ateşi küçük kırmızı bir kurtçuk gibi hareket ettiğinde, doğranmış reçineyle beraber tütsü kabının ortasına bırakıyorum.

Duman kıvrılmaya başlıyor ve gölgedeki saç kadar koyu gözüküyor. Ateş en son gelir. Benden başka kimsenin bu küçük taş yere gelmeyeceğini bilerek yeni mumlar çıkartıyorum. Cam mumlukları bulmaya çalışıyorum ve onları tereddütle, ayaklarına yerleştiriyorum. Bunları yakıyorum, gözlerim ışığın parlaklığına alışıyor, parıltı yavaşça etrafımızı sarıyor. Tüm vücudu kızılağaçtan oyulmuş. Vücudundaki temiz cila sayesinde taze kanla kaplanmış gibi duruyor. Elleri iki yanına uzanmış, bir eli bana doğru bakıyor, avcu açık.

Uzanarak parmaklarımla onun parmaklarına dokunuyorum. Çantamdaki kilitli poşetten gevrekler çıkartıyorum ve ayakucundaki gümüş tabağa yerleştiriyorum. Mum ışığında koyu ve kırık gözüküyorlar ancak biliyorum ki o bunlardan memnun olacaktır. Son bir mum yakıyorum, koyu kestane, ince bir mum. Ayakucundaki mindere diz çöküyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Duam bittiğinde, parmaklarımı ılık suya bandırıyor, çıplak ayaklarına bastırıyorum, sonra alınma ve kalbime. Altın rengi bileziğimi bileğimden çıkartıp onunkine takıyorum. Ona yıllar boyunca getirdiğim kolyeler, titrek ışık altında boynunda ve vücudunda, zincir bir zırh gibi parıldıyor. Kurt gözleri sarı sarı parlıyor. Girişten gelen sesi duyunca, yüzü buruşuyor ve göz-

leri kapıya yöneliyor. Erica gelmeden önce malzemeleri yerine koyuyorum. Benim ibadet yerime girmesine duyduğum hiddet, tıpkı bir sülfür bataklığı gibi fokurduyor.

"Hey, Sorha." İsmim onun ağzında çiğneniyor, yanlış telaffuz ediliyor, kulağa kaba saba ve içtenliksiz geliyor.

"Sor-hah diye söyleniyor." Sesim istediğimden daha kısık çıkıyor.

"Biliyorsun ki daha geleneksel azizler için biraz daha yer açmayı düşünüyorlar."

Sesi çok şekerli, parfümü çiçekli ve ağır. Omzumu silkerek arkamı dönüyorum, taze karanfilleri vazoya yerleştiriyorum. Pembe, pofuduk ve bebek gibi yumuşaklar. Parmak uçlarımı nazikçe bastırarak içlerindeki hafif sıcaklığı hissediyorum. Oldukça kısa bir sürede kuruyup ölecek olmaları üzücü ama fedakârlığın doğası böyle.

"Onu buradan çıkartabilirler. Bu mabedi komple boşaltıp onu karanlık mahzene koyabilirler."

Marchosias'ın soğuk, rutubetli bir bodruma taşınıp unutulması fikriyle istemsizce titredim. Erica'nın bunu fark ettiğini ve beklediği şeyin bu olduğunu görebiliyorum.

"Tıpkı senin gibi. Tercih ettiğin tanrının bu olmasına şaşırmamalı."

Elimde gümüş vazo, ona döndüm. "Böyle şeyler dememelisin."

Erica dudak büküp gözlerini deviriyor, saçlarını tek omzunun arkasına atıyor.

"Bunlardan birinin gerçek olduğuna inanan tek kişi sensin." Bir elini Marchosias'a doğru uzatıyor. İçgüdüsel olarak gümüş vazoyu daha sıkı tutuyorum. "Yani eski insanlar dışında demek istedim. Mecazi ya da imalı anlamlarının dışında, kimse bunlara inanmıyor."

Otuz iki dişini birden göstererek gülüyor ve onun yüzünü parçalamak istediğimi fark ediyorum.

"Gerçek dünyaya hoş geldin."

Topukları üstünde arkasını dönüp dışarı çıkıyor, bense arkasından öfke ve acıyla titriyorum. Marchosias'ın bir gün burada olmayacağı fikrini, onun mabedine sadece geçici bir süreliğine bakıyor olduğum fikrini aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Vazoyu ayaklarındaki karanfillere yerleştiriyorum, onun şimdilik huzurlu yüzüne son bir kez bakarak dışarı çıkıyorum. Annem beni dışarıda, çitlerin orada bekliyor ve eve buz gibi bir sessizlikte yürüyoruz. Gökyüzü griye dönmüş. Rüzgâr, alabora olmuş yeryüzü ve yapraklar gibi kokuyor.

"Neyi düşünüyorsun?" diye soruyor.

Ona Jonah'ı, onun ince parmaklarının, üstünde dokunaçlı deniz canavarı oyması olan ağır kitabı kavrayışını düşündüğümü, parkta üstsüz koşarken görüntüsünü, güzel şekilli pazılarının iç kısmında üç dişli mızrak dövmesinin olduğunu ve dişleri arasına dolanmış iki yılan olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Ruhbanlarımız uyumludur. Onun adanmışlığı kilise tarafından bilinirken, benim hâlâ testleri geçmem ve gönüllülük saatlerimi doldurmam gerekiyor. Ben kendimi adadığımda, tanrılarımız ve ruhbanlarımız, üzerine tartışmadığımız tek şey olacak, uyumlu olacaklar ve eğer birlikte olursak, eğer çocuklarımız olursa... Yalnızken, küçük keskin bıçaklar gibi beni kesen hayalleri dağıtmak için kafamı sallıyorum. Anneme o yakınlarımdayken içimdeki her şeyin beyaz bir ateş gibi hissettirdiğini veya kendime istediğim her şeyi Erica Francis aldığı için ondan nefret ettiğimi söyleyemem. Omzumu silkiyorum. O da üstelemiyor ve onun yerine vaaz hakkında konuşuyoruz.

"Yeni genç rahipten baya etkilendim. Jonah'ydı, değil mi? Onu görev listesine almak Konsey adına oldukça zekice bir tercih olmuş."

"Nasıl yani?"

Vaazları verecek rahip seçiminin stratejik bir şey olduğunu daha önce hiç düşünmemiştim.

"Besbelli kiliseye daha çok kişi çekecek. Genç, yakışıklı. Çıkışta onunla flört eden onca kadını görmeliydin. Evli olanlar bile vardı!"

Utanmıştı.

Sanırım bu anlaşılır bir şey. Eğer kadınlar kiliseyi dolduruyorsa, o zaman çocukları da arkalarından gelir. Erica Francis'in söylediklerini hatırlıyorum ve omurlarımda şiddetli bir ürperti hissediyorum.

Pazartesi gri bir gün, gökyüzü beyaz ve ağaçlar arasındaki inekler dışında hiçbir şey hareket etmiyor. Okul üniformasının gök mavi gömleğinin altına beyaz, kalın bir Rogue tişört giyiyorum. Kendi Marchosias heykelimden gümüş bir kolye alıyorum. Boynuna dolanmış ve kanatlarından sarkar bir şekilde duruyor. Kalçasının üstüne oturmuş, sanki geleceğin getireceklerinden şüphe duyuyormuş gibi uzaklara bakıyor. Gümüş kolyeyi boynundan çıkarıyor, kendi boynumun etrafına geçiriyorum.

Kolyenin ucunda altın bir lades kemiği ve hilâl şeklinde ağır bir madalyon sallanıyor. Gömleğimden dışarı sarkıtıyorum ve altın rengi bileziklerimi bileklerime geçiriyorum.

Okul hayal meyal geçiyor. Öğle arasında arkadaşlarım Katie ve Salazal ile oturuyorum. Onlarla Marchosias hakkında konuşmam. Onun yerine, erkek arkadaşları hakkında anlattıkları hikâyelere, sınav endişelerine kafa sallıyor ve gülümsüyorum, doğruyu söylemek gerekirse benim de düşünüyor olmam gere-

ken şeyler bunlar. Biliyorum, bedeli ne olursa olsun Marchosias'ın kalması gerekiyor.

Birader Jonah'yı kafeteryanın kapılarından geçerken gördüğümde önce kanım buz kesiyor, sonra kaynıyor. Mavi kot ve koyu bordo polo gömlek giyiyor. Birader Peter ve Saul'la beraber yürürken ona çaresizce bakıyorum. Bir şeye gülüyorlar ve benim bakışımı fark ettiğini hissediyorum. Benim olduğum tarafa baktığında kafamı eğiyorum.

Tekrar yukarı kaldırmadan önce ona kadar sayıyorum ve mideme kramplar giriyor. Doğrudan bana bakıyor, gülümsemeden. Önce başka bir yere bakıyorum, kulaklarım yanıyor. Kafeteryadan çıkana kadar bakışlarını üstümde hissediyorum, sekizinci dönemimi bitirmiş olmama rağmen, programa bakmak için rektör ofisine doğru yola koyuluyorum.

Marchosias'ın mabedi temizlik listesindeydi. Rahatlayarak içimi çektim. Bu, birçok sayıda adak getirildiğini gösteriyordu, bu da kendisi ve popülaritesi için önemli. Sekreter Susan'a bitkin bir şekilde gülümseyerek, ismimi bakıcı olarak Marchosias'ın yanında ayrılan yere yazıyorum. Dolapların olduğu bodruma iniyorum. St. Magdelena diğer kiliselere göre daha uzun süre açık oluyor, çalışma saatleri dışında da açık kalıyor, bazen iş sebebiyle gece boyunca gelmemize izin veriyor. Dolabın kapağını kapatıyor, önlüğümü deniyorum. 'Gönüllü' yazan bir yaka kartı var ve üstünde benim ismim yazıyor.

Sessiz ve karanlık koridordan yürüyorum, ellerim cebimde, kendimi karanlıktan korkmamaya zorluyorum. Kilise geç saatlerde dönüşüme uğramış. Mihraplardan gelen titreyen mum ışığı dışında tamamen karanlık, görebilelim diye birkaç duvar lambası yakılmış sadece. Bu ışığın ulaştığı yerler dışında karanlık yoğun bir şekilde kol geziyor, ibadet alanı ve güvenlik sunması gereken yeri bir anda meşum gösteriyor. Merdivenlerin

başındaki metal kovayı alıyorum ve Marchosias'ın mabedindeki sessiz mermer denizine gitmek üzere yola çıkıyorum.

Kan bağışı yapanlara dağıtılan kurabiyelerin bayatladığını, bazı etlerin bozulmaya başladığını kokudan anlayabiliyorum. Kibriti yakıyor ve ateşini duvardaki meşaleye değdiriyorum, meşaleyi sarmalayan mozaik camı indiriyorum, böylece ışık biraz daha pembemsi, morumsu bir parlaklığa kısılıyor.

Mabedi ve onun vücudunu sarmalıyor. Beli, dökümlü cübbesinin altında kıvrılıyor, elleri yumuşakçıkıntılarının üstünde duruyor. Kurt suratındaki gülümseme, bu parlaklıkla memnum görünüyor. Bu haftaki tövbekârları, bu gece çalışmamı istiyorlar; adakları arasında çiğ biftek, biraz ekmek ve hamur işi var.

Kadeh sütle dolu, bir kısmı dışına taşarak altındaki taşa dökülmüş. Kovadaki yiyecekleri boşaltıyorum, her tabağı bir parça gevrek ile temizliyorum. Kovadaki diğer yiyeceklere çarptığında çıkardığı ıslak ses beni biraz iğrendiriyor. Önlüğümden eldivenlerimi çıkartıyorum ve elimde ağzına kadar dolu bir kovayla bodruma iniyorum. Dolaplara gitmek için sağa döndüğüm yerden, bu defa sola dönüyorum.

Karanlık koridorda birçok kapı var ama benim aradığım sağımdaki. Avlu karanlık ve sessiz. Fenerimin tutacağını dişlerimin arasına sıkıştırıp, organik gübre yığınına doğru yolumu arıyorum. Her iki tarafımda çiçek tarhları yükseliyor. Kapıyı çekerek açıyorum, gıcırdıyor ve bahçenin daha vahşi kısımlarına ilerliyorum. Çürüyen şeylerin gittiği yere. Gübre yığını açık alanın ortasında, etrafı ise tahta çitlerle çevrilmiş. Çitlere doğru gidiyorum ve en alçak olanının üstünden atlıyorum. Kovayı ters çevirerek içindeki tüm yemeği boşaltıyorum. Toprakta kıpırdaşan, parmağım büyüklüğünde kurtçuklar var. O kadar çoklar ki, sanki toprağın kendisi aşağı yukarı hareket ediyor. Nefes alıyor gibi. Adak, kendine yeni bir yaşam yaratıyor.

Öğürmeden önce bu yığını bırakıp dönüyorum, geldiğim yolu geri yürüyorum. Kovaları ve gümüş adak tabaklarını temizlerken Erica'nın kahkahasını duyuyorum. Çeşmeyi kapatıp dinlemeye başlıyorum. Mutfağın ışığını kapatarak olduğum yerde kıpırdamadan duruyorum. Bu geceki gönüllü listesinde ismi yoktu. Gülüşü bir başkasınınkine karışıyor. Kısık seste, ayartıcı ve adam da tahrik olmuş. Bunu adamın konuşmaya başlamadan önce nasıl nefes aldığından anlıyorum. Adamın gülüşü, yağmur bulutlarında koyu mavi benekler olan mavi bir galaksi. Kızınkisi ise kışın beyazı, karanlıkta soğuk bir kamçı sesi. Bu Jonah. Ve Erica. Gözlerimi kapatıyorum ve sabunlu ellerimi boynumdaki ay madalyonunun etrafına sarıyorum.

"Hadi ya," diye mırıldanıyor kız. Paula mabedinin girişini çerçeveleyen vücutlarını görebiliyorum. Işığın tanrıçası. Erica'nın Jonah'nın yüzünün bir tarafını okşamasını izliyorum, erkeğin vücudunun kadınınkine doğru eğilmesini izliyorum.

Hırsız.

"Marchosias mabedi kilisedeki en iyi yerde. Paula orayı daha çok hak ediyor." Erkeğin dudağının kenarına bir öpücük konduruyor. "Bir düşünsene. Kilisenin en iyi yerinde çürüyen etler ve yemekler mi olmalı yani? Paula tatlı şeyler, parfümler ve tütsü ister."

Jonah rahatsız olmuştu ama kadının ağzı onunkini yakaladığında kendini geri de çekmedi. O da kan tanrılarının rahibi olduğu için, Erica'nın dediklerini söyleyiş biçiminden duyduğu rahatsızlığı anlayabiliyorum.

"Marchosias büyük bir tanrıça. O mabede ait ve kendine ait müritleri var, hatta yetişmekte olan bir rahibe bile var." Bu sözleri söylediği sırada yüreğim ağzıma geldi.

Erica dişlerinin arasından soluyarak, "Şu çelimsiz Sorha'yı mı kastediyorsun? Eğer Marchosias'ın seçtiği rahibe oysa, ken-

dini adamaya fırsat bulmadan mabedi kaybedecek olmasının sebebini anlayabiliyorum." Jonah, Erica'dan uzaklaşmaya başlıyor ancak Erica endişeli görünmüyor

"Ondan hoşlanıyorsun. Anlıyorum. Onda da aynı nostaljik ruh hali var, senin gibi." Erica avcunu Jonah'ın göğsüne bastırıyor. "Ama bizim nasıl işlediğimizi biliyorsun. Savaş ganimetlerini kimin alacağını göreceğiz."

Jonah ondan uzaklaşıyor, kız da mabede giriyor. Mutfak ışıklarını ve çeşmeyi tekrar açıyorum. Kafamdaki sessizlik sağır edici boyutlarda. Tabakları yıkamayı ve kurulamayı bitiriyorum, yukarıya çıkarıyorum. Mabede giderken kilise sessiz. Tabakları bir kenara bırakarak Marchosias'ın ayakucundaki taşı temizlemeyi bitiriyorum. Bakışlarındaki memnuniyet gitmiş. Şimdi kafasını eğmiş, gerilen yüzüyle beraber sivri dişleri ortaya çıkmış. Kafasına ve ayaklarına biraz yasemin yağı damlatıyorum. Mabedi güzel bir kokuyla dolduruyor.

"Hayret, değişiklik yapmışsın." Arkama dönüyorum ve Erica'nın mabedin girişinde olduğunu görüyorum. Uzun, koyu saçlarını ensesinde atkuyruğu yapmış. Koyu renkli gözleri Marchosias'ı süzüyor ve gözlerinde kıskançlığa benzer bir bakış seziyorum. "Keşke tüm adakları o yağ kadar güzel koksaydı."

Hiçbir şey demiyorum ve yağlı bezle silmeye devam ediyorum. Mabede giriyor, heykelin ayakucundaki kovayı tekmeliyor.

"Artık yeter." Sesim net ve güçlü. Vücudumdaki her hücre uzaktan gelen bir uğultuyla titreşiyor. Bunun heykelden, kendi içimden yayıldığını hissediyorum. "Lütfen dur artık," diyorum tekrar.

'Lütfen' demem yüzünden mi, emin değilim ama Erica aniden yüzüme çöküyor, uzun parmağını gözlerimin arasına doğrultuyor.

"Senin rahibe olmakla işin yok! Senin ve iğrençliğinin burada yeri yok. Bu ayın sonunda onu yollayacağız ve tabii seni de. Gözden düşmüş bu tanrıya şans verecek başka bir kilise daha yok."

Gülüşü keskin.

Yalan söylemediğini biliyorum. Onun ve kilisedeki diğerlerinin sahip olduğu gücü biliyorum. Hislerimden daha hızlı hareket ediyorum. Tören bıçağını alıyorum, boynunu boydan boya kesiyorum, atardamarından akan kan yüzüme püskürüyor. Kolumu geri çekiyorum ve sonra olanca gücümle ileri itti-rerek, en sonunda bıçağı karnına gömüyorum.

Yüzüne yerleşen şaşkınlık ifadesi kısa sürede kayboluyor. Saçından tutarak, kanayan boynunu heykelin ayakucuna sürükleyerek yerleştiriyorum. Akan onca kan, heykelin etrafında bir havuz oluşturuyor, mihraptan taşarak mabedin her yerine bulaşıyor. Kan, mermerde ilerleyerek yeşil gölü siyaha çeviriyor.

Kan havuzu artık durulduğunda, vücudunu kaldırıp sırtıma yükledim, bahçeye taşıdım. Bir kürekle ona kurtçuk dağları altında bir yer açtım ve hareket eden yerin ve çöpün, pörsümüş vücudunu kaplamasını izledim. Ertesi gün Marchosias'ın mabedinde en ufak bir kan lekesi bile yoktu. Erica'nın bedeni bulunamadı ve Paula'nın mabedi de aynı gece yok edildi. Tanrıça, un ufak edilmiş halde bulundu, beyaz boynunun çevresinde diş izleri vardı ve gözleri oyulmuştu. Şimdi Birader Jonah'ya her zamanki çaresizliğimle baktığımda, gözlerimiz buluştuğu anda kafamı çevirmiyorum. Kulaklarım ve dudaklarım yanıyor, ancak bakışlarımı çevirmiyorum.

İMPARATORİÇE DİRİLDİĞİNDE

MARY A. TURZILLO

AYAHUSKA BAŞININ ALTINDA, sırtına ve bacaklarına değen buz gibi taşı hissetti, burnuna zambak ve yozlaşmanın kokusu geldi, seher vaktiymiş gibi kuşların şakıyışını ve hayvanların çığırtılarını duydu. Bu sefer kim olduğunu hatırlamaya çalıştı. Bazı şeyler hep aynı kalıyordu, bazılarıysa bambaşka oluyordu. Bu seferki vücudu, mide rahatsızlıkları ve korkulu rüyalardan yüzünden mahvolmuş otuz yaşında bir kadına aitti. Gerçek ismi ve ruhu değişmemişti: Ayahuska, bilinen dünyanın İmparatoriçesi, dünya kolyesinin ezeli zinciri.

O zaman bu, ölüm dedikleri şey olmalıydı. Hayal meyal diğer ölümlerini hatırladı ve yeni bir vücutta tekrar hayata döneceğini, yeniden hüküm süreceğini anladı. Fakat çirkin gerçek kadına dank etti. Az önce bıraktığı vücut ve hayat için yas tutmaya başladı. Peki, ya kulları ve arkadaşları ne olacaktı? Onların ölümleri, kendininkinden daha kalıcıydı. En sevdiği kişi, ardından gözyaşı döken ve ölüm evine kadar onu takip etmeye yemin eden Yaje bile çok yakında toprak ya da kurtçuklara yem olacaktı.

Taşın tenini yakan soğuğunda çığlık çığlığa ağlayabilirdi belki ama ölümle beraber, gırtlağı felçli haldeydi. Gözleri, bu bedeninin gözleri sonsuza dek kapanmıştı ve yattığı oda –ahirete geçiş odası– o kadar loş bir ışıkla aydınlatılmıştı ki, gözkapaklarının ardından bakarken kanın sönük kırmızı ışığını bile göremiyordu.

Hissedebildiği tek sıcaklık, neredeyse Yaje kadar çok sevdiği iki varlığa aitti: sarı av köpeği Burrow ve küçük gri kedisi Dark. Burrow'a sokulmak için boynunu uzatmayı, Dark'ın ipeksi sıcaklığının tenine değmesi için ayak parmaklarını oynatmayı denedi fakat hareket edemiyordu. Sonuçta o bir ölüydü.

Kediden gelen sesleri ve köpeğin hafifçe ağlamasını duyabiliyordu. Korkunç bir şey olduğunu kesinlikle anlamışlardı. Hastalığı boyunca, karın ağrıları ve korkunç rüyaları sırasında, her ikisi de sadık bir şekilde yanında kalmıştı. Başında nöbet tutmak için kadını takip etmişler, şaman yardımcıları geceleri başında nöbet tutabilmek için bu odayı ayarladıkları sırada, belki de onların peşi sıra gizlice burayı bulmuşlardı. Acaba kadının ruhu değiştiğinde de onu tanırlar mıydı? O çocuk hâlâ bir bebekti ama kadın onun kimliğini belirlemişti bile.

Kadının bedensel bir sorunu yoktu. Kendisi önce başka bir vücutta, ardından bir başkasında ve bir dizi daha başka vücutta yaşayarak, en azından kendi çocuklarının yaşlandığını görebilecekti; bu bedenlerin hepsi dönüşümden önce dikkatlice seçilecekti ve bu, zamanın sonuna kadar böylece sürüp gidecekti. Yazıtlar acı gerçeği öğretmişti: İmparatoriçe gerçekten ve kalıcı bir şekilde öldüğünde, imparatorluk da böylece çökecek, geriye sadece toz ve ölümlülük kalacaktır.

Kadın bekledi. Şaman çok yakında, henüz doğmamış, seçilen kız çocuğuna ruhunu geçirmek üzere töreni başlatacaktı. Soğuk ve hüzünlü hissetti ama korkmuyordu. Geçiş için hazırlandı. Önceki geçişleri kişisel deneyimler olarak hatırlayamıyordu ama kendi yaşamışçasına berrak hikâyeler olarak bunları biliyordu, hem gözyaşlarına hem de neşeye boğacak cinsten hikâyeler.

Çiçekler. Çiçeklerin ve tütsünün kokusunu alabiliyordu. Hatıralarından, kefenlenmiş vücudunun altındaki bu kutsal ta-

şın, Lapis Lazuli olduğunu biliyordu. Küçük kedisinin ve köpeğinin varlığını hissedebiliyordu. Peki yas tutanlar, onlar uykuda mıydı? Bir süre bilinçsiz şekilde yattı, sonra tanıdık bir sese ve onu takip eden bir başkasına uyandı.

Yaje. En sevdiği. Mest olduğu zamanları hatırladı, dudaklarında, karnında ve ayaklarında hissettiği sıcak baskıyı, öpücüklerini hatırladı. Yaje konuşuyordu. Kadın ona ve yeni vücudunda kendini ona açıklayacağı ana hasret duydu fakat bu yıllar sürebilirdi, yeni konağı bir kadın olana dek beklemesi gerekecekti.

Sesler. Yaje ve başrahip Nai'uchi.

"Konağı olarak kimi seçti?" dedi Yaje. "Talimatlarına itaat ediyor gibi görünmemiz lazım."

Ayahuska'nın aşkına duyduğu hasreti hayrete dönüştü. İtaat ediyor *gibi görünmek* mi? Bu onun, ayaklarını öpücüklere boğan Yaje'si miydi gerçekten? Yeni vücuda geçmesini beklemek için onunla gölge dünyasına gideceğine yemin eden Yaje'si miydi?

"Seni ateist!" dedi Nai'uchi. "Talimatlarını yok saymak mı? O zaman yeni konağına geçtiğinde, gelip bizi yok eder."

"İnanıyormuş gibi yapıyorsun ikiyüzlü bunak. Ama önümüze çıkacak altınlardan ve zenginlikten bahsettiğimizde, gözlerin dolunay gibi parıldıyor. Hadi, zaten cübbeni de giymişsin. Otları yak, sözcükleri söyle, görünüşleri yarat."

Nai'uchi dedi ki, "Teklifini kabul ettim ama bana görevlerimi unutturacak bir rüşvet yok bu dünyada. Dönüşüm ritüeline leke sürmeyeceğim."

"İnatçılığın geçene kadar sabırla bekleyebilirim."

"Ama insanlar beklemez. Dinle beni! Kapıyı ittiriyorlar, dirilişini bekliyorlar. Hangi vücudun hükümdarlarına konak olacağını bilmek için bağrışıyorlar. Hayvanların tutulduğu bah-

çede bile, bu merakın emarelerine rastlanır: Kar leoparı volta atar, etini reddeder. Babunlar homurdanır. Yılanlar demirlere saldırır ve çenelerini kanatırlar."

Rüşvet? Ayahuska anlamadı. O vasiyetini yazmış ve ruhunu taşıyacak bebeği seçmişti. Su-ejder evinin evladı olan bebek, iki yıl sonra akrep ayında doğacaktı. Ayahuska'nın vasiyeti, kaşlarının üstünde üçüncü göz gibi duran, çileğe benzer bir doğum lekesiyle işaretlenmiş olan küçük kızı onlara göstermeliydi.

"Eğer reddedersen Rahip, seni ifşa ederim. Bizim alışverişimizi gören şahitler var. Leydi Natema..."

"Senin metresin..."

Metres mi? Ayahuska'nın ruhu bir alev gibi titreşti. Yaje kadının saltanatında Baş Yoldaşıyken, başka bir kadına dokunmaya nasıl cüret etmişti?

"Benim aracım, evet. Beni onunla sınama; senin elinden kaç yosma gelip geçti onu da biliyorum. Sadece ritüeli yap. İmparatoriçenin ruhunun Leydi Natema'nın doğmamış çocuğuna gideceğini söyle."

Ayahuska hiddetle dolup taştı. Ama vücudu soğuktu ve hareketsizdi, cisimsiz ruhu hiçbir şeye dokunamazdı.

Şaman, "Kafir!" diyerek sahte bir saygıyla gözlerini cennete doğru devirdi. "Altınlarla, baharatlarla ve kölelerle eylemlerimi satın alabilirsin ama asla vicdanımı asla." Sonra sesi yumuşadı. "Yine de, İmparatoriçe'nin ruhunu bir yerlere göndermem lazım, senin piçin mi olacak bu?"

Yaje'nin sesi kurnazdı. "Seni sinsi yaşlı aptal, çocuğun benim olduğunu söyledim mi sana? Öyle olsa kaç yazar? Ruh değişiminin gerçek olmasının uzak ihtimalini de hesaba katarsak, Ayahuska'nın güçlü karakterinin o bebeği ele geçirmesini riske atmayalım. Cadı kraliçemizin ruhunu başka bir yere gönder. Çocuk yalnızca bana ait olmalı. Natema'yı ülkenin dışına gön-

derebilirim... Hayır, Leydi Natema'nın doğumdan canlı çıkmaması daha doğru olur. Benim korumam altında İmparatoriçe kullarına saygı duymayı öğretecek ve onlar da ödedikleri vergileri iki, üç katına çıkartacak."

Ayahuska'nın hiddeti yangındaki yaş tahta gibi patladı. Adil bir şekilde hükümdarlık etmiş, az miktarda vergi istemişti. Onun yönetimi altındayken ülke refaha kavuşmuş, hiçbir çocuk aç kalmamış ve hiçbir dış güç insanları tehdit etmemişti. Çığlık atmak ve saçlarını yolmak istedi. Yaje bir parazitti! En başından beri yanlıştı. Ölüm ise onu çok gençken yakalamıştı, son günleri korkunç rüyalarla ve karnındaki bitmek bilmez ıstıraplarla geçmişti. Ve neden şimdiye kadar, ne ölmüş İmparatordan ne de diğer yoldaşlarından hamile kalmamıştı? Belki onu zehirlemeye bile çalışmıştı.

Nai'uchi ısrar etti. "İmparatoriçenin ruhu için konak bir bedene ihtiyacım var. Yalan söyleyip ruhun senin piçinde yaşadığını söyleyeceksem bile, bir hedef olmadan bu ritüeli gerçekleştiremem."

Yaje'nin sesi düzleşti, sanki sorunu çoktan çözmüştü. "O zaman köpeğe ya da kediye gönder."

Nai'uchi, Ayahuska'nın ruhunu uyandırmak için tatlı kokulu otları yaktı. Ruh kalbini attıracak ilahileri söyledi. Yalnızca şamanların ve kraliyet ailesinden olanların anlayabildiği yüksek lisanda konuşuyordu. Söylediklerinin anlamı şöyleydi: *Kediye gir, büyük İmparatoriçe. Kedinin içine gir ve yaşayanların dünyasına dön.* Kadına, hayvanın vücuduna girmesi için yakarıda bulunan sihirli sözler devam etti.

Yakarı. Kadının bir seçeneği vardı: Sahte aşkların, sahte sadakatin zehirli dünyasına geri dönmek. Ve kedinin vücudundayken, hainlerin cirit attığı bu yerde ne kadar süre hayatta kalırdı, bilinmez.

Bir seçeneği vardı. Tütsü etrafını sardıkça, ruhu kadehten boşalan kan gibi aktı.

Gözleri açıldı. Etrafta, göz alabildiğince ağaç vardı. Damarlarında akan kanı hissetti, sırtındaki tüyler havaya kalktı. Babun kafesinden gelen gübrenin kokusu tüm duyularına baskın geldi. Büyük pençelerini ve kaslarını esnetti, yanaklarındaki kürkü dalgalandırdı. Çığlıkları üzerine bakıcısı yanına gelmek zorunda kaldı.

Bakıcı ona dehşet içinde baktı. Adamın üstüne atıldı, kapının mandalını kırdı ve hayvanların tutulduğu bahçeden çıkıp ana caddeye yöneldi. Şamanın evinin yolunu tuttu.

Shelby Denham'ın eseri, "Nyarlathotep"

YENİ AMERİKA'NIN KRALİÇESİ

WENDY N. WAGNER

KÜÇÜK KIZ BÖCEĞİ İNCELEMEK İÇİN yere çömeldi, sokağın arka tarafındaki çamur birikintilerinin üzerinde gördüğüne benzer, gökkuşağını andıran parlak renklerde kabuğu vardı. Sadece altı yaşındaydı ama şimdiden, güzelliğin başkalarının bakmayı başaramayacağı yerlerde de olabileceğini öğrenmişti. Doğrultusunu değiştirmesi için böceğin önüne ufak bir çubuk koydu, böylece kabuğundaki ışık gösterisini izleyebilecekti.

O anda zihninin bir kısmı uykuya daldı. Bu anların ne zaman yaşandığını hatırlamıyordu fakat daha uzun boylu, akıllı ve kendine yetebilecek hale geldikçe bunların sıklığı artmıştı. Kahverengi gözleri bir an için boşluğa daldı ve sonra, daha önce orada olmayan bir zeka kıvılcımıyla parıldadı. Bakışlarını böceğe kenetledi. Asil bir bokböceği değildi, kutsal bir ikon da, sadece sıradan bir yaratıktı. Bu kıtadaki tüm yaratıklar sıradandı. Ruhunun bu sıkıcı, kaba ve tam anlamıyla alelade yere bağlı olması ona acı verdi.

Evinde, sihir olacaktı. Kaldırımın kenarına oturdu, düşüncelerinin yayılıp küçük ve halihazırda meşgul zihnini doldurmasına izin verdi. Çocuğun ufacık beynini incitmemek için olabildiğince saklanıyor ve kendini ufaltıyordu. Kendini tutmakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. Bir keresinde, bir makam yemeği sırasında bin tane misafiri öldürmüştü, sadece yapabildiğini kendine kanıtlamak için. Dudakları, bu hatıralarla kasıl-

dı. Cinayet, Mısır'ın heybetli kabristanlarında tanrılara meydan okuyup ölüm ve yaşama karşı durmuş böylesine bir kadın için, Kraliçe Nitocris için, basit bir eğlenceden ibaretti.

Gülümsemesi yok oldu. Ölüm, evet ölüm, daha önce yok etmişti. Kendine, benzersiz güçlerini ve bir arada durabilme yetisini kendi öz iradesi ve kocasının mumyalama yeteneklerinden alan, ölülerden oluşan melez bir ordu yaratmıştı. Kendisininki gibi güçlere sahipken, kocasının yeteneklerine pek ihtiyacı olmuyordu. Kendi mumyalanmış bedeninden, küçük kızın ruhunu ele geçirip, bütün Mısır'ı gönlünce gezmek için kullanıyordu.

Ta ki o, bu işe burnunu sokana kadar. Bu sihir yoksunu hilekarı düşünmek bile, konak üzerindeki kontrolünü bir anlığına kaybetmesine sebep oldu. Küçük kız ayağa kalkmak için bir hamle yaptı. Bir an için, ödünç alınmış zihninin derinliklerine inerken, Nitocris'in parıldayan böcek üzerindeki bakışları, renkleri göremez oldu.

Derhal kendini toparladı, kızın bilincini uyurgezerliğe benzer hapse kilitledi. Koltuk altları terledi ve gözünün arkasına, zonklayan bir sancı yerleşti. Lanet olsun ki kız güçlüydü. İllüzyonist Nitocris'i Mısır'dan alıp bu kuru ve donuk Amerika'ya taşıdığından beri, başka bir büyülü yetenekle mücadele etmenin verdiği heyecanı neredeyse unutmuştu. Bilimin zayıf ve duyguların ön planda olduğu bir yerde, çocuk gerçek bir tehdit oluşturabilirdi.

Nitocris kırışık mavi eteğinin kenarının altında bacaklarını tekrar üst üste attı ve böceğin yavaşça kendisinden uzaklaştığını fark etti. Hayvanı avucunun içine alıp göz hizasına getirdi. Derinlerinde bir yerlerde, çocuk, kahverengi koluna tırmanan böcek yüzünden sızlanıyordu. Ölümsüz kraliçe, konağının şikâyetlerini bastırdı. Ufaklık, bölüştükleri bu bedenin kontro-

lüne tahmininden daha yakında sahip olacaktı. Ama Nitocris bu anların tadını şimdi çıkaracaktı.

Güzel şeyleri her zaman çok sevmişti ve ölümünden sonra onları özlemişti. Tebaası mezarını en güzel hazineleriyle doldurmuşlardı ama geçen yüzyıllar içinde, mezar hırsızları hepsini götürmüştü. Onları cezalandırmak için pek çok yöntemi vardı elbette. Mezarının saklı köşelerinde mumyaları, çakal dişleri ve çevik parmaklarıyla düşmanlarını parçalamak üzere hazırda bekliyorlardı. Fakat fedaileri her zaman yırtık pırtık ve pis, savaşın ve zamanın aşındırdığı kıyafetlerle geri dönüyorlardı.

Hazineleri de zamanla cazibelerini kaybetmişti. Altın vazoları zedelenmiş, mücevherleri un ufak hale gelmişti. Dikkatlice korunmuş ve süslenmiş kedileri yerde toza dönüşmüş ve Nitocris'in en aşağı kölelerine bile vermeyeceği şaraplara karışmıştı. Bir zamanlar büyük bir devlet olan Mısır bile pis ve hüzünlü bir yer haline gelmişti. Hayat ülkeden çekilmişti, tıpkı ülkenin zenginliklerinin, işgalcilerin cebine çekildiği gibi.

Yoksulluk ve pislik onu zayıflatmıştı. Bunu şimdi anlıyordu. Böceğe kaşlarını çatarak baktı ve hayvan durdu. Antenleri titredi. Nitocris kendini bu zayıflıklarla hatırlamaktan nefret ediyordu ama büyülü gücünün ve korkulası iradesinin kaynağını şimdi anlamaya başlamıştı ve bu anlayış, kendi içinde yeni bir güç haline gelmişti. İyileşmesini hızlandırmak için yaranın üzerinden bandajı kaldırır gibi, Harry Houdini'yi ilk gördüğü anı hatırlaması için izin kendine müsaade edebilirdi şimdi.

Mezarına, o zamanlar çok yaygın olan nekropol turlarından biriyle gelmişti. Yakışıklı bir adam değildi ama gözlerinde büyüleyici bir şey vardı; onu kendine çekiyor, bedenine girmesi için onu tam anlamıyla zorluyordu. Ama zihni! Hatırlamak bile ürpermesine yetti. Böylesine acı verici bir zeka. Kraliçeyi

neredeyse küle döndürecekti. Kaçmaya çalışmasına fırsat bile tanımadan, bütün enerjisini çekip almıştı. Çılgın rüyalar ve tuhaf baş ağrılarıyla karşı koyduysa da, eski usullerin gücünü çağıramadığı sürece, adamın iradesi her daim baskın çıkmıştı.

Ve sonra onu buraya, Amerika'ya getirdi, adamın mantığının daha da güçlendiği ve kraliçenin kendi büyülerinin iyice güçsüzleştiği bu yere. Öldükten sonra bile özgürlüğüne kavuşamamış, onun yerine yan odada uyuyan adamın zihnine çekilmişti. Sonrada bu adamın mühendis olduğunu anlamıştı. Böceği serçe parmağıyla dürttü, gerginlikle kaçışmasının tadını çıkarttı. Burada Amerika'da herkes çok rasyonel ve bilimseldi, ruhlarıysa acınacak derecede küçük. Bu çocuğun doğumunu kadar, sihrin kokusunu bile almamıştı.

Bu kızla aynı yerde olması büyük bir şanstı esasen, yüzyıllardır denk geldiği tek talihli an. O zamandan beri, tıpkı seranın sıcaklığında büyüyen hassas bitkiler gibi, çocuğun sihrini emiyordu. Bir önceki hapsolduğu zihinden kaçacak enerjiyi ancak bulmuştu ve çocuğun zihnine yerleşerek, küçük ve gelişen zihninin onu yutmasına izin vermişti. Yavaş ama çok yavaş bir biçimde, zihni ve iradesi, yıllardır süregelen ruhani hapsoluştan kurtuldu. Özgürlüğü artık neredeyse tadacak kadar yakınındaydı; ve sonra da bu bedenin tadını çıkarabilecekti, içindeki bilinci ezdikten hemen sonra. Kendinde çekebilecek biraz daha sihir bulabilse, bu süreç çok daha hızlı ilerleyebilirdi.

Davul ve basın çirkin vuruşları, keyifli düşüncelerinden alıkonmasına sebep olduğu anda, bir araba gelip tam önünde durdu. Yorgun gözlerle baktı. Yeşil ve sarı flamalar çukurlarla bezeli tamponun üzerinde dalgalanıyordu ve içindeki genç adam neredeyse külüstürün içinden taşacak gibiydi. Burası sessiz bir sokaktı ama yakın çevrede üç tane erkek yurdu olduğu için konak olan kızın annesi ön bahçede oynamasına izin vermiyordu.

Arabadaki erkeklerden biri arka camdan sarktı, elinde kahverengi bir cam şişe tutuyordu.

"Hey, zenci!" Biranın son damlasını yudumlayıp şişeyi kıza doğru fırlattı.

Kolunu kaldırsa da, şişe alnına vurup geriye savrulmasına sebep oldu. Şişe sekerek kaldırıma düştü. Arabanın motoru çalıştı ve hızla uzaklaştı. Arabadakilerden birinin attığı sevinç çığlığı, kollarındaki tüyleri diken diken etti.

Nitocris arabanın arkasından öylece baktı, kırmızı-beyaz-ve-mavi tampon çıkartmalarını ve hiçbir anlam ifade etmeyen Yunan harfleriyle dolu arka camı inceledi. Eğer beş yüzyıl önce kocası toza dönmemiş olsa, bu oğlanları bezlere sarıp karbonata batırması için ona yalvarırdı. Böylesi bir nefret! Bu kadar yoğun duygular! Neredeyse, bir zamanlar insanlarının tanrılarına duydukları korku ve nefret kadar kuvvetli. Bu tür çocuklar; sihirbazların, yazarların ve mühendislerin zihinlerinde hapsolduğu yıllarda özlemini duyduğu Amerikalılardı işte. Enerji dolu ve kan gibi lezzetli bu duygu yoğunluğunu tatmıştı bir defa, etrafını sarmaladığını hissedebiliyordu. Mısır'ın kumları altında emdikleri, bu taze güç kaynağına kıyasla hiçbir şeydi.

Tel örgülü kapı gürültüyle açıldı. "Bebeğim, burada ne yapıyorsun? O sokaktan uzaklaş hemen."

Konak çocuğun annesiydi bu. Sıkıcı yaşlı moruk kızı alıp salıncakların ve oyuncak atların dünyasına çekmek istiyordu ve Notacris, çocuğun zihninin düşünmeyen köşelerine itilecekti. Aptallık yüzünden zorla uyutulmak gibiydi. Ama galiba bugün, bu fikirden o kadar da rahatsız olmamıştı. Bugünkü uykusu belki de biraz istirahat ve güç sağlardı. Bilincini çocukların uzaklaştığı yöne doğru aktardı ve uzakta zonklamakta olan enerjiyi hissetti.

"Geliyorum anne," demeye zorladı kendini. Böceği yavaşça yere bıraktı.

Çocuğun zihni, annesinin yanına gelmesiyle, bilincin sınırlarına hayli yaklaştı. Küçük kız, kafasına çarpan şişenin acısını biraz olsun hissetti ve duyduğu bu korku, Nitocris'in kontrolüne her zamankinden daha fazla karşı koymasına sebep oldu. Nitocris çocuğun benliğine adeta bir sille yapıştırdı. Kız sendeledi ve aniden bastıran acı, Nitocris'in gözlerini sıkıca kapatmasına neden oldu.

"Bunu ödeyeceksin," diye fısıldadı. Yeni bulduğu bu enerjiden ufak bir demet aldı ve kızın iradesini acımasızca kavradı. Aklına bir fikir geldi. Nitocris kızın elini kontrole zorlayarak, kaldırımın kenarındaki böceği yeniden avcuna almasını sağladı. Böcek, yüzüne gitgide yaklaştığı sırada, kızın bileği zangır zangır titredi. Nitocris hafifçe kıkırdamaktan kendini alamadı.

Böceğin bacakları bir an için hafifçe dudaklarını gıdıkladı ve dişlerini kapattığında, böceğin sıcak ve acı sıvısını tattı. Kızın nefesi kesildi ve öğürdü. Panik, aniden Nitocris'in kontrolünden çıkmasına sebep oldu.

"Anne!" diye çığlık attı.

Nitocris, kızın zihninin en karanlık köşesine çekildi. Kızı ağlayıp sızlaması için serbest bıraktı. Korkuyu öğrenmesi için. Nitocris nasılsa peşine düşecekti.

Kraliçe, ruhunun gözlerini kapadı ve enerjisinin emilmesi için bekleyen bu yeni bir Amerika fikrinin tadını çıkardı.

OPERA SANATÇISI

PRIYA SRIDHAR

PAZAR GÜNÜ SABAH SAATLERİNDE esen bu serin rüzgâr sonbahar için fazla erkendi. Siyahlı ve morlu kazaklarının içindeki diğer insanlar gibi Circe de titredi. Gayriresmî bir terapi yöntemi olarak, tekerlekli sandalyesini ittirmek için dışarıya çıkmıştı. Bu sefer müzik okulunun çalışma binasına kadar getirmeyi başardı.

"Burada çalışma yapamazsınız," dedi güvenlik görevlisi, Circe'nin tekerlekli sandalyesi kapıya sıkıştığı sırada. "Öğrenci değilsiniz."

Circe önce ayağa kalktı ve sandalyeyi kapıya sıkıştığı yerden kurtardı. Ardından, yumruklarını beline yaslayıp haki renk üniformalı kadına döndü. Zaman, Circe'nin esmer tenini soldurmuş, ona gözlerinin altında kalıcı halkalar ve yüzünü çevreleyen kırışıklıklar bırakmıştı.

"Burada çalışıyorum," dedi, boynundaki kimlik kartını göstererek. "Şan eğitimi bölümünde profesördüm."

"Halen personel misiniz?"

"Emekli oldum," dedi Circe. "Birkaç yıl önce felç geçirdim."

"Ne üzücü," dedi güvenlik görevlisi. "Ancak, burada çalışma yapmak istiyorsanız, diğer herkesinki gibi sizin de güncel bir giriş kartınız olmalı."

"Haydi ama!" Circe, boş sınıfları işaret etti. "Şu anda burada kimse çalışma yapmıyor. Ses tellerimin durumunu görmek

istiyorum. Doktorlar zihinsel aktiviteye ihtiyacım olduğunu söyledi."

Görevli önceden söylediklerini tekrar etti ve ihtiyacı varsa tekerlekli sandalye konusunda yardım edebileceğini açıkladı. Yaşlı kadının koluna girdi.

Circe sonunda dudaklarını ısırarak gerisin geri oturdu. Zihninde kırmızı bir kızgın-sızı kuşağı etrafında şimşekler ve domuzlar belirdi, parmakları hırstan çatırdadı.

"Beni otobüs durağına kadar götürebilir misin?" diye sordu. "Buradan oraya epey bir mesafe var."

Eski zamanlarda kızgın-sızı, aptal bir ölümlüyü domuza dönüştürebilirdi. Kadın parmaklarını sayılı defa şaklatmıştı, bunu her yaptığında renkler uçuşup adamları yemek yedikleri sırada yakalamış, derileri sarkıp aptal suratları kuruyup sallanana dek onları boğmuştu.

Ardından kayalar kurak toprağa çarpıp tuzla buz olmuş, turuncunun, mavinin ve sarının türlü çeşit rengine bürünmüştü. Kızgın-sızı kızıllığı etin pembesine dönüşmüş, solgun kemiklerin ve çaresiz gözlerin esaretinde kıvranmıştı. Güç, bu aptal biçimde vücut bulmuştu.

Bekle intikam. Bekle. Renkler yakında ortaya saçılır.

Bundan çok sonraları Circe, oditoryum ofisine gizlice girip orada yüksek lisans öğrencileriyle tanıştı. Onu hatırlayıp kim-

liğini güncellediler. Üstünde ders yılının olduğu küçük yeşil etiketi kimliğine yapıştırmaları yeterli olmuştu.

"Cuma günleri gelmelisiniz," dedi eski öğrencisi Sylvie. "O gün görevlilerden anlayışlı olanı, Toby burada olur. İnsanların çalışmalarını dinlemeyi sever. Yeni yetme görevliler daha kasıntı davranıyor."

"Eğitimlerinin bir parçası olsa gerek," dedi Circe şakayla karışık.

"Evet. Görevliler genelde daha az çalışarak diploma alabileceğini düşünen akşam okulu öğrencileri oluyor," dedi Sylvie kaşlarını çatarak. "Çoğunlukla bir şeyleri telafi etmek için gelen bir avuç kenar mahalle çocukları."

"Ben de akşam dersleri alırdım," dedi Circe. "Yeni evlendiğim zamanlardı. Bir işte daha çalışmak zorunda olduğum için diplomamı almanın tek yolu buydu."

Sylvie bir anda geri adım atıp özür diledi ama affedilecek bir şey yoktu. Acı gerçeklikle sayısız imtihanına ve sahne korkusuyla verdiği büyük savaşa rağmen, Sylvie'nin masum gözleri vardı. Circe, iki yıl boyunca Sylvie'ye akıl hocalığı yapmıştı.

Tekerlekli sandalyesinde doğruldu. Duruşu, bir sanatçıya göre dahi, her zaman düzgün olmuştu. Günlerini bilgisayar karşısında geçiren arkadaşlarının aksine hiç yoğun sırt ağrıları çekmemişti.

"Sence sesimi senin üzerinde deneyebilir miyim?" diye sordu. "Çok uzun zaman oldu ve çalışma odasının olduğu yere kadar gitmek istemiyorum."

"Elbette." dedi Sylvie, birkaç adım geri giderek odada eski öğretmeni için yer açtı.

Circe derin bir nefes aldı. Diyaframının genişleyip kasılmasını sağladı; inme en azından vücudunun bu bölümünü etkile-

memişti. Boğazı heyecanlı bir bekleyişle titredi. Kendine eşlik eden sesi kafasının içinde duyabiliyordu; usul ama hızlı bir piyano ezgisi.

Neşelen gönlünce, Göklerin kızı,
Seslen onlara, Cennetin kızı,
Bak, sana geliyor hayallerinin Kralı.

Notalarda derinlere indikçe yılların ölü bir deri gibi soyulup gittiğini hissetti. Kırlaşmış saçlarının uçları sanki perma yaptırmış gibi kıvrıldı. Circe felçten bu yana hiç kuaföre gitmemişti ve küt kesimli saçlarını kısa, dalgalı haliyle bırakmıştı.

O'dur senin erdemli kurtarıcın,
O'dur kâfirlere barışı fısıldayanın.

Circe ortaya koydukları bu müthiş performansın mükafatı olarak, ciğerlerine daha çok hava alabilmek için ayakta durmaya çalışırken Sylvie de onu izledi. Sesi durgun ve yavan ofiste güçle yankılandı, Tabiat Anaya, kırışıklıkların ve tekerlekli sandalyelerin altında yatanla inat.

"Neşelen, neşelen" diye titredi notaların yükselip alçalmasıyla birlikte. "Neşelen, gönlünce."

Kralın cennete varışı hakkında olan nakarata döndüğünde, muşambadan yer döşemeleri vernikli ahşaba ve düz beyaz duvarlar kalın perdelere dönüşüyor gibiydi. Circe, sahnede üzerinde şarap kırmızısı bir elbiseyle orkestranın karşısında harika görünüyordu. Antik Yunan üzerine bir romanın, deneysel şarkı döngüsü uyarlamasını yaptıkları yıl, tenor hastalandığı için onun yerini almak için gönüllü olmuştu.

Çarp dalganı, Roma'da sürgün, yas içinde inleyen *mor ve sular altında siyah...*

Circe durdu. Görüşünün düzelmesi için biraz bekledi ve tekerlekli sandalyesine tekrar oturdu. Oturduğunda sanki bir ton ağırlığındaymış gibi korkunç bir gümbürtü koptu.

"Nasıl yaptığınızı bilmiyorum," diye ağzından kaçırdı Sylvie, birkaç dakikalık sessizliğin ardından. "Bu kadar kolay, bu kadar eğlenerek söylemeyi nasıl başarıyorsunuz?"

"Şarkı söylemesem ölürdüm," diye cevap verdi Circe ağır ağır nefes alarak. "Böylesi bir çaba göstermek, vücudumu zorlamaktan çok daha az yoruyor. Bu yüzden henüz yapabiliyorken, olağanca yüksek sesle söylemeliyim."

Biraz öksürdü. Sylvie önce şaşkınlık, ardından endişeyle, "İyi misiniz efendim? Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Circe hırıltılı bir sesle. Sendeledi ve astım spreyini buldu. "Yıllar boyu sigara içmenin sonucu bu ciğerler işte."

"Sigara mı içerdiniz?" Sylvie'nin sesi korku doluydu. "Ama siz bir şarkıcısınız!"

"Bir de bana sor," dedi Circe birkaç öksürüğün ardından hırıltılı bir sesle. "Eskiden sesim hiç çatallanmazdı, bu yüzden asla sorun yaşamayacağımı sanırdım. Kurtulması zor bir alışkanlıktı ama mecburdum. Hamile kaldım."

"Kastettiğim bu değildi. Sesiniz çatallı gelmiyor," dedi Sylvie. "Sigara içenlerin seslerini bilirim, çoğunlukla nefes almakta zorlanırlar ya da sesleri buğulu çıksın diye uğraşırlar. Sizin hiç de öyle değil. Sesiniz harika."

Circe bıyık altından gülümsedi. Sylvie'nin sözlerindeki iyi niyeti fark etmişti ve parmakları sabit kaldı.

"Sanırım şansım yaver gitti."

Akşam acının ve kudretin gökkuşağına soldu. Kadının dönüşünü kutlamak adına, yas mavisi.

Sarı duvarları olan o ev, soyulmuş boyaları ve dökülmüş camlarıyla. Ağaçlar kuruyup soluk kabuklara dönmüş. İş kıyafetleri yırtık kumaşlar gibi, çürük.

Boğuk sesli kadın çığlık figan. Çığlıkları gitgide tizleşiyor, bira şişesi yere düşünceye dek.

Komşular sesi duyup kapılarına koşuyor. Ev sahibi anahtarla gelene kadar şangırtılar ve çığlıklar duvarlar arasında yankılanıyor. Telefonun çalışı, sirenlerin vaadi.

Açılmış kapı, kırılmış camları ve dökülmüş birayı gözler önüne seriyor. Kıyafet yığınlarının arasında bir domuz sendeleyerek ciyaklıyor. Komşulardan birinin dokunmasıyla eti buruş buruş oluyor.

Pazar sabahı. Parkta salınıp kahve içme ve bir kafede oturup tam buğdaylı tost yeme günü. Doktorlar kafeinin, inmenin ardında bıraktığı etkileri azalttığını söylediği için her gün bir fincan içmeye başlamıştı.

Circe, sayfaları yaktığı yerleri göz ardı ederek, parmaklarını yalayıp gazetenin sayfasını çevirdi. Yerel bir opera kumpanyası; yıllarca birikmiş borçlarla, envaiçeşit güvercin ve fareye ev sahipliği yapan para tuzağı tiyatroyla ve şehrin bütçe kesintileriyle, maddi problemlerin pençesine iyice düşmüştü. Fonları kendi makyaj ve gardırobuna ayıran pespaye yatırımcıdan bahsetmeye gerek bile yok.

İhanetin tebeşiri andıran sarısı, siyah perdeye düşen kızgın-sızı kızılının tınısı uğulduyor, uğulduyor...

Gözlerini kapattı. Circe o operada on yıldan fazla şarkılar söylemiş, sahneye çıkıp inmiş, makyaj yapıp sayısız solo ve koro performansa imza atmıştı. Arkadaşlarının birkaçı üniversitede opera orkestralarında müzikle uğraşmış, ellerinde nota defterleri, mızmız çocuklarla çalışma yapıp ev ile iş arasında mekik dokuyup durmuşlardı.

Bize ne oldu? diye sordu kendine. *Neden hepimiz yaşlanıyor, işlerimizi kaybediyor ve Azrail'le yüz yüze geliyoruz?*

Opera bu saçmalığı hak etmemişti. İçindeki herkes gösterilere hazırlanmak için çırpınmış ve prodüksiyonu zamanında çıkarmaya uğraşmıştı. Şimdi, yeni insanlar potansiyel kariyerlerini kaybetmenin acısını yaşayacaktı.

Sanatçılarından birini, İspanya'dan gelen bir değişim öğrencisini hatırladı. Hector, geride bıraktığı kız arkadaşı başka bir oğlanın dikkatini çekip de genel tabirle zina işlediğinde, kalp kırıklığından mustarip olmuştu. Buna zina bile denmezdi belki de, çünkü Hector ve o evlenmemişler böylece hiçbir yasal suç işlenmemişti. Fakat ahlaki anlamda bu durum adamı paramparça etmişti. Circe, Hector'un derdine derman olması ümidiyle onu REM ile tanıştırmıştı. Bu olayın ardından Hector, Circe'yi birkaç defa akşam yemeğine davet etmişti.

Tuhaf bir yıldı bu anımsadığı. Arkadaşlarından birisi "muhteşemliğe çiçek açıyorsun," diyerek tanımlamıştı. Circe her zaman hafif göbekli, hantal ve miyop bir ergen olmuştu ama o yıl, erkekler ona bakıp içinde daha güzel bir şeyler görmeye başlamışlardı. Ancak o, kendini daha güzel hissetmiyordu:

Koş ve düşen bir yıldız yakala, (uslanmaz!) çocuğu adamotuyla kovala, söyle bana nerede o geçen yıllar (cebinizdedir leydim) ya da şeytanın toynağını yaran kim ola...

Circe başladı. Kâğıt, parmak uçlarının altında kararıp simsiyah oldu. Derin bir nefes alıp ellerini peçeteyle sildi.

O sanatçıyı kendine örnek almalıydı. Uzun zaman olmuştu. Hatırladığı kadarıyla, kendi memleketinden hukuk okuyan başka bir kızla hayatını kurmadan önce Kanada'da uzun bir kariyeri olmuş ve Avrupa'da turneye çıkmıştı. Neden onunla gitmemişti ki?

Meteor. Çarptı, boğdu, kapladı...

Titreyerek bir nefes daha aldı. Kimse meteoru unutamamıştı. Bilhassa da kendisi.

Circe kahvesinden son yudumu aldı. Gülümseyerek tekerlekli sandalyesine yardımcı olan garsona her zamanki bahşişi bıraktı. Sandalyesine gömüldü ve anılarında kayboldu.

Kayaları döven okyanus buzlu sular sıçrattı, çamurlu mavi ve yeşil büyük bir öfke havuzuna döndürdü.

Eski günler ziyaretçiler demekti, kararlar ve güç demekti. Eski günler bir çarpışmayla sona erdi, yıldızlar tereddütle geçip gitti.

O gece, hep beraber Romeo ve Juliet'in operasının çocuklar için olan sunumunu sergilemişlerdi. Gösteriden sonra ekiptekiler ve koro, yakınlardaki bir yere içmeye çıkmışlardı. Duvarları aynalarla dolu ve zıpkınlarla süslenmiş barda uzun süre kalmışlar, Hector duvardaki zıpkınlardan birini söküp içeridekileri onunla kovalamıştı. Circe elinde salatalıklı cin bardağıyla buna çok gülmüştü çünkü zıpkın duvara yapışıktı. Sallantılı bir

bar taburesine oturmuş, tavuk gibi gıdaklayarak öne arkaya sallanıyordu.

Çatıyı kırıp içeriye giren kaya parçasını kimse beklemiyordu. Ahşabın parçalanışını duydular ve bu sırada büyük, gri bir parçanın Circe'nin bacağına çarptığında çıkardığı sesi. Düştüğünde elindeki bardak yere düşüp parçalandı ve parmakları henüz sıcak olan taşa dokundu.

Bir süre sonra, acil yardım görevlileri büyük bir morluğunun olduğunu ama bundan başka yarasının olmadığını söylediler. Bazı gazeteler onun fotoğrafını alıp sabah haberlerinde hikâyesini "Tanrı'nın bir lütfu" diye paylaştı.

Circe o hafta topalladı ve bir bastona ihtiyaç duydu. Şarkı söylemeye devam etti çünkü şarkı söylemek acıyla ve parmaklarındaki uyuşma hissiyle başa çıkmasını sağlıyordu. İnsanlar onun her dersine girip şarkı söylemeye devam etmesini şaşkınlıkla izlediler. Hector uzaklaşmıştı, siyah gözleri her zaman onun şişmiş bacağını gözlüyordu.

Sonraları, astronomiye merak saldı ve hatta kuzeyde bir gözlemevini ziyaret etti. Oradaki bilim adamları ona asteroidleri nasıl ölçtüklerini anlatıp aynı adı paylaştığı birini bile gösterdiler: 34-Circe.

"Küçüldüğünü düşünüyoruz," dedi bilim adamlarından biri. "Kızılötesi ışınlar bunu onaylayacaktır ama görünen o ki, bir çarpışma olmuş ve kütlesinin bir kısmını kaybetmiş."

Circe dönüp bilim adamına gülümsedi. Parmaklarındaki uyuşma, keyif verici bir hal almıştı.

"Sizce o, düşüp de baldırıma çarpan asteroid olabilir mi?"

"Pek mümkün değil," demişti bilim adamı. "İsminizi taşıyan bir meteorun küçük bir parçasının kopup da, asteroid kuşağından buraya onca yolu dünya üzerindeki belli bir bara düşmek için katetmesi oldukça uzak bir ihtimal."

"Bilemiyorum," dedi Circe. "Matematikle aram hiçbir zaman iyi olmadı. Ve bir fit büyüklüğünde kaya parçası 'küçük' sayılır mı?"

"Biz metrik sistem kullanırız ve evet. Asteroidler genelde kilometrelerle ölçülür."

Circe bunu kabul etse bile baldırındaki sızı kabul etmezdi. O morluk yıllar içinde sadece biraz soldu. Bazen de duygularına bağlı olarak renk değiştiriyordu.

Gökkuşağını kabul et, her rengi tat, bu büyük güç, bir zamanlar tanrıçalarındı. Gerçek biçimini tanı, hayatın ve sonsuzluğun biçimsiz taleplerini de.

Karıştır bitkileri, karıştır öfkeyi, karıştır sevgiyi. İksirler yap, birbirinin etine sür, geçmiş yılları yad et.

Cuma günü çalışma odasına geri döndü; Circe günlerini parkta dolaşarak geçirmiş, sırf sesini duyabilmek için kızı Melody'i aramıştı. Melody New York'ta yaşıyordu, sosyal bilimler okuyordu ve özgürlüğüne son derece düşkündü. Circe kızının upuzun saçlarını kestirip, üstlerini uzun bırakıp yanlarını asker tıraşıyla kestirdiğini biliyordu.

Circe kimliğini gülümseyen, kirli sakallı ve kendisi gibi esmer tenli güvenlik görevlisi Toby'ye gösterdi. Duvarları aynalarla kaplı ve siyah bir piyanonun ortasında bulunduğu en büyük odalardan birine kadar ona eşlik etti. Toby nota sehpasını getirdi ve su isteyip istemediğini sordu. İlk güvenlik görevlisinden ne kadar da farklıydı.

Güzel hurma portakalı. Yumuşak, gri rüzgârda salınan açık yeşil...

Kendini hazırlayıp sesini ısıttığı sırada parmakları gergin değildi. Piyanonun tuşlarına basmayı ve basit notaları çalmayı bile başardı. Boğazı bu duruma tüm gücünü bahşetti.

"Ellerin, Belinda, beni gölgeleyen karanlığın,

İzin ver, göğsüne yaslanayım."

Toby onu ve diğer sıradan orkestra öğrencilerini dinleyerek koridorda salındı; tıpkı Ulysses gibi, erdemli çamur rengi zırhı nane yeşiline bulanmış, çözülen pembeyle savaşmak için... Fakat Circe görevliyi ve kendi kafasındaki soruları görmezden geldi:

"Kalırdım ancak ölüm beni kuşatır;

Ölüm artık hoş karşılanır."

Ancak ölüm Circe'nin evinde hoş karşılanmazdı. Melody'le fena bir kavgaya tutuştuğu, ertesi sabaha yetiştirmesi gereken lise projesi olduğu için ilk defa gece yarısından sonra bile uyanık kaldığı o gece de hoş karşılanmamıştı. *Bela, turuncu güzde çürüyen zeytuni yeşil...*

"Uzandığımda, toprağa uzanırım, benim hatalarım

Yer etmesin, etmesin gönlünde."

Parmakları feci şekilde titremeye başlamıştı ama Circe, o zaman kadar neler olabileceğinin farkına çoktan varmıştı ve bunun yerine geri çekilip çığlık atmıştı. Melody ona yatağa gitmesi için bağırmış, Circe de Melody'nin aptallığına dair tüm siniri ve hiddetini içinde tutup yatağına gitmişti. Parmakları kızgın-sızı ile saldırmak istediğinde, Circe aynasını kullanmıştı.

"Uzandığımda, toprağa uzanırım, benim hatalarım

Yer etmesin, etmesin gönlünde."

Ertesi akşam, Circe öğle vakti bir arkadaşıyla yemeğe çıkmış ve arkadaşı, suratının olmadık yerlerinin kasıldığını, hareketle-

rinin ağırlaştığını fark etmişti. Akşam olduğunda, Circe kendini hastanenin yoğun bakım servisinde bulmuştu.

"Beni hatırla, beni hatırla, ama ah!

Kaderimi anma."

Gecenin geç saatlerinde, esneyerek ve gözlerini ovuşturarak Melody odaya girdi. Annesinin uyuduğunu düşünüp yanına oturdu.

"Lafa daha erken girmedim çünkü kocan olmadan, vefasız öğrencilerinle ve hiçbir yere varmayacak kariyerinle sönük bir profesör olarak artık yaşamak istemediğini söylüyordun." Melody, cansız bir bedenle konuştuğunu düşünerek sözlerine devam etti. "Bileklerini kesip ilaçlar içmenden endişe ederek nasıl kendime odaklanabilirdim?"

"Beni hatırla, beni hatırla, ama ah!

Kaderimi anma."

Melody, Circe iyileştiğinde ev işlerinde yardımcı olurken kendini uzaklaştırmaya başladı. Circe'den uzakta, üniversite başvuru ücretlerini ödemiş ve iyi bir okul seçme konusunda rehber öğretmenlere güvenmişti. Kendine okul işlerinin aileden daha önemli olduğu bir kale inşa etmiş gibiydi, böylelikle Circe'yi, birbirleri için endişe duymadan mutlu etmeyi planlamıştı.

"Beni hatırla, beni hatırla, ama ah!

Kaderimi anma."

Circe aynada kendine baktı; inme geçirdikten sonra Melody'i her hatırladığında beliren gamzeleriyle beraber kilo da kaybetmişti. Asteroidin ona çarptıktan sonra bıraktığı yara görünmesin diye koyu renkli pantolonlar giyiyordu.

Nerede yanlış yaptım? diye sordu kendine. *Söylediklerime kızdığı için ona nasıl kızabilirim? Kendi kızımı neden incitmek isteyeyim? Onu seviyorum.*

Dizeleri tekrar ederek şarkı söylemeye devam etti. Renkler zihninde belirdi; pişmanlıkla dolu efkârlı mor, narin soluk turuncu, özlemle yanan kavuniçi.

Tanrıçalar çocuklarını sevmez, diye bir ses yankılandı kafasının içinde. *Yalnızca onları ölümden korurlar.*

Ben tanrıça değilim, dedi Circe parmaklarını kontrol ettiğini bildiği sese.

Artık öylesin. İstesen olabilirdin. Toby gibi başına üşüşen erkekler her zaman olabilir. Seni evden eve taşıyan hizmetkârların olabilir.

Peki ya daha sonra? Bana karşı çıkan herkesi, ta ki birileri karşılık verip de beni yok edene kadar, yok etmeye mi başlamalıyım? O zaman ne yapardım? diye kendi kendiyle tartıştı. Şarkı söylemeyi bıraktı, aklını toparladı. *Sen bir asteroidle geldin.*

Benimle sonsuza kadar savaşamazsın. Bir gün ben gücü elime alacağım. Bir gün acıdan kıvranacaklar.

"Ben buradayken olmaz," dedi Circe yüksek sesle. Parmaklarını aynaya doğrulttu. Bu geçen gece sinirlendiğinde kullandığından daha büyük bir aynaydı; onu kesinlikle öldürürdü.

Blöf yapıyorsun.

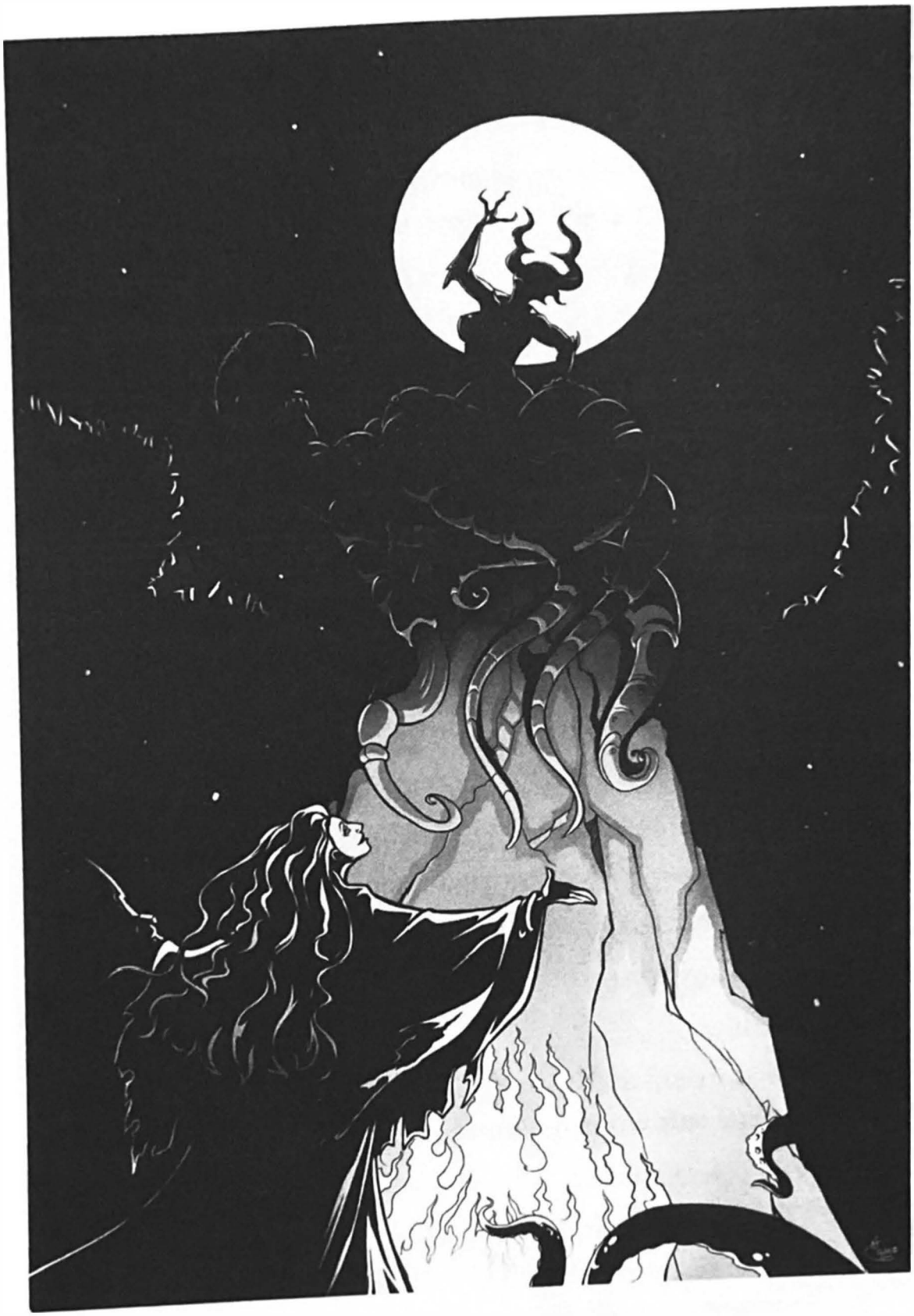
"Ya yapmıyorsam?"

Sessizlik.

"Teşekkürler," dedi Circe. "Bir gün, belki daha güçlü bir bedene geçmene izin veririm. Fakat benimkiyle olmaz, tamam mı?"

Daha çok sessizlik.

Derin bir nefes aldı ve çalışmasına devam eti. Şarkının sözleri duvarlarda yankılandı.

Sara Bardi'nin eseri, "Rahibe"

SHUB-NIGGURATH ŞAHİTLERİ

VALERIE VALDES

RAHİBE HONORIA'YLA BERABER çıkmaz sokağa doğru yürüdüm, eteklerimiz asfaltı süpürüyor, yere vuran toynaklarımız kastanyetler gibi yankılanıyordu. İçimde iyi bir his var bugün, rahibeler ve ben, işitmeye hazır olanlara Tanrının Sözlerini ileteceğiz. Bir elimle kendime rüzgâr yapıyor, diğer elimleyse sabah güneşine gölgelik eden siyah şemsiyemi taşıyorum.

Evlere aynı anda iki kişi gidebilecek kadar kalabalığız. Bizim gittiğimiz evin önünde kirli beyaz bir otomobil ve kuru dikenleriyle bir begonvil var. Panjurların aralığında bir çift parmak görüyorum. Verandaya adım atıyoruz ve Rahibe Honoria kapıyı çalıyor. İlk başta kimse cevap vermiyor. İnsanlar çoğunlukla bizi duymazdan gelir veya evde yokmuş gibi davranırlar. Kapı deliğine düşen gölgeyi görünce birinin bizi gözetlediğini de anlamış oldum. Bekledik.

Kapı açıldığında ince çizgili takım elbiseli bir kadın gözüktü, yaka kartında siyah harflerle "YOURLADIES BENITEZ" yazıyordu. Sahte bir gülümsemeyle, "Affedersiniz, *señoras*," dedi. "İşe gidiyordum."

Ben de ona gülümsedim. "Anlıyoruz tabii. Ama Bin Çocuklu Kara Orman Keçisine ayıracak bir dakikanız vardır elbette?"

"Maalesef..." Koyu kırmızı dudakları büküldü. "Ne dediniz?"

"Shub-Niggurath, Kara..." derken Rahibe Honoria'nın kibar öksürüğü lafımı nazikçe böldü. Bir anlık coşkuyla metnin dı-

şına çıkmıştım. "Hayatınızda tatmin edici cevapları olmayan gizemler var mı?"

"Hmm, yani..."

Bir broşür uzattım, kapakta Yourladies'e oldukça benzeyen genç bir kadın düşünceli bir şekilde çenesini tutuyordu, kafasının etrafında soru işaretleri vardı. Altında ise madde madde sorular yazıyordu, konuşurken bunları gösterdim.

"İyiliksever bir tanrının sizi izlemediği hissine kapıldığınız oldu mu?"

Kahverengi kaşları çatıldı. "Bazen."

"Hayatınızın önemsiz olduğunu düşündüğünüz oldu mu? Bu engin, umursamaz evrende minik bir karıncadan farksız olduğunuzu hiç düşündüğünüz mü?"

"Bilmem, yani belki."

"Hiç kontrolünüz olmadığını ve anlayabileceğinizden daha güçlü, bilinmez kuvvetler tarafından her an silinebileceğinizi düşündüğünüz oldu mu?"

Kadın huzursuzlandı ve omzumun üzerine, muhtemelen diğer rahibelere doğru bir bakış attı. "Evet, oldu galiba."

"O zaman, eğer bakmaya cesaretiniz varsa, sorularınızın cevapları olduğunu bilmekten memnun olacaksınızdır." Broşürü katlayarak açtım. "Magna Mater, inananlarını kainata iz bırakmalarını sağlayacak bilgi ve güçle donatır. Çocukları devam eden vahiylerinin bölümleridir."

Bakışlarını elimdeki kâğıda çevirdi, üstündeki mühür ve işaretler gözlerinin önünde şekilden şekle giriyordu. "Bu bir şaka mı? Etrafta kameralar falan mı var?"

"Alakası bile yok." diyerek broşürü uzattım. "Boş vaktinizde okuyabilirsiniz. Arkasında bir web sitesi var."

"*Pero*, yani tüm bunların anlamı ne?"

Rahibe Honoria kıkırdadı, sesi bir öksürük gibi göğsünün derinliklerinden geliyordu. "Hiçbir şeyin anlamı yok. Hiçbir zaman da olmadı."

Bu tam olarak doğru sayılmazdı ama ona karşı çıkacak değildim.

"Peki, özür dilerim ama gerçekten içeri girmem lazım." Kadın broşürü elimden kaptığı gibi kapıyı kapattı.

Rahibe Honoria ile birlikte diğerlerine katılmak üzere sokağa geri döndük.

Kimileri mahallenin arkasını çevreleyen kırık dökük çitlerin arkasından ormana doğru ilerlemeye başlamıştı bile, bazılarını kan adaklarının izi takip ediyordu. Rahibe Lydia yine bir köpek yemiş galiba ama söz konusu o olduğunda bunu anlamak her zaman mümkün olmuyor. Belki bir kedi, belki de bir insandı.

"Rahibe," dedim. "Shub-Niggurath'ın seçtiklerine ölümsüzlük verdiğini neden söylemedin?"

Toynaklarının narin tıkırtısı durdu, ona bakmak için arkamı döndüm. Kadının arabaya binerek uzaklaşmasını izledi, öylesine aceleyle sürüyordu ki neredeyse iki rahibeyi ezip geçecekti.

"Çünkü," dedi, "İsmi-Lazım-Değil'in karısı bize hiçbir şey borçlu değil. Ona ve çocuklarına hizmet etmek için yaşarız."

"*Iä! Shub-Niggurath!*" dedim.

Rahibe Honoria yürümeye devam etti, boynuzlarını dalgınlıkla kaşıdı. "Ayrıca, *gof'nn hupadgh* dönüşüm ritüelinden herkes sağ kurtulamaz. Geri kusulmak, oldukça rahatsız edici bir his."

"En azından broşürü aldı."

"Kesinlikle. O bize katılana veya kafayı yiyene kadar biz kendi görevimize devam edelim."

Güneş koyu gri bulut duvarının arkasına saklandı, eteklerimizi kısa sürede sırılsıklam eden fırtına da bu bulutlarla beraber geldi. Yourladies'i işyerine kadar takip ettik, bir alışveriş merkezinde, parlak neon ışıklarla aydınlatılmış lobisinde oyun makineleri olan eski bir sinema salonunda çalışıyordu.

Projeksiyon odasının içi güneşli sokaklara kıyasla hoş bir karanlığa sahip. Onu dehşete boğduğumuz -insanın kanını donduran sesler çıkarttık, boş sinema salonlarının ekranlarına korkunç gölgeler düşürdük, İkiz Kafirler'in ve tarifi olmayan Mühür'ün gerçek suretlerini gösterdik- zevkli saatlerin ardından, sonunda gücünü tükettik ve kendi patronunu tam da yerine konmuş bir şemsiyeyle vahşice öldürdü.

Ormana doğru yol gösterdiğimiz yolculuğu boyunca "Elbette buna mecburdun," diyerek onu avutuyorum. "Narin önsezilerin, gerçekliğin engin ve tarifi imkansız dehşetinin yükünün yarattığı strese ancak bu kadar dayanabilirdi."

"*Pero*, yani, şimdi ne yapacağım?" diye sordu, kan lekeleri yüzünden üzerinde artık sadece "YOUR NITE" yazan yaka kartını incelerken.

"Tek çare, kendini Her Şeyin Annesinin iradesine teslim etmek," dedi Rahibe Honoria.

Bir süre sonra dalları kıyafetlerimizi yırtan ağaçlara ulaştık, böylece şimşeklerin dilleri arasındaki haşmetli karanlıkta, rahibe kardeşlerimizle çıplak gezinebileceğiz. Yourladies ilk başta tereddütte düşüyor ama sonra dans etmek onun da hoşuna gidiyor. Bir süre sonra, aramızda en iyi dans edenlerle beraber hızla dönüyor, tepiniyordu. Şemsiyenin onda kalmasına bile izin verdik.

KÖKEN

BENJANUN SRIDUANGKAEW

KİMİLERİ HEP ORADA OLDUĞUNU SÖYLER, garın pasları kadar eski olduğunu: öncüllerinin dünyaya getirdiği bir dizi biyosistem, yedek üniteler, kompartımanlar, havalandırma ve tesisat. Akıl almaz doğum sancıları, geniş kasılmalar, kasıklardaki irin. Doğuma yardım eden kimse yok. Rıhtımın inşasının tamamlanıp yerine oturması ve parkların bolluk getirmesi için gübrelenmesiyle o da garın bir parçası haline geldi. Göbek bağı yoktu ya da vardıysa bile, asla kesilmemişti; hâlâ daha motorları besliyor ya da motorlar onu, dölün rahme minnet borcunu ödediği bir geri-doğum.

Bu tasvirde, anne ve hepimizin atası olan o.

Önce ergenliğe ardından yetişkinliğe gireriz, hepsi de onun gölgesinde. Mavi-siyah uçlarında yeni yaşamlar aktarırız; perçemlerinden ördüğü ağların arasında evleniriz; eklemlerinin kıvrımlarında cenazelerimizi kaldırırız. İlk nefesten sonuncuya kadar onun tuzlarını soluruz.

Bana göre o, ahşap üzerine yağlı boyayla çalışılmış iki boyutlu bir tablo. Ressam, tenini boyarken özensiz davranmış veya belki de, cildinin rengiyle, yaşamsal gıdalarının sıvılarının birbirlerine girmesini istemiştir. Başını empresyonist tarzda çizmiş, saçsız ve çehresi bilerek sağa sola bulaştırılmış. Yüzgeçlerinin ve pullarının gölgeleri, her iki yanında dalgalanıyor ve bir görünüp bir yok olan zarlarını, çiçeklenmiş anemonlar

aydınlatıyor. Bize göre o *nak* ve *nguek* arasında bir yerde, ama aslında ne yılan ne de balık familyasından; her halükarda ikisinin de güzelliğinden yoksun. Eğer biri onu kafasında yarattıysa garip ve mutsuz bir hayal gücüne sahip olmalı.

İsminin yazılışını gördüm fakat kimse telaffuz edemiyor. Biz Prathayayi diye okuyoruz -yeterince benziyor- ve dolayısıyla, bizim versiyonumuzdaki ismi benliğini yeniden yazmış oluyor; tıpkı dilimizin farklı zamanlarda, tarihimizin de farklı yerlerde yeniden yazılmış olması gibi.

Bazıları onu masallarla kıyaslıyor; bense onu olmadığı şeylerle. Olmayana ergi deneysel ve kesindir; varsın kreşleri denetleyenler saatlerini gözlem yaparak harcasın. Olmadığı bazı şeylerin listesi: robot, balık, yaya geçidi. Bir hikâye de değil, sahne aksesuarı ya da cansız manken de; aradan geçen bunca zamandan sonra bir şey onu canlandırıyor, ciğerlerinden hava geçiriyor ve aortunun vanasını açıyor. Her gün hayati değerlerini kontrol ediyoruz, emin olmakta fayda var.

Asla denememiz gerekenlerin listesi: onunla konuşmak, onu uyandırmak, tankının dışına çıkartmak.

Bir anlığına bile olsa, vasiyetini dinlemek.

Seradaki yeşilliklerin sanki sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünmesini, meyvelerin olduklarından daha dolgun ve parlak durmasını sağlayan bir optik illüzyon ve ışıklandırma numarası var; balta şeklindeki o ülkeden gelen atalarımızın bildiği rutubetli ormanların bir kopyası bunlar. Kendi zamanlarında, o ormanları ve umumi parkları yeterli zekayla canlandırdıkları, *kinnaree* ve *upsorn-sriha* şeklindeki oyuncak bebeklerle doldurmuşlar. Gelen ziyaretçileri kendilerine hayran bırakıyor,

şarkı söyleyip dans ediyorlarmış. Porselen bardaklara ebegümeci kokteylleri doldurdukları sırada, *khrut* gibi giyinmiş müzisyenler parmaklarıyla *jakhe*leri tıngırdatıp *khim* müziği çalıyorlarmış.

Günümüzde, bu bebeklerin tasarım planlarını hâlâ elimizde tutuyoruz ve onları yeniden inşa edecek zaman ve kaynağımızın olduğu bir geleceğin hayalini kuruyoruz. Şimdilik, her nefesin ve devrenin –tek tek her bir ham maddenin– hesabını yapmak zorundayız. İsraf yok. Müsriflik yok.

Kendisiyle karşılaştığımda, müvekkilim kafayı bu konuyla bozmuştu. Arkası bana dönük, çakıl taşlarından bir dairenin ortasında ayakta durmuş, bitkilerle konuşuyordu. Üzerinde parlak bir tulum, saçlarında rasta olan genç bir adam. Başvuru formundan bitki bilimci ve makinist olduğunu öğreniyorum ve bir gün çocuk sahibi olmak istediğini. Yeşilliklerin üzerinde durup, zar zor duyulan bir sesle "Khun Kittisak," diyorum.

Buna rağmen sanki elektrik verilmiş, beynine elektrotlarla akım verilmiş ya da kasları spazm geçiriyormuşçasına sarsıldı. "Dokto Sutharee." Suçluluk ima eden bir tonla kesik nefesle konuştu. "Ziyaretiniz için teşekkür ederim."

Sol gözünün yerinde takma bir göz vardı. Prathayayi'nin tankıyla aynı renkteki çivit mavisi irisinde, kısa bir anlığına da olsa, siyah bir kurukafanın içinden bakan böcek gözlerimle kendi yansımamı gördüm. "Hiç dert değil. Ofisten çıkmak için bir bahane oldu. Başlayalım mı? Sonuncu çekilişe katılmış fakat sonrasında geri çekilmişsiniz. Sebebini sorabilir miyim? 37 ay boyunca başka bir çekiliş olmayacak."

Kittisak telaşını gizlemeye çalıştığı boş gözleriyle bana baktı. "Burası, bunları konuşmak için pek uygun bir yer sayılmaz."

"Serada başka kimse yok, Khun Kittisak. Eğer biraz aceleci göründüysem üzgünüm." Üzgün değilim, ama insanlar biraz ki-

barlık bekliyorlar. "Ama müstakbel müvekkillerimde her şeyi en başta konuşup bitirmeyi tercih ediyorum. Vasıflarınız gayet iyi; bir çocuğun bakımını başarıyla üstlenebileceğinize inanıyorum. Ancak bu geri çekilme meselesinin halledilmesi gerekiyor. Böyle bir konuda kararsız kalmak... hoş olmazdı, değil mi?"

"Çocuğu dünyaya ben getirmek istiyorum."

"Bunun için ameliyat olmanız gerekir." Dosyasının üzerine not düşüyorum, patronumu bu ameliyatın gerekli olduğuna ikna etmenin hiç kolay olmayacağını yüksek sesle söylemiyorum tabii. Daha beni bile ikna edemedi ve ben alt tarafı dosyasına bakan memurum. "Partneriniz yok."

Onaylayarak başını sallıyor. "Bu benim tercihim, ayrıca gönüllü birini de bulamadım ve cenini kendi karnımda taşımam, en azından tüm diğer seçenekler akla yatkın olmalı."

(Doğum vücuda yapışan bir asalağı taşımaktan, doğumsa Prathayayi'nin vücudun kanallarına muhtelif sıvılar ve kan akıtmasından başka bir şey değil. Tüm beden devasa bir yaraya dönüşüp organlar içeriden başlayarak çürüyene dek.)

Yüz ifadem değişmiyor. Reddedilen müvekkilleriniz arasında intihar ve depresyon oranı bu denli yüksek olunca, aşırı duygusal anlarla baş edebiliyor ve yüz ifadenizi kontrol etmeyi öğreniyorsunuz. Hiçbir şeye tepki verme. Bu şekilde daha ağırbaşlı kalabilirsin. "Daha geleneksel yöntemleri değerlendirmek ister misiniz?"

"Daha normal yöntemleri demek istiyorsunuz." Sanki tohumlar çoktan atılmış ve gebe kalmış gibi karnını okşadı. "Bunu yapmak istiyorum. Dediklerine göre, aranızda özel bir bağ oluşuyormuş." Hafifçe öksürdü. "Ben de bu şekilde dünyaya geldim."

"Anlayabiliyorum." Yalanlar kendi kendine, aşinalığın verdiği bir kolaylıkla dilimden yuvarlanıp dökülüyorlar. "Eğer ame-

liyat talebiniz kabul edilmezse, diğer seçenekleri de değerlendirecek misiniz?"

Kittisak'ın yüzü seğirdi. Başka bir ihtimali değerlendirmeyecek. "Değerlendireceğim, sonuçta bir çocuk istiyorum..."

"Evet ama çekiliş söz konusu olmadığına göre bu biraz zor olacak. Ama yine de uygunluk profiliniz ümit verici ve kesinlikle iyimser olmalısınız." Dikkatim dosyasından başka yerlere kayıyor, gözlerim seranın görüntüsüne alışıyor ve ışık filizleri gözkapaklarımı ardında birikiyor. Işıklandır ara yüzü teknolojisinde yıllardır büyük bir gelişme yaşanmadı ve protez bileşenleri tamamen hurdaya çıkmadan önce sayılı defa yeniden kullanılabiliyor. Mucizeleri –son derece işe yarar metal ve silikatlarla dolu bir astroid kuşağına denk gelen keşif dronları gibi– bir kenara bırakacak olursak, bizden üç nesil sonrası, istasyonla iletişim ara yüzünü muhtemelen konsol kullanımına dek geriletmiş olacaklar. Altı kuşak sonrasında, hayatta kalma logaritmasını uygulayabilmek adına, doğum oranını şu ankinin çeyreğine düşürmüş olacağız. Sekiz kuşak sonraysa...

Tanktaki cesetler hariç, her şey çürür. Onun nabzı hariç, her şey durur.

Kittisak'ı yeniden Prathayayi'nin gölgesinde gördüğümde, başvurusunu geri çektiğini söylemek için benimle buluşmuştu.

İstasyonun hiçbir yerinde onun görüntüsünden veya sesinden, kokusundan ve teninin soğukluğundan kaçamıyoruz. Aramızdan kimse ne bir sahil ne bir kumsal, ne de dalgalardan yansıyan güneşi görmedi. Ama hepimiz denizi biliyoruz. Suyun güneş ışınlarını içip karşılığında siyah mücevherler sunduğu, kuşların üzerinde pike yaptığı ve uçan balıkların sıçradığı riva-

yet edilen yüzeyini değil tabii. Bizim bildiğimiz deniz bundan çok farklı; içi soğuk, renksiz bir ciğer gibi ve tıpkı derinlerinde yaşayan balıklar gibi bizler de kör ve dişlerle doluyuz.

Ofisim tam da bakışlarının kilitlendiği yerde, damarların kanla kaplı olduğu gibi ben de onunla çevrelenmiş durumdayım. Başka hiçbir yerde ona bu denli yaklaşamazsınız, kilisede tanrıya, evlatta ataya yakın olduğu kadar yakın. Belki de diğerlerine göre saygı duymaya ve inanmaya daha az meyilli olmamın sebebi budur: Aşinalık ve küçümseme.

Tuz kokusunu bu kadar uzun süre içim çekmekten, vücudum da tuza dönüşmeye başladı, beynim sanki sodyum beyazlığında. Bu, artık neden empati kuramadığımı da açıklayabilir; kadavraların özünü, amfibilere özgü boş bakışlarını, insanlıktan bu denli uzak oluşlarını içinde hapseden aynı malzeme. Siyah cam ve eski metal ve o.

Önce cam gözünü fark ediyor, ardından Kittisak'ı görüyorum. Şüpheli bir görüntüsü var, sürekli arkasına ve yanlara bakıyor. Kafasını kaldırıp, çıkış kapısıyla arasında durduğumu gördüğünde yüzüne bir gülümseme takınarak, "Doktor."

"Görünüşe bakılırsa başvurunuzu geri çekmişsiniz." Yüz ifadem olabildiğince nötr ama kapının önünden çekilmiyorum. "Buna hakkınız var elbette ama zamanımın harcandığını düşünmeden edemiyorum."

"Bunun için çok üzgünüm." Kittisak sol tarafına yaslanıyor. Sadece yarısı aydınlıkta kalan yüzü şişmiş. İncinmiş yanaklarının kızardığını görebiliyorum. Kederden kendini içkiye mi vurmuş acaba? Bol miktarda içki almaya yetecek ekonomik gücü var ne de olsa. "Ablam beni vazgeçirdi. Aile işte, anlarsınız ya."

"Benimkiler en önemli kararlarımı değiştirmemde ısrar etmezler."

Yüzündeki tebessüm, yarıda kesilmiş bir kahkahaya dönüştü. "Hayır, herhangi birinin fikrinizi değiştirebileceğini düşünmüyorum. Her neyse, gerçekten çok özür dilerim."

Kapıya yöneldim. "Tekrar başvurmayı aklınızdan geçirmeyin."

Bu defaki kahkahası net ve içtendi, tınısındaki kırılganlığıyla bir anlığına da olsa etraftaki gölgeleri dağıtabilmişti. Gölgeler çözülüp, canlı neon renklerin ve yüksek kontrastlı karaltıların arasında kalmamıza sebep oldular. "Hayır, böyle bir şey düşüneceğimi sanmıyorum. Bu defa oldukça eminim; bir daha kapınızın ya da gözünüzün önünden geçmem. Bu da bana ders oldu."

Ders; kararsız bir çocuk olduğunu öğrenmek dışından bundan ne ders çıkarttı acaba? Ofise döndüğümde sigaralarımdan birinin ambalajını açtım. Hassas, başparmağımın yarısı genişliğinde, artık fiberplasttan üretilen dalı elime aldım: bu denli zor bulunup, bu kadar pahalı olmasa sonumu getirebilecek, tek kötü alışkanlığım. Fiberplast köz olmadan yandığı için, kokusu her daim ağırdır. Bu, ağzımdaki, boğazımdaki, ciğerlerimdeki kokuyla aynı. Torbacım belirli bir ücret karşılığında hızlı aktive olan, yarı kimyasal, yarı protezlerin ara yüzüne etki eden bir tutam halüsinojen ekliyor. En hafifinden elbette: daha güçlüsüne param yetmez ve bu merete bağımlı hale gelmek istemem ama en pahalı olanların, geniş ölçekli bir alternatif yaşam sunabildiğini duymuştum. Arkama yaslandığımda, alçak tavanın sarmallar halinde büküldüğünü, dumanın pençelere dönüştüğünü görüyorum. Masa yumuşayarak deriye, yerler de nabız gibi atan bir bataklığa dönüşüyor. Yerçekiminin huzurlu etkisini hissediyorum, içeri çekiliyorum.

Bu kimyasal dumanın içinde bana eşlik etmesi için rahmin atışlarını izleyen gözlem kanalını açma alışkanlığım var. Ek-

randa görünen odaların dörtte biri, gebeliğin farklı aşamalarındaki embriyolarla döllenmiş, içleri coşkunlukla atan iribaşlarla dolu. Çekilişte her katılımcıya eşit davranılması gerekiyor ama gerçekte elbette şanstan daha önemli faktörler var. Ebeveynlerin uygun olması, ekonomik durumları ve tabii politika gibi faktörler. Sunulan genetik materyal bile değişlik gösterebiliyor; daha ufak varlık beyanında bulunan adaylar her seçeneğe erişemiyor.

Bu odaları şahsen gidip gördüğüm pek olmadı ve doğum anını yalnızca iki defa izledim. Tüm varoluşumuzdaki en garip an: yeni doğanları ilk ağlayışlarında öylesine hayvani, sakinleştiklerinde de bir o kadar insanlıktan uzak olurlar ki. Yıkandıktan sonra biraz düzelirler –amniyotik sıvıdan çıkışlarını izlemek bana her zaman rahatsızlık vermiştir– ama o zaman bile bakımevini dolduran bu ufak, esrarengiz yaratıkların biçimsiz zihinleri, düşünce veya geometri tarafından henüz şekillendirilmemiş olur. Atalarımız sosyalleşme ve dil öğreniminin hazırlığını başlatması için dölyatağına ilk davranış modüllerini yerleştirdiklerinde, hayatta kalmak için medeniyetimizin bir parçasını daha feda etmek zorunda kalmışlardı. Daha başka pek çok şey gibi. Yakında sera da ortadan kalkacak: bir süredir verimlilikten ziyade, istasyona farklı bir renk kattığı için yerinde olduğu biliniyor ve böylece yemeklerimiz, çıtırtısı ve lezzeti olan şeyler yerine besin değerleri yüksek gıdalara dönüşecek.

Bu sonsuz çınlamanın, tuzun mırıldanmasının, hiçbir şeye merhameti olmayan Prathayayi'nin gölgesinden başka şeyler de olmalı. Ama böyle bir şey, bildiğimiz tek varlık olan çürümenin ötesinde bir durumun ihtimali gerçekten varsa bile o da tüm diğer şeyler gibi çoktan yitti.

Elimi açtığımda, parmaklarımın arasındaki ıslak ve yeşil ağlar geriliyor. Sigara ve sürekli tekrar eden hayallerimin bir ürünü bu; yarı bilinçaltı, yarı istekli bir oluşum. Bazen tankın

kırılıp, tüm koridorların suyla dolduğunu ve hepimizin pullara ve yüzgeçlere dönüştüğümüzün hayalini kuruyorum. Bebekler tüm uzuvlarını, denizyıldızlarına dönüşür gibi açıyor, küçük yaşa özgü o tombullukları yok oluyor ve damakları, ağızlarının içinde kuruyor, minicik parmaklarının yerini gözler alıyor. Endokrinin ağırlığı altında ezilmekten kurtarılmış, basit bir varoluş hali, derisidikenliler familyasına özgü geçmiş ve geleceksizliğin getirdiği bir mutluluk bu.

Maddenin etkisi geçerken olacakları kestirmek pek mümkün değil. Muazzam ve bir o kadar acı verici süreç, bu defa ufak bir dalgalanma halinde gerçekleşiyor, gözümün önünden geçen alarmı en başta uyuşturucudan kalma bir etki zannediyorum. Boğazımda hâlâ yüzgeçler var ve masam yarı yarıya suların altında gömülü, yosunlarla kaplı. Bunların gerçek olmadığını biliyorum çünkü halüsinasyon bir noktada sona eriyor: ofisin rutubeti ve nikotin kokteyli dışında başka bir şeyin kokusunu almıyorum. Alarmın sesini çok uzaktan geliyor.

Bu keyifli gevşeklik hali sonunda, vardiyamın sonu yaklaşırken bitiyor. Gözlem kanalına bakınca yolunda gitmeyen hiçbir şey olmadığını görüyorum; kaçak giriş yapıldığına dair alarm ufak bir arızadan ibaret olmalı. İhtiyatlı olmak adına envanter sayımı yapıyorum. Teçhizatta sorun yok, rahim odalarının ayarları yerli yerinde, sensörlerde hiçbir oynama yok.

Yine alışkanlıkla, çıkmadan önce Prathayayi'ye bakıyorum. Her zamanki gibi gerçeküstü. Bakım evinde, vücudunun tamamını görmemize izin yoktu: pencereye yaslanmış çizgisiz bir parmak, yer döşemelerinin altında siyah bir yanak, koridor boyunca kavis yaparak uzanan el bileği. Bakım merkezinin dış kabuğuna yasladığı göğsünün yanı, ışıklar saçıyor.

Kör münzevilerin, şeklini tasvir etmek için filin her yanını avuçladıkları o masaldakinden daha farklı değiliz.

İlk ölüm gerçekleştiğinde, otopsi yapılana kadar haberini almadım.

İstasyondaki insanlar hep ölür, bazıları diğerlerine nazaran daha hızlı ve daha kolay olur. Hepimiz kötü hayatlar sürdürüyoruz, hem tenin hem de tinin açlığı içinde yaşıyoruz ama bakım evinden ve Prathayayi'nin nabzından en uzaktaki bölmelerde, en fakir olanlar kalıyor. Beni görmek isteyen bir memur olduğunu öğrenince şaşırıyorum.

Müfettiş doğrudan konuya giriyor. "Merhum, yakın zamanda bakım evi lisansı için başvuruda bulunmuş."

Bana gönderdiği, göz çizgimin kenarında beliren profile bakıyorum. "Çekilişe katılmak istedi, sonra da sonuçlar açıklanmadan geri çekildi."

"Size vücudunun ne halde olduğunu göstermek istiyorum. Biraz şaşkınlığa uğrayabilirsiniz ama görüşünüzü bildirmeniz bizim için önemli."

"Pek çok şaşırtıcı şey gördüm," diyorum düşünmeden, ama bu defa yalan söylemiyorum. Hayatta olmak bile şaşkınlık verici.

Merhumu en son gördüğümde kelleşmeye başlamış ve bir deri bir kemik kalmış, orta yaşlı bir erkekti. O zamandan beri biraz kilo almış. Hayattayken nasıl olduğunu aklıma çok net getiremesem de, yüzünde sağlıklı insanların sahip olduğu bir parıldama var. Temiz ve yumuşak bir tene, parlak saçlara, sonsuz uykusunda kaygısız görünen yüz hatlarına sahip.

Vücudunun geri kalanı, daha kötümser bir teşhis gerektiriyor. İçi açılmış, uzuvları tıpkı makinaların yedek parçalarını

andıracak şekilde temizlenip yanlarına konmuş halde, ameliyat masasında yatıyor. Tek bir vücuda ait olamayacak kadar çok ve bazıları tamamen yanlış boyutlarda parçalar bunlar. Ufak, kalın bir bacak. Deniz kabuklarını aratmayacak küçüklükte bir ayak, otopsi sırasında bazı parçalar oyuncak bebeklerinkilerle karıştırılmış olmalı. "Bunlar nedir?"

"Onun içinden çıkanlar. Son üç ayına girmiş bir cenin. Daha doğrusu," Müfettiş kendini düzeltiyor, "ceninin parçaları. Sanki hamileymiş ama rahmi olmadığı için, cenin... farklı bölgelere dağıtılmış."

"Bu *oldukça* saçma bir fikir Müfettiş Hanım."

"Evet, haklısınız. Siz bakım evinde çalışıyorsunuz," diyor, sanki bakım evi imkansız büyülerin ve olanaksız biyolojik oluşumların icra edildiği gizli bir tarikatmış gibi bir sesle. "Ne olmuş olabileceğine dair benimkinden daha iyi bir fikriniz olmalı."

İğneleyerek mi konuşuyor yoksa garip bir sorgu tekniği mi uyguluyor, anlamaya çalışıyorum. "Gerçekten fikirsizim Müfettiş Hanım. Çaresiz kaldığımız bazı durumlarda elle yerleştirerek doğum yaptırdığımız oldu ancak öncesinde taşıyıcının gerekli teçhizata sahip olduğundan emin olduk. Eğer bir tahmin yürütmem gerekirse, ruhsatsız bir doktor ve bir şeylerin ters gittiği bir protez vakasının daha olası olduğunu söylerim." Havada görünmez bir şekil çiziyorum, herhangi belirli bir şekil değil ama benim mesleğimden olmayan birinde, oldukça bilgili olduğum izlenimi uyandıracak bir el hareketi bu. "Gençliğini korumak veya kim bilir başka ne için kalkıştı buna, bilinmez. Ama sonunda bebek sahibi olmayacağını biliyormuş."

Gitmeme izin veriyor: Müfettiş gerçekten şüpheli olduğumu düşünmüyor –bakım evi kayıtları da iddialarımı kanıtlayacaktır, ayrıca bu ölümü bana bağlayan sebebim de çıkarım da

yok– ama tek ipucunun, kuru gürültü dışında söyleyecek bir şeyi olmamasının hayal kırıklığını yaşadığı her halinden belli. Her neyse de, bunun benimle hiçbir alakası yok. Ucube koşullar altında ucube bir ölüm: çalıştığım ya da yaşadığım yerin yakınında bile olmayan bölümlerde de böyle şeyler oluyor.

Ofise geri döndüğümde bir iş arkadaşım buluşuyorum ve bu konuyu, sanki dedikodu yapar gibi ayaküstü tartışıyoruz. İkimizin de reddedilen adaylarla ilgili çok bir şey hissettiği söylenemez. Çaresizce çocuk sahibi olmak isteyenlere karşı uzaktan uzağa duyduğumuz küçümseme ikimizi bir araya getiriyor. Hayatta kalma katsayılarını test ederek istasyonun iş yükünü arttırıyoruz.

Vardiyamın geri kalanı boyunca programım boştu, yeni bir sigara içerek kederimi azaltmayı denedim. Bu defa gördüklerimin çok azını hatırlıyorum, ama kafasız yeni doğanların emekleyerek, parçalarını bir araya getirmeye çalışmalarının görüntüsünü zihnimden atamıyorum.

Gerçekliğe geri döndüğümde, kendimi odaların ortasında buluyorum.

Telaşa kapılmıyorum: Algılarım hâlâ uyuşturucunun etkisi altında; rahim kapsüllerinin kararan metali, Prathayayi'nin gözü, her şey yüksek kontrastta parlıyor. İstasyon mimarlarının bu odayı neden buraya, yalnızca yarısı aydınlatılan bu gözün hemen karşısına koyduklarını asla bilemeyeceğiz. Gözbebeği bulunmayan, sonsuz gök akından bir kuyu gibi, hiçbir şeyin yansıması. Ne rahimlerin, ne ışıkların, ne de benim. Bu bakışların değdiği her şey, var olmayı durduruyor.

Maddenin etkisinin azaldığı bu geçiş halinde olmasam, cam üzerindeki dikiş izlerini fark etmem mümkün olmayacaktı. Ana hatlarına bakacak olursam, kalıp halinde bir bölüp kesip çıkarılmış ve ardından büyük bir incelik ve saatler alacak bir

işçilikle eski yerine tekrardan kaynak yapılmış. Kulağımı buranın üzerine dayadığımda suyun altından gelen şırıltı sesleri duymayı bekliyorum. Ama tek duyduğum, kendi kalp ritmimin dalgalar halinde geri yansıması.

Geçen defa güvenlikte alarm kaydı tutulduğunda olanları düşünüyorum. Zamanı dolmak üzere. Hatalı olma ihtimalim var ama bu riski almaya hazırım. Talebim, olumlu yönde cevaplanıyor.

Kittisak'ın gölgesi kendisinden önde, biçimsizce ilerliyor ama görüntü netleştiğinde, bunun yalnızca onun gölgesi olmadığı anlaşılıyor. Alışık olmadığı bir ağırlık taşıyormuş gibi yalpalayarak yürüyor. Bu ağırlığın kas yapmayla ya da kötü beslenmeyle bir alakası yok; müfettişin şakayla karışık bahsettiği, vücudun farklı bölgelerine dağıtılmış hamilelik bu. On dakika önce kulağımı dayamış olduğum noktaya gelince dizlerinin üzerine çöküp cama üflüyor. Büyülenmiş halde.

"Khun Kittisak."

Önceden de olduğu gibi, kendi suçluluğuyla elektrik çarpmışa dönen nefesi aniden kesilip donuyor. "Doktor," diyerek konuşmaya başlıyor, "Açıklayabilirim."

"Hangi kısmını açıklayacaksın? Gizlice buraya gelip gittiğini mi yoksa bu gizemli ve -görünüşe bakılırsa- gebe durumunu mu?"

"Onun hediyesine layık olanlar, günü gelinceye dek taşımaya uygun görülür."

Kıpırtısız duran devasa göze yan yan bakıyorum. "Evet," diyorum sakin bir tonla, "bu kesinlikle kulağa delice gelmiyor."

"Aslında böyle yaratılmalıydık, çocuklarımız bu şeki sonsuza dek yaşayabilecekler." Kollarını yanlara doğru açıy "Burada hiç güneş ışığı görüyor musun? Yapmamız gerek tek bir şey var. Bu camı kırmamız yeterli olacak. Bir sonr Y'ha-nthlei çiçeklensin ve böylece *bizler* yeniden doğabilel bunun için en mükemmel fideliği bu şekilde yaratabiliriz."

"Az önce ne dediğine dair hiçbir fikrim yok." Ayrıca in boğazının böyle sesleri telaffuz edebileceğini de bilmiyordu "Linsanssız üreme girişimi yasadışıdır Khun Kittisak."

"*Anlamıyorsun* doktor. Akli melekelerim tamamen yerir Eğer dikkatli dinlersen, onu sen de duyabilirsin. Görebilirsin

Kaşla göz arasında, hiç fark ettirmeden silahını çekiyor. ralama düşüncesiyle, namluyu ayaklarıma doğrultuyor sanki sonsuz zamanı varmış gibi tetiği çekmede çok yavaş reket ediyor. Benimle kıyaslanınca, belki gerçekten de sahip duğu zaman sonsuzdur. Acaba yerde kanayarak yattığım sı beni ikna edene kadar konuşacak, acı dolu çığlıklarımın ara da kendi bakış açısını bana mı kabul ettirmeye çalışacak?

Benim aksime, müfettişin bir silahı var; adamın aksine, fettiş bir an önce ateş etmek için tereddüt etmiyor, kurşu söyleyecekleri haricinde hiçbir konuşma yapmak peşind değil.

Yere düştüğü sırada parçalananların, yalnızca kendi etir fazlası olduğunu görüyorum. Bir fetüs kolu ya da eli, belk kafa. Müfettişin çalışanları onu aldıkları sırada, Kittisak yaralarından sarkan minicik uzuvlara tutunarak ağlıyor. hissetmiyor belki ama kederden de kaçamıyor. Üzerinde ar yat yaptıklarından, bu gönüllü ev sahibinin üzerinde dah tane asalak bulacaklar diye merak ediyorum.

Müfettişle beraber geride kalıyorum. Önsezim ve prati kamla ilgili övgü dolu sözler söylüyor; söylediklerinin yal

yarısını dinliyorum, dikkatimin büyük kısmını rahimlere yönelttim. Ancak her zaman nasıllarsa, şimdi de öyleler; bir ceset kadar sıradan ve yerli yerinde. Hiçbir şey değişmiyor. Hiçbir şey değişmeyecek. Kesin bir sona doğru acımasızca ilerliyoruz.

Sigara dumanımda beliren siluetlerden biri, solungaçları ve pulları olan bir fetüs, pürüzsüz kuyruğunu kendi üzerine kıvırmış.

"Doktor? Bir sorun mu var?"

Tankın içindeki o gölge gitmiş.

"Hayır Müfettiş Hanım," diyorum sessizce. "Her şey yolunda."

T'LA-YUB'UN KAFASI

NELLY GERALDINE GARCÍA-ROSAS

YENİDEN VÜCUT BULAN İLK UZVU kafası oldu, bir yandan ölümcül bir tıslama sesi eşliğinde kusuyordu. Nefesini kontrol etmeyi başardıktan sonraysa, kavisli vücudunun şekli belirmeye başladı. Işıldayan bir buhardan meydana geliyormuş gibi görünen bedeni, yavaşça ete dönüp yere yığıldı. Kusmuğa ve tere bulanmış uzun siyah saçları, kırmızı-siyah boyalı yüzüne yapışmıştı.

Gücünü toplayıp ayağa kalkabildiğinde, T'la-yub naralar eşliğinde sordu, "Bu sefer neyi yanlış yaptım Tonantzin? Nasıl olur da bir hata yaparım Anne?"

Ama cevap yoktu. Olması için bir sebep de yoktu. O yüzden, gözlerini yarı kapatarak muskayı elinde öylesine sıktı ki sol eli kanamaya başladı.

Sonra kelimeleri söyledi, ağzından çıkmalarına rağmen, çok daha derinden söylenmiş gibi duyuldular. Ardından T'la-yub'ın tüm vücudu mavi bir ışığa dönüştü. Sonrasındaysa bir hiçliğe.

Büyükannemin görüleri yüzünden kadim insanların Xinaián dediği, ölülerin diyarı Mictlán'a geldik.

"Dediklerine göre, büyük Tenochtitlán'ın kuzeyinde, uzaklarda bir ölüler diyarı varmış. Burası, sudan şehri çerçeveleyen dağların da ötesindeymiş. Balıkçıl kuşlar diyarının ve burada yaşayanların atalarının geldiği çöllerin ardında. Orası, diğer kartallara tapan kırmızı insanların yaşadığı yerdi. Quetzalcóatl kendi kemiklerinden insanlığı yaratmadan ve Cihuacóatl bizler için gözyaşı dökmeden evvel, atalarımız burada yaşardı. Orada gözetmemiz gereken bir kapı var, çünkü anahtarı biziz," demişti büyükannem, titreyen dudaklarının arasında tuttuğu *pulque çiçeğiyle*, kehanet uykusundan uyanır uyanmaz.

Ellerini tutarak "Dinlen büyükanne. Artık tanrılarla bu kadar uzun konuşacak kadar gücün yok," dedim. Donuyordu.

"Bunu kimse duymamış olsun kızım. Gittiğimiz yeri tanrılar yönetir ve seninle, kendi çatal dillerinde konuşurlar. Orada ikiliğin gizli kelimelerini ve gizlenip şekil değiştirmeyi öğreneceksin, bu dünyaya geldiğimizden beri yaptığımız gibi. Orada hem koruyucu hem hanımefendi, hem hortlak hem de tanrıça olacaksın T'la-yub. Oradan geri dönüş yok. *Iä! Iä!*"

Bu korkunç sözlerine rağmen onunla beraber gitmeyi kabul ettim çünkü bir şekilde onun yeraltı dünyasına canlı bir varlık olarak girmeyeceğinden emindim ve birisinin, vücudunu ölüm yolculuğuna hazırlaması gerekiyordu.

Yolculuk hazırlığımız sessiz ve hızlıydı. Omuzlarımıza rulo yaptığımız *petate* döşekleriniastık ve belimize *pulque çiçeği* dolu testileri taktık. Hayvanları saldık. Evi kilitlemeden bıraktık. Ne ölü ne de diri, Mictlán'dan geriye kimse dönmez.

Aylarca bilinmeyen yollardan yürüdük, en sonunda tepelerin birleştiği yere vardık: yeraltı krallığının girişi, ailemin kapısıydı. Köpeklerin uluduğunu hatırlıyorum, sanki bir zamanlar atalarımızın evi olan yere vardığımızı haber ediyorlardı.

Büyükannem ertesi gün öldü ve diğer tüm ölüler gibi, aşağı doğru inen yolculuğuna başladı.

Vücudunu arındırdım. Tanrılara övgülerle dolu olan kâğıtlarla bağladım ve ağzına yeşil bir taş koydum: Mictlantecuhtli Iä yeşimi. Bir parça yiyecekle, tepenin etrafında dolanıp duran köpeklerden birisini çağırdım. Cılız ve kızıla çalan cinsten bu köpek, rehber olma kaderini kabullenmiş görünüyordu.

Dördüncü gün, cenazeyi odunlarla beraber ateşe verdim.

Büyükannesi kıza, bunun yıldızların ötesinden bir alev topu gibi düşüp gelen bir metal olduğunu ve nasıl oyulması gerektiğini tanrılardan öğrendiğini söylemişti.

"Rüyalarda bu böyle, büyükanne. Görülerin sayesinde her zaman her şeyi biliyordun. Ama tanrılar benimle konuşmuyor. Bana neyi yanlış yaptığımı söylemiyorlar," diye söylendi T'la-yub. Muskanın sol elinde açtığı yaralar iyileşmiş ve çoktan yuvarlak nasırlara dönüşmüştü.

Muska yeşilin öylesine koyu tonlarındaydı ki neredeyse siyah gözüküyordu. Bir tarafına yılan figürü işlenmişti, öteki tarafındaysa sekiz kolunu uğursuz bir şekilde sallayan garip bir yaratık vardı.

"Madem bunun yokluğunda ölecektin, o zaman ne diye bana verdin? Burada, kavrayamadığım büyülerle bir başıma kalayım diye mi beni buralara getirdin?"

Ölülerin yeraltının dokuz diyarından geçerek ölüm efendilerinin köşküne varması dört yıl sürer. Kimilerine göre bazıları,

[illegible] ölü mü yoksa diri mi olduklarını hatırlayamadıkları hareketli bakışlı insanlarla beraber bulunmuş. Büyüklerinin anlattığına bir bakılırsa, bir kâbeden farkı kalmadığını söylerler. Ordan, ölüm şekilleri beyninde güçlükle yürürken gördüm. Ayrıca, burada atriti tiyatro olarak bilinen yerlerin girişini kollarken de gördüm. Ama buralar, kör edici gri sisle ve ölüleri saran beyaz obsidyen rüzgârıyla kaplı sadece.

Atriti tiyatrosunun içindeydim. Bir zamanlar canlı olanların beraber kapışıp, geceleri güneşin uyuduğu ölüm efendilerinin saltanatına ulaşmaya çalışmalarını gördüm. Sisin ardında, yarı beyazlardan elbise giymiş bir kadın da gördüm. Ellerinde ve ayaklarında siyahımsı pençeler vardı ve boynunda, insan ellerinden ve kafalarından oluşan ve sarkık göğüslerini kaplayan bir kolye asılıydı.

Ayı ve yıldızları doğuran Coatlicue, ona baktığımı fark ettiğinde "Ben Tonantzin, senin annenim, Her Şeyin Annesiyim," dedi. "Kadim insanların Yig dediği kişi de benim, çünkü ben, aynı zamanda babayım. Burada ikiliğin gizemi barınır."

Bunları söylediği sırada, ölümle yaşam arasında nerede durduğu belli olmayanlardan biri, elinde obsidyen bir bıçakla geldi ve tek hamlede kadının başını, gövdesinden ayırdı. Yoğun ve siyahımsı bir sıvı püskürdü. Üstünden dumanlar çıktı. Kopan kafasının yerine, boynundan iki koca yılan çıktı.

"Yaşam ve ölüm. Yeryüzünün ve yeraltının diyarları. Bir bütün olabilmek için iki parçaya ihtiyacın var, birbirlerinden ne denli uzak olsalar da, bu iki parça her zaman bir bütünü tamamlayacak. Hiçbir şeyi yanlış yapmadın Kızım. Vücut da ikilikten oluşan bir bütündür," dedi yılanlar. "Yüzünde ve kafasında kızıl saçlar olan adamı bul. Senin kızıl köpeğin o olacak. Aşağı inen yolculuğuna başladığında, odunların arasına onu at."

Yılanlar, çatal dillerini birbirlerine dolayıp gri sisin içinde kayboldu.

Ölüm yolculuğuna, henüz canlıyken başlıyorum. Bana maddesel şeklin dışına çıkma sanatının, ikiliğin araçlarından biri olduğunu gösteren Coatlicue'un koruduğu Mictlán'a iniyorum. Büyükannemin görülerini sonunda anlamaya başlıyorum.

Muskaya bakıyorum: İki tanrı, yek var oluş. Her şeyin çiftler, ikilikler hâlinde işlediğini düşünüyorum. Yüzümü boyuyorum: bir yarısı kırmızı, ötekisi siyah. Yılanlardan oluşan eteği ve tüylerden oluşan başörtüsünü giyiyorum. Ben, yılan kadın Cihuacóatl'ım. Ama ben aynı zamanda, ölümün hanımı Mictecacíhuatl'ım.

Beni, sisin gözleri kör ettiği ve rüzgârın bıçak gibi kestiği amfi tiyatroya sürüklediklerini duyuyorum: Tanrıların köşküne giden yolda son adımım.

Kapılar açılıyor. Rüzgâr yanaklarımı kesiyor. Gözlerim yarı açık ama hiçbir şey göremiyorum. Ağzımda salyalar birikiyor. Sırtım öne doğru kavisleniyor. Ağzımda zaten bir süredir kusmuk tadı var, yine de en derinden gelen, bu dünyadan olmayan bin dilli tanrıların ağızlarından çıkan kelimeleri söze dökmeyi başarıyorum.

Her şey mavi.

T'la-yub'un kafasız bedeni geceleri atalarının kapısını, Mictlán'a çıkan kapıyı koruyor. Rüyalarda gezerek, büyükannesinin

küllerine kendisini sunuyor. Höyüğün sonsuzluğunda, rüyaların zamanı ölümün zamanına denk değil.

Mictlán'ın ana sarayında da zaman farklı. Ölüm efendilerinin *tzompantli*'sinde[44] sonsuz değin yeni bir kafa olacak. Uzun siyah saçları, dokunaçları andıracak şekilde sallanıyor. Kırmızı-siyah dudakları, çetrefilli yolculuğunu nihayet bitirmiş ölüleri karşılamak için şarkılar söylüyor. Onları bir anne gibi öpüyor ve güneşle aynı yatağa yatırıyor.

T'la-yub'un kafası gözlerini açıyor, bu gözler Mictlantecuhtli'nin yıldız gözleri. Bu gözler her şeyi ve her şeyin içinde kendilerini görür. O saniye, yıldızların ışığı doğar ve aynı anda söner.

44 Tzompantli: Orta Amerika uygarlıklarına özgü, kafataslarının sergilendiği özel bir tür raf.

Sara Bardi'nin eseri, "Lovecraft"

YAZARLAR HAKKINDA

LAURA BLACKWELL yazar, editör ve gazeteci. Kar ve kirin iç içe geçtiği Kuzey Dakota'da büyüdü. Yayınlanan eserleri arasında *PC World, Strange Horizons, TechHive* ve çeşitli kuramsal kurgu antolojileri yer alıyor. Kendisini Twitter'da @pronouncedlahra üzerinden takip edebilir ve web sayfasını ziyaret edebilirsiniz: www.pronouncedlahra.com

NADIA BULKIN içinde yaşadığımız korkutucu dünya hakkında korku hikâyeleri yazıyor. 311 grubundan çok, Hole'un hayranı olduğu söylenebilir. Nebraska'dan ayrılmak için iki defa girişimde bulunması gerekti ancak şu anda Washington DC'de yaşıyor, bir yandan da siyaset biliminden aldığı iki diplomanın sonucunda sırtlandığı öğrenci kredilerini ödemeye çabalıyor. Lovecraft evrenine ait diğer eserlerini, *Sword and Mythos, Letters to Lovecraft, Lovecraft's Monsters* ve *The Mammoth Book of Cthulhu* antolojilerinde bulabilir ya da www.nadiabulkin.wordpress.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

SELENA CHAMBERS Black Lagoon'un yirmi mil güneyinden yazıyor. Kurgu hikâyeleri, *Mungbeing Magazine, New Myths* ve *Yankee Pot Roast*gibi süreli yayınlarda ve Dünya Fantezi ödülüne aday gösterilen *Thackery T. Lambshead's Cabinet Of Curiosities, The New Gothic, Steampunk World* ve *The Starry Wisdom Library* gibi antolojilerde yer aldı. Kurgu dışı eserleriyse Tor.com, Bookslut, WeirdFictionReview.com ve *Strange Horizons* (burada aynı zamanda iki yıl baş makale ediörlüğü görevini

sürdürdü) sitelerinde yer aldı. Hugo ve Dünya Fantezi ödülüne aday gösterilen ilk kitabı *Steampunk Bible*'ı, ödüllü yazar Jeff Van-derMeer'le birlikte kaleme aldı. Web sitesinde belirsiz aralıklarla yazılarını yayınlıyor: www.selenachambers.com

ARINN DEMBO bilim kurgu, fantezi ve korku edebiyatında eserler veren ödüllü bir yazar. Kurgu hikâyeleri ve şiirleri *The Magazine of F&SF, H.P. Lovecraft's Magazine of Horror, Weird Tales, Lamp Light Quarterly*ve başka, çeşitli antolojilerde yer aldı. Tek başına yazdığı kitaplar arasında, askeri bir bilim kurgu romanı olan *The Deacon's Tale* ve *Monsoon and Other Stories* isimli kitap serisi yer alıyor. Eğlence sektöründe uzun yıllar yazarlık yaptığı kariyerinin yanı sıra, korku hikâyelerinin temasında sıklıkla yer alan antropoloji ve klasik arkeoloji alanlarında diplomaları bulunmakta. Daha fazla bilgi için sosyal medya hesaplarını takip edebilir veya kendi web sitesine göz atabilirsiniz: www.arinndembo.com

JILLY DREADFUL doktorasını, Güney Kaliforniya Üniversitesi Edebiyat ve Yaratıcı Yazarlık Bölümünde tamamladı. Aynı zamanda çevrimiçi kuramsal kurgu atölyesi ve kaynaklarına sahip The Brainery sitesinin kurucularından biri. Şu anda *Non-Binary Review* ve *Unbound Octavo*'da kıdemli editörlük yapmakta. En bilinen işinin, müziklerini Isaac Schankler'in bestelediği oda operası *Light & Power: A Tesla/Edison Story* olduğu söylenebilir. Şu anda, yazı ortağı KT Ismael'le birlikte, *Parks and Recreation*'ta işlenen dostluğun feminist yönlerine dikkat çeken ve bunu Lovecraft evreninin tekinsizliğiyle birleştiren bir dizi internet tabanlı ses yayını hazırlığında, yayınları takip etmek için blueprintandengine.com adresini kullanabilirsiniz.

GEMMA FILES film eleştirmenliğini bırakıp öğretmen olduktan sonra, aynı zamanda ödüller kazanan bir korku yazarı oldu. Weird Western Hexslinger serisi (hepsi de ChiZine yayınları

tarafından basılan *A Book of Tongues, A Rope of Thorns* ve *A Tree of Bones* kitaplarından oluşuyor), kuvvetle muhtemel en bilinen eseridir. Ayrıca iki kısa roman koleksiyonu, iki kurgusal şiir kitabı ve bir öykü döngüsü (*We All Go Down Together: Stories of the Five-Family Coven*, CZP) yayınlandı. Yine CZP'nin yayınlayacağı Bir sonraki kitabı *Experimental Film*, Kasım 2015'te çıktı.

NELLY GERALDINE GARCÍA-ROSAS Birleşik Krallığa henüz çok yeni taşınmış, Meksikalı bir yazar. Eşiyle beraber yaşadığı Güney Yorkshire'da, her şeyden çok kedilerini özlüyor. Öyküleri *Future Lovecraft* ve *The Apex Book of World SF 3* gibi antolojilerde yer aldı. Çevrimiçi ulaşmak için http://www.nellygeraldine.com sitesini veya çoğunlukla İspanyolca yazılar yazdığı Twitter hesabı @kitsune_ng'yi kullanabilirsiniz.

AMELIA GORMAN Minnesota'da yaşayan bir bilgisayar bilimleri öğrencisi.

LINDSEY HOLDER kumsalda uzun yürüyüşlerden, aşırı miktarda çikolata tüketmekten ve paranoya türünde kurgusal eserler üretmekten hoşlanıyor. Şu anda biraz pulp noir, biraz tuhaf kurgu ve biraz da ergen detektif tarzı olarak tanımlanabilecek romanı üzerinde çalışıyor.

PANDORA HOPE İngilizce alanında diploması bulunmakta. *Volva* (Norveç cadısı) olarak geçirdiği boş zamanlarının dışında, reklam ve bilim yazarlığı, editörlük ve run yazıları uzmanlığı işleriyle uğraştı. Yakın zamanda kurgu yazımıyla uğraşmaya başladı ve ilk hikâyesi olan "The Ferry Man" *Interzone*'da Ocak, 2015 tarihinde yayınlandı. Şu anda da, yine aynı dünyada geçen bir roman üzerinde çalışmakta. Pandora, Lovecraft'ın "Duvardaki Fareler" öyküsünün hem ilk karabasanlarının hem de çelişkili bir şekilde, ömrü boyunca devam edecek büyük bir fare sevgisinin müsebbibi olduğunu belirtiyor. Partneri ve muhte-

melen Melbourne'ün tek fare dostu kedisiyle beraber Avustralya'da yaşıyor.

INKERI KONTRO, Helsinki'de yaşayan ödüllü bir Fin kısa hikâye yazarı. Gündüzleri fizikçi, geceleri yazar olarak geçiriyor. Çoğunlukla bilim kurgu ve korku edebiyatının da dokunuşlarıyla kaleme aldığı Fin Tuhaf kurgu alanlarında eserler veriyor. *Kosmoskynä* ve *Tähtivaeltaja* gibi dergilerde hikâyeleri yayınlandı ve ilk İngilizce çıkışını 2014 yılında *Strange Horizons* dergisinde yaptı.

PENELOPE LOVE *Cthulhu'nun Çağrısı* isimli masaüstü rol yapma oyununa büyük katkıda bulunmuş ve ödüllü *Doğu Ekspresinde Dehşet* kampanyasının senaryosunda yer almış, Avustralyalı yazar. Cthulhu Mitosunda yazdığı öyküleri daha önce *Cthulhu's Dark Cults, Madness on the Orient Express,* ve *Tales of Cthulhu Invictus*'ta yayınlandı. Eserlerine ayrıca ödüllü antolojiler olan *One Small Step* ve *Belong*'da da yer verildi. "A Small Bad Thing" isimli hikâyesi ilk olarak *Bloodstones*'ta yayınlandı ve sonrasında, *2013 Yılının En İyi Avustralyalı Fantezi ve Korku Eserleri*'nde tekrar basıldı.

SHARON MOCK'un eserleri *Fantasy Magazine*, *Clarkesworld* ve *The Mammoth Book of Steampunk* gibi yayınlarda basıldı. Kaliforniya'da yaşıyor ve kendisine sharonmock.com adresinden ulaşabilirsiniz.

PREMEE MOHAMED ailesinin zihnini bulandıracağı ve evde kalacağı yönündeki ısrarlarına rağmen, moleküler genetik ve çevre bilimi alanlarında lisans eğitimi gördü ve bu alanlardaki bilgilerini, son on yıldır elinden insanlığın gelişimi için kullanıyor. Çılgın bilim insanlığından arta kalan zamanında sıklıkla bloğunda yazılar yazıyor, daha az sıklıkta tweet atıyor, resim ve çizimle uğraşıyor, yazılar yazıyor, doğaüstü olaylar hakkında kafa yoruyor ve elindeki *Necronomicon* baskısı üzerine çeşitli notlar alıyor.

EUGENIE MORA gerçekdışı, zaman zaman ürpertici, bazen de sevimli hikâyeler yazıyor. Boş zamanlarında sahilde yürüyüşler yapmaktan nefret etmenin bilimini icra ediyor, kuş gözlemi ve televizyon izleyiciliği yapıyor. Kendini müzik ninjası olarak tanımlıyor. Profesyonel bir okur. Hevesli bir fitneci. Yemek tutkunu. Şarap tadımcı.

ANN K. SCHWADER'ın son yayınlanan şiir kitabı *Twisted in Dream*. Bir sonraki kitabı *Dark Energies*, P'rea Press tarafından yayınlanacak. Kurgu yazını ve şiirleriyle, yakın zamanda *Black Wings IV*, *Searchers After Horror*, *A Season in Carcosa* ve başka çeşitli eserlerde yer aldı. Karanlık tondaki bilim kurgu şiir kitabı *Wild Hunt of the Stars*'la Bram Stoker Ödülleri'nde finale kalmayı başardı.

RODOPI SISAMIS, belalı üçüzlerini yetiştirdiği ve bir kedi ve köpeğiyle yaşadığıBrooklyn, New York açıklarında yazıyor. Kitapları yalayıp yutmadığı ya da çocukların peşinden koşturmadığı zamanlarda, romantik ve karanlık fantezi hikâyeleri ürettiğini görebilirsiniz. "Servi Tanrısı" hikâyesiyle, üçüncü defa bir antolojide yer alıyor.

ANGELA SLATTER karanlık fantezi ve korku edebiyatında uzmanlaşan yazar, beş defa Aurealis Ödülü'nü kazandı, Dünya Fantezi Ödülü için finale kaldı ve İngiliz Fantezi Ödülü'ne layık görülen ilk Avustralyalı oldu. Diğer kitaplarının yanı sıra, *The Girl with No Hands and Other Tales*, *Sourdough and Other Stories* ve *The Bitterwood Bible and Other Recountings*'le öne çıkıyor. Jo Fletcher Books'tan çıkacak yeni kitabının ismiyse *Vigil* ve devam niteliğindeki *Corpselight*.

PRIYA SRIDHAR beşinci sınıfa gittiği sırada, annesinin tüm gün televizyon izlemesini yasakladığı günden beri yazıyor. Bu olay sayesinde, Amazon Kindle En Çok İndirilen 10 Kitap listesine giren muhtelif sayıda basılı kısa hikâyesi ve Alban Lake

tarafından basılan kısa romanı, *Carousel* bulunmakta. Okurlarını, Yüzü Olmayan Yazar isimli bloğunu okumaya davet ediyor, http://pseudonymousfictionwriter.blogspot.com

BENJANUN SRIDUANGKAEW değişik şehirlere, güzel böceklere ve geleceğe aşk mektupları yazıyor. Eserleri daha önce Tor.com, *Beneath Ceaseless Skies*, *Phantasm Japan*, *The Dark* ve yılın seçkisinde yer aldı. Campbell Ödülü, En İyi Yeni Çıkış Yapan Yazar Ödülü için son elemeye kaldı ve ilk kısa romanı *Scale-Bright, İngiliz Bilim Kurgu Derneği Ödülleri'nde aday gösterildi.*

MOLLY TANZER *Weird Western, Vermilion* ve yakın zamanda basılacak tarihi roman *The Pleasure Merchant* kitaplarının yazarı. İlk basılan eseri *A Pretty Mouth* Sydney J. Bounds ve Wonderland Kitap Ödülü'ne aday gösterildi. Kısa kurguları *Historical Lovecraft* ve *Fungi* gibi diğer Innsmouth yayınlarının yanı sıra, *The Book(s) of Cthulhu*, *The Book of the Dead* ve *Children of Old Leech* gibi başka yayınevlerinin eserlerinde de yer aldı.

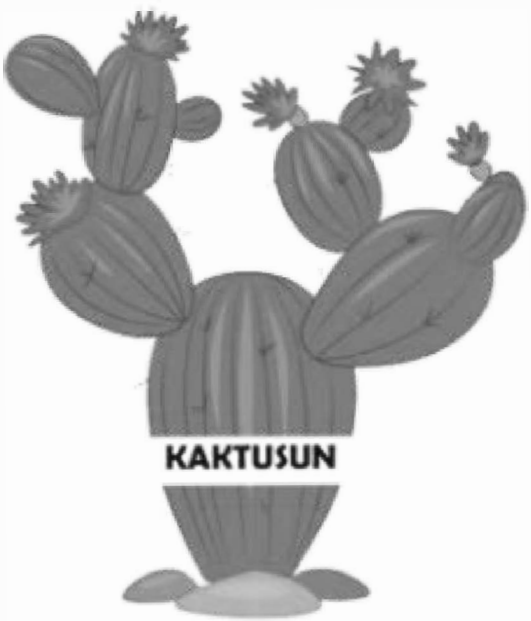
E. CATHERINE TOBLER kısa öyküleri daha önce *Clarkesworld, Lightspeed* ve *Beneath Ceaseless Skies*'ta yer aldı. İlk romanı *Rings of Anubis çok yeni basıldı. Twitter'da @ECthewit üzerinden veya web sitesi ecatherine.com'dan takip edebilirsiniz.*

MARY TURZILLO "Mars Is No Place for Children" isimli 1999 Nebula ödüllü kitabın yazarı. Diğer romanları *Analog* ve *An Old-Fashioned Martian Girl,* Uluslararası Uzay İstasyonu'nda okunması tavsiye edilen kitaplar arasında. Şiir seçkisi *Lovers & Killers,* 2013 Elgin Ödülü'nü kazandı. İngiliz Bilim Kurgu Derneği, Pushcart, Stoker, Dwarf Stars ve Rhysling oylamalarında finale kalanlar arasındaydı. Marge Simon'la ortak çalışması, karanlık tonlardaki ve Rönesans döneminde geçen eseri *Sweet Poison,* Stoker'da finalistti, aynı zamanda 2015 Elgin oylamalarında yer alacak. *A Mars Cat and His Boy* isimli bir

roman üzerinde çalışmakta. Berea, Ohio'da bilim insanı kocası Geoffrey A. Landis'le beraber yaşıyor.

VALERIE VALDES lisans diplomasını Miami Üniversitesi'nden İngilizce bölümünden aldı, yaratıcı yazarlık ve aynı anda birden fazla işte çalışma alanlarında uzmanlaştı. Halen daha eşiyle ve kendinin tıpatıp aynısı bir ufaklıkla, Miami'de yaşıyor. Valerie patenlerinin frenlerini, kendisini yavaşlatmaktan başka bir işe yaramadıkları için söküp atmış bir insan.

WENDY N. WAGNER Viking törelerinden esinlenerek kaleme aldığı ve Pathfinder Tales tarafından basılan *Skinwalkers* kitabının yazarı. Kısa kurguları *Shattered Shields*, *Armored*, and *The Way of the Wizard* gibi pek çok başarılı antolojide ve *Beneath Ceaseless Skies* ve *The Lovecraft eZine* dergilerinde yer aldı. Ulusal Kamu Radyosu (ABD) tarafından 2014 Yılının En İyi Kitapları arasında gösterilen *Women Destroy Science Fiction!*'ın kurgu dışı editördür. Oldukça anlayışlı ailesiyle birlikte, Oregon'da yaşıyor.

GÖRSEL SANATÇILAR HAKKINDA

SARA BARDI, Innsmouth'un İtalyan eşdeğeri olduğunu düşünmekten hoşlandığı bir liman şehrinde doğan çizer ve konsept sanatçısı. Çizimleri İtalyan ve uluslararası yayınlarda, bağımsız oyunlarda ve animasyonlarda yer aldı. İlk defa lise yıllarında H. P. Lovecraft'ın kurgusuyla karşılaşmış ve onun tekinsiz evreninden tam anlamıyla büyülenmiştir. Erken yaşta gotik temalara ve ağırlıkla Disney'den esinlendiği artistik arka planlara sevgi duymaya başlayan Sara, karanlık karakterlerini bile zarif bir aydınlatmayla çizmekten hoşlanıyor, 'sevimli' ve en beklenmedik karakterlerin bile nasıl acımasız düşmanlar olabileceğini gösteriyor. 2013'te *Lovely Lovecraft* adında, korkusuz çocukların gözlerinden Howard Phillips Lovecraft'ın kozmik dehşetini ve muhtemelen sevgiye ihtiyacı olan Kadim Tanrıları keşfetmeye koyulduğu bir internet çizgi roman serisine başladı.

SHELBY DENHAM, çoğunlukla ilham aldığı çizgi romanlar ve sevdiği filmlerle birlikte Oregon'da doğup büyüdü. Yakın zamanda, Mouse için çalışmak üzere Florida'ya taşındı. Ama bu, dehşetli çizimlerine devam etmesine engel olmadı.

SARA K. DIESEL, Pittsburgh'da çalışan ödüllü bir dijital sanatçı. Çalışmaları bilim kurgu, fantastik kurgu ve gerçeküstücülük konularındaki tutkusunu yansıtıyor. Canlı renk birleşimleri kullandığı eserleri, daha geleneksel yöntemlerle resmedilse belki de ihtişamını yitirecek bir ışığa sahip.

LISA GRABENSTETTER Sembolizm hareketi, Yeni Sanat Akımı sanatçıları, çağdaş fantastik ve çizgi roman çizimlerinden esinlenmekte. Öncelikle mürekkep, karakalem ve sulu boya ile çalışmakta ve ara sıra el yapımı baskılar yapmakta. 2008'de Cleveland Sanat Enstitüsü'nden mezun olan Lisa'nın, matbaacılık üzerine lisans ve çizim alanında yan dal diploması bulunmakta. Daha fazlası için: http://magneticcrow.com

KAREN ANN HOLLINGSWORTH, Chicago'da yaşıyor. Çocuklar için fantastik çizimler yapan bir çizer ve sanatçıdır. Hata kabul etmeyen kötücül sulu boya ve renkli kalemlerle olduğu kadar, siyah beyaz çalışmalarına rastlamak da mümkündür. Hangi yöntemi kullanırsa kullansın, her çalışmasına biraz büyü ve gizem katmaktan hoşlanıyor. Web sitesini ziyaret edip kendiniz görebilirsiniz: wrenditions.com

C. L. LEWIS fantastik kurgu sanatçısı. Tampa, Florida'da doğdu. Dört yaşında canavarlar ve ejderhalar çizmeye başladı. Cindy lise yıllarındayken, ailesi Mt. Carmel, Illinois'e taşındı. Burada Wabash Valley Koleji'ne gitti ve sanat diplomasının yanı sıra, pek çok da ödül kazandı. Profesörü ve ailesi, özellikle de babası, yeteneğini geliştirmesi için onu cesaretlendirdiler. Geçen yıllarda, aralarında dövmeler, kitap çizimleri ve resimlerin olduğu sayısız sipariş aldı. Amerika Birleşik Devletleri, Kanada ve Birleşik Krallık'ın çeşitli yerlerinde çalıştı. Şu anda eşi ve beş kedisiyle birlikte Toledo, Ohio'da yaşıyor.

PIA RAVENARI, Batı Avustralya'da yaşayan sanatçı ve yazar. Çalışmalarındaki ilham kaynakları doğa tarihi, arketip masallar, kutsal hikâyeler, modern şiir ve insanlığın tartışmalı yönleri gibi konulardır. Zamanında kitap kapağı ve iç çizim tasarımcısı olarak birçok objeyle çalıştı. Juliet Marillier'in *Prickle Moon* kitabının kapağıyla 2014'te Ditmar ödülüne aday oldu. Gele-

neksel yöntemleri, dijital tekniklere tercih ediyor. Kullandığı malzemeler tükenmez kalem, mürekkep ve karakalemdir.

LIV RAINEY-SMITH, eski moda el yapımı tahta baskılar üzerine çalışmakta. Orijinal tahta sanatını, tasarımlarını, kesimlerini ve baskılarını Portland, Oregon'da yapıyor. Yayınları arasında Three Hands Press'ten *Arcanum Bestiarum* ve P.S. Publishing'den *Starry Wisdom Library* bulunmakta. H. P. Lovecraft Film Festivali'nde sürekli konuk ve Pickman's Apprentice katılımcısıdır. Seattle, Washington'daki Ezoterik Kitap Konferansında Resim Sergisi Yetkilisi olarak çalışmakta ve Prints Arts Northwest'te gönüllülük yapmakta. Rainey-Smith 2008 yılında Sanat ve El Sanatları Koleji'nden diplomasını aldı.

DIANA THUNG çizgi roman üzerine çalışmakta. Grafik romanları arasında *Captain Long Ears* ve *August Moon* bulunmakta. Sydney, Avustralya'da iki köpeği ile birlikte yaşıyor.

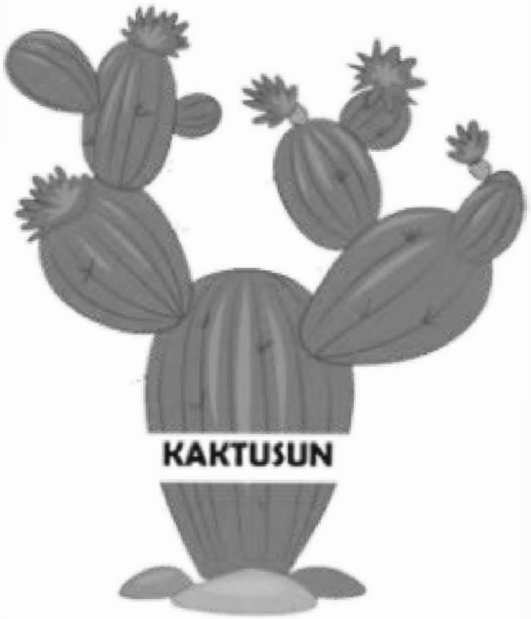
KATHRYN WEAVER, yakın zamanda çalışmaları Apex Magazine, Lackington's ve The Toast'da yayınlanan bir çizer ve yazar. Partneri ve iki kuşuyla birlikte Minneapolis'te yaşıyor. Portföyü için: http://kathrunmweaver.com

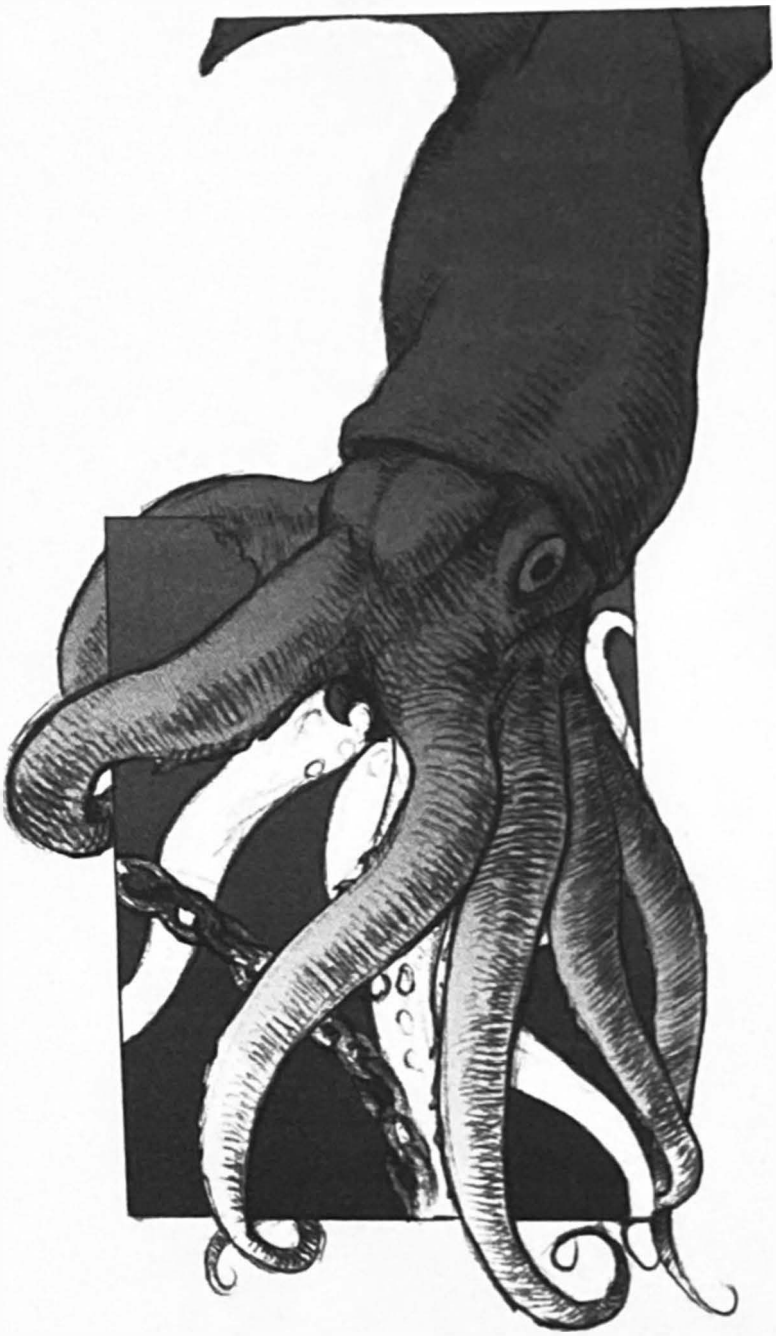

EDİTÖRLER HAKKINDA

SILVIA MORENO-GARCIA'nın müzik, büyü ve Mexico City hakkındaki, basılan ilk kitabı *Signal to Noise* için *The Guardian*, "büyülü bir ilk kitap" ve *Kirkus*, "basit tanımlara karşı koymanın mükemmel bir senfonisi" tanımlarını kullanmıştır. İlk derlemesi *This Stange Way of Dying*, Kanada Fantastik Edebiyatı Sunburst Mükemmeliyet Ödülünde finalist olarak yer aldı. Çeşitli antolojiler üzerinde çalıştı, bunların arasında *Dead North* ve *Fractured: Tales of the Canadian Post-Apocalypse* bulunur.

Orta Çağ tarihçisi ve üç roman yazarı, kırktan fazla kısa öykünün, bir kurgusal olmayan kitabın ve birçok makalenin sahibi **PAULA R. STILES**, Inssmouth Özgür Basını için editörlükle uğraşmasının yanında, Tarihi Koruma Teknolojileri alanında beşinci diploması ile ilgili çalışıyor. Şu anda yaşlı ve gösterişli köpeği ve dehşet verici derecede mutluluk verici bir kedi sürüsüyle beraber, Kuzey Karolina'nın doğusunda yaşıyor. Ona Facebook, Twitter @thesnowleopard ve thesnowleopard.net adresleri üzerinden ulaşabilirsiniz.

Bu projenin hayata geçirilmesi için gereken para, kitlesel fonlama kampanyasıyla toplanmıştır. Bu kampanya esnasında, *Gölgede Yürüyen* Kız'ın tanıtımı için Lisa Grabenstetter'a ait bu kalamarı kullandık. Aynı görseli burada, kampanyaya destek verenlere, yazarlara, görsel sanatçılara, tashihten geçirenlere ve öykülerde yer alan yaratıkların her birine teşekkür etmek için kullanmanın yerinde olacağını düşündük. Bizim için bir zevkti.